

Giới thiệu Tiên Phong Đạo Thê

Truyện Tiên Phong Đạo Thê, chuyện nói về một cô gái đã phạm phải một tội lớn nên bị trừng phạt biến nàng thành một mọt nhỏ sống dưới đáy biển rất nhiều năm nhưng cũng nhờ có anh mà cô có thể từ từ biến thành hình người trở lại.

Cô bái anh làm sư phụ, tuy rằng có chút kiêu ngạo làm đáng, có chút tự kỷ, nhìn như có vẻ chín chắn mang phong cách cốt khí của thần tiên, kì thực phúc hắc vô hạn. Nhưng đối xử với nàng cũng thật sự rất tốt, không chỉ giúp nàng tu luyện thành hình người.

Những người khác nói cô có được như ngày hôm nay chính là do kiếp trước phạm phải một sai lầm lớn nên kiếp này anh mới đối xử tốt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: LỄ VẬT CHÚC MỪNG

Ta đã cho là ta sẽ không còn gặp lại long thái tử của Đông Hải - Mặc Tương.

Thật không ngờ ước vọng tốt đẹp này chỉ kéo dài nửa tháng, liền hóa thành bọt biển.

Từ xa nhìn thấy kẻ đáng ghét đó đang bước trên mây mà đến, ta thở dài một hơi.

"Miêu Miêu, người có khỏe không!"

Ta cúi đầu không để ý, cá chép tinh Cẩm Văn ở bên cạnh cười khanh khách hai tiếng sau đó nói nhỏ với ta, "Ta nói Cốc Miêu Miêu, long thái tử Đông Hải này xem ra rất lo lắng cho người đó!"

Thật không? Ta ngẩng đầu, liền nhìn thấy Mặc Tương tiến đến trước mặt ta trưng ra bộ mặt giống cười mà lại như không cười, lập tức trong lòng sinh ra cảnh giác, chỉ ngẩng nhìn những đám mây bên cạnh đang trôi đi một cách chậm chạp, lại thở phào nhẹ nhõm, nơi này sớm không phải là long cung ở nơi biển sâu kia, ta còn lo lắng làm gì, nghĩ thông suốt lí lẽ này, ta vận vẹo thân mình một cách thoải mái, vẫn nhắm mắt dưỡng thần.

"Cốc Miêu Miêu, uống công ta lo lắng người đến nơi đây chịu khổ, ngựa không dừng vó tới đón người trở về, người lại có thái độ này?" Mặc Tương dường như rất tức giận, giọng nói rơi vào tai, đều vang ầm ầm. Nhưng ta không cảm thấy thái độ của ta có cái gì không đúng à, trước kia ở dưới đáy biển, nếu một mình hần xúi quẩy đi tìm ta, ta cũng luôn giống như giả chết phớt lờ à nha.

"Ai, Long thái tử, chuyện này không được!" Bỗng nhiên nghe được tiếng kinh hô của Cẩm Văn, ta mạnh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy năm ngón tay kia của Mặc Tương hơi chụm lại giống như móng vuốt, mục tiêu, dường như thẳng về hướng cái eo thon nhỏ của ta!

Chẳng lẽ hần muốn nhử tận gốc ta? Trời ơi!

"Người! con cá chép tinh nho nhỏ này, dám ngăn cản ta?"

Cẩm Văn người thật tốt, sau này ta sẽ không ghét bỏ người ...

"Cẩm Văn không dám, chỉ là Miêu Miêu là lễ vật mà thái tử phi đưa đến, thái tử điện hạ tùy ý mang vật trong Nguyên Hoàng cung đi như vậy, nô tì thật sự khó có thể ăn nói với Thần Quân!"

Đúng vậy đúng vậy, là phu nhân nhà người đưa ta lên đây, bây giờ người lại đem ta mang về, phu nhân sẽ không vui, chắc đó, chắc đó! Trong lòng ta la hét điên cuồng, không biết làm thế nào để có thể nói thành tiếng, chỉ đành phải âm thầm rơi lệ ào ào.

"Có quan hệ gì đến ta đâu?" Mặc Tương từ trước đến giờ luôn cao ngạo, giờ phút này Cẩm Văn dám ngăn cản hần, giống như chạm vào vảy rồng. Mà hết lần này đến lần khác đáng về của Cẩm Văn lại có chút không biết làm sao, liền ngang lần liệt che chắn ở trước ta, nói, "Long thái tử có ý như thế, vậy lấy tính mạng của nô tì trước đi!"

Ai, ai! Ngày thường cá chép tinh này nói móc ta không ít, thế nào hôm nay bảo vệ ta như thế, ta suy nghĩ mà không rõ, nhưng cũng sợ Mặc Tương làm nàng ta bị thương, chỉ đành phải ra sức vận vẹo lá cây rì rào lay động, lo lắng suông, như dự liệu, Mặc Tương quay đầu sang liếc nhìn ta, khoe môi cong lên, giọng nói cũng ôn hòa đôi chút, "Bây giờ biết lấy lòng ta ?"

Lấy lòng cái rắm! Ta đây là lo lắng, là lo lắng!

Cẩm Văn cố tình liếc ta một cái, trong ánh mắt đó có vài phần xem thường, thật sự rất tức giận.

"Trước kia ta thích nhất đáng về nỗ lực lấy lòng này của người, lúc mới đầu cảm thấy buồn cười, lâu ngày, ngược lại cũng cảm thấy đáng yêu!" Mặc

Tương đưa tay ra chạm nhẹ vào thân mình ta một cái, ta lập tức cứng đờ, thất lưng vốn đang lay động lập tức thẳng đứng tựa như Tiểu Bạch Dương[1], kết quả động tác như vậy, lại dẫn đến tiếng cười khê của Mặc Tương. Đang buồn bực không thôi, chợt nghe một giọng nam trầm thấp, "Long thái tử của Đông Hải đến Nguyên Hoàng cung, không biết có chuyện gì không?"

Giọng nói lạnh lùng này, nghe qua có vài phần quen tai. Ta muốn nhìn qua, Mặc Tương kia che ở trước mặt ta giống như một ngọn núi lớn, vì thế ta chỉ có thể từ một khe hở nhỏ, nhìn thấy một bạch y.

"Viêm Hoàng Thần Quân hữu lễ!" Mặc Tương kia không biết từ chỗ nào lấy ra chiếc quạt trắng của hắc khê quạt nhẹ hai cái, cũng thật làm ra vẻ nhẹ nhàng lễ độ, ta cười nhạt, hận không thể sinh ra một cơn gió lớn, thổi bay vị long thái tử này cho ta, để ta có thể thấy phong thái của Viêm Hoàng Thần Quân nha! Cả ngày đều nghe Cẩm Văn nhắc tới Viêm Hoàng Thần Quân có bao nhiêu tuấn lãng, vẫn luôn chứa đầy tò mò, hiện tại có cơ hội, có lẽ nào lại để lỡ mất chuyện tốt này? Ta oán niệm a ta oán niệm..

"Lúc trước Mặc Tương tiến vào La Sát Hải trấn áp yêu thú, không thể tham gia thọ yến của Thần Quân, thật sự tiếc nuối, hôm nay cố ý đi đến bái phòng, thứ nhất là muốn chúc mừng đại thọ, thứ hai, là vì nhận lỗi. Ngày đó nương tử đưa lễ vật chúc mừng đến, bởi vì nhất thời sai lầm, nhìn lầm hải tào này cho rằng là trần bảo mà mang đến đây, thật sự xấu hổ. Hôm nay kính tặng vật quý báu nhất của long cung đền Thất Thái Lưu Ly, còn xin Thần Quân thứ lỗi!" Mặc Tương nói xong, đã mở cái hộp ra, hào quang nhiều màu làm cho mây trắng xung quanh đều bị nhuộm màu sắc, liền vừa vận trường mất lạnh về phía đáng về hy sinh vì nghĩa của Cẩm Văn cũng đang "à" lên một tiếng, hơi hơi đại ra nhìn Mặc Tương, mà ta vì nhìn từ phía sau lưng, chỉ có thể âm thầm phỏng đoán, cái bộ mặt kia của Mặc Tương khi bị đèn lưu ly in lên mặt, có phải là muôn màu rực rỡ, chắc là tức cười lắm

Chỉ là giọng nói của Viêm Hoàng Thần Quân kia vẫn không có một tia gọn sóng, "Tặng lễ chỉ cần tấm lòng là được, đèn Thất Thái Lưu Ly là vật mà Long Vương yêu thích nhất, thật sự là quá mức quý trọng, tiểu Miêu Miêu này, rất được, trong bụi hoa ở đây ngược lại trở thành một loại hoa hiếm thấy."

Ta được khích lệ, lập tức vận phần lên mặt, kết quả Mặc Tương kia giống như có nốt mọc sau ót, quay đầu lại trừng ta một cái, lại làm cho ta một phen nín thở, gặp người xuống.

"Nói thật, không dối gạt Thần Quân, linh thú theo ta đi La Sát hải trấn yêu, sau khi trở về không thấy Miêu Miêu này thì rất nhớ nhưng không màng chuyện cơm nước, mặc cho từ từ gầy yếu, mong rằng Thần Quân giúp đỡ, cho ta đem Miêu Miêu này trở về."

Ta nói giận!

Cái con quái vật Cừu Anh mà hắc nuôi dưỡng rõ ràng chỉ ăn thịt, nó đương nhiên cơm nước không muốn ăn rồi!

"À?" Giọng nói vốn trong lạnh của Thần Quân giờ phút này hơi hơi cao lên, làm như câu nói vừa rồi của Mặc Tương làm cho hắc có phản hứng thú, âm cuối kéo dài như thế, thế nhưng khiến cho ta cảm thấy có vài phần quyền rũ, á, không biết rốt cuộc Viêm Hoàng Thần Quân này có tướng mạo như thế nào, càng thêm hiếu kỳ rồi! Ta dùng sức lộ đầu ra xem, vì thế toàn bộ thân mình nghiêng về phía trước, uốn cong lên giống như bị bẻ gãy, lúc này Mặc Tương hắc cô tình lại cười nhạt ra tiếng, "Người xem, Miêu Miêu cũng rất muốn trở về, vội đến độ không chờ đợi được!"

Vào! Ta lập tức lui thân trở về, nhìn không chớp mắt, trong lòng âm thầm lầm nhảm, "Ta là Tiểu Bạch Dương ..oa..oa.. Tiểu Bạch Dương, người mới gặp đến độ không đợi được ..oa..oa..gặp đến độ không đợi được !"

"Một khi đã như vậy..." Lời của Thần Quân mới nói được phân nửa, ta lập tức hoảng sợ, nhưng mà nên làm như thế nào để cho hắc biết tâm tư của ta? Ta không muốn trở lại đáy biển sâu lạnh, tối như mực kia, ta thích đất đai, trời xanh, mây trắng cùng ánh nắng, hơn nữa tháng nay tuy rằng chịu đủ châm chọc khiêu khích của cá chép tinh, nhưng cũng là những ngày hạnh phúc nhất trong ba trăm năm qua của ta, ta không muốn trở về! Muốn ta trở về, ta thà chết!

Không đúng! Ta thà chết chứ không chịu khuất phục!

Ta vốn đang điên cuồng lắc đầu, nhưng lại sợ Thần Quân nhìn không thấy, vì thế thân mình ngửa ra sau đến thấp nhất, suýt nữa là sát đất luôn, sau đó lấy góc rẽ cố định vị trí, dùng hết toàn lực bắt đầu lắc lư về hình tròn, đến khi ta mệt đến độ eo mỗi lưng đau hữu khí vô lực suýt nữa nằm sấp trên mặt đất thờ hồn hên, Cẩm Văn mới mở miệng.

"Miêu Miêu, người đang làm cái gì?"

Ta sững sờ, cái eo nhỏ mảnh khảnh kêu lộp cộp một chút, có lẽ là gãy rồi~

Sau đó liền nhìn thấy Thần Quân bạch y bị Mặc Tương che khuất kia sai bước đến giống như vượt qua muôn sông nghìn núi hướng về phía ta, trên đế giày màu trắng, có một vòng tơ vàng viền lên.

Trong trường hợp đó mặc dù người của hắc đứng trước mặt ta, cũng bởi vì tư thế hiện giờ của ta dù có ngưỡng mặt cũng tựa như nằm thẳng trên mặt đất, hơn nữa ánh sáng của tia nắng, khiến ta nhìn không rõ mặt mày của hắc, chỉ cảm thấy quanh thân hắc bao phủ một tầng thần quang nhàn nhạt, làm cho từ đáy lòng người ta sinh ra ý sùng kính. Thì ra, thần tiên chân chính, là có đáng về này a!

"Người có bằng lòng về Đông Hải hay không?"

Chưa từng nghĩ đến Viêm Hoàng Thần Quân này cư nhiên lại hỏi tâm ý của ta, sau một lúc hơi ngây ngời, ta ra sức lay động lá cây dài nhỏ, Thần Quân kia cũng có sở trường giải thích ý muốn của cây cỏ, không giống Mặc Tương tên đáng ghét tùy ý xuyên tạc ý tứ của ta.

"Đã như vậy, chính là không muốn ?"

Ta nhẹ nhàng gấp khúc lá cây tò vò về gập đầu đồng ý.

"Đã không đồng ý, thì ở lại nơi này của ta cũng được!"

Nghe được lời này, ta lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng nhẹ nhàng hẳn đi, giọng nói của Viêm Hoàng Thần Quân này, thật sự là thiên âm a, tiên âm a, khiến cho ta cảm thấy vững lòng và hạnh phúc. Giống như những năm tháng trước kia, lúc đại hạn chưa đến, dưới cảnh núi xanh nước biếc, âm thanh tiếng sáo trong trẻo của tiểu mục đồng cười trâu vang vọng, là niềm hạnh phúc mà ta ẩn chứa trong lòng suốt ba trăm năm qua từ khi ta sinh ra đến bây giờ.

"Nói vậy! Nàng rõ ràng là không đồng ý! Miêu Miêu, theo ta trở về!" Mặc Tương còn chưa từ bỏ ý định, thế nhưng lại thất lễ đưa tay túm lấy ta, chẳng qua là tay kia khi đến gần bên người Thần Quân liền không thể tiến thêm một bước, chắc là bị cản trở. Giờ phút này sắc mặt hắc đỏ hồng, cần phải dùng không ít sức lực, trái lại Thần Quân kia, nhìn không ra có động tĩnh gì, tuy rằng ta không hiểu tu vi cao là như thế nào, giờ phút này cũng có sự phân chia rõ ràng, long thái tử oai dũng thiện chiến, rất có uy danh ở Đông Hải, lại như trước vẫn không địch lại Viêm Hoàng Thần Quân, chắc chắn, ta bỗng nhiên cảm thấy tiền đồ tươi đẹp trước mắt, rời xa đáy biển sâu lạnh tới tận kia, lúc này không còn là mộng nữa.

"Long thái tử đem nàng mang về như vậy, không biết lần sau thái tử phi có phải lại sai lầm đem nàng đưa đến nơi khác hay không? Cũng có lẽ xem nàng là cỏ dại mà san bằng?"

Sắc mặt Mặc Tương khẽ thay đổi, duỗi tay ra thế nhưng lại bị kiềm hãm lại, sau đó chậm rãi rút tay trở về. Chợt thấy hắc híp mắt mỉm cười, cúi người cung tay hành lễ, "Vậy còn làm phiền Thần Quân chăm sóc."

Ta cảm thấy cảnh xuân tươi đẹp .

"Khách khí!"

"Chỉ là sau này phải thường thăm viếng hậu hoa viên của Thần Quân, còn xin Thần Quân tạo điều kiện dùm!" Mặc Tương tiếp tục nói, sau đó liếc nhìn ta một cái rất có thâm ý.

"Không có gì mà ngại!"

Trong lòng ta run sợ .

Thần Quân, chuyện này sao mà được? Thế nào có thể không ngại đây? Ngài để cho người này nọ tùy ý ra vào hậu hoa viên của ngài như vậy, nếu không nói rõ thì sẽ đập hư cây cỏ trong vườn thì sao? Huống chi nơi này còn có đại cô nương nũng nịu Cẩm Văn, ngài không lo lắng hẳn đem Cẩm Văn ăn mất sao!

Aii ——

—————

[1] Tiểu Bạch Dương: *Cây bạch dương, loại cây có thân luôn mọc thẳng đứng lên cao*

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: CHUYỆN XƯA

Sau khi Viêm Hoàng Thần Quân cùng long thái tử Mặc Tương đi rồi, chỉ còn lại ta và Cẩm Văn, hai mặt nhìn nhau.

Sau một lát, nàng ta thở dài, đem thất lưng đang uốn cong của ta nâng dậy, dùng một cành cây để chống lên, ta cảm dễ chịu hơn một chút, liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, nhưng mà rất rõ ràng, Cẩm Văn không tính buông tha cho ta như vậy, mà là chuyển cái ghế trúc đến gần ta rồi ngồi xuống, sau đó bắt đầu tán gẫu với ta, đương nhiên, ta không thể nói chuyện, hiển nhiên là nàng nói còn ta nghe thôi.

Nhưng mà cô nương Cẩm Văn này, trong lời nói có thể mang nhiều âm thanh xì xoẹt như vậy, đúng thật là làm khó cho nàng ta, lại hoặc là, đơn giản là nàng ta là cá chép tính, cho nên trong lời nói mới mang nhiều âm thanh xì xoẹt, ta đây một gốc cây cỏ, sau này có thể nói chuyện có phải thường xuyên đem chữ Cỏ đặt bên miệng khi nói ra hay không, thí dụ như, cây cỏ, người ăn qua chưa?

"Quả thật ta không nhìn ra, người một cây cỏ tàn tạ như vậy, ngay cả hình người cũng không thể tu luyện ra? Cuối cùng có chỗ nào tốt, vậy mà dự đồ được long thái tử?" Cẩm Văn dùng ngón tay búng búng lá của ta, ta không vừa ý run run, dự đồ cái gì? Ta cũng không phải hồ ly tinh! Quên đi, lười so đo với người!

"Nghe nói người thiếu chút nữa chết ngạt trong hộp, rõ ràng tu luyện ba trăm năm, sao có thể để cho bản thân mình còn đang sống mà đến mức sắp chết ngạt?"

"Tam công chúa của Tây Hải kia cũng lợi hại, thừa dịp long thái tử ra ngoài, liền đem người vứt đi, có lẽ là cảm thấy người sắp biến hình? Ta nhìn người cũng không kém lắm! Không biết trưởng thành sẽ có dáng vẻ gì nhỉ? Mới đầu ta còn cười nhạo thái tử phi mới lấy chồng này máu ghen thật lớn, cư nhiên ngay cả một cây cỏ tồi tàn mà cũng không tha, hiện tại xem ra, người ở trong lòng long thái tử thực sự có vài phần trọng lượng!"

Ta vận xoay thất lưng, cảm thấy câu nói của Cẩm Văn thật không có trật tự, thực sự không thể dựa vào đó mà tin tưởng. Tổng cộng ta có mấy phần trọng lượng, bản thân ta vẫn biết rõ, không phải là một cây rom, nên có thể nặng hơn nhiều, thật sự là...

"Tây hải lão Long Vương quán không được con của mình, nói cái gì là sợ bọn họ vì tư tình nhi nữ không để ý đến tình nghĩa huynh đệ, nhân cơ hội đã đưa ta lên trên đây, không hồ là cha nào con gái này, thù đoạn đều là triệt để như vậy. Hừ!"

Ta vốn nghe đến mệt mỏi, buồn ngủ, giờ phút này bị một tiếng "hừ" như vậy của Cẩm Văn, kích động đó khiến cả người ta run lên, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên gương mặt phù dung mềm mại của Cẩm Văn kia bao phủ một tầng sát khí, nói vậy trong lòng là hận đến cực điểm. Lúc trước dù sao nàng ta cũng đã từng bảo vệ ta, bằng không, nói không chừng ta đã bị Mặc Tương đào trở về, một khi đã như vậy, ta cũng cần phải trấn an nàng ta một chút. Nghĩ đến đây, ta nghiêng đầu miễn cưỡng vói tới tay áo của nàng ta, hơi hơi cọ cọ, nào ngờ nàng ta rất ghét bỏ mà phất ta ra. Ta sẽ không nhọc công làm chuyện lấy lòng này lần thứ hai nữa, bởi vì, nàng ta đã không muốn nhìn ta nữa, ta cũng có thể toàn tâm đánh một giấc rồi, lần sau, cho dù tiếng "hừ" của nàng ta như sấm, ta cũng sẽ không phản ứng quan tâm đến nàng ta chút nào nữa! Ta nghĩ như thế.

Ai ngờ nàng ta không hừ, mà lại nức nở ghen ngào.

"Vốn ở Tây Hải, có bao nhiêu binh tằm tướng của muốn lấy lòng ta, ngay cả mấy vị hoàng tử Tây Hải kia, cũng suốt ngày bao quanh ta. Hiện tại bị mang tới Nguyên Hoàng cung này canh giữ hậu hoa viên, suốt ngày không thấy được người sống, duy nhất có mình người – cây cỏ tồi tàn mà có linh tính này thôi, Viêm Hoàng Thần Quân cũng chẳng quan tâm tới ta..."

À, nghe qua như vậy, giống như cũng rất thâm thương, khó trách khóc ào ào như vậy.

Lòng ta nhanh chóng mềm ra, nhìn người khác khóc không cảm lòng được, càng nghĩ, quyết định hy sinh một chút hình tượng bản thân làm cho nàng ta vui một chút. Tốt xấu gì cũng là tiểu yêu tinh sống hơn ba trăm năm, vết thương trên lưng lúc trước đã tốt hơn bảy tám phần, vì thế giờ phút này nhớ lại mấy khúc nhạc đã học hồi còn ở Đông Hải học, trong lòng lặng lẽ nhớ lại nhịp điệu, sau đó xoay thất lưng, vài phiến lá dài nhỏ màu xanh nhạt khẽ rì rào run run, tiếng vang to như vậy kinh động đến Cẩm Văn đang nức nở, ta ra sức xoay, không mấy may chú ý giờ phút này bờ môi nàng ta khẽ nhếch, dĩ nhiên là đáng vẻ nhìn trân trân ghen lời.

"Nghe đồn Đông Hải có cây hải táo nhìn thấy long thái tử Đông Hải liền sẽ không ngừng xoay thất lưng lấy lòng, rõ ràng vẫn là một cây cỏ, cố tình muốn lay động mềm mại quyến rũ, buồn cười đến cực điểm. Lúc đó còn tưởng là tin vịt, không nghĩ tới đây là sự thật! Long thái tử thật sự rất tốt với người?"

Ta nhất thời giống như bị sét đánh qua, vẫn duy trì tư thế vận vẹo cứng ngắt tại chỗ, không động đậy nổi.

Ta oan a, ta oan uống...

Người cho là ta muốn run run vậy sao, còn không phải vì cuộc sống bức bách đến tình thế bất buộc, tình thế ép buộc ta phải làm vậy a!

Trong một trận đại hạn ba trăm năm trước kia, ta may mắn chưa chết, bị long thái tử Đông Hải mang xuống đáy biển, mặc dù trong lòng bị thương sặc sụa nhưng cũng có ý cảm kích, ở biển sâu âm lạnh cũng không có gì oán giận.

Khi đó Mặc Tương vẫn còn là một thiếu niên, mặc áo bào màu tím, dùng một cây trâm bằng gỗ mun đơn giản xuyên qua búi tóc, khoe miệng mang theo nụ cười, thật sự là người lẫn vật đều có dáng vẻ vô hại, vì thế ta tuy rằng bị đưa xuống đáy biển, nhưng cũng có một tâm tư hờ hững, để sao yên vậy. Chẳng qua ước chừng không được mấy ngày, phản hờ hững kia của ta, liền hóa thành bọt nước.

Mặc Tương mang theo quái thú Cửu Anh của hắn tới gặp ta, Cửu Anh kia có chín đầu, bộ dáng đáng sợ, hiện tại nhớ tới, tim vẫn đập nhanh như cũ. Mặc Tương cố tình nói với ta, Cửu Anh xưa nay không thích sinh vật xa lạ, tựa như là thực vật trên mặt đất giống ta, sợ là sẽ bị Cửu Anh nhai nát để làm sạch răng, lúc đó ta nhìn thấy hàm răng trắng dày đặc của Cửu Anh đương nhiên sợ hãi, vì thế liền miễn cưỡng tiếp nhận hảo ý nhắc nhở của Mặc Tương —— nguy trang thành một cây hải táo (*tảo biến*).

Mãi đến thật lâu sau đó, ta mới hiểu được, thiện ý của Mặc Tương, kỳ thực đều là không có ý tốt gì, tuy rằng đối với hắn mà nói, cùng lắm chỉ là một trò đùa cợt đơn giản hoặc là cái gì đó, không đáng giá nhắc tới, nhưng mà đối với ta mà nói, dưới cái đáy biển sâu âm u lạnh lẽo trong những ngày tháng cô tịch vô biên, cuối cùng tìm không được một tia ấm áp. Tuy rằng hắn kéo dài sinh mệnh của ta, mà khi đó ta ân ân cảm thấy, nếu trong năm đại hạn kia, chết cùng bọn tỷ muội, cùng tiểu mục đồng, cũng không hẳn không hạnh phúc, tốt hơn bản thân hiện tại, sống trong nỗi cô đơn như vậy.

Suy nghĩ dần dần bay xa, ta lắc mạnh đầu, trở lại chủ đề chính. Đây là chuyện nhất thời, không quan trọng, ta chỉ nên nhớ đến tiểu mục đồng năm đó, nếu có thể gặp được chuyển thế của hắn, cũng là không uổng công ta sống nhiều năm như vậy.

Khụ, khụ.

Hải táo có hình dạng gì? Đương nhiên là mềm mại thon dài lay động theo làn sóng, mà ta là cây lúa nước, vì sinh kế cũng không thể không uốn mình theo người, mỗi lần nhìn Cửu Anh, liền run rẩy đến co giật. Mà mỗi lần Cửu Anh xuất hiện, nhất định là vì Mặc Tương dắt nó, vì thế liền diễn biến thành, mỗi

lần ta nhìn thấy Mặc Trương, liền tựa như run rẩy cảm cấp. Về phần sợ hãi kia vì sao lại diễn biến thành cố ý lấy lòng, cho tới bây giờ biến thành dụ dỗ, ta thật sự nghĩ không ra, chẳng qua nếu có thể lên tiếng, ta nhất định phải lớn tiếng kêu oan, "Ta mới không có cố ý lấy lòng long thái tử Đông Hải, ta oan uổng, ta thật sự là oan!"

Cầm Văn đương nhiên không thể cảm nhận được oan tình của ta, chỉ thấy nàng ta một tay vuốt má, nhả mỳ, tự mình ai oán phẫn hận. "Chẳng lẽ ta sinh ra có gương mặt đẹp là sai sao?"

"Chẳng lẽ là ta trêu chọc câu dẫn mấy vị hoàng tử kia sao?"

"Bọn họ muốn yêu ta, đâu có liên quan gì tới ta?"

...

Người lời kéo ta tán gẫu cái chuyện gì đâu, cũng không liên quan tới ta nhỉ đúng không?

Ta không nói gì trốn tránh mất, đem lá cây lúi về, bao chặt lấy thân mình, quên đi, mời người cứ từ ăn năn hối hận, ta còn phải ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: KHÔNG BIẾT XẤU HỔ

Tình huống bình thường, ta sẽ ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, nhưng mà lần này, lại ra ngoài ý muốn.

Ta bị một tiếng nữ tử thét chói tai làm bừng tỉnh. Đắn độn ngẩng đầu, liền nhìn thấy trước mặt một mỹ kiều nga (*người đẹp*) một tay che miệng, tay kia duỗi ra một ngón tay ngọc xinh đẹp chỉ thẳng phía trước, thân mình nhẹ nhàng run run, kinh hoàng sau đó lại giận dữ quay đầu đi, phảng phất trước mặt gì đó cực kỳ khó coi, ta nhìn theo phương hướng ngón tay nàng xem, tựa hồ mục tiêu ở ta? Nhìn quanh bốn phía, cũng không gì làm không ổn, hay là thật là ta? Được rồi, giữa hậu hoa viên vườn hồng nghìn tia[1] trông một bụi lúa nước quả thật thật chóng mặt, bất quá Viêm Hoàng Thần Quân đều chấp nhận, ta cũng yên tâm thoải mái, nữ tiên nga này tuy rằng bộ dáng thanh lệ, nhưng mà lại quấy nhiễu người khác nghỉ ngơi còn làm một bộ dáng chán ghét, phẩm hạnh thật sự là có chút kém. Ta âm thầm oán thầm xong lại chuẩn bị nhắm mắt ngủ lại, vừa nhắm mắt lại, bỗng nhiên nhớ tới, vừa mới này bên người nữ tiên nga, tựa hồ còn có một nam nhân.

Người lúc ngủ mơ hồ không để ý nhiều, giờ phút này vùng trộm hí mắt xem lại, hắc, thật là có một nam nhân. Mà nam nhân này, nhưng cũng quay đầu lại, phảng phất không muốn gặp ta. Mặc dù ta nhìn không thấy khuôn mặt hắn, nhưng cũng nhớ được cặp giày kia màu trắng viền vàng, nguyên lai Thần Quân, cũng không muốn gặp ta, trong tâm tư, hơi hơi có chút ủy khuất, nhớ năm đó, ta là lúa nước mềm mại nhất trong ruộng, này trâu này dê, thích nhất vùng trộm ngắm ta, aii.

Ta rút lui thân mình, muốn ôm hai phiến lá cây đem mắt bịt lại, làm tư thế bịt tai trộm chuông [2], người không muốn gặp ta, ta cũng không thèm người, thế nhưng vừa giật giật, liền phát giác một chút không đúng, nhưng đến cùng là chỗ nào không đúng lại không thể nói rõ đến, giữa lúc do dự, lại nghe một tiếng thét kinh hãi, "Trời!"

Thanh âm này ta rất quen thuộc, là của cá chép tinh Cầm Văn. Nàng đem qua lời kéo ta vừa lái nhai đến nửa đêm, vừa khóc hồi lâu, giờ phút này hai con mắt có vẻ hơi hơi có chút sưng đỏ, quần áo cũng không sửa soạn chỉnh tề, nói vậy cũng là vừa tỉnh lại, nhưng cho dù là cái dạng khó coi như vậy, theo ý ta, so với cái nữ tiên nga kia vẫn xinh đẹp hơn vài phần, dù sao bề ngoài là bề ngoài, tâm linh đẹp mới là đẹp thực sự.

Cầm Văn lại cũng là một bộ dạng như thấy quý, sau một lát nàng ta chạy như bay về phía ta, trên tay động tác cũng không ngừng nghỉ, từ trên đầu nhỏ xuống một cái trâm cài tóc lung linh hình lá cây xanh biếc, biến thành một tấm gương nhỏ đem đầu của ta trùm xuống. Ta không rõ chân tướng muốn giãy dụa, lại bị Cầm Văn thi pháp đè lại không thể động đậy, chỉ nghe bên ngoài nữ tiên nga kia hừ một tiếng, "Viêm Hoàng Thần Quân thật có nhã hứng, tiểu tiên nga trong Nguyên Hoàng cung nếu không phải là không thấy bóng dáng, thì chính là áo rách quần manh, hậu hoa viên này, thật đúng là phong cảnh tốt đẹp, khó trách ta mỗi lần nghĩ đến đi du lãm, Thần Quân người đều từ chối lấy lệ!"

Lời này nói ra khiến ta càng thêm như lọt vào trong sương mù, Cầm Văn đem ta bọc lại thật nhanh, suýt thở không được, ta muốn từ trong đất hấp thu chút hơi nước giải khát, bỗng nhiên phát hiện, mảy rể phụ đáng tự hào của ta của ta, hình như không có? Thay vào đó, trắng trắng non mềm, hình như là một đôi chân của người? Chân có ích lợi gì? Có thể uống nước sao?

Ta giật giật đầu ngón chân, vẫn như cũ cảm thấy bất khả tư nghị (lạ lùng). Đang lúc mê mẩn, những ràng buộc trên người đều buông lỏng, cả người ta nhẹ hẫng, nhất thời từ trong lớp vải quần bật ra ngoài, "Cầm Văn, ta tu thành hình người?"

Không lường trước là còn chưa đứng lên, liền nhìn thấy một tia ngân quang từ đầu ngón tay của Thần Quân tràn ra, ngay sau đó một cổ đại lực từ đỉnh đầu đè xuống, trực tiếp khiến ta ngã lại trong đất, cùng đám lúa xanh quần lại một cục.

Viêm Hoàng Thần Quân chậm rãi đi tới, giờ phút này, ta mới là chân chính thấy rõ bộ dáng hần.

Vất hết óc cũng nghĩ không ra nên hình dung thế nào, chỉ cảm thấy ánh mắt kia càng chói mắt, sáng như sao, sóng mắt lay động, mỉm cười mang theo một vẻ ôn nhu. Hừ, chân chân chính chính sinh ra là túi da tốt a! Chỉ tiếc ta duyệt qua số người không nhiều lắm, duy nhất cảm thấy Thần Quân trước mặt này thoát nhìn đặc biệt đáng chú ý, so Mặc Tương ước chừng tốt hơn hai phần, nhưng cũng không biết được thiên địa to lớn, vài phần tư sắc của hần đến cùng có thể tính ở mức nào, chỉ đành cảm thán một tiếng, ” Thật có thể coi như là xinh đẹp!”

Chắc là đánh giá của ta khiến Cẩm Văn bất mãn, nằng ta hung hăng liếc ta một cái, ta lắc lắc đầu nói thầm, hay là Cẩm Văn học pháp thuật gì, sao biết được ý tưởng trong lòng ta, giữa lúc đang buồn bực lại cảm thấy thân mình bị tấm vải kia xiết chặt, ”Ngươi đều nói ra, còn tưởng rằng ta nghe không được?”

“A?” Nghe được một tiếng hô thanh thúy từ trong miệng truyền ra, ta mở miệng ra nửa ngày không khép lại được. Mới có thời gian một đêm, có tay có chân còn có thể nói chuyện nữa? Người hưng phấn cực quấy lung tung, không kìm được lực mạnh, chỉ nghe một tiếng “xuy”, găm vóc đang bọc ta kia, rốt cuộc đứt ra.

Ta trần truồng nửa ngồi bên trong bồn hoa, vẫn còn chưa hiểu hết tình huống, liền bị Thần Quân giáng một cái trở về trong đất, chỉ dư đầu lộ ở bên ngoài, thực vô cùng uất ức.

“Ngươi, ngươi, ngươi không biết hổ thẹn!” Cẩm Văn chia vào ta lại cắn răng lại giậm chân, ta đánh giá bản thân quả thật không biết, liền thật biết lí lẽ hỏi nằng, “Hổ thẹn là cái gì vậy?”

Tuy rằng ta sống hơn ba trăm năm, nhưng mà từ trước sinh trưởng ở trong ruộng, nhiều nhất nghe tiểu mục đồng kể một ít chuyện xưa, đơn giản là tri ân báo đáp, thỏa mãn vui vẻ, nhân tiện sáng tỏ chút chuyện đạo lí thị phi, nhưng chưa bao giờ nghe hần đề cập qua hổ thẹn là cái gì vậy; sau lại sinh trưởng ở đây biên, cô độc một mình không còn ai khác, mỗi ngày trừ bỏ ăn ngủ chính là lo lắng hải hùng Mặc Tương đến bắt nạt ta, đương nhiên những chuyện không biết rất nhiều, giờ phút này ta có thể nói chuyện, lại có người giải thích nghi hoặc, sao không khiêm tốn học hỏi, cũng để cho bản thân có vẻ bác học một ít, thật giống như, người đọc sách trong miệng tiểu mục đồng ước ao.

“Ngươi, ngươi ngươi...” Cẩm Văn chẳng lẽ là chê ta ngu ngốc, ngay cả những việc dễ hiểu đến thế này cũng đều không hiểu, cho nên tức giận đến phát run? Ta hơi hơi có chút xấu hổ, đem cảm giác trên đất, quên đi, vẫn là ngủ đi.

“Hổ thẹn không phải là cái gì.”

Nga? Ta ngẩng đầu, Viêm Hoàng Thần Quân khoe miệng khê nhếch cười, khiến cho hoa cỏ xung quanh cũng kém phần xinh đẹp, cho dù là những đám mây lúc hoàng hôn, cũng không sánh bằng một phần vạn của hần. Ta hơi hơi có chút ngây ngời, không ngờ Thần Quân đã xoay người ngồi xuống, ở trên đỉnh đầu ta nói vọng xuống, ”Ngươi không cần cũng được!”

“À!” Ta gật gật đầu, cảm thấy khuôn mặt Thần Quân hiền lành dễ dàng thân cận, suy nghĩ còn có vấn đề gì thắc mắc đã lâu thì lấy ra hỏi hần, để hần giải đáp một phen, nếu đến hỏi Cẩm Văn, còn phải chịu nằng nói lời chọc tức.

Ai biết được ta đang muốn mở miệng, Thần Quân liền vèo một chút đứng lên, tay áo vung mang đến một trận gió lớn, cuốn lấy cát bùn thổi trúng mặt ta bám đầy mặt, sau đó nhanh rồi đi, phảng phất sinh oán khí rất lớn. Ta lắc đầu mấy lần mới đem bùn cát trên mặt giữ sạch sẽ, ngay lúc đầu vầng mắt hoa, lại thấy Thần Quân quay đầu lại, chán chường nói, “Thật chỉ có thể coi là xinh đẹp thôi sao?”

A?

Ước chừng là thấy ta sững sờ, Thần Quân lần này nhẹ nhàng mảy trực tiếp đăng vân mà đi, lưu lại ta chôn ở trong đất, yên lặng suy tư về lời hần vừa nói rút cuộc là có ý tứ gì.

“Ngươi có biết Viêm Hoàng Thần Quân bản thể là cái gì?” Cẩm Văn khoanh tay, nhìn ta vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Thì thầm, đã biết rõ ta không biết cái gì, còn hỏi ta làm chi.

“Viêm Hoàng Thần Quân cho tới nay là thần tiên được chào đón nhất trên trời dưới đất, tự khoe dung mạo thiên hạ đệ nhất, bản thể của hần thôi, là bách điều chi vương. Ngươi cũng biết, mấy loại chim này, không chải chuốt không được?”

Ta vẫn lắc đầu, tất nhiên không biết.

“Về sau có khổ cho ngươi hưởng!”

Ta...

Ta không phải cố ý, roi lệ đầy mặt.

---

[1] Muôn hồng nghìn tía: nhiều màu sắc rực rỡ, tạo nên cảnh sắc lộng lẫy

[2] Bịt tai trộm chuông: cố sự cho câu nói này thì khá nhiều và mỗi nơi mỗi kiểu nhưng chung lại nghĩa là tên ăn trộm bịt tai đi trộm chuông

nghĩ rằng nếu nó không nghe thấy sẽ không bị phát hiện, là một kiểu hành động tự phỉnh mình, muốn biết chi tiết về truyện mời gg

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: BAN ĐẦU HỌC LÀM NGƯỜI

Ta cho rằng Viêm Hoàng Thần Quân sẽ tìm đến ta gây phiền toái, hơi có chút lo sợ bất an, nhưng mà vài ngày sau cũng không thấy hắn có động tĩnh gì, liền an tâm, đến cùng vẫn là đại thần, sẽ không chấp nhặt với một cây lúa nhỏ như ta, nhưng mà Cẩm Văn thường xuyên vô cớ đe dọa ta, khiến cho lỗ tai của ta không được yên tĩnh, ngay cả ngủ cũng không an ổn.

Sáng sớm hôm sau khi thức dậy thấy Cẩm Văn không có ở đó, liền cảm thấy năm tháng tốt đẹp, hương hoa dễ chịu, nhịn không được nhúc nhích lỗ mũi hít sâu, mùi hương xông vào mũi, thấm vào tận tâm phế a, đang lúc vô cùng say mê, tiếng nói của Cẩm Văn truyền đến, trong nháy mắt đã đánh vỡ buổi sáng sớm yên tĩnh.

Aii...

Loài cá đều huyền ảo như vậy sao? Thật đúng là có đức hạnh giống long thái tử của Đông Hải!

"Thần Quân, Miêu Miêu nàng biết sai lầm rồi, ngài có thể hay không, có thể hay không..."

A? Đang nói về ta? Tiếng nói của Cẩm Văn rất nhẹ, ta vĩnh viễn cũng nghe không rõ, đang có chút tức giận, bỗng nhiên nghe được tiếng Cẩm Văn cất cao còn có chút run rẩy, "Thần Quân, cho Miêu Miêu ra khỏi đó đi!"

Ra đâu? Ta mê hoặc, hay là Cẩm Văn không quen nhìn ta, muốn đem ta chuyển đi đến nơi khác trồng? Ách, ta luyện tiếu những cây hoa hoa cỏ cỏ này nha...

Sau một lát, bóng dáng của Viêm Hoàng Thần Quân xuất hiện ở phía trước không xa, mà Cẩm Văn cúi đầu theo sát phía sau, từ từ đi về hướng ta, ta có chút không yên, nhưng mà vẫn nhớ được một ít kiến thức bình thường do nhiều ngày qua Cẩm Văn chăm chọc khiêu khích ta để lộ ra, tức thời hơi hơi ngẩng đầu, dùng ngữ khí thật chân thành, "Thần Quân, người là con chim đẹp nhất trên đời!"

"Thần Quân đã là tiên thân, há là một loài chim bình thường!" Cẩm Văn tức giận đến giậm chân, tươi cười trên mặt Thần Quân cứng đờ, ta cân nhắc là mình nói sai, nghiêng đầu nhắm mắt giả chết.

"Miêu Miêu?"

Ta chết .

"Người tên là Cốc Miêu Miêu?"

Ai nha, không hổ là vua của muôn loài chim, giọng nói thật sự là êm tai dễ nghe.

"Miêu Miêu! Thần Quân gọi người đấy!"

Ta nheo mắt lại, liền nhìn thấy đôi giày viền vàng của Thần Quân ở ngay bên sườn mặt của ta, nếu ta đang giả chết, phỏng chừng bị hắn một cước giẫm lên đè nhẹ nằm sát đất, đã tu thành thần tiên, liền thoát ly loài chim trở thành tiên nhân, nghĩ thông suốt điểm mấu chốt này, ta lập tức phản chấn nâng cao tinh thần nói, "A ha ha, Thần Quân, người thật sự là một điều nhân đẹp nhất trên đời!"

Ban đầu sắc mặt của Thần Quân có chút phát xanh, hiện tại cư nhiên có xu thế càng ngày càng đen, ngay cả Cẩm Văn ở bên cạnh cũng mở to con mắt nhìn trân trân, hay là vẫn nói lời ỡ lời? Ta nghiêng đầu suy tư một phen, cảm thấy sống chung với người khác là một chuyện rất khó, còn cần tiếp tục nỗ lực học hỏi nha.

"Cốc Miêu Miêu, tự mình ngươi đem bản thân chôn dưới đất không chịu lên, thế nhưng lại vu cho ta dùng phép thuật giam giữ ngươi, làm hại Cẩm Văn lo lắng cho ngươi, ngươi có biết sai?"

Ách...

Đây là ý gì?

"Miêu Miêu, thật sự là ngươi không chịu đi lên?" Cẩm Văn che cái miệng nhỏ hơi hơi kinh hô, hơi nước trong suốt trong đôi mắt, quả nhiên là kiểu mỉa động lòng người.

Nhưng mà trong nháy mắt nàng ta đã ‘vèo’ một cái quỳ xuống, dùng sức đập đầu, "Tiểu tiên không biết quan sát, vì quá mức lo lắng cho Miêu Miêu, xin Thần Quân trách phạt!"

Ách, có cần nghiêm trọng như vậy không?

Tiếng ‘thùng thùng’ đập đầu làm cho lòng ta hoảng hốt, lập tức cố lấy dũng khí nói, "Chuyện này, ta cũng có sai!"

"Người sai ở chỗ nào?"

Ta cũng không biết.

Đương nhiên, tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng cũng không thể trả lời như vậy, "Sai ở, sai ở chỗ không biết Cẩm Văn lo lắng cho ta, còn không biết Thần Quân tiếng lành đồn xa, còn..."

Lời này vừa nói ra, người đứng đối diện và người đang đập đầu, cứng ngắc trong nháy mắt.

Đừng cho ta áp lực lớn như vậy được không? Đến cùng thì nói như thế nào mới đúng đây, ta không nói nữa! Nghĩ đến đây, ta nhắm mắt lại cắn chặt răng, quên đi, cùng lắm thì đem ta cho dê ăn, không có gì đáng ngại, sống nhiều năm như vậy, ta đã học được sự thỏa mãn vui vẻ thích ứng trong mọi tình cảnh!

Thần Quân trước mặt hít sâu vào rồi nói, "Vì sao không đi ra?"

Ta nhú mày, "Đi ra đâu?"

"Người chôn dưới đất nhiều ngày như vậy là vì sao?"

Ta buồn bực, "Ta chẳng lẽ không nên ở trong đất sao?"

Thấy Thần Quân cùng Cẩm Văn đều có bộ mặt chịu khổ cực và căm thù sâu sắc, ta khẽ thở dài một cái, "Đương nhiên, nếu nước trong đất nhiều hơn một chút rất tốt! Bên cạnh tốt nhất có hai con kênh giữ nước..." Ta vui tươi hơn hờ dề nghị, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy Thần Quân lấy tay đỡ trán, nét mặt rất là rối rắm, tức thời dừng lại, dè dặt cẩn trọng nói, "Kỳ thực hiện tại cũng rất tốt, thoải mái hơn nhiều so với ở đáy biển!"

Đúng vậy, xưa nay ta rất dễ dàng thỏa mãn.

Viêm Hoàng Thần Quân bỗng nhiên khom người, vươn tay đến nâng cằm ta lên, tư thế này khiến ta không thoải mái lắm, thuận thế lại rụt vào trong đất, cũng đem cằm chôn vào trong đó, Thần Quân bất đắc dĩ rút tay về trở về, "Người biết cái gì?"

À, ta ngẫm lại xem.

Àn, ngủ, vắn vẹo?

Ách, nếu như cái gì cũng không biết, Thần Quân có phải sẽ đuổi ta ra ngoài không?

Chắc là thấy ta lâu quá không trả lời, Cẩm Văn bên cạnh hơi hơi hạ thấp người tiếp lời, "Bẩm Thần Quân, Miêu Miêu cái gì cũng đều không biết!"

...

Người có cần phải vạch trần ta như vậy không! Trong lòng ta âm thầm rơi lệ.

Viêm Hoàng Thần Quân gật đầu, "Cũng đúng, bằng không làm sao có thể suýt nữa bị chết ngạt ở trong hộp gấm! Đã có cơ duyên đến Nguyên Hoàng cung của ta, âu cũng là duyên phận, người cây lúa nhỏ này uống công có ba trăm năm tu vi, cư nhiên cái gì cũng đều không biết, cũng thật sự là vật hiếm, thôi thôi, ta đi tìm sư phụ cho người, người phải ngoan ngoãn học tập, đỡ phải làm bản thân danh Nguyên Hoàng cung của ta."

A! Người gặp họa mà được phúc!

Học tập sao? Tốt quá, nguyện vọng suốt đời của ta, chính là làm một cây lúa có học thức đó! A ha ha...

Viêm Hoàng Thần Quân đi rồi, Cẩm Văn rút ta từ trong đất lên, lúc trước nàng ta một bộ dáng điềm đạm đáng yêu giờ phút này cũng xắn tay áo lên cực kỳ dũng mãnh, đầu tiên là đuổi ta vào trong hồ, nước chảy cuộn cuộn, sau đó lại quần mấy tầng vải lên người ta, sau nữa lại đem rêu trên đầu ta, không đúng, là tóc, dùng sức kéo ra, đau đến nỗi ta phải nhe răng trợn mắt thì không nói, lại còn rụng không ít, quả thực là nghiệp chướng, cuối cùng, toàn bộ thân mình ta thoát nhìn đã có chút đoan trang, thật sự rất giống con người! Ta nhìn gương đồng cẩn thận đánh giá một phen, tiên nga khác hoặc là thanh lệ hoặc là xinh đẹp, mà bản thân hóa thành hình người, vì sao lại có một loại cảm giác kỳ lạ gì đó? Kéo kéo chiếc váy màu vàng đất nhìn sang trái rồi lại sang phải, nhất thời cũng tìm không ra từ nào để hình dung, mà số từ ta biết cũng không nhiều, cho nên đành phải từ bỏ.

Ngược lại Cẩm Văn nhìn ta rồi cười khanh khách, đứng chung một chỗ với nàng ta, bỗng nhiên cảm thấy, nàng ta càng thêm sáng sủa tươi đẹp động lòng người, thật giống như ánh mặt trời vừa lên, tuy rằng xán lạn lại không nóng rực, có phần khiến cho người ta không thể mở mắt để nhìn rõ, mà trên đầu ta vẫn hai cái búi tóc tròn tròn, nhìn có chút giống cái bánh bao từng thấy qua năm đó, thật sự là vạn phần hoài niệm, cách ăn mặc này của ta đến cùng nên

hình dung như thế nào, trái lo phải nghĩ một lát, bỗng nhiên trong đầu ta chợt lóe ánh sáng, vỗ ót nói, "Đúng rồi, đây là mùi hương của quê cha đất tổ nha!"

Khuôn mặt tươi cười của Cẩm Văn đột biến, "Thế nào, người không vừa lòng với cách ăn mặc này? Ta vất vả vô cùng..."

Không phải không phải, ta mặt mày hớn hơ đánh gãy lời của nàng ta, "Thật thích a! Ta thích đất đai nhất!"

Cẩm Văn sùng sốt, "Thật sự?"

Ta gật đầu, mặt đất là mẫu thân của ta, có thể cùng mẫu thân gần sát như thế, quả nhiên là vui mừng.

Được rồi, thấy ta vui vẻ như thế a, khoe miệng Cẩm Văn hơi co rút mà rời khỏi, để lại một mình ta, cười ngây ngô với chiếc gương a!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: SỰ PHỤ

Thần Quân đưa ta đi đến học đường ở thiên giới. Lúc đầu ta rất hưng phấn, sau này lại phát hiện chuyện không phải vậy. Vừa tới, tiểu tiên hữu trong học đường này có dáng vẻ lớn nhất không hơn mười ba bốn tuổi, nhỏ nhất còn quần cái yếm, mà Cẩm Văn nói tướng mạo của ta, nếu tính theo tuổi con người, ước chừng là mười sáu đến mười tám tuổi, hơn nữa có thể là vận vận nhiều tư thể mềm dẻo, vóc người so với bọn hán cao hơn vài phần, cũng tương xứng với Cẩm Văn, vì thế ta ngồi ở nơi đó, thật sự là quái dị. Thứ hai, những tiểu tiên hữu này mỗi người đều tinh thông pháp thuật, vì thế ta một cây lúa có ba trăm năm tu vi này, sau khi bị tiểu bá vương đầu lĩnh của bọn họ nhận xét là làm ô nhiễm môi trường kia, liền mỗi ngày bị bọn họ liên kết lại khi dễ.

Ta luôn luôn cảm thấy âm ỉ cùng đám tiểu hài tử sẽ tổn hại thể diện của Viêm Hoàng Thần Quân, cho nên có thể trốn thì trốn, thật sự nếu thật không thể, thì nhẫn nhịn cho qua, dù sao vài tiểu hài tử phá phách này, so với Cửu Anh kia của Đông Hải, ít nhất tướng mạo thoát nhìn còn hiền lành hơn nhiều, vì thế dẫn đến sau mỗi lần tan học, ta không mặt mũi bầm dập, thì chính là vấy bị cứt, nếu không chính là bánh bao ném đầy đầu, dù sao thì đáng vẻ cũng thật khó coi. Thẳng đến một ngày, tiểu bá vương cùng mấy tiểu hài tử bao vây quanh ta khi ta đang trên đường về Nguyên Hoàng cung, muốn đến lật vấy của ta, khi đó ta đã hiểu rõ cái gì là e thẹn, đương nhiên ra sức phản kháng, lúc đến bước đường cùng đương nhiên phải ra sức công kích, kết quả này là, ta không biết vì sao sử dụng ra một sức mạnh, tất tiểu bá vương bay đến ngoài Nam Thiên Môn.

Tiểu bá vương là con trai độc nhất của Hồ Vương Thanh Khâu, ta gây ra đại họa, vạn phần không thể liên lụy Thần Quân, cho nên trước khi thiên binh thiên tướng còn chưa tới bắt ta, ta liền liền ngang lăm liệt chủ động đi nhận tội.

Tiểu bá vương kia bị một cái tát của ta quét bay đến gãy vài cái xương sườn, tựa trên ghế lăm lăm, ta phóng chừng bản thân là một cây lúa, có tính thường xuyên xoay chuyển thất lưng, nên bình phục cũng rất nhanh, chẳng lẽ hồ tiên đại nhân này, năng lực bình phục còn không bằng ta? Tuy rằng nghi hoặc, lại cũng không dám lỗ mãng, nhận mệnh quỳ gối trước mặt Hồ Vương, nghe xử lý.

Chính là lúc đang quỳ, vụng trộm chăm chú nhìn mặt Hồ Vương trước mắt, thầm nghĩ thế nhân đều nói bộ tộc hồ ly có dung mạo xinh đẹp nhất, hôm nay thấy, cũng chỉ thường thôi, vẫn là Viêm Hoàng Thần Quân đẹp hơn.

"Cốc Miêu Miêu, người cũng biết tội?" Trên mặt Hồ Vương kia xem ra cũng không tức giận, lòng ta có chút nói lỏng, theo khuôn phép trả lời, "Tiểu thảo biết tội!"

Hồ Vương cười một tiếng, "Đã phạm tội gì?"

Uhm, ta ngẫm lại, "Lúc Hồ Phi khi dễ ta không nên đánh trả! Lúc hán lật vấy ta lại càng không nên tát cho hán một bạt tai!"

"Khụ khụ!" Tiểu bá vương có dáng vẻ suy yếu vô lực tựa trên ghế bắt đầu ho khan kịch liệt, trong lòng ta không yên, cố tình ra vẻ thân thiết, "Không biết hồ tiên hữu bình phục ra sao?"

Tiểu bá vương hừ lạnh một tiếng rồi ngoảnh mặt sang một bên, bên tai mơ hồ có chút đỏ ửng, ta tự hỏi bản thân không biết đồ dành tiểu hài tử, liền không quan tâm hán, cúi đầu nhìn chiếc giày của Hồ Vương. Đôi giày của Hồ Vương màu đen tuyền, mặt trên thêu một con hồ ly lông trắng, hồ ly có chín cái đuôi, trông rất sống động uy phong mọi mặt. Lúc cực kỳ nhàm chán muốn xem rõ hồ ly kia đến cùng có bao nhiêu cái lông, nghe được một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, "Hồ Vương hữu lễ!"

Ta quay đầu, liền nhìn thấy Viêm Hoàng Thần Quân nhẹ nhàng mà đến, tức thời rút đầu, đem đầu chôn càng sâu thêm một chút, hẩn để cho ta học nhiều thứ, đừng làm cho Nguyên Hoàng cung mất mặt, mà hiện thời, ta sợ là mặt đều bị mất hết rồi.

"Không biết thương thế của lệnh công tử như thế nào? Ta cố ý luyện Tử La đan đến đây nhận lỗi!" Nói xong, Thần Quân lấy ra một bình ngọc từ trong tay áo, nhẹ nhàng đổ ra một viên thuốc màu tím, liền có một luồng hương thơm truyền đến, dẫn tới nước miếng của ta giàn giụa, nhìn Hồ Vương ngồi trên cao, lại cũng có ánh mắt chột lóe sáng. Mà tiểu bá vương kia, thì lại càng không chớp mắt mà nhìn chăm chăm viên thuốc này, ánh mắt vạn phần cuồng nhiệt, hay là, viên đan này cực kỳ quý trọng, ngay cả thần tiên cũng thấy hiếm lạ?

Bởi vì một viên đan dược của thần quân, ta được miễn trách phạt mà tự do, bị Thần Quân dẫn trở về Nguyên Hoàng cung quảng trở lại hậu hoa viên. Cẩm Văn nhảy ra nói ta gây chuyện thị phi, ta cúi đầu cực kỳ ủ rũ, ta không chọc phiền toái, phiền toái lại đến gây chuyện với ta, quả thật oan uổng.

"Người biết không, Thần Quân vì bảo vệ người, cố ý luyện chế Tử La đan!" Cẩm Văn nói làm nhảm phía sau ta, ta quay đầu đi tới hỏi nàng ta, "Đan dược kia có tác dụng gì, vì sao có hương thơm như thế?"

Cẩm Văn giậm chân, "Thật sự là ngốc nghếch! Sau khi thành tiên muốn tăng thêm tu vi thật không dễ, một viên Tử La đan, có thể ngang bằng trăm năm khổ tu!"

A, thì ra là thế.

"Đối với Hồ Phi thuộc tiên mệnh do trời sinh này, cái này lại càng phi thường có lợi! Hơn nữa chỉ có Thần Quân mới có thể luyện chế đan này!"

Ta còi gầy, đem giày vứt sang một bên, tò mò hỏi, "Vì sao?"

"Chân hóa thông thường cũng không có thể dùng để luyện chế đan này, cho dù là tam vị chân hóa của Thái Thượng Lão Quân cũng không được, chỉ có bản mạng chi hóa của Thần Quân mới có thể ngưng kết đan này!" Cẩm Văn quay mắt về hướng ta, ta vén ống quần lên, xem xét xác định một góc đất trống trong bồn hoa, sau khi đá chân, đưa tay hoạt động hai cái, mạnh nhảy vào trong bồn hoa, muốn cắm vào trong đất để nghỉ ngơi, ngày xưa đất rất xốp tùy ý nhảy một cái có thể đi vào, mà ngày nay, ta suýt nữa trượt chân, đau đến ta phải nhe răng nhếch miệng, hít mạnh mấy ngụm khí lạnh.

Thật vất vả mới khôi phục lại, ta đưa tay hướng đến bồn hoa sờ sờ, ai ya, ở mặt ngoài là đất ẩm ướt như cũ, mà bên trong, thế nhưng bị đổi thành nham thạch!

Cẩm Văn ở bên cạnh cười khanh khách, ta đang muốn mồm miệng, chỉ thấy nàng ta khoát tay chặn lại, "Đây đều là ý của Thần Quân, người muốn trách, thì đi tìm Thần Quân đi!"

Thần Quân...

Ngài biết được khi ta trở về sẽ nhảy vào trong đất, cho nên an bày như vậy, biến thành hình phạt của ta sao? Lúc trước Thần Quân nói ta sau này không cần lại đến học đường nữa, hẩn sẽ đích thân dạy riêng cho ta, vốn ta còn rất vui mừng, bây giờ xem ra, rơi vào trong tay Thần Quân ăn buồn bực không ít, chỉ sợ càng thêm đáng sợ a! Ta ngồi ở bên bồn hoa, xoa hai chân đỏ bầm, khóc không ra nước mắt.

Ngày thứ hai, tiên nga bên cạnh Thần Quân – Tử Tô liền đến dẫn ta đi, ngược lại Tử Tô tiên tử cực kỳ hiền lành, nói ta có phúc khí rất tốt, ta gật đầu nói "Vâng", đi theo phía sau nàng ta, đến chính điện của Nguyên Hoàng cung.

Lúc này Thần Quân nghiêng nghiêng tựa vào ghế nằm, đôi mắt khép hờ, lông mi thật dài lấp lánh những tia nắng sáng sớm của ánh mặt trời, gọi lên màu vàng tinh tế, hẩn thường ngày đều mặc bạch y, giờ phút này thế nhưng một thân đỏ rực, chỉ là hồng y kia nói lông không ngay ngắn phủ trên người, hai xương quai xanh lộ cho trong sương mù tán sáng, có vẻ mỏng lung lại càng thêm làm cho người ta không mở mắt nổi. Mà trên vai hẩn còn có một con chim nhỏ màu lông đỏ đang đậu, ngẩng cao đầu, một đôi con mắt xoay tròn, thấp phần cổ quái quấy dị, cuối cùng, đôi mắt màu xám nhỏ như hạt đậu của con chim nhỏ kia nhìn đến người ta, ngay sau đó giọng nói của Thần Quân liền vang lên, "Người đã đến rồi!"

"Thần Quân..."

"Ta đã quyết định tự mình dạy người, sau này người gọi ta là sư phụ cũng được!"

"A, sư phụ!"

Ta thừa dịp đáp lời, đúng lúc này, đôi mắt đang khép hờ của Thần Quân đột nhiên mở ra, không hiểu được có phải là do ảo giác của ta hay không, phảng phất thấy trong đôi mắt kia lóe sáng sánh kim quang, sợ tới mức làm lòng ta run lên.

"Thế nào, người không vui mừng sao?"

"A!" Ta cuống quýt xua tay, "Không có, không có, ta rất vui mừng, sư phụ! Ha ha" vì để biểu hiện thành ý của ta, ta cười mĩa hai tiếng nói tiếp, "Sư phụ sư phụ, con chim nhỏ trên vai người thật đáng yêu!"

Không ngờ khi ta vừa mới dứt lời, chim nhỏ kia liền nổi giận phùng lông. Ngay cả sư phụ cũng đen mặt, "Đó là bản thể của ta, phượng hoàng!"

Được rồi, ta lại phạm sai lầm. Loài chim là đốm đáng nhất, vương của các loài chim, lại càng bảnh chọc đến mức tận cùng.

Chắc là chọc giận sư phụ, hẩn cũng không dạy ta cái gì, trực tiếp đem ta quăng vào thư phòng, sau đó oành một tiếng, khóa cửa phòng.

"Xem xong sách bên trong mới được ra ngoài!"

"Cái gì?" Ta nhìn thư phòng đầy sách, roi lệ đầy mặt. Sau một lát, ta điên cuồng đập cửa, "Sư phụ sư phụ, ta không biết chữ a!"

Chúng nó không nhận biết ta, ta cũng không biết chúng nó.

Trời ơi, vậy bảo ta xem như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: THIÊN KIỀU BÁ MỊ

"Ta không biết chữ a!" Về mặt ta bị phần từ trên kệ gỗ rút ra một quyển sách, thuận tay mở ra, chăm chú nhìn những chữ nhỏ li ti ở trên trang giấy mà đau cả đầu, đang xoa trán rồi rầm, bỗng nhiên nghe được giọng nói của Thần Quân vang lên bên tai, cả kinh tay ta run lên, suýt nữa làm rơi quyển sách kia xuống đất.

"Thần Quân, sư phụ!" Ta quay đầu, quan sát xung quanh vẫn chưa phát hiện tung tích của Thần Quân, chẳng lẽ là ta suy nghĩ nhiều nên xuất hiện ảo giác? Nhưng mà khi tầm mắt trở xuống nhìn quyển sách kia, thì thanh âm của Thần Quân lại vang lên, "Cốc thần bắt tử, thị vị huyền tần. Huyền tần chi môn, thị vị thiên đích căn. Miên miên nhược tồn, dụng chi bất cần. . . . "[1]

Ta hơi hơi ngây người, sau một lát liền phát hiện manh mối trong đó. Ta nhìn thấy chữ không giống nhau, giọng nói của Thần Quân cũng không giống nhau. Nghĩ đến đây có phải là một loại tiên pháp, có thể biến chữ thành âm, khiến cho ta có thể hiểu rõ trong mấy cuốn sách này đang giảng cái gì, xem ra Thần Quân sư phụ tuy rằng lộ rõ không quan tâm đến phản ứng của ta, nhưng mà nhiều hay ít gì cũng có suy nghĩ cho ta. Chỉ là những thứ trong sách này nói thì ta chưa bao giờ nghe, cho dù câu chữ kia một lần rồi lại một lần quanh quẩn ở bên tai, như ý nghĩa của nó thì ta không thể giải thích, đành phải trả nó lại chỗ cũ, rồi lại rút một quyển khác ra.

Lần này thì nghe hiểu được đôi chút, nói chung là Ngũ Hành tương khắc thủy hỏa bất dung, có lẽ là nội dung khác nhau, giọng nói của Thần Quân nghe cũng không đến nỗi quá nghiêm túc, nhưng mà cứng nhắc như cũ không thủ vị tý nào, sau khi ta lật vài tờ cảm thấy đàn độn vô vị, lại đem nó trả trở về, lại chọn một quyển khác lấy ra.

Cái này giảng về phương pháp tu hành, pháp thuật bậc cao, ta nghe xong như lọt vào trong sương mù, chỉ đành phải nhét nó về chỗ cũ. Mấy cuốn sau đó nói về thái cực bát quái, luyện khí, chế đan. . . , cao thâm bí hiểm, tối nghĩa khó hiểu, những từ ngữ này ta căn bản chưa bao giờ nghe nói qua, càng chưa nói tới hiểu rõ chúng, như thế lật nhiều quyển sách cũng đều như vậy, ta vạn phần nhụt chí, tùy ý lục lọi ở trên giá sách, chỉ mong có thể tìm một hai quyển thoại bản (*tiểu thuyết*), thí dụ như những truyện mà tiêu mục đồng năm đó kể nào là bạch xà báo ân, ốc đồng cô nương, ngư lang chúc nữ. . . , để giải buồn.

Ta lật tới lật lui một quyển rồi lại một quyển, đang lúc sàu khổ, một trục cuốn tranh tơ lụa từ trên góc của giá gỗ rơi xuống, lụa kia chạm vào tay cực kỳ mềm mại, ta vạn phần tò mò mở một góc ra để xem, nhưng không nghe được tiếng vang gì, nhìn kỹ, thì ra trên mặt lụa có vẽ tranh, cũng không có chữ viết.

Trên bức họa là cảnh ánh trăng sáng trong đêm đen gió lộng, một bóng hình nữ tử xinh đẹp đứng bên song cửa sổ, phía dưới là một gã nam tử đang đứng nghiêng người, đầy ấp tâm sự. Ta đem cuốn tranh chậm rãi mở ra, kết quả vừa mới lộ ra một góc của bức tranh thứ hai, liền có một thanh âm kỳ quái truyền ra.

"Uhm.."

Một tiếng kia "Uhm" quả nhiên là yêu mị uyển chuyển, tuy rằng là âm sắc của nam nhi, mà cũng thiên kiều bá mị, sợ là Cẩm Văn yêu kiều cũng không đạt được ý vị trong đó, vì thế, tâm can nhỏ bé kia của ta đột nhiên run lên, lỗ tai cũng không biết vì sao mà bắt đầu nóng lên.

"A! A! Tam lang.."

Giờ phút này bức họa thứ hai đã được mở ra hoàn toàn, trên đó vẽ là nữ tử chỉ mặc một cái yếm hồng bị một gã nam tử trần truồng áp ở dưới thân, đột nhiên vừa thấy hai thân thể chuẩn bị quấn lấy nhau, ta không khỏi khí huyết dâng lên, chỉ cảm thấy khuôn mặt trái xoan của ta giống như bị lửa thiêu, hơn nữa trong lòng có một loại xấu hổ e thẹn khó nói nên lời, rồi đột nhiên tựa đầu xoay sang một bên, lại vùng trộm liếc trở về, nhìn nhanh một cái, trái tim bé bỏng của ta đột nhiên đập nhanh dữ dội.

Chữ trên bức tranh này cũng không nhiều lắm, ta đảo qua chữ kia, liền nghe được thanh âm mị hoặc của Thần Quân vang lên, "Uhm, a, a ——"

Thanh âm này quá nhiều làm cho tâm thần của ta không yên, đành phải lại đem tầm mắt trở xuống tranh vẽ, cẩn thận xem, nhân vật bên trong bức họa

trông rất sống động, tóc đen của nữ tử tán loạn, da thịt như ngọc, phía sau lưng nam tử nhìn cũng rất tinh trắng hữu lực, hiện thời ngược lại ta đã hiểu rõ nam nữ có khác biệt, lễ nghi lễ nghi, đáng tiếc lại hơi hơi hiểu kỳ hơn về thanh âm hấp dẫn mê hoặc của Thần Quân, làm hại ta cuối cùng là nhìn không được ngắm tới ngắm lui bức họa kia, như thế hết lần này đến lần khác rốt cục làm cho ta mặt đỏ tai hồng, cuối cùng cảm thấy trên mũi ướt át, đưa tay lau một chút, nha, đúng là chảy máu !

Ta nhất thời hoảng, tuy biết tu thành hình dạng con người, liền chắc chắn thoát ly khỏi chân thân là hạt thóc bình thường kia, nhưng mà nhìn thấy màu đỏ của máu tươi, vẫn không biết xử lý làm sao.

Ta kinh sợ lau máu, đang lúc chân tay luống cuống, “kít két” một tiếng, cửa phòng bị mở ra, Thần Quân nhẹ nhàng mà đến, trường bào màu xanh nhạt lay động theo gió, phong lưu phóng khoáng nói không nên lời, hôm nay hân cố tình tươi cười hiền lành, càng làm cho tâm tư của ta nhộn nhạo vài phần, không tự chủ được liền liền tưởng đến người kia trong tranh.

"Miêu Miêu, hôm nay học được cái gì?"

Ta dựa vào giá sách ngựa đầu nhìn hân, tươi cười trên mặt Thần Quân nháy mắt dừng lại, "Làm thế nào biến thành bộ dáng này? Người không ra người, ma không ra ma?"

Thanh âm này vốn là cực kỳ nhẹ có lẽ bởi vì nguyên nhân bất mãn ta nên còn hơi hơi lạnh lùng, đáng tiếc lúc này trong đầu ta đều là tiếng rên rỉ kiểu mỉa mai, gấp lại sự phụ, đương nhiên càng thêm hoảng hốt .

Phốc, máu mũi vốn sắp ngừng, lại phun ra!

Ta một tay vừa ngăn chặn lỗ mũi, vừa cười mỉa hai tiếng, "Sự phụ, người tới rồi!"

Thần Quân phát tay một cái, chỉ cảm thấy một luồng gió mát phả vào mặt, lập tức làm cho người ta tỉnh táo thoải mái, ngay cả máu mũi cũng tựa hồ ngừng lại. Ta cảm thấy tiên thuật phi phạm của Thần Quân, cho nên kính cẩn đứng vững, ao ước có thể làm cho Thần Quân vui vẻ, dễ dàng dạy ta một hai chiêu.

"Hôm nay lĩnh hội được cái gì?"

Hay là Thần Quân cảm thấy ta thiên phú rất cao có thể tự biết hết mọi chuyện, nếu hân biết ta ở trong này hao hết một ngày mà cái gì cũng không lĩnh hội được chẳng phải là thất vọng lắm sao?

"Ta, ta học xong vài chữ!"

Mày của Thần Quân nghiêm lại, trái tim của ta thất chặt ba phần, hay là thật ra tư chất của ta bất tài ngu dốt?

"Chữ gì?"

"Uhm!" Ta cúi đầu xuống, dè dặt cẩn trọng trả lời.

"Uhm?"

A! Chính là âm thanh này, nếu lại uyển chuyển khàn khàn một chút thì rất tốt! Đang suy nghĩ, đỉnh đầu đau xót, ngẩng đầu nhìn lên, Thần Quân không hiểu từ đâu lấy ra một cây gậy gỗ dài hai thước, giờ phút này cây gậy kia đang treo trên đỉnh đầu của ta, xem ra bất cứ lúc nào cũng có thể dùng sức đánh xuống, khiến ta quả thực thấp thòm bất an.

Về mặt Thần Quân nghiêm túc, cho dù chớp mắt cũng không chớp một cái, nhìn chăm chăm ta lạnh lùng nói, "Uhm cái gì hử, hỏi người học được chữ gì mà!"

"Uhm, a! A!" Ta không dám có điều giấu giếm, đành phải đem ba chữ này nói ra hết. Ba chữ này ta nhìn nhiều nhất, nếu hân bảo ta viết ra, ta đoán là cũng có thể dựa vào bức tranh ít chữ đó mà vẽ ra.

"Ồ nháo, cái gì mà lộn xộn vậy!"

"Phách!" Trên đầu lại đã trúng một cây mạnh, một tay ta ôm đầu, rất ủy khuất, tay kia thì ngược lại đem trục cuốn tranh trục tơ lụa kia chuyển qua, "Dạ, chính là học trong này a!"

Sắc mặt Thần Quân nghi hoặc tiếp nhận cuốn tranh kia, "Đây là cái gì?" Thanh âm hơi khề nhưng bị ta nghe được, hay là bản thân Thần Quân cũng không biết là cái gì, còn đưa cho ta học, nếu tẩu hỏa nhập ma làm sao bây giờ? Thật sự là không có sự đức!

"Uhm, a, a!"

Không sai đâu, chính là mấy từ này, ta hơi có chút lên mặt thị uy, lại thấy gương mặt Thần Quân từ trắng chuyển hồng, từ hồng biến đen, cuối cùng thành đáy nồi cháy đen. Chỉ thấy lòng bàn tay hân ‘oành’ dấy lên một ngọn lửa, trục cuốn tranh tơ lụa kia nháy mắt bị đốt thành tro, ta không hiểu ra sao, đang muốn lên tiếng hỏi, chưa hiểu gì thì sự phụ quay đầu lại, sải bước đi, hơn nữa quanh thân mây mù vờn lượn hiện lên sắc hồng, trong khoảnh khắc liền biến mất vô tung vô ảnh, ơ, chuyện này thật đúng là không hiểu ra làm sao.

---

[1] Cốc thần bắt tử, thị vị huyền tấn. Huyền tấn chi môn, thị vị thiên đích căn. Miên miên nhược tồn, dụng chi bất cần. Tạm dịch là:

Cốc thần bắt tử, đó là Huyền tấn. Của Huyền tấn chính là gốc rễ trời đất. Miên man trường tồn, dùng không bao giờ hết. (trong Đạo Đức Kinh- chương 6 của Lão Tử)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: QUÁI THÚ

Mấy ngày sau đó, ta cũng không gặp lại Viêm Hoàng Thần Quân.

Sư phụ đại nhân buông tha cho ta, Cẩm Văn gần đây cũng thường xuyên chẳng biết đi đâu, làm cho hoa viên lớn như vậy chỉ còn lại một mình ta, ta dùng lại ở nơi mà lúc trước bị Thần Quân đổi thành nham thạch, sau đó ta dọn dẹp lại đất trong một góc hoa viên, lạc thú lớn nhất mỗi ngày chính là nằm trên khối đất bằng phẳng lần qua lật lại phơi ánh mặt trời, thật sự là rất thanh nhàn.

Ngày hôm đó, ta đang vui vẻ lẩn qua lộn lại, bỗng nhiên bị cái gì đụng vào, rõ ràng còn chưa tới chỗ cuối cùng của mảnh đất, ái chà, ta mê hoặc quay đầu nhìn, phát hiện đầu sỏ gây nên là chiếc giày, nói đúng ra, là một cái chân. Từ chiếc giày kia hướng lên trên, lập tức kiến ta vô cùng sợ hãi, cuống quýt đem đầu xoay trở về, hận không thể chôn vào trong đất.

Mặc Trương, hần thế nào lại đến ? Càng đáng sợ là, lần này, phía sau hần còn dẫn theo quái thú Cửu Anh đáng sợ kia, trái tim trong lồng ngực ta đập thình thịch, đang suy tư không biết nên đối đáp như thế nào, năm đó lúc ta vẫn còn là cây lúa, miên cường có thể nguy trang thành hải tảo uốn éo vận vẹo lừa bịp Cửu Anh kia, hiện thời với bộ dạng này, nên làm thế nào cho phải? Lặng lẽ bóp cánh tay mình một chút, Cửu Anh ăn thịt, bây giờ ta lại tu thành người rồi, còn không phải là miếng thịt lớn thơm ngào ngạt sao? Trời ơi ...

"Ê!"

Tâm tư của ta đang loạn chuyển, thình lình bị Mặc Trương đá một cước, lập tức lẳng ngã như chó ngâm bùn, rất chặt vật, oán niệm trong lòng đối với Mặc Trương lại sâu nặng hơn một chút.

"Này, cây lúa ở góc bên kia dời đi đâu rồi?"

A? Đúng rồi, bây giờ ta là người, Mặc Trương hần không biết ta, suy nghĩ đến chỗ này, ta lập tức vô cùng vui vẻ, đứng lên phui phui bùn đất trên người, quay người lại đối mặt với Mặc Trương, học dáng vẻ thường ngày của Cẩm Văn, khom người về hướng hần thờ dài nói, "Nô tì là tiên nga phụ trách quét dọn của Nguyên Hoàng cung, xin hỏi tiên hữu tới đây có chuyện gì?"

"Cây lúa ở góc bên kia đâu? Chính là một cây lúa nhỏ gầy teo xấu không chịu nổi..."

Ngươi mới xấu, sư phụ nói ta là vật hiếm lạ ở nơi này! Hiếm lạ, ngươi biết không, là hiếm lạ! Ta cúi đầu xuống, âm thầm bắt mạch.

"A, ngươi nói cây đó à. Thần Quân đại nhân cảm thấy cây lúa nhỏ xanh biếc đáng yêu, rất xứng với hần, cố ý mang về tắm điện dưỡng dục, sớm chiều gặp mặt!" Ta thuận miệng nói ra, thầm nghĩ chẳng lẽ ngươi còn dám đến phòng ngủ của Thần Quân, hừ!

Nào ngờ ta vừa dứt lời, chợt nghe Mặc Trương cười ha ha lên.

"Xanh biếc đáng yêu? Rất hợp với hần? Thần Quân sinh ra vốn là phượng hoàng, đỏ hợp với xanh, quả nhiên là thật sự rất hợp đó! Cốc Miêu Miêu, mấy ngày không gặp, ngươi không chỉ có thể tu thành hình người, còn học xong khả năng nói chuyện gạt người, Nguyên Hoàng cung cũng thật biết dạy người!" Mặc Trương hừ lạnh một tiếng, ngữ khí quả thật không vui.

Ta bị hần chỉ trích như vậy, lập tức ‘vèo’ một cái ngắt đầu, về mặt khiếp sợ lấp bắp nói, "Ngươi, ngươi, ngươi làm sao mà biết?"

Chín đầu của Cửu Anh bên cạnh đột nhiên đều đồng loạt nhếch miệng, dưới ánh mặt trời hăm rặng dày đặc phản chiếu ánh sáng, đâm vào mắt ta khiến cho ta không thể mở mắt nổi, giờ phút này nó còn cổ tình nghiêng răng qua lại, âm thanh keng két càng làm cho da đầu ta run lên.

Mặc Trương cười nhạt sờ sờ một cái đầu của Cửu Anh, chỉ có thể này mới khiến cho nó hơi hơi ngồi xổm xuống, nhắm mắt lại, chỉ là thường thường

‘vào’ một cái mở mắt ra nhìn ta, khiến ta cơ hồ không thể động đậy.

"Gạt người một chút thì liền thừa nhận, thật đúng là ngốc!" Mặc Tương nói xong cười tủm tỉm, dùng móng vuốt của hắn sờ sờ đầu của Cửu Anh lại sờ sờ đầu ta, ta nhất thời cảm thấy da đầu đều tê cứng, gian nan từ dưới móng vuốt của hắn di chuyển đầu ra từng tắc một, thoáng nhìn sắc mặt âm trầm của hắn và con mắt của Cửu Anh mở lớn, thật sự là không có cách nào, lại rơi lệ đầy lại mang đầu chuyển đến dưới lòng bàn tay hắn, còn không có chí khí mà cọ cọ, sắc mặt của Mặc Tương hòa dịu, có chút thỏa mãn híp mắt mỉm cười nói, "Ngoan!"

Ta nhẹ nhàng thờ ra, trong lòng thầm mắng hắn, "Cái rắm!"

"Cửu Anh nó rất nhớ người, ta mang nó tới gặp người!"

Ta mới không tin! Chờ sau khi Mặc Tương buông ra ta thì ta vội vàng lui về phía sau một bước, hai tay ôm lấy cánh tay, chỉ sợ Cửu Anh nó nhớ nhưng đến thịt của ta.

Mà khỏe môi Mặc Tương cong lên, hơi hơi nghiêng đầu, cảm hướng tới Cửu Anh thoáng nhấc lên, quái thú đáng sợ kia liền lười biếng gật đầu, dường như đáp lại hắn.

"Đám cá nhỏ tôm nhỏ cũng nhớ đến người, cho nên dẫn dò Cửu Anh mang người trở về đoàn tụ!" Giờ phút này Mặc Tương cực kỳ giống một con hồ ly, nét mặt đầy xuân, dường như trên mặt nở một đóa hoa.

Ta...

Cửu Anh khi nào có thể tiếp xúc với đám cá nhỏ tôm con đây, mấy thứ này còn chưa đủ nhét kê răng của nó! Người thực cho rằng ta ngu ngốc lắm sao? Không được, phải lạnh nhạt, phải bình tĩnh, ta đoán là ta càng dưng lỏng, Mặc Tương biến thái kia lại càng vui vẻ, ta cũng không thể thuận theo ý của hắn, nghĩ đến đây ta đưa tay vỗ vỗ ngực, đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, một câu nói kia còn ở đầu lưỡi chưa ra ngoài, quan sát thấy ánh mắt lợi hại kia của Cửu Anh lại không có cốt khí mà cuốn trở về, "A... A, vậy, ta đây nói một tiếng với bọn tôm cá trong bụng của Cửu Anh là được rồi!"

"Ha ha!" lần này Mặc Tương càng chẳng có tí hình tượng nào mà cười ha hả, ta trợn trừng mắt, thầm nghĩ nếu không phải người mang theo Cửu Anh, ta mới lười quan tâm người.

"Ít ba hoa chút đi!" Đúng lúc này, Mặc Tương bỗng nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay ta, động tác của hắn rất mạnh mẽ, ta tránh không kịp bị nắm, lại bị hắn thuận tay kéo, may mà phản ứng của ta cũng coi như nhanh nhẹn, một bàn tay khác kịp thời chống trên vai hắn, mới không trực tiếp bổ nhào vào trong lòng hắn.

"Người, người, người... Muốn gì chứ?" Ta run run nói.

"Theo ta trở về!" Mặc Tương rất không phân rõ phải trái, kéo ta đi ra ngoài.

Ta cố gắng ấn trọng tâm xuống đất, đem toàn thân khí lực tập trung đến hai chân, bày ra tư thế đứng tấn, Mặc Tương kéo cũng không động, quay đầu đi lại thấy tư thế của ta, chắc là vừa tức vừa cười, trưng ra khuôn mặt có vài phần vận vẹo, chỉ nghe hắn méo miệng nói, "Người xem người kia khuôn mặt căng ra đến đồ bưng, đã nói nhớ người rồi, thế nào còn không thức thời như vậy!"

Nhưng mà người nhớ ta, ta lại không nhớ người! Ta ủy khuất nha!

Mất thấy ta bị hắn lôi kéo đi, di chuyển từng tắc một, sắp hoàn toàn mất đi lãnh thổ, ta như lửa cháy đến nơi, thật sự là không còn cách nào khác, đành phải quát to, "Sư phụ ới, sư phụ ới, sư phụ..."

"A, sư phụ của người là ai!" Mặc Tương nhú mày, có nhiều hứng thú đánh giá ta!

"Sư phụ của ta là Viêm Hoàng Thần Quân!" Ta lớn tiếng nói, ao ước dựa vào uy danh của sư phụ ta khiến cho hắn buông tay để người lại, nào ngờ Mặc Tương kia hoàn toàn không tin, vẻ mặt hắn nghiêm túc, đáng vẻ đau lòng nhức óc, sau một lát nói lời tràn đầy thâm ý, "Viêm Hoàng Thần Quân mấy trăm năm qua chưa từng thu nhận đệ tử, ai mà không biết? Miêu Miêu, mấy ngày không gặp, người học được cái tính không thật thà rồi, đã biến chất muốn dối gạt người, Nguyên Hoàng cung này, thật sự là không thể để người ở lại đây!"

"Nói bậy, ta muốn lừa người cũng có liên quan gì đến Nguyên Hoàng cung!" Sư phụ bảo ta đừng làm cho Nguyên Hoàng cung mất mặt, nhưng hôm nay Mặc Tương luôn miệng nói Nguyên Hoàng cung không đúng, rõ ràng không có nửa phần quan hệ tới Nguyên Hoàng cung, lại cố tình hắt nước bẩn vào, làm thật đáng ghét! Ta nhất thời tức giận, cũng liền quên Cửu Anh như hồ rình mồi, lớn tiếng tranh luận.

Sau khi ta nói xong thì nhìn chăm chăm cổ tay bị Mặc Tương nắm chặt, suy nghĩ có phải đem cổ tay của ta chặt đi hay không? Thường ngày rụng một phiến lá cũng không có sao, không biết giờ phút này cắt cổ tay có đau hay không?

"A, là người muốn lừa ta?" Cổ tay bị Mặc Tương nắm càng chặt, đau ta đến hít vào một ngụm. Bị giữ chặt cổ tay đã đau như vậy, chặt đứt chỉ sợ càng đau, trời ơi, vẫn là làm lúa nước tốt hơn, ta không muốn làm người!

"Xem ra! Người thích lừa ta lắm có phải không phải?"

Kỳ thực ta cũng chỉ nói dối một câu, ai không có việc gì làm mà thích nói bậy nói mò chứ, không nghĩ tới Mặc Tương lại nổi giận như thế, hai mắt đều ầng ầng ra hồng quang, giống như hận không thể đem ta ăn sống nuốt tươi.

Cho dù có như thế đi, ta đơn giản cũng không còn gì để mất, nên cứng rắn gân cổ trả lời hắn, "Nhìn người chẳng ra sao cả? Người lại rất khó coi!"

Ai ngờ Mặc Trương giận dữ đến cực điểm, ngược lại mỉm cười, "À, ta rất khó coi, vậy người nói ai đẹp?"

"Sư phụ rất đẹp, sư phụ đẹp hơn người nhiều! Sư phụ là tiên nhân đẹp nhất nhất!" Ta cũng tức giận, dứt khoát gào to lên. Tuy rằng trong cảm nhận của ta thế gian này không ai đẹp bằng tiêu mục đồng trên lưng trâu cùng với đám dương liễu xa xa bên bờ sông năm đó, giờ phút này vì có thể tìm một hình tượng để phân bác lại hắn, ta cũng không tiếc làm trái tâm ý lấy sư phụ làm tấm bia. Mỗi ngày Cẩm Văn đều nói sư phụ phong tư bất phàm, là tiên nhân tốt nhất, xem Mặc Trương còn có cái gì để nói!

Mặc Trương bĩu môi tỏ vẻ khinh thường, ta đang muốn tiếp tục đem nhưng lời bàn tán về sư phụ nghe được từ nơi Cẩm Văn, chính là thông tin của những người ái mộ sư phụ nói ra hết để đập tắt uy phong của Mặc Trương, chợt nghe một tiếng ho khan vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: ĐÔI CHỌI GAY GẮT

"Sư phụ!" Lúc này sư phụ đại nhân xuất hiện, chắc chắn sẽ cho một cây rom cứu mạng, ta hận không thể bay bỏ nhào qua trốn phía sau hắn, mấy ngày gần đây rất an nhàn, ta thật sự không muốn bị kéo xuống đáy biển tiếp tục chịu tội.

"Ừ!" Sư phụ đại nhân hơi hơi gật đầu, không hiểu được có phải là do ảo giác của ta hay không, dù sao cũng cảm thấy khóe mắt hắn hơi cong lên, trong con ngươi tựa như hàm chứa ý cười, điều này không thể nghi ngờ gì đã cho ta dũng khí lớn hơn nữa, tức thời nhấc một góc váy lên, đập một cước vào Mặc Trương.

Mặc Trương bị ta đá có chút hoảng hốt, ta thừa dịp kia trong thời gian chớp mắt giãy khỏi tay hắn, chạy vội đến trốn sau lưng sư phụ, vóc người của ta chỉ có thể tới bả vai của sư phụ đại nhân, trốn phía sau tấm lưng màu xanh đậm đó, chớp mũi cơ hồ dán sát vào sau lưng sư phụ, trái tim đang đập thình thịch nhưng giống như có kì tích đã bình yên trở lại, khiến cho ta thật thở ra một hơi thật dài.

"Miêu Miêu!" Giống như một tiếng sét giữa đất bằng, âm thanh Mặc Trương rống giận truyền đến, ta sợ tới mức cả người run run, bất giác vươn hai tay dè dặt cẩn trọng nắm kéo áo bào của sư phụ, từ từ nghiêng đầu ra nhìn, chỉ thấy Mặc Trương tức giận dữ dội, sắc mặt xanh mét, một đôi lông mày phảng phất muốn dựng đứng, quả nhiên đáng sợ thật, ta bị gương mặt hung dữ của hắn làm sợ tới mức quả tim nhỏ run rẩy, lại vội vàng rút đầu trở về.

"Miêu Miêu, không được càn quấy!" Sư phụ tuy là buồn bực với ta, nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười, chắc hẳn ngữ khí này càng chọc giận Mặc Trương, chỉ nghe hắn lớn tiếng nói, "Viêm Hoàng Thần Quân, Cốc Miêu Miêu là người Đông Hải long cung ta, ta muốn mang nàng trở về!"

Trong lòng ta căng thẳng, hai tay nắm lấy áo bào của sư phụ lập tức dùng lực, hận không thể đem kẻ đó siết chặt trong lòng bàn tay.

"À? Ta chỉ biết là Miêu Miêu là đồ đệ của ta."

...

Trong lúc nhất thời Mặc Trương không có lên tiếng, ta không dám ló đầu ra nhìn, chỉ cảm thấy không khí nặng nề, dường như ngay cả âm thanh hô hấp cũng lộ ra sự đè nén.

"Thần Quân há lại có sở thích đoạt người?"

"Long thái tử lại vì sao phải làm khó người khác?"

Ta chỉ cảm thấy giọng nói của Mặc Trương càng ngày càng gần, lại không dự đoán được hắn đột nhiên gây loạn, tóm lấy ta từ sau lưng sư phụ kéo ra ngoài, ta quay đầu nhìn sắc mặt chưa biến của sư phụ, hay là sư phụ cũng không muốn giữ ta lại? Trong lúc chỉ mình treo chuông, ta theo bản năng ôm lấy thắt lưng của sư phụ, "Sư phụ, ta bụng trà rót nước, giặt quần áo nấu cơm, làm trâu làm ngựa, lấy thân báo đáp cho người, ta không muốn rời khỏi người..."

Khi ta tê tâm liệt phế thết xong, vốn tưởng rằng sư phụ sẽ cảm thấy tấm lòng thành kính của đồ nhi là ta đây, sẽ giữ ta lại, cũng không ngờ về mặt vốn thanh nhã tươi tắn của hắn giờ phút này giống như phủ một tầng bụi, trên trán cũng có cảm giác ả ả giống như có mạch đập, trong lòng ta không yên, cho nên ôm chặt sư phụ hơn chút nữa, hận không thể vươn tám cái tua quần lên người hắn. Trong chuyện xưa mà tiêu mục đồng năm đó kể, ốc đồng cô nương giặt quần áo nấu cơm cho vị công tử trẻ tuổi, công tử kia liền giữ nàng ở lại, vì sao ta nói như thế, sư phụ lại buồn bực vậy? Aii...

"A! Các người đang làm cái gì?" Đột nhiên nghe được một giọng nữ thét chói tai, ta quay đầu lại nhìn, Cẩm Văn đang dẫn hai tiên nữ đi đến, lúc này ba người kia đứng lại một chỗ, tất cả đều biểu hiện vẻ khiếp sợ mà tròn mắt há mồm, thật trùng hợp hai tiên nữ kia ta đều biết cả, một người lần trước nói

sư phụ có nhã hứng rất tuyệt, cái gì loại áo rách quần manh, sau đó mỹ nhân kiều diễm thật buồn bực rời đi, người còn lại là long thái tử phi của Đông Hải - Nhan Cẩn.

Lúc ở biển sâu, tổng cộng ta thấy thái tử phi ba lần.

Hai lần trước nàng ta liên miên lái nhái hồi lâu trước mặt ta, nhưng mà nói cái gì thì một chút xú ta cũng chẳng nghe thấy, chung quy chỉ cảm thấy giọng nói của nàng ta mềm mại, vừa mới bắt đầu nói, ta liền ngủ say sưa, có tác dụng an giấc rất tốt.

Lần cuối cùng nàng ta mặc một thân y phục đỏ rực, thoát nhìn thập phần hớn hờ, thật sự làm cho biển sâu ảm áp dào dạt hẳn, ta hoài niệm ánh nắng trên mặt đất năm đó, cho nên có chút thân thiết với nàng ta, cũng miễn cưỡng nghe được cái gì thành thân cái gì tặng đi, sau đó, ta đã bị binh tôm nhổ lên khỏi khe đá nham thạch, cất vào trong một chiếc hộp, lúc đó cảm thấy trời đen kịt nghẹn thở khó chịu, cho rằng bản thân sẽ đến tuổi vàng tìm đuổi theo bước chân của các tỷ muội và tiểu mục đồng năm đó, cũng chỉ mê man nằm yên chờ chết, nào ngờ tuyệt xứ phùng sinh[1], còn tu thành hình người, chứng thực cho câu châm ngôn kia, đại nạn không chết tất có hạnh phúc về sau.

Nghĩ đến đó, ta cần phải cảm kích nàng ta.

"Thái tử diện hạ..." Thái tử phi khẽ cắn môi hồng, không lắm then thùng, chỉ là trong mắt có lấp lánh lệ quang, dường như bị ủy khuất. Sau đó nàng ta bước sen nhẹ lay động, đi đến đứng bên cạnh Mặc Tương, giờ phút này thần sắc Mặc Tương hơi chút hòa dịu, nghiêng đầu nhìn thái tử phi khẽ gật đầu, ta bỗng nhiên cảm thấy này hai người đứng ở một chỗ, cũng là một phong cảnh khiến người vui vẻ.

"Tiểu cô nương này là?" Đôi mắt đẹp của Thái tử phi lưu chuyển, tầm mắt dừng ở trên tay của Mặc Tương đang lôi kéo ta, ôn nhu hỏi.

"Đồ đệ của ta." Sư phụ đại nhân cực kỳ không kiên nhẫn muốn gỡ ta ra khỏi người hắn, mà bên này Mặc Tương đã thả tay, ta hơi yên tâm một chút, mắt thấy mặt của sư phụ càng ngày càng đen, liền đành phải buông tay, tiếp tục nấp ở phía sau.

"Oh?" Thái tử phi tựa hồ thật kinh ngạc, tầm mắt dừng ở trên người ta cùng với sư phụ, sau một lúc lâu mới cười ha ha, xen lẫn có vài phần miễn cưỡng. Chỉ nghe nàng ta thấp giọng nói, "À, thầy trò, chúc mừng Viêm Hoàng Thần Quân, thu nhận được tiểu đồ đệ lành lợi."

Ha, thật hiếm thấy, cư nhiên có người khen ta!

"Hừ! Đồ đệ? Một đồ đệ rất lớn mật!" Lần này tiếng nói ra là của mỹ nhân kiều diễm kia, mỗi lần nàng ta xuất hiện đều có dáng vẻ nổi giận dưng dưng như vậy, thật sự là tự nhiên làm bản gương mặt xinh đẹp kia, ta cảm thấy khinh thường, ngầm thề lưỡi.

Ta tự nhận là bản thân kỳ thực có lá gan thật nhỏ, bằng không giờ phút này cũng sẽ không tránh ở phía sau sư phụ, vì thế chớp mắt quan sát nữ tiên nga kia, hi vọng nàng ta có thể giải thích, hay là trên người ta còn có ưu điểm mà bản thân ta cũng không nhận ra? Thí dụ như lớn mật?

Ai ngờ nàng ta chỉ oán trừng mắt nhìn sư phụ một cái rồi xoay người rời đi, nhưng mà Mặc Tương không chút để ý mở miệng, "Xưa nay nghe thấy Lưu Diễm tiên tử cùng Viêm Hoàng Thần Quân có quan hệ thân thiết, hôm nay tình cảnh này bị tiên tử thấy được, Viêm Hoàng Thần Quân sợ là phải giải thích một phen!" Ánh mắt kia của Mặc Tương tựa cười mà không cười, lại hình như ám chỉ cái gì đó, ta suy nghĩ mãi mà vẫn không rõ, như lọt vào trong sương mù, rất mê muội.

Sư phụ, hắn vẫn ung dung thản nhiên, nhân nhạ liếc Mặc Tương nói "Liên quan gì đến ngươi!" Chậm rãi phun ra năm chữ, khiến sắc mặt của Mặc Tương vốn hơi chút hòa dịu lại xấu hơn nữa.

"Nhưng mà canh giờ không còn sớm, long thái tử nên cùng nương tử tân hôn về Đông Hải thôi!"

"Liên quan gì đến ngươi!" Mặc Tương đem nguyên năm chữ này trả lại, thái tử phi xin lỗi cười cười, nhẹ nhàng mà lôi kéo tay áo Mặc Tương, ta đoán là không khí trong sân lúc này quả thật rất nặng nề, cũng học dáng vẻ của thái tử phi, kéo kéo vạt áo trên lưng sư phụ, chẳng hiểu được vì sao sư phụ lập tức giống như chim lửa phùng lông, lạnh lùng nói, "Cầm Văn, tiên khách!"

Chủ nhà đã hạ lệnh đuổi khách, sau khi Mặc Tương hừ lạnh một tiếng hai mắt hung hăng trừng ta, mới nộ khí đằng đằng cùng thái tử phi và Cửu Anh rời đi, bên này người mới vừa đi, ta đang nhẹ nhàng thở ra, đã bị phùng lông sư phụ trở tay xách 'vèo' một cái kéo ra trước, "Miêu Miêu!"

"Vâng, sư phụ!" Bởi vì sư phụ vẫn chưa dùng sức, cho nên ta rơi xuống đất khá ổn, giờ phút này nghe được hắn gọi lập tức kính cẩn đứng yên, cúi đầu chờ đợi xử lý.

Chỉ là sau một lúc lâu chờ đợi mà vẫn không thấy động tĩnh, ta chợt dạ ngẩng đầu, nhìn thấy gân xanh trên trán sư phụ ần ần nổi lên, dáng vẻ run run, chỉ nghe hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Miêu Miêu, ngươi xoay tới xoay lui làm gì?"

Ta 'vèo' một cái đứng thẳng, cười mĩa hai tiếng, "A, ha ha, thói quen, thói quen."

Lúc trước ở trong biển sâu, bị bức bách áp lực, thường hay dùng sức vịn vẹo, để nguy trang bản thân thành một cây hải tảo, hiện thời thành người, ngược lại có chút chưa sửa được.

"Còn ra thể thống gì!" Sư phụ đại nhân rất tức giận, ta thật sợ hãi, eo nhỏ theo phản xạ có điều kiện muốn xoay xoay, bị ta cố gắng nhịn xuống, đành phải thừa dạ đáp, "Sư phụ, về sau ta sẽ không xoay nữa."

"Ngươi lần trước nói ngươi học xong vài chữ?"

Hay là sư phụ đang kiểm tra ta? Ta nhớ rất tốt đương nhiên không sợ, nhanh chóng đáp, "Uhm, a!" Nhớ đến bức tranh cuộn kia, trộm ngắm sư phụ đại nhân mặc sắc áo màu xanh ngọc phong tư lồi lạc ngay trước mắt, nhất thời có một cảm xúc khác lạ.

"Ừ, tốt" sư phụ gật gù đầu, khóe mắt mỉm cười.

Ta hơi khó xử, "Nhưng mà đồ nhi vẫn chưa lĩnh hội được tinh túy trong đó, không cách nào học giống được."

"Uhm, a~" ta lại hừ hai tiếng, cảm thấy như thế nào vẫn còn thiếu hàm súc trong đó, khác xa âm thanh của sư phụ trong cuốn tranh.

Chưa hiểu gì thì đột nhiên, dường như ngay cả gió cũng thổi mạnh, chỉ nghe thấy sư phụ đại nhân âm trầm nói, "Đem hai chữ sao chép lại một vạn lần! Cẩm Văn, ngươi giám sát nàng ấy. Một lần cũng không thể thiếu!"

"Vâng, Thần Quân!" Cẩm Văn vui vẻ lĩnh mệnh, mà ta nhủ mảy suy tư, đợi sư phụ đi xa mới hồi phục lại tinh thần, "Aii, sư phụ!"

"Đã đi, cầu tình cũng vô dụng, nhưng mà sao chép một vạn lần, cũng không có gì đáng sợ, chỉ là ngại, biết viết chữ không?" Cẩm Văn quan sát ta từ trên xuống dưới một phen, sau đó bĩu môi, "Khẳng định không biết!"

Ta quay đầu nhìn nàng ta một cái, "Ta biết! Ta nhớ bộ dáng gì đó của hai chữ kia, chiếu theo bức họa không phải là được rồi sao!"

Cẩm Văn lắc đầu, xoay người muốn đi, ta đưa tay giữ chặt nàng ta, nàng ta không kiên nhẫn phui tay, "Làm cái gì? Ta muốn đi chuẩn bị bút mực cho ngươi!"

"Nhưng mà Cẩm Văn, một vạn lần là bao nhiêu lần?" Ta giơ bàn tay lên, quơ quơ trước mắt Cẩm Văn, "Cẩm Văn ơi Cẩm Văn, một vạn là bao nhiêu đây?"

...

---

[1] Tuyệt xứ phùng sinh: *đường cùng gặp lối thoát, tìm được sự sống trong cái chết, biến nguy thành an*

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: BÁI SƯ (thượng)

Hai canh giờ sau, ta suy nghĩ một vạn cuối cùng là có ý nghĩa gì.

Ta chỉ biết là trước mặt là một hai chồng giấy tiên, mà Cẩm Văn nói, mấy cái này cách một vạn lần còn có rất xa. May mắn Cẩm Văn ở bên cạnh làm nhảm mãi, mới khiến cho ta không nhầm lẫn như vậy, chẳng qua vấn đề nàng ta hỏi đều có chút cao thâm, khiến cho ta không thể không đặt bút lông trong tay xuống, sau khi nghiêm cần suy xét mới trả lời nàng ta.

Thí dụ như long thái tử của Đông Hải tới tìm ta làm gì?

Ta chỉ biết là hắn là muốn mang ta về biển sâu, thế như quả thực ta nghĩ không ra vì sao hắn cố chấp mang ta về biển sâu như vậy?

Lại thí dụ như nói vì sao lúc trước ta ôm quần trên người sư phụ?

Vấn đề này ngược lại thật đơn giản sáng tỏ, bởi vì ta sợ Mặc Tương đem ta mang đi, cho nên giữ chặt lấy sư phụ.

Lại hoặc là cuối cùng giữa ta và long thái tử của Đông Hải có quan hệ gì?

Sau khi ta suy tư thật lâu cũng không nghĩ thông suốt được, năm đó hắn cứu ta một mạng, đương nhiên là ân nhân của ta, nhưng mà sau này trong ba trăm năm dài đằng đẵng uy hiếp đe dọa cùng áp bức, cũng làm cho lòng biết ơn của ta đối với hắn đã không còn, tránh còn không kịp nữa là.

Cuối cùng hỏi ta ôm thất lưng Thần Quân có cảm giác gì?

Ta chống cằm suy nghĩ, cuối cùng trả lời nàng ta hai chữ, "Cứng quá!"

Ta cảm thấy sư phụ tuy rằng có vẻ bề ngoài xinh đẹp, nhưng kỳ thực có chút hơi gầy, ít nhất thất lưng kia vừa gầy lại cứng, thật không có xúc cảm, nghĩ

đến đây, ta thuận tay túm lấy eo nhỏ của Cẩm Văn một phen, mềm mại vô cùng, vẫn không hiểu được ý của ta, Cẩm Văn cơ hồ búng lên, ta cho rằng bản thân vừa mới có hành vi chọc ghẹo nàng ta, đang có chút rut rè, chỉ nghe nàng kinh hô, "Cứng quá?"

"Đúng vậy!" Ta gật đầu, ánh mắt lại càng chân thành.

"Cứng quá..." Cẩm Văn thì thảo tự nói, trên mặt lộ vẻ cô quái, nhìn ta muốn nói rồi lại thôi, thoát nhìn rất kỳ quái. Ta cân nhắc hay là có cái gì không ổn, đang muốn hỏi liền nhìn thấy Cẩm Văn bỗng nhiên cười mỉm, "Tự ngươi sao chép tiếp đi, ước chừng lại viết một chồng giấy như vậy nữa là đủ rồi, lát sau ta sẽ đến kiểm tra." Nói xong nàng chậm chậm rời đi, ta thờ dài một tiếng, nhận mệnh cầm lấy bút, tiếp tục đồ đồ vẽ tranh, ngoài cửa sổ ánh sao lấp lánh, đêm còn rất dài nha...

Một đêm ta không thấy Cẩm Văn, sáng sớm ngày thứ hai, tiên nga bên cạnh sư phụ Từ Tô lại tìm ta, đầu tiên là tùy ý lật lật mấy chữ ta viết, sau đó che miệng cười trộm, trong lòng ta không yên, đó là kết quả mà ta thức cả đêm mới chép ra, có thể đã vượt qua một vạn. Từ Tô thu hết đồng giấy này, ngay sau đó lấy ra một bộ quần áo chỉnh tề để cho ta thay, quần áo kia so với bộ ta đang mặc trên người khác nhau rất xa, tơ lụa mềm nhẵn, dán vào da thịt thể nhưng có hơi hơi lo lắng kỳ lạ, chính là màu sắc đỏ thắm chói mắt, không phải là màu ta thích, nếu nhu hòa thanh nhã hơn một ít, thì không thể tốt hơn!

"Hôm nay Thần Quân muốn chính thức thu nhận ngươi làm đồ đệ, Miêu Miêu ngươi phải giữ quy củ một chút, nhanh đi, đem quần áo thay vào!"

Ta tiếp nhận quần áo chui sau vào bình phong, vừa thay vừa hỏi, "Sư phụ không phải đã thu nhận ta rồi sao, vì sao còn muốn thu lại một lần nữa?"

"Lần này thực ra là tường trình với Thiên Quân, thừa nhận thân phận của ngươi trước mặt chúng tiên thiên cung, cũng không hiểu được ngươi đã tu luyện phúc phận ở đâu, động tác nhanh chút, đến lúc đó nên hiểu chuyện một ít, không nên hỏi mấy cái vấn đề không đâu không đuôi." Từ Tô thúc giục nói.

Sau khi ta mặc chỉnh tề đi ra ngoài, liền nhìn thấy Từ Tô ngậy người, chẳng lẽ ăn mặc chưa thỏa đáng? Hình thức bên ngoài của quần áo này rất phiền phức, vạt vẩy phiêu phiêu, màu sắc đỏ thắm làm nền cho những hoa văn nhỏ vụn làm bằng những sợi tơ vàng, mà trên đai lưng còn thêu một gốc cây mai non, đúng là bản thể của ta, khiến ta yêu thích không muốn buông tay, chỉ là có chút tiếc nuối cảm thán, "Nếu lúa này có màu xanh lục thì không gì tốt hơn!"

Từ Tô lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cười cười nói, "Màu đỏ thắm này cùng màu xanh nhạt là tối kị phối hợp với nhau."

Ta nhún vai, thuận miệng nói, "Vậy sư phụ là hòa phượng hoàng có màu đỏ thắm, ta là lúa nước lại có xanh nhạt, đặt ở cùng nhau thật không hợp sao?"

Từ Tô hơi buồn bực, trừng mắt nhìn ta một cái, "Nói hươu nói vượn, ngoan ngoãn mà ngồi yên, để ta chải tóc cho ngươi một chút."

Ta ngoan ngoãn ngồi xuống, tùy ý cho Từ Tô sắp xếp, tay nàng ta không ngừng đem búi tóc bánh bao trên đầu ta phá ra, ngoài miệng cũng không nhàn rỗi, "Màu đỏ thắm cũng là tô điểm thêm cho ngươi, mặc dù nổi bật cũng không phô trương, chẳng qua là xưa nay ngươi không chú ý đến dung nhan, thường xuyên làm cho toàn thân đầy bùn đất, sau này làm đồ đệ của Thần Quân rồi, cũng không thể giống như trước đây."

Ta gật đầu nói "Vâng", tuy nhiên ta đối với đất vẫn nhớ dung thật sâu đậm, thậm chí sau này nhờ Từ Tô thêu cho ta cái túi hương, nhét đất vào bên trong, cũng có thể nói rõ nỗi tương tư khổ sở của ta.

Đội rửa mặt chải đầu xong, ta nhìn tiên nga ở trong gương đồng, không ngờ kinh ngạc vô cùng, "Đây là ta sao?" Đưa tay véo véo khuôn mặt, nữ tử trong gương đồng cũng có động tác cùng lúc giống ta không khỏi mừng rỡ, một tay chỉ vào người trong gương kia nói, "Ồ, Từ Tô, ta thấy người trong gương thật sự yêu điệu đáng yêu, so với cái gì Lưu Diễm tiên tử kia cũng không kém hơn đâu!" Ta có chút lên mặt, xoay hai vòng tại chỗ, kết quả bị hai mắt của Từ Tô trừng lại, chỉ nghe nàng ta nghiêm túc nói, "Chớ vội hồ ngôn loạn ngữ, lời này cũng không thể để cho người khác nghe thấy!"

"Ồ!" Ta gật đầu nói "Vâng", nhưng cũng nhẹn không được lại soi gương đồng, trong lòng thập phần vui mừng. Từ Tô cực kỳ bất đắc dĩ đem ta lôi đi, vừa đi vừa lầm bầm nói, "Quả thực có mệnh thầy trò, đều có chung một đức hạnh giống nhau! Bánh chọc đơm đáng..."

Ta cùng Từ Tô đi ra phía trước, ra khỏi Nguyên Hoàng cung liền ngồi trên một đóa hoa sen, là pháp khí mà Từ Tô sử dụng để thay việc đi bộ, tầng tầng lớp lớp cánh hoa hồng nhạt còn tỏa ra hương thơm ngát, chỗ ngồi ở giữa vừa rộng rãi lại vừa êm ái, như là vùi trong đồng bông vải, làm cho người ta nhận không được đã muốn lăn qua lộn lại. Thế mà đôi chân của Từ Tô lại ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt, thập phần trang trọng. Thấy nàng ta như thế, ta cũng cảm giác được một loại áp lực vô hình không thể lý giải được, đành phải ngồi yên ổn bên cạnh nàng ta, ngay cả thân mình cũng cố gắng ngồi thẳng..

Suốt dọc đường đi, cũng không gặp được thần tiên nào khác, thần sắc của Từ Tô cũng hơi kích động nguy hiểm, tụ khí ngưng thần, làm cho hoa sen kia di chuyển nhanh hơn, mây mù bốn phía lượn lờ, cảnh nước non, lầu các này đều nhìn không rõ, không hiểu được chuyện thu đồ đệ này, vì sao phải đi xa như vậy? Cái này xem ra, thiên cung to lớn, cũng làm cho ta cây lúa nhỏ này lú lười không nói nên lời a!

Ước chừng qua thời gian một nén nhang, tòa hoa sen dừng lại, ta theo Từ Tô nhảy xuống mặt đất, liếc nhìn thấy đây chỉ là một rừng cây rợp bóng, có con đường nhỏ, chỉ là có hai cây hoa thụ nhiều màu sắc, hào quang xán lạn đúng là làm cho người ta không thể mở mắt nổi.

"Đây là nơi nào? Đến nơi rồi sao?" Ta nghi hoặc hỏi.

"Đây là con đường bắt buộc phải đi để đến được chính điện Quỳnh Hoa của thiên cung, vì thể hiện sự tôn trọng, tiên nhân gì cũng không được cười phách khí tiến vào." Từ Tô giải thích nói.

À, thì ra là thế. Ta đang muốn đi về phía trước, chợt nghe Từ Tô lại nói, "Đẹp mắt không?"

Ta quay đầu, hơi có chút kinh ngạc, "Cái gì?"

Từ Tô quan sát khắp chung quanh, hạ giọng nói, "Cây hoa thụ này này!"

...

"Rất —— "

"Đẹp mắt?" Từ Tô nhướn mày, ta có chút gian nan, lại thật sự nhìn không được phê phán, "Rất khó coi."

"Ừ, Viêm Hoàng Thần Quân cũng nói như vậy, nhưng mà hoa thụ này là Lư Diễm tiên tử năm đó dốc hết toàn lực để hoàn thành, nàng ta luôn cho rằng nó cực kỳ đẹp, mỗi lần gặp thần tiên mới lên trời, lúc nhờ giới thiệu phong cảnh trên thiên cung đều đề cập đến phong cảnh trên con đường này.

Nếu lát nữa có hỏi người, người nhất định phải nói đẹp mắt, biết không?"

"À!"

Từ Tô đắn đo một lần nữa, về mặt thân thiết, ta không thể phôi bỏ tấm lòng tốt của nàng ta, đương nhiên phải nhận lời, chỉ là cảm thấy từ khi tu thành hình người, liền học cách xử sự làm người, cũng dần dần hiểu rõ rất nhiều đạo lý, thế nhưng sống chung với con người, cũng không bằng những năm tháng trước đây, dưới trời xanh mây trắng, tiếng sáo của mục đồng và tiếng uhm. của trâu bò, còn có nhẹ gió thổi qua, bọt tỷ muội lúa nước trong ruộng, phiền lá nhẹ lay động phát ra âm thanh rì rào.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: BÁI SƯ (trung)

Tận cùng con đường nhỏ trong rừng cây rợp bóng, là một hồ nước màu xanh lam, hồ nước xanh thăm thẳm gon lên những làn sóng trong vắt, ven hồ dương liễu là lúot, cỏ trắng uống nước, quả là một bức tranh phong cảnh. Ta đang muốn cảm thán, đã bị một tay của Từ Tô giữ lấy vai, thân thể chậm rãi rời khỏi mặt đất, đầu tiên ta cả kinh, sau đó cảm thấy giống như thuận gió mà đi, quả nhiên là tuyệt vời vô cùng, nào ngờ lúc ta đang say mê, chợt nghe một giọng nữ đồng vang lên, thanh âm mặc dù trẻ con, nhưng lời lẽ cũng sắc bén vô cùng, khiến cho ta thật có vài phần xấu hổ.

"Sư phụ, đây chính là đồ đệ mà Viêm Hoàng Thần Quân thu nhận sao? Vì sao ngay cả ngự phong thuật đơn giản cũng không biết, lên điện Quỳnh Hoa cũng phải cần người dẫn?"

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh có hai người, tiên khí bao phủ quanh thân, giống như là đang bước trên đám mây lạnh. So với Từ Tô và ta, mạng phong độ tư thái hơn nhiều, thật đúng là nổi bật vô cùng.

"Sư phụ, người xem tư thế của các nàng ấy thật buồn cười!" Nữ đồng đang nói chuyện kia môi hồng răng trắng, da thịt trắng nõn, một khuôn mặt tròn tròn tựa quả đào mặt còn tươi ngon, một đôi mắt lấp lánh ánh sao, thoát nhìn rất đáng yêu. Mà sư phụ của nàng ta nhìn không chớp mắt, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt, cảm hơi hơi nâng lên, trông cực kỳ cao ngạo. Đường như phảng phất cảm nhận được ánh mắt đánh giá của ta, nàng kia nghiêng đầu lại liếc ta một cái, vẻ mặt khinh miệt, trộm nhìn lên, ta liền "Ồ" một tiếng.

Sư phụ của tiểu đồng kia đúng là Lư Diễm tiên tử, ta suýt nữa không nhận ra.

Chỉ thấy Lư Diễm tiên tử hôm nay hoa y màu tím rực rỡ quấn quanh thân, làm nền cho bờ vai hoàn mỹ, dáng người yếu điệu, tóc vấn cao cao, búi tóc kia khiến cho ta cực kỳ hâm mộ, chính là trâm vòng phong phú, không biết được trên đầu đội nhiều đồ vật như vậy có phải rất nặng hay không, theo bản năng ta đưa tay sờ sờ búi tóc của mình, trên đó chỉ cài một cây trâm làm bằng hồng san hô, còn là sáng nay Từ Tô tiên tử tội nghiệp ta nên từ trên búi tóc của mình lấy xuống đưa cho ta, nhưng mà trong lòng ta rất thích, cũng thật tiếc khi phải trả lại cho nàng ta, ực~

Gần đến Quỳnh Hoa đại điện, Lư Diễm tiên tử bỗng nhiên nhẹ nhàng nhảy lên, tăng nếp trên váy dài lay động theo gió, vô cùng phiêu dật. Khi chân nhẹ nhàng dừng lại, dáng vẻ tuyệt mỹ, lúc này cửa đại điện đã có mấy vị tiên nhân, Lư Diễm tiên tử vừa xuất hiện liền hấp dẫn phần lớn ánh mắt, ta thôn thức không thôi, nghĩ đến, Lư Diễm tiên tử thật là xinh đẹp vô cùng, may mà lúc trước, khi ta còn tự tăng bốc mình, khó trách Từ Tô bảo ta không được nói bậy, nếu ta đi ra ngoài nói bản thân đẹp hơn so với Lư Diễm tiên tử, chẳng phải là khiến cho người chê cười, lại có bằng chứng rõ ràng là đã làm mất thể diện của sư phụ.

Ta cùng Từ Tô đi sau đến cửa điện, một vị tiên tử mặc váy mỏng thuần trắng cười tủm tỉm chào hỏi Từ Tô, mà sau khi nhìn thấy ta thì ánh mắt sáng lên, "A, vị tiên nga này thật là mặt, chẳng lẽ là vừa mới lên trời?"

Giọng nói của tiên tử này có chút vang vọng, ngay lập tức đám tiên nhân đang đi phía trước đều quay đầu đi lại nhìn ta, ta bị phần đông tầm mắt nhìn như

vậy, ‘vèo’ một cái mặt nóng lên, có chút ngượng ngùng muốn trốn phía sau lưng Từ Tô, lại bị nàng ta nắm tay, "Miêu Miêu, tự nhiên một ít, không quan trọng ! Vì này là Mạt Lị hoa tiên (*hoa lài tiên*). " Từ Tô cười giới thiệu.

Vị Mạt Lị hoa tiên kia trang điểm đơn giản, tuy rằng không thể so sánh với Lưu Diễm tiên tử ung dung lộng lẫy, nhưng cũng là thanh lệ thoát tục, ta khó tránh khỏi lại bị thương, giọng rầu rĩ chào hỏi, "Mạt Lị tiên tử, xin chào, ta gọi là Miêu Miêu."

"A, người chính là đồ đệ mới thu nhận của Viêm Hoàng Thần Quân, Cốc Miêu Miêu?" Vị Mạt Lị hoa tiên hiển nhiên đã nghe nói qua ta, ta gật đầu nói "Vâng", Cặp mắt vốn đã lóe sáng của nàng ta giờ phút này lại càng rực rỡ như ánh sao, "Nghe nói đồ đệ mới thu nhận của Viêm Hoàng Thần Quân hồn nhiên chân chất, thiện lương đáng yêu, ta xem ra lời nói không phải là giả."

Gần đây ta đọc không ít sách của các bậc thánh hiền, trong lòng biết mấy từ ngữ này đều là khen ta, lập tức vui mừng trong lòng, cảm thấy Mạt Lị hoa tiên này thật sự có một đôi mắt tinh tường. Nào ngờ bỗng nhiên nàng ta kè sát mặt lại, nhỏ giọng nói, "Tiểu Miêu Miêu, người có biết sư phụ người yêu thích gì không? Thí dụ như thích ăn cái gì? Dùng cái gì? Còn nữa, thích loại nữ tử như thế nào?"

Ta sững sốt, lập tức lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Tình hình thực tế là, ta tiếp xúc với sư phụ không nhiều lắm, hẳn thích cái gì ta hoàn toàn không biết, nhưng mà ta đoán chừng biết, hẳn không mấy thích ta.

Mạt Lị hoa tiên cũng không giận, mỉm cười, "Không vội, sau này biết thì nói với ta."

Ta gật đầu đáp ứng, Mạt Lị hoa tiên cười híp mắt, từ trong tay áo lấy ra một chùm hoa trắng nhỏ thơm nức đặt vào trong lòng bàn tay ta, sau đó nháy mắt với ta mấy cái, "Cái này tặng cho người làm lễ gặp mặt, nhớ rõ sau này phải nói cho ta biết đó, một lời đã định."

Đây là lần đầu tiên ta nhận được lễ vật, trong lòng vạn phần vui mừng, cố tình chân thành trả lời nàng ta, "Ừ!" Đợi nàng ta đi xa, ta cầm chùm hoa nhỏ trong tay đưa lên trước mắt, đóa hoa kia tuy nhỏ, lại có hương thơm xông vào tận mũi, làm cho người ta có cảm giác giống như đắm mình trong một rừng hoa, thế nhưng hương hoa cũng không nồng đặc, ngược lại mang sự trong lành lại thấm nhập vào trong tâm phế của người ta, ta yêu thích không buông tay, lại sợ cầm chặt quá sẽ làm hỏng chúng nó, hơi có chút không biết làm sao, muốn xin Từ Tô giúp đỡ nên làm như thế nào để giữ gìn nó.

Chắc là Từ Tô bị ánh mắt lấy lòng của ta tiến sát lại, thờ dài dùng một sợi tơ dài xâu đám hoa trắng nhỏ thành một vòng hoa rồi đeo vào cổ tay ta, vừa làm vừa thờ dài, "Nếu Thần Quân biết người vì một xâu vòng hoa lài mà đem bán hẳn, khẳng định sẽ tức giận đến nôn ra máu."

"Đây chính là hoa lài?" Khó trách Mạt Lị hoa tiên thanh nhã nhẹ nhàng, thì ra bản thể đúng là như vậy. Ta nhếch miệng cười, cải lại nói, "Nào có, ta mới không dám bán sư phụ đâu, hơn nữa, ta cũng không biết nên bán mấy đồng à nha!"

Từ Tô vốn đang xụ mặt giờ phút này cũng bỗng nhiên cười ra tiếng, "Vốn cho rằng hôm nay chúng ta tới trễ hơn dự liệu, ai ngờ xem tình trạng này, mấy vị thượng thần đều còn chưa tới, không hiểu vì chuyện gì mà trì hoãn, nhưng mà chúng ta đi nhanh đi, đi vào trong điện chờ trước là tốt rồi!"

Ta theo Từ Tô tiến vào chính điện, đại điện kia rất là rộng lớn, cung vàng điện ngọc huy hoàng, giờ phút này dãy phía cuối ở hai bên ngồi không ít tiên nhân, mà dãy phía trên lại chỉ có ít ỏi vài người ngồi, có thể đếm được trên đầu ngón tay, hiện giờ trong đại điện, ngồi gần nhất, đó là Lưu Diễm tiên tử kia cùng tiểu đồ đệ của nàng ta.

Từ Tô nói với ta thứ bậc địa vị trong Quỳnh Hoa điện này vô cùng quy củ khuôn phép, trên đài cao ngay phía trước là vị trí của Thiên Quân cùng Thiên Phi, hai bên trái phải là của hoàng tử, ngay sau đó là thượng thần, thượng tiên, sau đó mới là chức vị thần tiên, mà Từ Tô cùng ta như vậy ở cấp bậc tiểu tiên nga nhỏ mọn, còn có những thị nữ đạo đồng, đều không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng xa xa, đợi sau khi sư phụ chính thức thu nhận ta làm đồ đệ, ta liền có thể được bố trí một chỗ ngồi phía sau hẳn, giống như Lưu Diễm tiên tử cùng đồ nhi của nàng ta.

Từ Tô nói xong chỉ chỉ cái vị trí thứ hai ở bên phải, "Ừ, đó chính là vị trí của Viêm Hoàng Thần Quân, sau này người ngồi ở phía sau hẳn!"

"A, xa như vậy!" Ta kinh hô.

"Ngốc!" về mặt kia của Từ Tô chỉ hận không thể cắn ta một ngụm, trong lòng ta biết đã nói sai, lại vẫn nhịn không được lắm bầm hai tiếng, "Hơn nữa cách Lưu Diễm tiên tử gần như vậy, ta, ta cảm thấy nàng ta thật không thích ta!"

Từ Tô đang muốn nói nữa, bỗng nhiên lặng thinh, cúi thấp người dáng vẻ kính cẩn, ta không hiểu ra sao lại bị nàng ta kéo kéo tay áo, bên tai nghe được nàng ta nhỏ giọng nói, "Kính cẩn chút!" Ta lập tức học tư thế đứng của nàng ta, dư quang khóe mắt phiêu đến đoàn người nối đuôi nhau mà vào, lập tức nhìn vào trong đám người đó, chắc là những vị thượng thần mà Từ Tô vừa mới nói đến.

Đang muốn nhìn coi phong thái tối cao của thượng thần, chỉ thấy trước mặt một thân ảnh ngăn trở tầm mắt của ta, vèo ngang đầu một cái, đúng lúc thấy gương mặt không chút biểu cảm của sư phụ.

Không hiểu được vì sao hôm nay thần sắc của sư phụ lạnh lạnh như thế, mà quần áo hồng y chói mắt, giống như nhuộm máu, làm cho khuôn mặt của hẳn càng thêm trắng nõn, tự dưng lộ ra vài phần yêu dị.

Ta sợ hãi, cuống quýt cúi đầu, lại bị một tay của hẳn kéo cổ tay, trên cổ tay ta đang đeo chuỗi hoa lài, sợ sư phụ kéo ta căng quá sẽ làm hư, nào ngờ khi hẳn lôi kéo cổ tay ta lộ ra chuỗi hoa lài kia, về mặt vốn lạnh lạnh của sư phụ bỗng nhiên hơi buông lỏng, trên đuôi lông mày tựa hồ cũng dần theo một phần ý cười, "Miêu Miêu cũng biết thích chưng diện trang điểm?"

Ta có một loại cảm giác bùng tình đại ngộ.

Sư phụ vốn thật không vui, nhưng mà sau khi nhìn thấy hoa lài trên tay ta, liền tâm tình tốt hơn rất nhiều, hay là, sư phụ thích hoa lài, ta cân nhắc có nên đem sở thích này nói cho Mạt Lị hoa tiên biết không, còn chưa chờ ta suy nghĩ xong, đã bị hấn kéo một đường dài dẫn đầu phía trước, sau đó hấn ngồi vào chỗ, mà giờ phút này phía sau hấn cũng không có ghế ngồi, ta cực kỳ bất đắc dĩ, đành phải theo quy củ mà đứng ở phía sau hấn, nhìn nhìn tiểu đồng nữ của nhà Lưu Diễm tiên tử, thăm nghĩ người thật tốt số, sư phụ này của ta, ngay cả băng ghế cũng không chịu cho ta một cái.

"Cảm không được nói xấu sư phụ!" Sư phụ nâng tách trà lên, nhấp một ngụm nói.

Ta vạn phần kinh ngạc, "Người làm sao mà biết?" Hay là thành thượng thân, còn có tri tâm thuật đây? Ta đây chẳng phải không hề nói ra chuyện tư mật sao? Thí dụ như hai ngày trước ta vụng trộm dùng sức mạnh đem tảng đá cứng trong hoa viên di chuyển ra ngoài, vụng trộm ném xuống hồ sen, thí dụ như ngày hôm qua ta vụng trộm vào thư phòng của sư phụ còn muốn lật xem quyển thoại bản lần trước, mấy chuyện nhỏ đó, sư phụ đều biết rồi? Ta lập tức rung mình một cái, chậm rãi chuyển hai bước, muốn cách xa sư phụ một chút.

"Người nghĩ cái gì trên mặt đều viết rành mạch, sao ngu dốt như thế!"

Ta cười mĩa hai tiếng cúi đầu đứng vững, cảm thấy dù sao ta nói cũng không lại hấn, vẫn là yên tĩnh ngây ngốc thì tốt hơn.

Trong khi đó thầy trò bên cạnh kia cứ luôn vui vẻ một người hỏi, một người nhỏ giọng đáp lại, còn vô ý hay hữu ý đề cập đến hai thầy trò ta, dường như có vẻ chúng ta cực kỳ không hòa thuận, sư phụ thường xuyên cố ý hay vô tình liếc ta một cái, ta quan sát đáng vẻ nhu thuận của tiểu nữ đồng kia, thực tại có chút khó xử, chỉ phải thuận miệng nhắc tới, "Sư phụ, một thân hồng y này của người thật đúng là có đáng vẻ vui mừng."

Sư phụ tùy tay đem tách trà đặt trên bàn nói, "Người không phải cũng vậy sao!"

"Sư phụ thật sự rất xinh đẹp!" Ta nói lấy lòng.

Sư phụ còn chưa trả lời, lão nhân râu bạc bên cạnh hấn đã cười ha ha lên, lão già này vuốt chòm râu màu trắng bạc, lông mày cũng toàn trắng, giờ phút này cười rộ run run lên, thật sự là buồn cười. Chỉ nghe hấn lớn tiếng nói, "Nha đầu kia chính đệ tử mà người muốn thu nhận!"

Sư phụ hơi gật đầu với hấn, "Đúng vậy, Miêu Miêu, thỉnh an Nguyệt Lão đi!"

Nguyệt Lão? Không phải là người trong câu chuyện xưa mà tiểu mục đồng năm đó kể? Nói nói cái gì nhỉ, tư hồng?

Cuối cùng ta cũng thấy được nhân vật trong truyện xưa, tức thời vạn phần vui mừng sau đó vẫn an hấn, rồi hỏi, "Nguyệt Lão nhân gia, ngài nói tư hồng sao?"

"Nguyệt Lão nhân gia, nào có cách gọi như vậy, không được hồ nháo!" Sư phụ tựa hồ không vui, Nguyệt Lão cũng là liên tục gật đầu, "Không sao không sao, nhưng mà tiểu cô nương, ta kết nối cũng không phải là tư hồng, mà là nhân duyên!"

"Nhân duyên?" Ta tò mò.

"Đúng, đúng, tiểu cô nương, có muốn biết tình yêu của người ở nơi nào hay không?" Nguyệt Lão cười híp mí, mặc dù ta hiểu được không sâu, nhưng cũng hiểu biết một ít đạo lý, lập tức liên tục gật đầu.

"Vậy người đưa bàn tay ra đi để cho tiểu lão nhân xem giúp người!"

Ta vội vã đưa tay ra, nào ngờ vừa mới chạm đến đầu ngón tay của Nguyệt Lão, đã bị sư phụ kéo lại, "Cái Nguyệt Lão xem chỉ là nhân duyên của thế gian, Miêu Miêu đừng nghe hấn nói nhảm!"

Vị Nguyệt Lão kia vỗ ót cười mĩa hai tiếng, "Ai nha, nhân duyên tiên nhân này, tiểu lão nhân cũng là có thể nhìn ra một hai điều, Viêm Hoàng Thần Quân thế nhưng đừng xem thường ta, đồ đệ này của người tương lai ước chừng là phải chịu nỗi khổ của tình kiếp kia!" Nguyệt lão vừa nói xong, liền hoảng hốt cắn đầu lưỡi, bị mất lạnh của sư phụ đảo qua, càng nhích vị trí của mình sang bên cạnh một chút, ta đang muốn cố lấy dũng khí nói sư phụ không đúng, một chút cũng không biết tôn trọng người cao tuổi, nào ngờ giọng nói của hấn nhu hòa, "Miêu Miêu, Nguyệt Lão hấn thuận miệng nói nhảm, người đừng tin hấn! Sau này đi theo vi sư tu hành cho tốt, tuyệt đối sẽ không chịu khổ!"

Hay là vừa rồi sư phụ tức giận, là vì Nguyệt Lão nói ta phải chịu cái gì nỗi khổ của tình kiếp? Ta không cho là đúng, tình kiếp cái gì nỗi khổ là cái gì, ta đều không rõ, nghĩ đến cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng mà sư phụ sợ ta chịu khổ, còn giận lây sang Nguyệt Lão, có lẽ còn có vài phần quan tâm ta, chỉ cần điểm này, ta cảm thấy vui vẻ, đứng thẳng bên sư phụ, cũng hơi nhích lại gần một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: BÁI SƯ (hạ)

Lại qua một lát sau, các vị thần tiên đến đông đủ, chào hỏi lẫn nhau, khiến cho toàn bộ đại sảnh có vài phần ồn ào, lúc đó bỗng nhiên vang lên tiếng nhạc, giống như nước chảy róc rách, làn sóng nước vỗ vào đá ngầm. Đại điện yên tĩnh trong nháy mắt, có thể nghe được tiếng kim rơi xuống đất.

"Thiên quân thiên phi đến!" Tiên tử ôm cầm ở một góc trên đài cao nói, tiếng của nàng ta mặc dù không lớn, lại rơi vào tai ta một cách rõ ràng, giống như kẻ mặt thì thâm vào tai ta, như thế khiến cho ta rất khẩn trương, vị trí này gần như vậy, không biết thiên quân thiên phi có đáng vẻ như thế nào, có phải hung thần giống Đông Hải lão Long Vương hay không đâu!

Kỳ thực ta chưa từng gặp qua Đông Hải Long Vương, chỉ là có rất nhiều lần Mặc Tương đề cập đến ông ta đều là nghiêng răng nghiêng lợi nói ông ta hung ác ngang ngạnh không biết nói lý lẽ, ngay cả quái thú Cửu Anh bên cạnh hẳn nghe thấy danh hiệu của lão Long Vương cũng muốn run run, mà ta lại e ngại Cửu Anh, như thế có thể thấy được, Đông Hải Long Vương còn đáng sợ hơn so với Cửu Anh, thiên quân thiên phi, lại có thân phận tôn quý hơn so với Long Vương không biết bao nhiêu lần, chẳng phải đáng sợ hơn sao?

Lúc đó hai người cùng nhau tiến vào, thiên phi trên mặt mỉm cười, thần sắc ôn nhu, giống như cảnh xuân tươi đẹp, làm cho người ta nhìn không được liên sinh ra ý muốn thân cận.

"Viêm Hoàng Thần Quân, phía sau là tiểu đồ đệ mà ngươi muốn thu nhận?" Câu hỏi này chính là của thiên phi, vẻ mặt nàng ta dịu dàng, trong ánh mắt nhìn ta cũng mang theo ý cười, ta vội vã nhếch miệng đáp lại khuôn mặt tươi cười kia, sau đó chợt nghe sư phụ trả lời, "Hồi bẩm thiên phi, đúng vậy, nàng ấy bản thể là một cây lúa, tên là Miêu Miêu, cơ duyên xảo hợp đến Đông Hải long cung thanh tu ba trăm năm trở thành tiên thai, nhưng bởi vì thời gian dài nằm ở biển sâu, chưa hấp thu linh lực của thiên địa mà linh hội tiên pháp đạo thuật, nhưng cũng chính vì như thế, nên mới khiến cho tâm tư của nàng ấy ngây thơ đơn giản, có thể vô tình đến Nguyên Hoàng cung của ta cũng là duyên phận."

"Ha ha, vậy đây chính là một hạt lúa tu luyện thành tiên thân duy nhất trong ngàn vạn năm qua, Viêm Hoàng Thần Quân cần phải dạy bảo cho tốt mới đúng." Thiên phi cười nói.

Sư phụ gật đầu nói "vâng", thiên phi lại hỏi ta, "Miêu Miêu, sư phụ của ngươi là thần tiên có tu vi cao thâm nhất trong thiên giới, ngươi cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, chớ ham chơi."

Ta vội vàng luôn mồm đồng ý, lớn tiếng cam đoan tuyệt đối nghe lời dạy của sư phụ, lúc đang nói mấy lời nhiệt tình, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng thốn thốn.

"Hít..." Hình như cảm thấy một tầm mắt đang khóa trụ ta, ban đầu ta vốn kính cẩn mặt hướng về thiên quân thiên phi, giờ phút này vừa quay đầu, liền nhìn thấy đối diện có một thiếu niên, rất kinh thường nhìn ta, thấy ta nhìn hắn, lại 'vèo' một cái quay mặt qua chỗ khác, đáng vẻ không được tự nhiên.

Ta không biết hắn, nhưng cũng phát hiện, ngồi ở phía trước hắn, là Hồ Vương Thanh Khâu. Lần trước ta đi nhận tội với Hồ Vương, được sư phụ dùng tiên đan chuộc về, thật sự là mất mặt, ký ức này hẳn còn mới mẻ, giờ phút này thấy hắn thì ta hơi có chút xấu hổ, lại vội vàng quay đầu đi, nào ngờ thiếu niên bên kia lại 'hừ' một tiếng, ta đành phải giả vờ như không nghe thấy, thẳng cổ không quan tâm nữa.

"Viêm Hoàng Thần Quân, hôm nay Lưu Diễm tiên tử và ngươi cùng thu đồ đệ, vốn là việc mừng rỡ, thế nhưng yêu ma quỷ phá, hại không ít sinh linh hạ giới, hiện thời oán khí tận trời là chuyện phải xử lý gấp, nghi thức thu nhận đồ đệ này, nên giản lược tất cả." Lúc trước thiên quân luôn luôn sùng nịnh nhìn thiên phi, đột đến thiên phi nói xong mới mở miệng, giọng nói trầm ổn, lúc giờ tay nhắc chân đều có vẻ uy nghiêm.

Sư phụ và Lưu Diễm tiên tử kia cùng đứng dậy đồng ý, vì thế ta cũng liền dựa theo dáng vẻ của nữ đồng kia, làm lễ bái sư với sư phụ, sau đó Lưu Diễm tiên tử cho nữ đồng kia một pháp bảo bên người, chúng tiên chung quanh đều là hồ nhệ lên, nữ đồng kia cũng bày ra gương mặt vui sướng, chắc là bảo bối, chờ ta kính trà cho sư phụ, tha thiết mong mỏi xem lễ vật mà hắn cho ta, lại phát hiện mắt hắn cũng không nâng lên, cuối cùng xoay đầu xoay sang một bên, không quan tâm ta, ta lập tức rơi lệ đầy mặt.

Thì ra sư phụ chẳng những làm đáng bảnh chọe, còn thật keo kiệt, ta thầm oán nói.

Bởi vì bọn họ có chuyện quan trọng xử lý, cho nên sau khi hành lễ, chúng ta liền ra khỏi đại điện, chỉ còn lại vài thượng thần ở trong đó thương thảo đối sách, ta đón chừng sư phụ sẽ ở lại bên trong, muốn tìm Tử Tô cùng nhau trở về, ai ngờ hắn theo ta cùng ra ngoài, đồ nhi mới thu nhận của Lưu Diễm tiên tử ở bên cạnh đang cầm pháp bảo kia của nàng ta lắc lư trước mặt ta, trong lòng ta biết nàng ta vẫn có tính cách của một đứa nhỏ nên không chấp nhặt với nàng ta, thế nhưng khó tránh khỏi lại cầu nhàu sư phụ vài câu, sư phụ ngừng lại một chút, đưa tay ngắt một cành hoa đào trên cây đào ở bên cửa điện.

Ta không hiểu, đã thấy một tay hắn ấn vào đầu ta, một tay đem cành hoa đào kia cài vào trong búi tóc của ta, động tác này cũng không dịu dàng, kéo tóc ta vô cùng đau đớn.

"Cái này tạm thời coi như lễ vật, không nên cứ bức tức, ầm ĩ làm cho đau đầu!" Sư phụ đại nhân nhún nhún mày, ta đương nhiên không dám nói thảm, đành phải bĩu môi, đem nỗi khổ tâm chất chứa nuốt vào trong bụng, sau khi hắn đưa ta đến con đường rợp bóng cây trong rừng, thì xoay người trở về Quỳnh Hoa điện, trước khi rời đi, còn dặn dò ta trở về thì tự mình học ngự phong thuật với Tử Tô, nếu là học không xong thì không cho ta tiếp xúc với đất, ta thầm nghĩ bản thân hẳn rõ ràng lười nhác bỏ mặc đồ đệ, còn cố tình đưa ra cho ta nhiều yêu cầu như vậy, quả thật không phân rõ phải trái, như ta cũng không dám phát giận, đành phải nhìn theo bóng hắn dần đi xa.

Đợi đến khi bộ hồng y của sư phụ nhạt dần trong tầm mắt, ta mới nhìn bốn phía xung quanh mong muốn có thể tìm thấy Tử Tô, cũng không ngờ Tử Tô thì tìm không thấy, ngược lại đã thấy thiếu niên ban nãy, thần sắc không tốt đi về hướng của ta.

Ta xoay người muốn rời đi, cũng không ngờ trong nháy mắt hắn đã di chuyển đến trước mặt ta, thiếu niên này cao tương đương với vóc người của ta, giờ phút này khoảng cách quá gần, suýt nữa đụng vào mũi. Ta vốn là chán kinh, cũng không ngờ thiếu niên kia thể nhưng cũng làm một bộ mặt kinh hoàng, không được tự nhiên, ngay cả vành tai cũng đỏ, một chút như thế, ngược lại lộ ra là ta bình tĩnh hơn nhiều.

Ta hơi lùi về phía sau hai bước, cách xa hắn hơn một chút, xụ mặt nghiêm trang nói, "Vị này tiên hữu, ngươi có chuyện gì?" Từ Tô nói qua phải khiêm tốn hữu lễ với người khác, gặp tiên hữu cũng phải chủ động thăm hỏi, chỉ là thiếu niên này hình như có bất mãn với ta, ta nhớ là lúc trước đâu có gây chuyện với hắn.

"Ngươi không biết ta?" Một tay của hắn tự chỉ vào bản thân mình, rất ngạc nhiên nói.

Ta cẩn thận quan sát gương mặt của hắn, mày rậm mắt to rất đẹp mắt, đáng tiếc ta quả thật không biết hắn. Ta chậm rãi lắc đầu, kết quả thiếu niên kia càng trừng mắt lạnh nghiêm rằng nghiêm lợi, ta hơi hơi ngượng ngập, sợ hắn cắn ta một cái, muốn lùi về phía sau, nhưng phía sau lại là cây đại thụ bên đường.

"Trước đây vài ngày ngươi mới vừa đã thương ta, ta còn chưa có tìm ngươi tính sổ, ngươi cư nhiên liền không nhận ra ta, trong đầu ngươi là óc heo sao?" Thiếu niên kia vén tay áo lên muốn tiến lại gần ta, ta đưa tay chặn, lại sợ hãi định cho hắn một cái tát, chỉ là khi tay dừng giữa không trung mới nhớ, "Tiểu bá vương! Thì ra là ngươi!"

"Cái gì?"

Ai nha, trong một lúc không cẩn thận, ta kêu àm ỉ danh hiệu cổ tình đặt riêng cho hắn lên. Thực không dự đoán được, thiếu niên này đúng là Hồ Phi, vài ngày trước đó thấy hắn còn thấp hơn ta nửa cái đầu, khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, hiện thời liền ngang bằng với ta, thật là đáng sợ. Chắc chắn...

"Nhận ra rồi?" Tuy rằng hắn cao hơn một chút, nhưng nét mặt, cử chỉ lại còn chưa thoát khỏi tính trẻ con, giờ phút này quai hàm phồng lên trừng mắt nhìn ta, "Đã nhận ra rồi, như thế nào còn có vẻ mặt như gặp quỷ vậy!"

Cũng không phải là gặp quỷ, chưa tới nửa tháng thì đã cao hơn một cái đầu, dọa người đây! Ta cũng biết bản thân người này không thể sao sánh với những cây lúa mạ chúng ta trong ruộng năm đó, hai ba ngày hai thì đã cao được một hai tấc.

Nghi vấn trong lòng ta cũng không thể che giấu, lập tức hỏi ra, ngược lại Hồ Phi kia chớp mắt mấy cái, "Ừ, may mà nhờ có ngươi!" Thấy ta ngăn người hắn tiếp tục giải thích, "Từ khi ta ra đời đã có hình dạng con người, tất nhiên không giống với loại tiên như người tu thành hình người, tu vi càng sâu, ngoại hình sẽ càng lớn, nếu bây giờ ta có năm trăm năm tu vi, liền có thể trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa!"

A, thì ra là thế. "Vậy Nguyệt Lão râu tóc bạc trắng, chẳng lẽ là vị thần tiên lợi hại nhất trên trời dưới đất sao? Vậy sau này khi ta lợi hại, có phải liền biến thành lão thái bà hay không, còn nữa, kỳ thực sự phụ của ta thực cũng không có gì lợi hại, đúng không?" Chẳng lẽ là chúng tiên thấy bề ngoại của sự phụ ta rất đẹp, cho nên cố ý coi trọng hắn?

"Bậy bạ! Năm tháng dài đằng đẳng, sao lại giống những kẻ phạm phu tục tử có tử sinh lão bệnh tử, ngươi muốn thành lão thái bà, còn phải hơn trăm ngàn vạn năm!" Hồ Phi thét lên với ta, ta ủy khuất, là hắn nói tu vi càng sâu thì đáng người càng già sao...

"Vậy, Nguyệt Lão kia sống trăm ngàn vạn năm?" Lại nói đến trong thiên cung trong đám thần tiên mà ta gặp đa số đều có dung mạo trẻ đẹp, duy nhất một mình Nguyệt Lão là già hơn cả, thậm chí ông ta thể nhưng lại sống lâu như vậy, thực làm cho người ta thất vọng.

"Uhm! Trước khi Nguyệt Lão thành tiên, ông ta đã già như vậy rồi, hưởng chi cai quản sự tình nhân duyên thế gian ngàn vạn năm, chưa già đã yếu cũng là tất nhiên!"

Chắc... Nguyệt Lão thật đáng thương.

Ta càng đồng tình lão nhân gia hắn.

Tất cả đã sáng tỏ, ta muốn rời đi, lần này ngược lại Hồ Phi cũng không ngăn cản ta, chỉ là theo sát ngay sau ta, nói chuyện với ta mà ta nghe thì câu được câu mất. Nếu ta không để ý, hắn liền không chịu bỏ qua mà quấy nhiễu ta, cho nên đành phải tùy thời mà 'hừ hừ' hai tiếng, tỏ ra là ta có đang nghe. Chỉ là sau đó cách làm có lẽ của ta cũng chọc cho hắn mất hứng, bỗng nhiên nhảy lên phía trước ta, bày ra vẻ mặt khó coi.

Ta bị hắn làm cho bức mình, dứt khoát cũng trừng mắt nhìn hắn một cái, hai tay bất giác nắm chặt ống tay áo, "Ngươi đứa trẻ này như thế nào lại ồn ào như thế!"

Hắn bị ta hù đến sùng sốt, từ phía sau đưa nắm tay lên quơ quơ trước mặt ta, "Ngươi mới là đứa trẻ nhỏ!"

Mất ta không đổi, vốn định học tư thái của sự phụ mặt lạnh hỏi, lại không ngừng bật cười, "Ngươi sinh ra bao lâu rồi?"

Hắn ngừng đầu, cực kỳ tự hào, "Mười ba năm, ta tu hành gần mười ba năm, liền có hai trăm năm tu vi!" Hắn hơi ngừng lại, trên má lại hơi ửng hồng, chỉ nghe hắn có chút không được tự nhiên tiếp tục nhỏ giọng nói, "Đương nhiên, đan dược của sự phụ ngươi cũng có tác dụng phụ trợ vài phần!"

Ta hơi hí hửng, dựng thẳng ba ngón tay với hắn, "Ta ba trăm tuổi. Cho nên, ngươi không phải là đứa trẻ nhỏ thì là cái gì?" Trải qua lần sao chép trước, ta đã có khái niệm với mấy con số, ba trăm cùng mười ba, khoảng cách thua kém cũng không phải nhỏ, như thế tính ra, Hồ Phi còn nhỏ tuổi hơn nhiều so

với ta, người khác đều gọi ta là tiểu cô nương, vậy hân không phải đứa trẻ nhỏ thì là gì?

Từ Tô luôn luôn nói phải tôn trọng người già, yêu quý trẻ nhỏ, vì thế Hồ Phi hân phải làm tôn kính ta, mà ta hân nên yêu quý hân. Nghĩ đến đây, ta hơi hơi ho khan một tiếng. "Lúc trước là ta cần quấy, tuyệt đối không nên chấp nhặt với đứa trẻ nhỏ, sau này ta sẽ yêu quý người, người cũng phải tôn kính người lớn tuổi hơn mình!" Lời nói của ta rất chân thành, cũng không ngờ Hồ Phi phát oai, ‘oành’ một cái đấm thẳng vào mắt trái của ta, đau đến làm cho ta nhe răng trợn mắt, dường như nước mắt ào ào rơi xuống, một tay ta che hốc mắt, một tay chỉ vào Hồ Phi, hân không thể can hân một cái, hân cố tình đánh người lại còn có dáng vẻ tức giận như vậy, cuối cùng phát tay áo chạy đi, để lại một mình ta dựa vào gốc cây đại thụ bên đường, rơi những giọt nước mắt vô cùng oan ức nghẹn lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: LẠC ĐƯỜNG

Kỳ thực bị đánh cũng không đáng sợ, cái đáng sợ chính là lạc đường.

Ta dụi hai mắt nhắm lại rồi thông thả trở về, sau khi đi một đoạn rồi bỗng nhiên nhớ ra, lúc trước tới được đây là ngồi trên tòa hoa sen, vừa mới từ con đường nhỏ trong rừng cây rợp bóng thì đi một đoạn, sau đó lại tùy ý rẽ vào một khúc quanh, sau nữa là bảy tám ngã rẽ khác, bây giờ hoàn toàn không biết được là bản thân mình đang ở nơi nào. Mà nơi này là một khu rừng rậm, ta dùng sức vươn dài cái cổ cũng nhìn không thấy một vị tiên hữu nào đi ngang qua, giờ phải làm như thế nào đây?

Ta buồn rười rượi như đứa trẻ lạc đường, đều do cái tên Hồ Phi kia, làm hại ta quên mất Từ Tô, hiện giờ, chỉ có thể đi một bước tính một bước, hi vọng có thể gặp được ai đó, chỉ đường cho ta.

Ta đi lung tung bên trong rừng rậm, hi vọng có thể ra ngoài sớm một chút, đã thấy mặt trời dần dần lặn xuống, ánh sáng vốn đang nhạt dần đến cuối cùng chỉ còn lại một vài vệt sáng nhỏ, mà ta lại giống như càng lún càng sâu, chết sống cũng tìm không thấy cửa ra. Ta vốn đã không thích đi bộ, hiện giờ còn đi lòng vòng quanh lâu như vậy, cũng mệt mỏi đến luống cuống, chẳng bằng ——

Tùy ý tìm một nơi nghỉ ngơi một đêm trước đi ~

Nghĩ đến đây ta tìm một vị trí tương đối rộng rãi giữa hai cây đại thụ trong rừng, dùng ngón trỏ chọc chọc xuống đất cảm thấy còn có chút mềm ẩm, liền cời giày, bởi vì váy này mới tinh không nỡ làm dơ, nhưng phải cời ra thì hình như cũng không thỏa đáng, càng nghĩ, chỉ có thể vén phần phía dưới lên, ngủ tạm vậy. Chờ ta chuẩn bị tất cả xong, đang muốn nhảy vào trong đất, bỗng nhiên nghe được tiếng nữ tử khóc từ xa xa vọng lại, nhất thời hưng phấn hẳn lên, ai nha, có người!

"Ai a? Ở đâu đây? Làm chi khóc a?" Ta hét to đến xé họng đặt câu hỏi, nhưng mà tiếng khóc kia cũng không xuất hiện lại, trong rừng lại biến thành một khoảng yên tĩnh.

Ách... Chẳng lẽ là vị tiên hữu ấy cũng lạc đường ?

Ta dùng một chút, sau đó thành khẩn nói, "Vị tiên hữu này người chớ sợ, lạc đường không quan trọng, ta cũng lạc đường, người ra đi chúng ta làm bạn, sáng sớm ngày mai ta đưa người trở về, được không?" Ta nói lời tốt trấn an tiên hữu lạc đường kia, cũng không ngờ tiếng khóc đã lớn hơn chút nữa.

"Đau quá a..." Lần này còn có tiếng thiếu nữ bi thương khóc lóc kể lể, ta vãn tai, phát hiện âm thanh kia là từ phương hướng trước mặt truyền đến, mà cái phương hướng kia càng tối tăm, trong rừng rậm, đưa tay lên cũng không thấy năm ngón tay.

Tiểu mục đồng đã từng nói qua ở trong đó sẽ có sơn tinh yêu mị, bỗng nhiên trong lòng ta dâng lên một sự cổ vũ. Suy nghĩ lại, nhưng nơi này là thiên giới, là ta nghĩ quá nhiều, thiên giới làm sao có thể có yêu quái? Nhất định là vị tiên hữu ấy lạc đường bị thương, ta phải đi giúp nàng ta.

Nghĩ đến đây ta giương giọng nói, "Tiên hữu chớ sợ, người ở đâu, ta tới cứu người!"

"Ta ở trong này..." Nghe được tiên hữu đáp lại, trong lòng ta như có tiếng nhạc, từ từ sờ soạn tiến về phía trước.

Lúc đi chưa được mấy bước, liền cảm giác một sức mạnh lớn ngăn cản ta ở ngoài, sau đó ‘oành’ một tiếng, trong đầu giống như nổ tung, bên tai nghe được có hai giọng nói, "Có lẽ gạt đi vào đây cũng vô dụng."

"Ai nha, khó có ai có thể nghe thấy, thử xem thôi..."

Đầu óc ta choáng váng không ổn, nhưng vào lúc này, rừng cây vốn tối đen bỗng nhiên sáng như ban ngày, đâm vào mắt ta đến độ không mở ra được, chính đang che đôi mắt muốn né tránh tia ánh sáng mãnh liệt kia, chợt nghe đến một tiếng hét như sấm vang, "Người nào? Dám tự tiện xông vào cấm địa?"

"Miêu Miêu?"

Nghe được tiếng nói quen thuộc này, ta chậm rãi buông tay đang chen khuất đôi mắt, liền nhìn thấy một vòng người vây quanh trước mặt, rõ ràng đều là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trước đại diện lúc này, trong đó dễ thấy nhất, chính là một thân xiêm y màu đỏ tươi của sư phụ ta. Mà những đại nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy này, trong tay đều cầm pháp khí, hơn nữa đồng thời cùng nhau nhắm ngay ta...

Vừa thấy trận này, ta nhất thời run run.

"Sư, sư phụ..." Ta lắp bắp nói.

"Miêu Miêu, ngươi thế nào ở trong này?" Sư phụ cau mày, chắc chắn rất tức giận, mà ta không phải cố ý, không phải là lạc đường sao, chẳng lẽ lạc đường sẽ bị nhiều người dùng binh khí chỉ vào như vậy sao? Thiên giới cũng không cho phép người ta lạc đường sao ——

"Ta, ta tìm... tìm, tìm không thấy đường trở về." Ta lo lắng không yên giải thích, sau đó có người không tin, nam tử trên tay nắm hai cái vòng ánh sáng kia quát to, "Nói bậy, lối duy nhất vào trong rừng đã có viết hai chữ Cấm Địa, lạc đường mà biết đi đến nơi này?"

A? Có sao? Hình như là mơ hồ nhìn thấy một cái bảng, nhưng ta không biết chữ a ~

Ta méo miệng, nhỏ giọng biện giải, "Nhưng mà, ta không biết chữ a!"

Đôi mắt của sư phụ không hề chớp một cái mà nhìn chăm chăm ta, như là muốn nhìn xuyên qua ta, đang lúc ta cực kỳ không được tự nhiên, cuối cùng sư phụ đại nhân cũng lên tiếng, "Có lẽ là hiểu lầm, cuộc sống trước đây của Miêu Miêu mọi người đều biết, nàng ấy cũng đích xác không biết chữ."

Sau khi đám người vây quanh ta trải qua quá trình quan sát tỉ mỉ và thì thầm nói nhỏ, cuối cùng tản ra, ta nắm một góc áo bào của sư phụ, trong lòng có chút không yên, chờ bọn hắn chào nhau rồi đi hết, lòng còn sợ hãi nói, "Thật đáng sợ!"

Sư phụ đại nhân hơi nghiêng người, nhìn chỗ sâu phía xa xa trong rừng rậm, giờ phút này đám người đã tản hết, ánh sáng đột nhiên xuất hiện lúc trước cũng tiêu tan không còn thấy nữa, chỉ có một vầng sáng nhàn nhạt trên người sư phụ, khiến cho ta miễn cưỡng có thể thấy rõ mặt của hắn.

Mặt của sư phụ, thật dữ tợn.

Ta nuốt nửa kinh hô ra tiếng, lại dùng hai tay gắt gao che miệng lại, không để cho bản thân phát ra âm thanh, trong ánh mắt sư phụ có nồng đậm hận ý, mà loại hận này, so với sự chán ghét mà ta dành cho Cửu Anh, chỉ sợ là sâu hơn ngàn lần vạn lần.

Đứng yên nửa ngày, sư phụ mới quay đầu, nhàn nhạt căn dặn, "Đi thôi, nơi này là cấm địa, sau này đừng đến đây!"

Ta mặc dù tò mò, cũng không dám hỏi nhiều, tuy rằng sắc mặt hiện tại của sư phụ dĩ nhiên bình tĩnh, nhưng gương mặt tràn ngập hận ý kia lúc này còn lưu lại ở trong đáy lòng ta, hận ý kia lạnh như băng đến thấu xương còn thâm nhập sâu vào trong cốt tủy hơn hẳn cái lạnh ở dưới đáy biển sâu, khiến ta không dám nói nhiều dù chỉ là một câu.

Đợi khi trở lại Nguyên Hoàng cung, sư phụ bảo ta trở về chỗ ở, ta vì bị sợ hãi, chạy vội một đường trở về, ở cửa hoa viên gặp được Từ Tô.

"Ngươi đi nơi nào? Ta tìm ngươi khắp nơi!" Từ Tô lời kéo ta hỏi, vẻ mặt thân thiết.

"Ta... Ta lạc đường." Ta hơi thút thít trả lời nàng ấy.

"Được rồi được rồi, lạc đường ở thiên cung cũng không phải sợ, nhiều nhất bị tiểu đạo đồng nhà ai đó khi dễ một chút, giờ này không phải đã trở về êm đẹp đó sao!" Từ Tô cười nói xong, thì sửa lại tóc cho ta, ta không hết ỷ khuất, tiếp tục khóc thút thít nói, "Ai nói, một đám thần tiên cầm binh khí chia vào ta, làm ta sợ muốn chết! Ngay cả sư phụ cũng hung dữ như vậy!"

Từ Tô cũng sững sốt, nửa ngày mới bày ra dáng vẻ kinh hãi, "Chẳng lẽ ngươi chạy đến cấm địa?"

Ta gật đầu, "Ngươi làm sao mà biết?"

"Vậy thì đúng rồi, trên thiên giới nơi nào ngươi cũng có thể đi, duy nhất nơi đó, là vạn vạn lần không thể đi!" Từ Tô sờ sờ đầu ta, nói lời đầy thâm ý.

"Vì sao vậy?" Lúc trước bởi vì sư phụ hung mãnh không dám hỏi, hiện thời nhìn thấy Từ Tô, đương nhiên muốn nàng ta giải thích nghi hoặc trong lòng ta.

"Trong đó giam giữ hai yêu ma!" Từ Tô quan sát xung quanh, sau đó tiến đến bên lỗ tai ta, khàn khàn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: NGƯỜI TRONG LÒNG

À, ta gât gât đầu, thì ra là yêu ma. Chắc là Tử Tô rất không hài lòng với phản ứng của ta, liên tiếp truy vấn ta, "Người như thế nào không tò mò, người thế nào không hỏi là yêu ma gì phải huy động nhân lực nhiều như thế? Người như thế nào lại không sợ hãi?"

Chờ Tử Tô nói xong, ta mới chẳng biết làm sao mà liếc nàng ta một cái, "Vì sao phải sợ hãi? Chúng ta không phải là tiên nhân trên trời sao, tiên nhân không phải giáng yêu phục ma sao?" Tiêu mục đồng giảng trong chuyện xưa nói như vậy, chẳng lẽ là gât người?

Lúc này, Tử Tô mới thở dài, "Quên đi, ta chỉ nói với người rằng bọn họ không phải là yêu ma bình thường, người nhớ lấy không thể lại đi vào trong đó."

Sau khi Tử Tô giải thích rõ ràng, ta đại khái hiểu được, một số đạo lý trong thiên hạ.

Thiên hạ rộng lớn, vô số sinh linh đều có linh tính, bởi vì phương pháp tu hành khác nhau, hoặc trời sinh từ bi hoặc thủ đoạn độc ác lấy đi tính mạng của người khác, từ đó, mới có chính tà thiện ác, phân ra tiên ma. Phần lớn người trong tiên giới đều từ bi mang tấm lòng thương trời xót dân, lòng dạ bát ngát luôn gần bó với chúng sinh; mà ma giới tu hành phải dựa vào tánh mạng máu thịt của người khác, hơn nữa người trong ma vốn sinh ra đã có tính tàn bạo, thích thuần dưỡng yêu thú làm hại nhân gian nghịch thiên đạo, xem thường chư thần, thủ đoạn cực kì tàn nhẫn, bởi vậy, tiên nhân trên trời, nhân gian chính đạo, đều lấy tru diệt yêu ma vì nhiệm vụ của mình.

Mà bên trong cấm địa kia, giam giữ hai nhân vật quan trọng nhất của ma giới, thái tử cùng công chúa ma giới. Mấy trăm năm trước, yêu ma thường xuất hiện ở nhân gian mà không hề kiêng nê gì, làm hại trăm họ lắm than, mãi đến ba trăm năm trước, thiên giới thiết kế vây khốn thái tử cùng công chúa ma giới, khiến cho chúng yêu ma không dám hành động thiếu suy nghĩ, mới đổi được thái bình của nhân gian.

Từ đó, cấm địa này mặc dù không có trọng binh canh gác, cũng là mười hai thượng thần lấy máu trong tim kết trận, phạm là có người tới gần, liền có thể cảm ứng trong lòng. Cho nên, khi ta chạm vào kết giới kia, mới khiến cho đám thượng thần nhanh chóng xuất hiện.

Ta thốn thức hai tiếng, chuẩn bị vào trong viện ngủ, khi đó Tử Tô giữ chặt ta, một dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Tiểu tiên khác nghe được chuyện xưa này đều kinh sợ và tò mò, vì sao người chỉ nghĩ đến ngủ?"

Ta bất mãn đáp, "Tò mò cái gì?"

"Người không hiểu kỳ làm thế nào thiết kế bắt được bọn họ sao? Ai mang binh đi bắt? Lúc đó tình hình chiến đấu như thế nào? Vì sao không giết luôn bọn họ mà chỉ là giam giữ thôi?" Dáng vẻ của Tử Tô rất cấp bách, trong lòng ta hiểu rõ. Đoạn này sợ là chúng tiên trên thiên giới đều biết, chỉ có mình ta không biết, nếu Tử Tô bàn tán mấy lời nhằm chán này với người khác, tất nhiên không có bao nhiêu phản ứng, ngược lại với một người mới như ta đây, bởi vì tò mò liên tục truy vấn, nhưng Tử Tô không dự đoán được là ta không giống người thường, trong thiên hạ này, ta có hai hứng thú lớn nhất, đó là ngủ cùng phơi nắng, mấy chuyện còn lại, đều không có quan hệ với ta.

Tử Tô thấy ta không hề hứng thú, chỉ phải thở dài hai tiếng sau đó lắc đầu, liên tục dặn dò ta sau này không thể lại đi đến cấm địa kia, đợi đến khi ta nhiều lần cam đoan cuối cùng mới thả cho ta rời đi, ta đi tới cửa phòng bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề, dừng bước chân lại quay đầu hỏi nàng ta, "Sur phụ hẳn rất ghét yêu ma trong cấm địa kia?"

Nghĩ đến ánh mắt lạnh như băng, hận ý lạnh đến thấu xương của sur phụ khi đó, trong lòng ta cũng ớn lạnh, đến cùng có thù hận bao lớn, mới có thể khiến cho một người tuấn tú như vậy có vẻ mặt méo mó đến đáng sợ nha?

Ta cho rằng Tử Tô sẽ thao thao bất tuyệt nói cho ta nghe, lại chỉ thấy sắc mặt nàng ta càng thay đổi, thật lâu sau mới thở dài, "Nghe nói, mấy yêu ma kia, ăn sống máu thịt của Thủy Dạng thượng thần!"

Ăn sống? Chính là người còn sống, bị ăn từng miếng từng miếng một luôn? Ta nghĩ tới hình ảnh này, nhất thời liên tưởng đến bọn tí muội trong ruộng lúa năm đó bị con trâu ăn, hai chân cũng dừng không được mà phát run, mấy yêu ma đó, sao lại tàn nhẫn như thế? Thượng thần, không phải rất lợi hại sao? Vì sao sẽ bị yêu ma ăn luôn? Trong lòng ta hoảng sợ, lại nghe Tử Tô tiếp tục nhỏ giọng nói, "Thủy Dạng thượng thần là người trong lòng của Viêm Hoàng Thần Quân..."

Ta sùng sốt.

Yêu ma này, đem người trong lòng của sur phụ, từng miếng từng miếng ăn luôn.

Bỗng nhiên ta nhớ tới một ngày thật lâu trước kia, mặt trời gay gắt nắng hè chói chang, toàn bộ trời đất đều bị nướng trong một màu đỏ lửa chói mắt, rõ ràng ta đã đầu vàng mặt hoa cận kề cái chết, lại như cũ có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể của tiêu mục đồng ở dưới mái hiên đỏ nát xa xa, từ từ cuộn mình thành một khối, run nhè nhẹ ở trong một góc, đến cuối cùng không có chút tiếng động. Khi đó ta chỉ là một cây lúa nước, không có nước mắt, trong lòng rõ ràng rất đau đớn, bây giờ nhớ lại, cũng có thể khiến cho ta hít thở không thông.

Sur phụ nhất định là đang tưởng nhớ đến người trong lòng mình bị yêu ma ăn, ước chừng cũng rất đau lòng, ta nghĩ ta có thể lý giải, vì sao có hận ý khắc sâu như vậy, bỗng nhiên trong lòng nặng nề hơn, ta cúi đầu trở lại phòng, ngã nằm vào trên giường. Lúc trước đụng đến giường thì ngủ ngay, mà bây giờ thì làm thế nào cũng ngủ không được, đến một lúc lâu sau mới miễn cưỡng chợp mắt, lại gặp một ác mộng.

Trong mộng là quang cảnh của ba trăm năm trước, ta đang chợp mắt ở trong ruộng, thỉnh thoảng xòe lá run run theo gió tây, lười biếng phơi nắng dưới ánh

mặt trời, đợi đến khi nắng chiều trải xuống, tiểu mục đồng cười ở trên lưng trâu, thổi ống sáo đến, lại vụng trộm ngắm hán, đưa mắt nhìn hán từ xa đến, tất cả đều rất tốt đẹp, thẳng đến khi tiểu mục đồng tới, con trâu hán cười phát điên ~

Sau đó hình ảnh chấn động xoay chuyển, không hiểu được từ nơi nào chạy ra vài con trâu bò, miệng mở lớn dần mà đến gần ta, ăn ta từng miếng từng miếng một, nuốt vào trong bụng. Ta đau khổ, ra sức chống cự, lại ngóng trông tiểu mục đồng có thể đuổi con trâu này đi, nhưng mà tiểu mục đồng lại không hề nhúc nhích, nhất thời, nỗi tuyệt vọng quá lớn khiến ta đau đớn, trước khi sắp chết gãy dựa một cái, ‘oành’ một tiếng, ta từ trên giường rớt xuống.

Chờ khi âm thanh rơi xuống âm ỉ hẳn lên, chợt nghe tiếng của Từ Tô vang lên ở ngoài cửa sổ, "Miêu Miêu, đang làm gì, leng keng thùng thùng !"

Ta vội đứng dậy chạy đến bên cửa sổ mở cái then cài lên, ngoài phòng trời đã tờ mờ sáng, Từ Tô nâng một cái bình ngọc xanh biếc đang hứng sương sớm, lúc này ta còn đang bị bao phủ trong cái bóng ma của ác mộng, nhìn thấy Từ Tô đương nhiên vạn phần vui sướng, cũng không ngoảnh lại cửa chính, vén váy lên buộc lại, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài, bỏ nhào vào người Từ Tô, suýt nữa làm cho cái bình trong tay nàng ta đổ xuống.

"Coi chừng một chút, suýt nữa rơi xuống thì xong rồi!" Từ Tô đem bình ngọc ra phía sau, sợ làm đổ.

Ta ỳy khuất nắm tay áo nàng ta, khóc thút thít nghẹn giọng kể lể, "Từ Tô Từ Tô, ta mơ thấy ác mộng, thật đáng sợ!"

Từ Tô không quan tâm ta, ngoảnh đầu đi thu thập sương mai, ta cũng chỉ theo sát bên cạnh nàng ta, đem ác mộng kia kể tường tận cho nàng ta nghe, đợi kể đến lúc ta bị con trâu gặm ăn, là lúc trong lòng cảm thấy khó chịu, Từ Tô quay đầu nhìn lại ta, nở nụ cười ha ha.

Ta bị thương..

Từ Tô nàng ta không hiểu nỗi đau xót của ta. Ta cúi đầu, chuẩn bị trèo lên cửa sổ vào bên trong tiếp tục ngủ, nào ngờ lúc đang bị kẹt ở song cửa, chợt nghe một tiếng quát gọi, "Miêu Miêu!"

Nha! Là tiếng của sư phụ!

Ta vừa quay đầu lại, liền thấy sư phụ đại nhân đứng ở phía trước không xa, mà bên cạnh người, còn có Lưu Diễm tiên tử cùng tiểu đồ của nàng ta, hai người thấy trò kia đều có bộ mặt lạnh lẽo buồn tẻ, ngược lại sư phụ ta, tuy rằng hét lên với ta, trên mặt cũng mang theo nụ cười.

Nhưng nhìn thấy sư phụ, ta liền nhớ tới ác mộng đêm qua, cũng tiện thể nghĩ đến người trong lòng của sư phụ.

Cho dù là nằm mơ mà có thể thấy đáng sợ như vậy, vậy nếu là thật, sẽ có bao nhiêu đau đớn đây?

Ta không dám nghĩ lại...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: ĐI XA

Sư phụ nói hán muốn đi nơi Cực Bắc đầy băng tuyết, hỏi ta có muốn đi cùng hán hay không, cũng luôn nhấn mạnh môi trường ở đó tồi tệ, cực kỳ rét lạnh, ta vốn đang do dự, nghe hán nói như vậy, càng đánh trống thoái lui.

Tiểu đồ nhi của Lưu Diễm tiên tử kia cố tình bĩu môi, tiếng trẻ con chỉ trích ta chịu không được khổ, chịu không nổi mệt, ta cảm thấy ta da mặt coi như mỏng, thật có vài phần e lệ, vì thế cắn chặt răng, cũng liền nỗ lực làm ra một dáng vui vẻ hướng tới năn nỉ sư phụ mang ta đi theo. Sư phụ hình như không nói gì, xoay mặt đi bả vai hơi hơi lay động, ta thấy hán không đáp ứng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, ngoài miệng vẫn là yếu ớt nói, "Sư phụ, ta có thể chịu khổ!"

"Quên đi, ngươi không đi cũng được!" Có lẽ sư phụ buồn bực ta không có tác phong, thật bất đắc dĩ nói. Trong lòng ta vui vẻ, xoay người trở lại bên cạnh Từ Tô chuẩn bị nhìn theo bọn họ rời đi, kết quả Từ Tô nàng ta nói thầm bên tai ta, "Nếu Thần Quân đại nhân đi rồi, long thái tử của Đông Hải kia bắt ngươi đi thì làm sao bây giờ?"

Ta lập tức sợ ngây người!

Chẳng lẽ là gần đây cuộc sống rất an nhàn, khiến cho ta thể nhưng quên đi cái chuyện như vậy! Trời ơi! Sư phụ bọn họ còn chưa đi xa, ta nhảy một cái đi ra ngoài giống như tên bắn, "Sư phụ!"

Ta quỳnh lên, cuống quýt ôm thắt lưng sư phụ đại nhân, "Sư phụ người đừng đi, người đi rồi ta làm sao bây giờ?"

Nước mắt của ta giàn giụa nhìn sư phụ đại nhân, lại phát hiện lời này vừa hết lên, sắc mặt mấy người xung quanh đồng loạt thay đổi, đáng sợ nhất cũng không ai bằng Lư Diễm tiên tử, sắc mặt xanh mét, ánh mắt như đao, sợ tới mức hai tay ta ôm sư phụ càng chặt.

"Buông tay!"

A, ta thế nào cảm giác sư phụ đại nhân đang nghiền răng?

"Sư phụ, người đi đâu ta muốn theo đó!" Cảm giác được một luồng áp lực vô hình, cuối cùng ta buông lỏng tay ra, lúc đó ngoài miệng lại không ngừng nghĩ, "Sư phụ, người đừng bỏ lại ta!"

Sư phụ xoay người, trên mặt có vẻ tức giận, trong lòng ta không yên, sư phụ đại nhân quả thật đang tức giận, ta phải nói tốt để lấy lòng hắn, càng nghĩ càng chỉ lắp bắp nói ra câu, "Sư phụ, người là đẹp nhất!"

...

Lư Diễm tiên tử cùng đồ nhi của nàng ta hít vào cùng một lúc, ta thấp thỏm lo âu, cũng không ngờ sư phụ đại nhân bỗng nhiên trừng mắt nhìn ta.

"Thật muốn đi?" Hắn tươi cười đầy mặt như tắm trong gió xuân, ta lập tức lấy dũng khí, gật đầu nói, "Thật muốn đi!"

"Vì sao phải đi?"

Ta đề khí lớn tiếng nói, "Bởi vì sư phụ đẹp nhất, ta không nhìn thấy sư phụ sẽ rất khó chịu!"

Sư phụ là phượng hoàng, bản mạng thuộc hỏa, nói vậy sẽ có biện pháp khu hàn, nếu có chuyện ta sẽ dán lấy hắn suốt ngày là được rồi, dù sao còn tốt hơn bị Mặc Trương bắt về đây, sau khi hạ quyết tâm không ngừng khen ngợi mỹ mạo của sư phụ, chỉ tiếc sở học của ta có hạn, dù sao cũng chỉ có là xinh đẹp, thật là xinh đẹp, xinh đẹp nhất, nghe được ba người quanh mình đều chép miệng, mà Lư Diễm tiên tử kia cùng đồ nhi của nàng ta, gương mặt càng lộ vẻ khinh thường.

Chỉ có sư phụ xem ra tâm tình tốt bằng lòng, khẽ gật đầu, "Người đã cố ý muốn đi, ta cũng không ngăn cản người, chỉ là nếu chịu khổ, không được oán giận!"

Ta liên tục nói "Vâng", sư phụ liền gọi Tử Tô lại, bảo nàng ta thu thập hành trang cho ta, lại dặn nàng ta lúc giữa trưa, dẫn ta đến Nam Thiên môn tụ họp.

Sư phụ đi rồi Tử Tô liền bắt đầu thu thập gói đồ giúp ta, ta nghe nơi băng tuyết đặc biệt rét lạnh, liền van cầu Tử Tô mang quần áo nàng ta không mặc tặng lại cho ta, Tử Tô cũng sáng khoái, để cho ta tùy tiện lựa chọn.

Sau khi ta lấy vài chiếc áo dày cũng cảm thấy ngượng ngùng, liền vừa nói đủ vừa đem cái chăn bông đều nhét vào trong gói đồ, đúng vào lúc này Cẩm Văn từ bên ngoài trở về, đứng ở cửa hỏi, "Các người đang làm cái gì đó?"

Thời gian gần đây hình như đêm nào Cẩm Văn cũng không về, chẳng biết đi đâu, đã thật lâu ta không gặp nàng ấy, cho nên cũng phai nhạt những lời không tốt mà lúc trước nàng ấy nói với ta, nghĩ đến phải cùng sư phụ đi xa nhà, sợ là thời gian rất lâu cũng không gặp nàng ấy, trong lòng khó tránh khỏi dâng lên vài phần u sầu ly biệt, lập tức kính cẩn trả lời nàng ấy, "Ta phải theo sư phụ đi đến nơi băng tuyết ở Cực Bắc, bây giờ đang sắp xếp quần áo, Cẩm Văn sẽ có một thời gian lâu ta cũng không thể gặp người, người phải chăm sóc tốt cho bản thân nha, ta sẽ nhớ người lắm!"

Khi ta nói xong, đổi ngược lại Cẩm Văn sững sờ, nàng ấy dựa vào bên cửa thân hình có chút mệt mỏi, còn tặng thêm vài phần quyến rũ so với ngày xưa, giờ phút này hơi hơi ngậy người, môi đỏ mọng liền hơi hơi mở ra, phảng phất có một tiếng kêu yêu kiều muốn tràn ra, ta không biết vì sao lại nhớ cuốn tranh đã thấy mấy ngày trước, tâm thần nhất thời một trận đập dồn.

"Nơi băng tuyết?" Cẩm Văn làm như phục hồi lại tinh thần, thì thào lặp lại câu nói.

Ta gật đầu, trong lòng lan tràn khổ sở. Nếu không phải Mặc Trương kia tìm mọi cách làm khó dễ ta, ta mới không muốn cùng sư phụ đến nơi thời tiết giá lạnh đó mà chịu khổ đâu!

"A!" Nàng ấy miễn cưỡng gật đầu, sau đó vươn bàn tay trắng nõn ra, "Ta hiểu rồi người sợ lạnh, cũng không cần đem hết đồ chăn mang đi đâu, mấy thứ này không có tác dụng gì nhiều, người đợi chút, ta đi lấy cái đồ này tặng người!"

Sau khi Cẩm Văn dứt lời thì rời đi, không mất thời gian bao lâu liền vòng trở về, trên tay ôm bộ áo làm từ lông động vật, kiến thức của ta nông cạn không hiểu được đó là vật gì, chỉ cảm thấy sắc màu bộ lông kia sáng loáng, hoa mỹ mềm nhẹ, thật sự đẹp mắt. Cẩm Văn đưa tay lên bộ lông kia nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt hơi hơi nheo lại, cười đến thập phần chân thành tha thiết.

Trong lòng ta biết Cẩm Văn rất thích thứ này, lại không biết nàng ấy ôm đến trước mắt chúng ta làm gì? Nào biết được về mặt nàng ấy không nở như lại đem bộ lông kia đưa tới trước mặt ta, "Người sợ lạnh, cái này tặng cho người để chống lạnh!"

Ta liên tục xoa tay, "Vạn vạn lần không thể, vạn vạn lần không thể, đây là vật mà người yêu thích, cho ta thì lãng phí quá!" Ta nói lời chân thật, bộ lông này thoát nhìn được bảo dưỡng vô cùng tốt, nếu cho ta, đơn giản chỉ cần khoác trên người, nhưng mà ta từ đầu đến cuối vẫn không thể thay đổi được thói quen lăn lộn trên đất, cái này, khẳng định sẽ làm hư nó.

Cũng không ngờ Cẩm Văn hừ một tiếng, "Cái gì mà vật yêu thích, bất quá là bộ lông của con chồn tía trăm năm, ta mới không thấy hiếm lạ, sau này lại

càng không thiếu mấy thứ này, cho người thì người cầm đi, đừng nói gì nữa!" Sau khi nói xong nàng ấy lập tức đem bộ lông chồn tía kia ném lên người ta, ta đánh phải đưa tay đón lấy, đang muốn nói lời cảm tạ, đã thấy nàng ấy cũng không quay đầu lại mà rời khỏi.

"Ai, cảm ơn a!"

Tuy rằng ngoài miệng Cẩm Văn luôn nói lời khắc nghiệt, nội tâm cũng tốt lắm, trong lòng ta cảm động, mặc kệ Cẩm Văn hay là Từ Tô, đều quan tâm ta như vậy, trong lòng ta đều rất rõ, mắt ta đỏ lên, suýt nữa liền rơi lệ.

Từ Tô lấy bộ lông chồn tía kia từ tay ta mà cho vào gói đồ, ngữ khí có vài phần khinh thường, "Nghe nói nàng ấy ý vào tư sắc không tầm thường, lượn quanh mấy vị thượng tiên, có lẽ là thật, bằng không như thế nào lại nói cái gì là sau này vật như vậy còn nhiều hơn? Tiểu tiên giống như chúng ta, bộ lông chồn tía trăm năm, dĩ nhiên thập phần khó có được, aii..."

Ta đang đắm chìm trong nỗi sầu ly biệt, đối với lời nói của Từ Tô đương nhiên càng không thể hiểu sâu sắc, chỉ là chặc chẽ nhớ kỹ ba chữ "khó có được" kia. Đã là vật cực kỳ khó có được, mà Cẩm Văn lại tặng cho ta, phần ân tình này, Cốc Miêu Miêu ta mãi nhớ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: PHÁP KHÍ

Vào đúng giữa trưa, ta theo Từ Tô đến Nam Thiên Môn. Vốn tưởng rằng đi đến sớm, có thể dạo chơi chung quanh một phen, cũng không ngờ Lư Diễm tiên tử cùng tiểu đồ của nàng ấy đã đứng bên cạnh thiên môn rồi. Ta dùng khuỷu tay thúc thúc vào Từ Tô, "Vì sao lúc nào cũng có thể gặp các nàng ấy?"

Từ Tô trầm ngâm trong chốc lát, "Lư Diễm tiên tử là tuyệt liên hoa tiên, Thần Quân muốn đi nơi băng tuyết, chắc chắn cần phối hợp với Lư Diễm tiên tử." À, ta gật gù đầu, vậy không phải là lần này đi cùng với các nàng ấy sao? Thấy trò hai người kia đều có sắc mặt không tốt với ta, những ngày sau này, chỉ sợ có chút vất vả gian nan, nghĩ đến đây, ta càng tiếc nuối những ngày an nhàn trên thiên giới, trong lòng vừa oán hận, trách mắng Mặc Tương rất nhiều lần.

Bởi vì phải đi đến vùng băng tuyết, cho nên ta đã khoác áo bông từ sớm, ta rất thích cái áo bông này, màu sắc xanh biếc, mặc ở trên người tựa như cây lúa non mượt, càng là làm nền cho ta! Mà hôm nay Lư Diễm tiên tử lại mặc một bộ váy mỏng màu đỏ tươi, lộ ra làn da trắng như tuyết, gương mặt trang điểm tinh xảo, trong mắt ẩn chứa tình cảm, khóe miệng mang theo nụ cười. Nhìn dáng vẻ này của nàng ấy, ta liền không biết vì sao lại nổi da gà, nhảy nhảy tại chỗ, mới thoáng dễ chịu.

Lại một lúc lâu sau, sư phụ đại nhân bước trên mây mà đến, nhìn xa xa, áo choàng màu xanh lục nhạt, làm cho cả người hẳn đều có vẻ ôn nhu như nước.

Từ Tô ngay bên cạnh lại lên lút cười, ta tò mò vì sao nàng ấy bật cười, đã thấy nàng ấy cúi đầu không nói, mãi đến khi hai người sư phụ và Lư Diễm tiên tử chào hỏi nhau rồi đứng ở cùng chỗ thương thảo một vài chuyện, nàng ấy mới vụng trộm nói nhỏ vào tai ta, "Xưa nay Viêm Hoàng Thần Quân thích màu đỏ, hôm nay không đúng lúc, lại mặc một thân màu lục nhạt!"

Ngược lại ta cảm thấy mặc quần áo chỉ là để che thân và chống lạnh, màu sắc gì đều không quan trọng. Chỉ là bỗng nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi của Từ Tô, đỏ và xanh lục không hợp nhau nhất, hiện tại xem ra, cũng không phải có lý lắm, hoa hồng đều phải có lá xanh mới xứng, theo ý ta, giờ phút này sư phụ cùng Lư Diễm tiên tử đứng ở một chỗ, cũng là một bức phong cảnh, đương nhiên, sắc mặt của Lư Diễm tiên tử có chút trở nên trắng, mất đi cái đỏ ứng cùng thẹn thùng lúc nãy, đây cũng là việc nhỏ không đáng kể, nhưng trong đầu ta suy nghĩ như thế nào cũng không thông.

Sư phụ gọi ta qua, ta cùng với Từ Tô lưu luyến chia tay, nghe nàng ấy dặn dò hồi lâu, mới yên lặng trèo lên đụn mây của sư phụ, nào ngờ còn chưa ngồi yên, tiểu đồ nhi kia của Lư Diễm liền chớp mắt hắng giọng hỏi ta, "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, không bằng người ngồi cùng ta, người xem, đây là pháp khí do sư phụ của ta luyện."

Nàng ấy nói xong sau liền lấy một chiếc khăn hình vuông ra khỏi ống tay áo, ta đang nghi hoặc, chỉ thấy nàng ấy đem khăn vuông giũ ra, giọng oang oang quát một tiếng, "Khởi!"

Chiếc khăn vuông kia đột nhiên mở rộng, trôi nổi trong không trung, hơn nữa chẳng phải mỏng manh một tầng, mà ở giữa hình như có nhét không ít sợi bông, thật dày thoát nhìn rất ấm áp, khiến cho ta càng cực kỳ hâm mộ, không khỏi vạn phần ai oán nhìn sư phụ một cái.

Người khác thu đồ đệ, hẳn cũng thu đồ đệ, đồ nhi người khác đều có các loại tiên khí pháp bảo kề bên, duy chỉ có ta, thế nhưng cái gì cũng không có, lẽ vật duy nhất vẫn là nhánh hoa đào lần trước mà sư phụ tùy tay hái trong ngày thu đồ đệ, bây giờ được ta cắm xuống đất ở trong hậu hoa viên của Nguyên Hoàng cung, cũng không biết có sống sót được hay không.

Thật sự là thôn thức bị thương a...

Thì ra sư phụ nhà mình keo kiệt như vậy.

Ta trầm lặng thờ dài.

Cũng không ngờ tiếng thờ dài này khiến cho tiểu cô nương chu miệng, chỉ thấy trong mắt nàng ấy tràn ra giọt nước mắt, "Tỷ tỷ, người không muốn ngồi chung với ta sao?"

A! Ta liên tục lắc đầu, ngoài miệng vội vàng đồng ý, "Muốn chứ, muốn chứ!" Ta từ đụn mây của sư phụ đi lên pháp khí của cô bé kia, rất ung dung lần qua lần lại hai cái, cảm thấy hết sức vừa lòng, oán niệm trong lòng đối sư phụ lại càng thêm sâu một chút, cố lấy dũng khí quay đầu đi liếc hán một cái, lại phát hiện giờ phút này Lư Diễm tiên tử đang ngồi chung một đám mây với sư phụ, dáng vẻ vênh vào hừng hực thường ngày của Lư Diễm tiên tử đều thu lại hết, giờ phút này như con chim nhỏ ngồi bên cạnh sư phụ, tuy rằng màu sắc của hai người chói mắt một tỷ, trên cơ bản nhìn cũng là cực kì thoải mái, ta hình như đã hiểu ra.

Từ Tô nói trên thiên cung không biết có bao nhiêu nữ tiên đều nhớ nhưng đến sư phụ của ta, nói vậy Lư Diễm tiên tử này chính là một trong số đó. Mặc dù kiến thức của ta nông cạn ít ỏi, nhưng cũng hiểu được đạo lý thích là cái gì, giống như năm đó khi ta thấy tiểu mục đồng, cả người đều có tinh thần, sức mạnh, nghe hẳn kể chuyện xưa, cho dù phơi nắng cũng không mệt mỏi, sau này thấy hẳn khó chịu, trong lòng vô cùng lo lắng bất an, lại đến đại hạn, hẳn là toàn bộ lý do mà ta chống chọi để sống sót.

... Nghĩ đến đây, ta lại khó chịu.

Tiểu mục đồng đã chết, nhưng mà ta còn sống.

Trong lòng ta rất là khó chịu, đang muốn đưa tay lau nước mắt, liền nhìn thấy trước mặt xuất hiện một tấm khăn lụa tơ tằm. Lụa tơ tằm màu trắng, bên trên chỉ có một con chim nhỏ màu đỏ, trông rất sống động, giờ ta đã biết, bản thể của sư phụ là phượng hoàng, quả thật rất xinh đẹp.

Đụn mây của sư phụ ở ngay bên cạnh ta, hẳn đưa khăn cho ta lau nước mắt, nhưng ánh mắt lại chưa hề nhìn ta.

Ta chuyển từ buồn sang vui, vui vẻ tiếp nhận khăn kia, học dáng vẻ của tiểu cô nương lúc nãy đem khăn ném lên không trung, ngón tay vênh lên làm hình hoa lan, mùi phấn chính khí hét lớn một tiếng, "Khởi!"

Sau đó cái khăn kia vẫn chưa hiện lên, ngược lại bay phiêu phiêu theo gió, dần dần rơi xuống chỗ thấp. Ta thất vọng, hay là bản lĩnh của sư phụ không tốt, cho ta một sản phẩm thất bại, ta rất là ưu thương quay đầu nhìn sư phụ, đã thấy trên trán hẳn hiện gân xanh, khóe mắt run run, nhìn ta muốn nói lại thôi, cuối cùng giật giật khóe miệng, quay đầu sang một bên, cũng đem đụn mây kia bay nhanh một chút, nháy mắt liền đã cách xa ta một trượng.

Ta suy nghĩ nên làm như thế nào để đem khăn kia trở về, đã thấy một con chim lông màu trắng bay lướt qua, sau khi ngâm khăn kia vào trong miệng, hóa thành một đạo bạch quang, biến mất ở trong tay áo của Lư Diễm tiên tử, ta cảm thấy tiên pháp thần kỳ, trong lòng không khỏi cảm thấy tu vi của Lư Diễm tiên tử, so với sư phụ ta còn cao hơn một bậc, tức thời có chút hâm mộ tiểu nữ đồng phụng phịu bên cạnh, vui tươi hơn hẳn muốn nói chuyện với nàng ấy.

"Woa, sư phụ của người thật lợi hại!" Ta khen ngợi từ tận đáy lòng.

Cô bé kia liếc ta một cái, im lặng không tiếng động nhìn chỗ khác.

"Sư phụ của người đối với người thật tốt." Ta đưa tay sờ sờ ruột bông mềm mại của pháp khí, có vài phần yêu thích không nỡ buông tay.

"Người tên gì a?" Ta chỉ biết là nàng ấy là đồ nhi của Lư Diễm tiên tử, lại không biết tên của nàng ấy, hôm nay nàng ấy chủ động muốn ta ngồi cùng, tỏ ra ý tốt với ta, nếu ngay cả tên của nàng ấy ta còn không biết, chẳng phải rất không biết lý lẽ sao.

Tiểu nữ đồng này chắc là nhỏ tuổi hơn ta, đã kêu ta là tỷ tỷ, sau này ta hẳn nên quan tâm đến nàng ấy, ta nghĩ như thế.

Nào ngờ nàng ấy quay đầu nhìn ta một cách chán ghét, "Lại ầm ĩ ta liền ném người xuống!"

Ta rất là khiếp sợ, vẻ mặt chán ghét của cô bé này không phải là giả, ta duỗi đầu nhìn, bốn phía đều là mây mù, tuy rằng mỏng như sa y, nhưng vẫn như cũ làm cho ta không thể nhìn thấy mặt đất ở nhân gian, nếu ngã xuống, chỉ sợ hài cốt cũng không còn. Ta lập tức sợ run cả người, thu hai tay lại cuộn người trong một góc, nghĩ rằng cô bé này thay đổi sắc mặt thực nhanh, trong nháy mắt lúc trước còn gọi ta là tỷ tỷ, hiện tại muốn ném ta xuống, quả thật dễ dàng thay đổi.

"Đình Đình, nhanh chóng đuổi cho kịp!" Giọng nói của Lư Diễm tiên tử theo gió truyền đến.

"Vâng, sư phụ!"

—— A, thì ra cô bé này tên là Đình Đình.

Tên rất đáng yêu, người lại không giống với tên, trong lòng ta bắt đầu suy nghĩ.

Chương 16: HỮU DUYÊN

Được rồi ước chừng thời gian hai ngày, mới đến nơi. Vừa mới đáp xuống đất, đã có một ông lão râu bạc đi ra từ trong đám tuyết rơi, kính cẩn chào hỏi sư phụ bọn họ. Sau đó sư phụ bọn họ tụ ở một chỗ thương lượng sự việc, ta nhìn thấy thần sắc bọn họ ngưng trọng, lại bởi vì gió lớn nên nghe không rõ ràng, dứt khoát chuyển người sang một bên, không thêm chú ý bọn họ nữa.

Lúc này trời giá rét đến đông lạnh, ta lạnh run run, liền lấy bộ lông chồn tía từ trong gói đồ ra, quấn chặt trên người, lại chà xát tay rồi lại giậm chân, đợi đến khi bên kia thương thảo xong rồi, ông lão râu bạc mới liền nói ‘thất lễ’, dẫn chúng ta đi đến phủ đệ của hân. Nghe được cuộc hàn duyên trên đường của bọn họ, ta mới biết ông lão râu bạc này tên là Tuyết Vực, là thổ thần kế nhiệm của Tuyết Sơn này. Bởi vì chỗ này quanh năm tuyết đọng chim thú đều tuyệt tích lại càng không có hơi người, cho nên cuộc sống mà hân trải qua hết sức tịch mịch, muốn nhờ bọn sư phụ của ta nói vài lời tốt trước mặt thiên đế, cho hân đổi đi nơi khác.

Trong lòng ta luôn cho rằng lão nhân gia này đáng thương, thật muốn thay sư phụ vỗ ngực đồng ý đảm bảo với hân, nào ngờ sư phụ chắc có tiên tri, liếc ta một cái, nhất thời khiến ta rụt đầu than thở, đợi đến phủ đệ của lão nhân gia, ta càng cảm thấy hoàn cảnh thê lương của hân.

Bên lưng sườn núi khuất gió, mấy gian lều nhỏ. May mắn có tiên pháp che chở, mới khiến cho lều này cũng không bị gió quét đi, tuyết đọng đè sụp, vào phòng cũng cảm thấy không hết lạnh, gió lạnh như trước theo khe hở thổi vào, một luồng rồi một luồng hình như lạnh hơn một chút so với bên ngoài.

Sư phụ bọn họ đều không yêu cầu giường đệm chần, mà ta lại không thể rời nó, vì thế Tuyết Vực lão nhân gia hân phải đi chuẩn bị giường cho ta, Lưu Diễm tiên tử dẫn theo đồ nhi của nàng ấy lập tức đi đến một phòng bên cạnh, sư phụ cũng ngồi ở bên cạnh bàn, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay lại đang gõ nhẹ trên cạnh bàn, khi nhanh khi chậm, không biết có ngụ ý gì.

Ta học bộ dáng gõ bàn của hân, đang lúc mê mẩn, liền nhìn thấy đôi mắt của hân mở nhanh, trong mắt ẩn chứa ánh sáng, nhưng lại lạnh lẽo giống như băng tuyết đầy trời, không hề có tia ấm áp.

"Tuyết Vực là bị phạt phải ở nơi này, người không cần thương tiếc hân!" Sư phụ đại nhân lạnh lùng nói.

Ta liên tục gật đầu, lại kiềm chế không được lòng tò mò, "Là phạm vào sai lầm gì mà bị phạt?"

Sư phụ không nói, thoát nhìn tâm tình không tốt, ta không dám hỏi lại, đợi đến khi Tuyết Vực lão nhân gia hân lại đến dẫn ta sang phòng bên cạnh, mới nhẹ nhàng thở ra, quan sát chung quanh, trong lều cỏ này có một bàn, một ghế, một giường, ta lấy tất cả chăn đệm trong gói đồ ra phủ lên cái giường gỗ nhỏ, vẫn như trước không hề cảm thấy ấm áp, nằm ở trong ổ chăn, thật lâu sau mới ngủ say. Đợi đến khi thức dậy đã phân không rõ sáng hay tối rồi, quần áo thật kín đi ra ngoài, cũng chỉ nhìn thấy thổ thần ngồi ở trên ghế tựa ngủ gà ngủ gật, sư phụ bọn họ cũng là chẳng biết đi đâu.

"Lão nhân gia, hai người kia và sư phụ của ta đi đâu rồi?"

Thân mình thổ thần run lên, dường như bị kinh sợ, sau đó hí mắt nhìn thấy ta, lại thở phào nhẹ nhõm, "Thì ra là tiểu tiên hữu, Viêm Hoàng Thần Quân hân vào Linh Sơn."

Thổ thần đứng lên rời khỏi ghế ngồi, lôi kéo ta ra cửa phòng, sau đó chỉ vào ngọn núi cao nhất phía xa xa nói, "Nhìn thấy không, chính là ngọn núi kia!"

Tuyết rơi đầy trời, phủ trắng mênh mông, ngọn núi xa xa kia giống như một lưỡi kiếm sắc nhọn dựng thẳng chỉ lên trời cao, quả nhiên là khí thế hào hùng.

"Đi vào trong đó làm gì? Chẳng lẽ ngọn núi đó có yêu ma?" Sư phụ hân là chiến thần trên trời, đương nhiên có trọng trách hàng phục yêu ma, giờ phút này lại chạy đến nơi rét lạnh này, chắc là phát hiện tung tích yêu ma, ta nghĩ như thế.

Nào ngờ thổ thần vội vàng xua tay, liền nói ‘hoang đường’. Chỉ thấy hân nhìn về phía Linh Sơn kia tràn ngập tôn kính, kính cẩn so với lúc trước nhìn thấy sư phụ của ta, còn muốn chân thành tha thiết hơn vài phần.

Hân hướng tới ngọn núi tuyết quỳ lạy hành lễ, sau một lát quay lại, "Trương truyền trên Linh Sơn này có thần vật thượng cổ, thiên địa Hiên Viên kính, có thể thông thiên triệt địa tìm kiếm nơi hội tụ của hồn phách, đã trải qua ngàn vạn năm tuổi, chỉ sợ sớm đã tu thành pháp lực vô biên, mặc dù không có thần vị, sợ là thần phạt trên Cửu Trùng Thiên cũng không bằng một phần vạn của hân!"

Sau khi nói xong, thổ thần lại bỗng nhiên ho khan một chút, "Đương nhiên mấy cái đó là phỏng đoán của ta, tiểu lão nhân nhất thời nói lỡ lời, người nên giữ bí mật cho ta!"

Ta thấy hân nói năng thận trọng, trong lòng cũng dâng lên một tình cảm kính ngưỡng, tức thời liên tục gật đầu lập lời thề, quyết không nói cho người thứ hai nghe. Thổ thần chuyển từ buồn sang vui, liền tiếp khen, "Ta xem sự trong sáng đơn thuần của tiểu tiên hữu không phải là giả, quả nhiên không giả!"

Ta được khích lệ sắc mặt đỏ ửng, mỉm cười với thổ thần. Đứng ở bên ngoài một lát lại cảm thấy lạnh, liền nhanh chóng trở về phòng cuộn mình thành một khối sưởi ấm, thổ thần rất là áy náy, biết được ta sẽ không có tiên pháp còn hưng trí dâng trào muốn dạy ta một pháp quyết khu hàn, kết quả nói một

nửa lại ngưng, chỉ thấy hắc than thở nói, "Tiểu tiên hữu là đồ đệ của Viêm Hoàng Thần Quân, tiểu lão nhân suýt nữa vượt quá thân phận!"

Về sau, hắc không chịu dạy ta nữa, ta lạnh đến hốt hoảng, đem bản thân quán lại thành một quả cầu, tiếp theo cầu xin thổ thần kể về những chuyện hắc biết, để dò đi lực chú ý của ta, mới không cảm thấy lạnh như vậy.

Thổ thần suy nghĩ, đi ra ngoài phòng, chưa đến một lát liền bùng một chậu than trở lại, ta ngồi ở cạnh lò lửa cảm thấy ấm áp hơn khá nhiều, liền chống cằm nghe hắc kể chuyện xưa.

"Chúng ta là thổ địa một phương, tuyệt đối không thể tự ý rời khỏi phạm vi quản hạt, nếu đi nơi khác, chính là làm trái với quy củ!" Thổ thần vuốt râu chậm rãi mở miệng, ngữ khí thật là bi thương.

"Từ khi đến vùng băng tuyết này, người duy nhất lão nhân gặp qua chỉ có Viêm Hoàng Thần Quân, cho nên cũng chưa thể nói tới những điều đã tai nghe mắt thấy. Ước chừng chính là mỗi lần sự phụ của người đến thì tiên nữ đi bên cạnh không giống nhau, uhm uhm, chỉ có điểm này là khác biệt." Thổ thần cười ha ha, ta thập phần không hiểu, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, rất do dự hỏi, "Chẳng lẽ là nói sự phụ của ta, hắc rất được hoan nghênh, rất nhiều tiên tử đều thích đi cùng với hắc?"

Điểm ấy thì ta rất rõ, Từ Tô cũng từng nói như vậy.

Thổ thần hơi hơi nhún vai, không phản bác ta, gõ gõ nắp trà ấm trên bàn, tiếp tục giảng đạo, "Ta kể cho người nghe một chút chuyện xưa của ta. Trước khi đến nơi này, ta là thổ thần ở thành Vân Trạch."

Thổ thần dừng một chút, lại đứng dậy lục lại một hồi trong ngăn tủ, từ bên trong lấy ra một cái gói to. Gói to này ta nhận biết, ước chừng là một loại túi cần khôn, giống cái túi đồ ta mang theo, chính là để cất những đồ vật không tiện để ra bên ngoài, là một loại pháp bảo của tiên gia. Gói đồ kia của ta là do Từ Tô luyện ra, cất không được nhiều đồ lắm, cái gói to phủ bụi này chắc hẳn cũng không phải thật tinh diệu, chẳng qua về mặt thổ thần thần bí đang lục lại bên trong, ngược lại gọi lên sự hứng thú của ta, đôi mắt không hề chớp mà theo dõi hắc.

"Tìm được rồi!" Thổ thần cười ha ha, đem một đồ vật đủ màu sắc dè dặt cẩn trọng đặt trên bàn. Ta còn đang mê hoặc, chỉ thấy hắc cười tủm tỉm đem một viên gì đó ném vào miệng, một dáng vẻ hưởng thụ, sau đó lại cầm một viên ném về phía ta, ta vội vàng đón được, cũng học dáng vẻ của hắc, đem cái đó bỏ vào trong miệng, lập tức cảm thấy hương vị thơm ngọt.

"Đây chính là kẹo tốt nhất cung phụng cho miếu thổ địa của thành Vân Trạch năm đó, có phải rất ngon hay không?" Ta liên tục gật đầu, thổ thần cười đến thoải mái, liền đem phân nửa kẹo kia nhét vào trong tay ta, sau một lát lại thở dài, "Chỉ là bị giáng đến ngọn núi tuyết phủ quanh năm này, người còn không có, làm gì có miếu thổ địa nha!"

Không có miếu thổ địa, thì kẹo ở đâu ra, ta biết rõ nỗi sầu khổ của hắc, cũng có vẻ mặt đau khổ thở dài.

"Nếu không phải ba trăm năm trước ma giới tác loạn, thành Vân Trạch kia của ta cũng được cho mưa thuận gió hoà đất đai rộng lớn, dân chúng an cư lạc nghiệp quang cảnh thịnh thế a, đáng tiếc đáng tiếc, đúng rồi, tiểu tiên hữu, người có thể đi du ngoạn nhân gian?"

Ta lắc đầu, nhưng suy nghĩ lại, ta sinh ra trong ruộng lúa nước ở phạm trần, cho dù chưa đi du ngoạn nhân gian, nhưng cũng có thể xem là đã từng ở nhân gian, vì thế lại gật gật đầu nói, "Ta sinh ra ở nhân gian, còn gặp qua một người xinh đẹp nhất. Hắc thích đi chân trần ngồi ở bên bờ ruộng nói chuyện với ta, ca hát đọc sách, kể rất nhiều chuyện xưa..."

Ta còn muốn tinh tế kể rõ những điểm tốt của tiểu mục đồng, đã bị thổ thần đánh gãy lời nói, "Hong trần mặc dù khổ, nhưng cũng vui vẻ vô cùng, nếu là có cơ hội du ngoạn, ngược lại có thể tăng thêm rất nhiều kiến thức nhân sinh, chỉ sợ dứt bỏ cũng không được, nhiều loạn ý chí. Đúng rồi, tiểu tiên hữu sinh ra ở nơi nào?"

Câu hỏi ngược này làm khó ta, khiến ta phải ngừng lại, nhủ mấy suy tư, hình như cảm thấy cũng có chữ Vân. Ta nhớ không rõ, chỉ nói ước chừng cũng là ba trăm năm trước, chợt gặp đại hạn, sinh linh đồ thán, vạn vật đều bị diệt vong. Yêu ma làm phép che đường lên trời của Vân Trạch, khiến cho Tuyết Vực không cách nào xin sự giúp đỡ của thiên giới, ngay khi đó đúng lúc gặp Thủy Dạng thượng thần đi ngang qua phát hiện không ổn, lấy thần lực quanh thân chiến đấu kéo dài với yêu ma, cũng không nghĩ người dẫn đầu đám yêu ma là ba vị hoàng tử của ma giới, Thủy Dạng thượng thần số ít không địch

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: THỦY DẠNG THƯỢNG THẦN

Ba trăm năm trước, Tuyết Vực là thổ thần ở thành Vân Trạch. Đột nhiên gặp cảnh yêu nhân ma giới khuấy phá, lấy yêu thú dẫn đầu, bất ngờ đánh Vân Trạch, khiến cho Vân Trạch đại hạn, sinh linh đồ thán, vạn vật đều bị diệt vong. Yêu ma làm phép che đường lên trời của Vân Trạch, khiến cho Tuyết Vực không cách nào xin sự giúp đỡ của thiên giới, ngay khi đó đúng lúc gặp Thủy Dạng thượng thần đi ngang qua phát hiện không ổn, lấy thần lực quanh thân chiến đấu kéo dài với yêu ma, cũng không nghĩ người dẫn đầu đám yêu ma là ba vị hoàng tử của ma giới, Thủy Dạng thượng thần số ít không địch

được nhiều, thần hình câu diệt. Lúc đó Tuyết Vực chỉ là một thổ thần, pháp lực thấp kém, khi Thủy Dạng thượng thần đối phó với yêu ma thì hốt hoảng chạy ra lên thiên giới báo tin, đợi khi thiên giới xuất binh, thì đã muộn màng.

Tuyết Vực tiếp tục thở dài, "Thiên giới tức giận ta bỏ lại Thủy Dạng thượng thần mà chạy thoát một mình, mà ta là một thổ thần nhỏ nhỏ, có năng lực gì mà đấu pháp với yêu ma, ngay cả Thủy Dạng thượng thần cũng thần hình câu diệt, nếu ta ở lại nơi đó, chẳng qua là lãng phí sinh mệnh một cách vô ích, huống chi ta cũng chỉ chạy lên báo tin, đến cùng là có tội gì chứ?"

Ta hơi có chút khó thề mở miệng. Thủy Dạng thượng thần là người trong lòng của sư phụ, lúc trước chỉ nghe nói nàng ấy bị yêu ma ăn hết từng miếng một, cảm thấy vô cùng đáng sợ, bây giờ biết được nàng ấy lại vì cứu chúng sinh ở Vân Trạch này mà chết, nhất thời mang lòng kính ngưỡng, đối với chuyện bỏ trốn của Tuyết Vực đương nhiên cũng ít vài phần thân thiết.

Sau đó Tuyết vực hơi tạm dừng, nhỏ giọng lầm bầm nói, "Ta chỉ là một con phù du, sáng sinh tối chết, sinh mệnh cực kỳ ngắn ngủn trong chớp mắt, may mắn được Phật Tổ thương hại, lấy một giọt nước mắt độ hóa cho ta, mới có thể thành người, người xem tướng mạo hiện giờ của ta là râu tóc bạc trắng, nhưng mà ta lúc trước, sống còn chưa đến một ngày. Có thể còn sống với ta mà nói không có cái gì tốt hơn. Tiểu tiên hữu, ta hỏi ngươi, lúc trước ngươi thân là lúa nước, thấy đồng loại trong ruộng bị trâu dê gặm cắn, có phải phe phẩy thân mình nói, các ngươi đừng ăn nó, đến ăn ta đi hay không?"

Ta ngây ngẩn cả người.

Lúc trước thấy trâu dê gặm cỏ, ta thường làm thế nào? Ta sẽ sợ hãi, co rút thân mình run rẩy, nhưng mà ta nhất định chưa từng nghĩ qua, muốn bị ăn thay cho tỳ muội.

Ta không biết nên trả lời như thế nào, vì thế im lặng. Vốn đang trò chuyện rất vui vẻ thì dừng lại như vậy, ta và Tuyết Vực thổ thần mỗi người đều mang tâm sự riêng, ngồi ở bên cạnh bàn gần người, mãi đến hồi lâu sau, ba người sư phụ bọn họ cùng nhau trở về, mà lúc này, bởi vì vẫn ngồi bất động như vậy, ta đã bị đông cứng.

Về mặt sư phụ u buồn, nói vậy chuyến đi này cũng không có thu hoạch. Mặc dù ta sợ lạnh, lại cũng không dám gây thêm chuyện chọc sư phụ tức giận, sau khi đón tiếp bọn họ thì trở lại nằm trên giường nghĩ muốn ngủ, kết quả bất kể làm như thế nào cũng không thể ngủ yên, đại hạn ba trăm năm trước, khiến cho ta vừa đói vừa khát, mà hiện thời cái lạnh này, lại sâu tận xương tủy, lạnh lẽo đến tận đáy lòng, giống như có ngàn vạn cây ngàn châm đâm vào, đau tận xương cốt. Nửa đêm, cuối cùng ta chịu không nổi, cứng nhắc thân mình di chuyển đến phòng sư phụ.

Trong bóng tối, ta có thể thoáng nhìn ra hình dáng của sư phụ, hẩn ngồi ở bên cạnh bàn vẫn không nhúc nhích, chẳng lẽ là đang tu hành?

"Miêu Miêu, ngươi tới làm gì?"

Ta chuyển đến bên cạnh sư phụ, mơ hồ có thể cảm thấy sư phụ giống như một cái lò lửa, hơi ấm quanh mình, khiến cho ta hận không thể dán vào.

"Sư phụ, thổ thần nói có pháp quyết khu hàn, người dạy ta đi, ta rất lạnh chịu không nổi nữa!" Ta lấp bấp mở miệng, nghe được giọng nói của mình mang theo tiếng nức nở.

Sư phụ trầm mặc, sau một lát mới mở miệng nói, "Thực xin lỗi."

Sư phụ thế nhưng lại xin lỗi với ta? Ta bị kinh hãi, có chút sợ run, nào ngờ lúc này, sư phụ hẩn nắm lấy tay của ta, một dòng nước ấm từ chỗ tiếp xúc của lòng bàn tay truyền đến, chảy lan ra khắp xương cốt tứ chi của ta, rất thoải mái.

"Ta truyền pháp quyết cho ngươi, cái chạm vừa rồi chỉ mới mở đường, điều động vận hành linh khí toàn thân, liền có thể khu trừ rét lạnh!"

Oh, ta gật gật đầu, linh khí toàn, linh khí toàn thân, nhưng linh khí của ta ở đâu? Cái gì là linh khí? Cho đến khi cả người ta lạnh ngắt cũng chưa nghiên cứu thông suốt, chỉ cần trọng mở miệng, lại xin sự giúp đỡ của sư phụ, chỉ sợ sư phụ chê ta ngu dốt, lại không quan tâm ta nữa!

Nào ngờ sư phụ bắt mạch của ta, sau một lúc lâu mới 'ồ' một tiếng, "Sao lại như thế này?"

Ta buồn bực, "Như thế nào?"

Hay là thiên tư của ta ngu dốt đến nỗi không cách nào cứu vãn được? Trái tim nhỏ bé của ta bị tổn thương rồi.

Sau đó sư phụ không lại nói nhiều, giống như đang cố gắng suy nghĩ, xung quanh tối đen ta không thấy rõ sắc mặt của hẩn, lại càng lo lắng không yên, sợ hẩn bởi vì vậy mà ghét bỏ ta.

Thật lâu sau, hẩn mới chậm rãi mở miệng, giọng nói hơi là lạ, "Miêu Miêu, ngươi sinh đã ra bao lâu rồi? Vì sao ở đây biển?"

"A! Hơn ba trăm năm, chắc là Mặc Tương thấy ta không vừa mắt, mới túm lấy ta mang về đây biển!" Ta vội vã đáp, thuận tiện cũng đem những gì mới biết về gốc gác của mình lúc sáng nói hết ra, nào là ruộng lúa nước ở thành Vân Trạch, vừa nói xong, liền cảm thấy trên người sư phụ giống như tỏa ra ngọn lửa, nóng rực dọa người, trong bóng tối tựa như rõ ràng thấy lên ngọn lửa màu xanh thẫm, khiến cho ta cảm giác sồn tóc gáy, cảm giác được cổ tay bị sư phụ bóp chặt đến phát đau, suýt nữa bị hẩn bóp chặt đến chảy nước mắt.

Ai nha, người trong lòng của sư phụ chết ở Vân Trạch, mà lúc này ta lại nhắc đến, không phải là tự mình chuốc lấy khổ sao? Ta thật sự là tự gây ra tội. Aii!

Hồi lâu sau, sư phụ mới buông ta ra, ta như được tháo bỏ gông xiềng, liền lui sang một bên, khổ luyện thuật khu hàn, thật sự không có tiến triển, cũng đành trông chờ sư phụ có thể chỉ điểm ta một hai cái.

Kết quả đợi đến khi bản thân ta sắp đông lạnh thành băng, pháp thuật khu hàn kia còn chưa học xong, quả thật cực kỳ bi thảm. Mà giờ này khắc này, đôi mắt ta có lẽ đã thích ứng với bóng tối, nên có thể thấy cảnh vật trong bóng đen, thấy rõ mặt sư phụ. Đôi mắt của hắn đang khép chặt, hình như là ngủ rồi?

Ta đang lạnh cóng thật sự khó chịu, lặng lẽ mò đến bên cạnh sư phụ, sau đó nhẹ nhàng chạm được đầu ngón tay của hắn, vừa mới tiếp xúc, liền phản phát cảm giác được một tia ấm áp. Sư phụ hắn không nhúc nhích tí nào, chắc là ngủ rất sâu, ta hơi hơi mừng thầm, lại nắm lấy thêm một chút, sau khi thử vài lần như vậy, cuối cùng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của hắn, từ chỗ tiếp xúc trên bàn tay, hơi ấm truyền khắp xương cốt tứ chi, cuối cùng đến chỗ sâu trong đáy lòng, giải trừ nỗi khổ lạnh cóng của ta.

Ta không biết bản thân ngủ say từ khi nào, ta chỉ biết lúc tỉnh lại, phòng cửa mở ra, gió lạnh vù vù, Lư Diễm tiên tử đứng ở trước cửa, sắc mặt còn lạnh hơn cả gió sương. Mà thổ thần Tuyết Vực lại còn xoay đầu sang chỗ khác mà ho khan, hình như là bị cảm lạnh.

Tuy rằng gió lạnh thổi vào trước mặt, nhưng ta có chút không hiểu, thế nhưng không cảm thấy lạnh lắm, đang trong lúc mê mẩn, chợt nghe Lư Diễm tiên tử lớn tiếng mắng, "Các người không biết xấu hổ! Mất hết thể diện tiên gia!"

Ta vừa tỉnh ngủ còn đang rất mơ màng, không biết Lư Diễm tiên tử đang nói chuyện gì, đang lúc mê hoặc, chợt nghe có một giọng nói lạnh nhạt từ trên đầu truyền xuống, "Có liên can gì đến người!" Ngữ khí kia giọng điệu kia, không còn nghi ngờ gì chính là sư phụ đại nhân thích làm dáng của ta, ta nhất thời kinh sợ. Sau đó càng làm cho người ta kinh sợ chính là, ta thế nhưng lại dựa vào trong lòng của sư phụ, mà một cánh tay của sư phụ, còn đặt lên lưng ta.

Trời ơi ——

Ta cảm thấy mát ta như sắp bị thiêu cháy, lúc cực kỳ ngượng ngùng, tay của sư phụ đại nhân trên lưng ta chuyển qua bả vai, còn ôm chặt một chút, ta nhất thời cứng đờ không dám lại động đậy, mà hắn lại hỏi, "Miêu Miêu, còn lạnh hay không?"

Ta làm sao có thể còn lạnh nữa, tim ta đập nhanh, mặt đỏ tai hồng, sắp bị thiêu cháy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: NHÂN GIAN

"Miêu Miêu."

Má của ta không biết vì sao mà đỏ ửng, tim đập như trống đánh, giờ phút này nghe sư phụ gọi, trái tim nhỏ suýt nữa muốn bật ra khỏi cổ họng, cảm giác kỳ lạ này khiến ta hơi có chút hoảng hốt, sau khi ập ập ứng trả lời thì đứng lên rụt rè sợ hãi chạy ra phía sau sư phụ.

"Sư phụ có việc vẫn phải lên núi, trên Linh Sơn ẩn giấu vô số nguy hiểm, không thể mang người theo, ban đêm ta đã dùng con điều truyền tin, cầu Thái Thượng Lão Quân bảo được đồng mang Tị Hàn đan (*đan thuốc chống lạnh*) đến đây, phòng chừng sáng sớm ngày mai có thể đến, hôm nay trước hết chịu ủy khuất một chút." Sư phụ đã xoay người lại, kề sát gần ta, chớp mũi của ta suýt nữa chạm đến cằm của hắn, tim đập mạnh, ta rụt đầu lại, đơn giản chỉ có khoảng cách một ngón tay, rất giống như đang chôn ở trong lòng ngực của sư phụ.

"Lúc đó không nghĩ tới người cùng đến, cũng chưa để ở trong lòng, thật sự chưa có an bài thỏa đáng, Miêu Miêu sẽ không trách ta chứ!"

"Sẽ không, sẽ không!" Ta 'vèo' một cái ngẩng đầu liên tục xua tay, "Là bản thân ta bắt tài ngu dốt ngay cả pháp thuật đơn giản cũng học không xong, sư phụ người đừng ghét bỏ ta!" Bởi vì lúc này ta ngẩng đầu, dư quang khóe mắt thoáng nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Lư Diễm tiên tử ở cửa, lúc trước nàng ấy rất là tức giận trách mắng chúng ta, mà sư phụ hoàn toàn không quan tâm đến nàng ấy, lúc này bị chúng ta gạt sang một bên không thèm nhìn ngoài cửa, càng tức giận đến mặt không có chút máu, ngực phập phồng kịch liệt, đối diện với ta, ánh mắt sắc bén kia, hình như muốn vọt đến xé nát ta ra, ta sợ tới mức run run, lại hơi co người, lấy sư phụ để che tầm mắt với nàng ấy.

Sư phụ ẩn chứa sự giận dữ nói, "Ta làm sao có thể ghét bỏ người!" Ta hơi hơi ngẩng đầu, liền nhìn thấy trong đôi mắt của sư phụ lộ ra ánh sáng nhu hòa, bởi vì quá mức dịu dàng lại mang theo làn nước mờ nhạt, giống như là hồ nước sâu màu xanh thẳm, làm cho người ta nhìn không được mà say mê trong đó, ta có chút ngẩn ngơ, chắc là đáng về ngăn ngăn khiến cho sư phụ bật cười, nụ cười kia, đó là một đóa hồng mai nở trong trời băng đất tuyết, tuyệt đẹp đến say lòng người. Ta còn đang thần phục, sư phụ lại đưa tay vuốt nhẹ chớp mũi của ta, "Khờ quá, chờ ta trở về!"

Ta cứng ngắc.

Sư phụ xoay người đi tới cửa, hình như thì thầm vài câu với Lư Diễm tiên tử ở bên cạnh, chỉ thấy Lư Diễm tiên tử kia phát ra một tiếng thét kinh hãi,

"Làm sao có thể!" Sau đó nàng ấy lại nhìn ta một cái, ánh mắt phức tạp kia, giống như giận giống như kinh ngạc, khiến ta không hiểu ra sao, sau một lát, nàng ấy lại mỉm cười, hình như thờ phảo nhẹ nhõm, "Thì ra là thế, theo ý ta, vẫn là tìm Hiền Viên kính trước đi, rồi kết luận sau!"

Sư phụ bọn họ lại rời khỏi, Tuyết Vực đợi sau khi bọn hắn đi rồi mới bùng chấu than vào nhà, nhìn ta với dáng vẻ muốn nói lại thôi. Ta vốn đang tâm thần không yên, đương nhiên cũng không có cách nào bận tâm đến hắn, vì thế không nói gì, cuối cùng ngồi buồn tẻ một ngày một đêm.

Đợi đến sáng sớm ngày thứ hai, cửa phòng bị ai một cước đá văng ra, gió lạnh thổi vào, ta cùng với Tuyết Vực kia mới cùng nhau đứng lên, quay về hướng người ở ngoài phòng. "Chắc là được đồng đến đó!" Tuyết Vực dụi dụi mắt, nói thầm.

Ta đang bị đông lạnh, nghe được lời này trong lòng nhảy nhót, vội vàng nhảy bật đi ra ngoài, kết quả người ở ngoài cửa là được đồng gì chứ, rõ ràng là tiểu bá vương Hồ Phi kia, trán ta giật giật, liền than thở hai tiếng 'xúi quẩy'.

Lần trước hắn đánh ta một quyền, ta còn chưa trả thù hắn, lúc này tìm tới cửa, chẳng lẽ là muốn đến đánh luôn mắt trái của ta, hay là muốn đánh mất phải, hừ, ta nhất xấn tay áo, 'ta niệm tình ngươi tuổi nhỏ không hiểu chuyện cho nên không so đo với ngươi, như hôm nay còn đánh, xem ta giáo huấn ngươi như thế nào, cho ngươi hiểu được cái gì là tôn kính người lớn tuổi hơn mình!' Ta cắn giận suy nghĩ.

"Cốc Miêu Miêu!" Hồ Phi kia thấy ta, đôi mắt 'vèo' một cái hơi sáng rõ, tựa hồ còn ần ần lộ ra lục quang. Ta hơi có chút run rẩy, nhỏ giọng hỏi Tuyết Vực, "Hồ ly ăn cỏ sao?"

Tuyết Vực còn chưa trả lời ta, Hồ Phi đã bật đến trước mặt ta, mấy ngày không gặp, hình như lại cao hơn một chút. Ta vội vã lui về phía sau một bước, về mặt đề phòng nhìn hắn, sợ hắn lại đánh ta một quyền.

"Gọi ngươi đấy, thái độ của ngươi là có ý gì!" Hồ Phi hừ một tiếng, không coi ai ra gì ngồi kế cái bàn, tự rót chén trà, mà chén trà kia, cũng là của ta vừa mới dùng qua.

Ta vội vã quát bảo hắn dừng lại, nào ngờ bị trách cứ chửi mắng, "Một ly trà cũng luyến tiếc, keo kiệt quá đi, ngươi luyến tiếc, cái này ta cũng không cho ngươi!" Nói xong, hắn lấy ra một cái bình sứ từ trong tay áo, duỗi tay đưa ra trước mặt ta mà quơ quơ, về mặt đắc ý. "Tị Hân đàn a, ngươi muốn hay không?"

Sư phụ không phải nói cử được đồng mang đàn đến sao? Thế nào người đến lại là Hồ Phi? Ta đang rét lạnh vô cùng, tuy rằng kinh ngạc, lại vẫn đưa tay qua tiếp nhận bình sứ, cũng không ngờ Hồ Phi lại nhanh rút tay về, "Muốn à, gọi ta một tiếng Ca Ca đi!"

Suýt nữa ta đã phun ra một búng máu.

Vốn định quát lớn hắn càn quấy, ta lớn hơn hắn gần ba trăm tuổi, thế nhưng lại đưa ra yêu cầu như vậy, đùa giỡn cái gì! Ngay sau đó lại suy nghĩ lại, nếu ta tranh chấp với hắn, ngược lại có vẻ bản thân mình không biết phân biệt lớn nhỏ, cố cần rầy lui về bên chấu than mà ngồi xuống, không quan tâm hắn.

Thấy ta không hé răng, Hồ Phi nhất quyết không tha, chạy đến bên cạnh chấu than ngồi xổm xuống. "Này, nếu ngươi không cần?" Ta liếc khinh thường hắn, xoay đầu đi, giả vờ như không nghe thấy.

"Này, ta đang nói với ngươi đó!" Hồ Phi đưa tay nắm lấy cánh tay của ta, ta thật sự tức giận cực kỳ, liền đập hắn một cước, trên áo choàng màu xanh đen của hắn để lại một dấu giày dính bụi.

Chờ sau khi đập xong, ta lại âm thầm buồn bực bản thân mình dễ kích động, hắn lại đến quấy rầy ta, liền thở dài nói, "Ta cũng không chấp nhặt với đứa trẻ nhỏ như ngươi, ngươi thế nào lại không nghe lời như vậy, nhớ đến lúc ta lớn bằng tuổi ngươi bây giờ, ở dưới đáy biển, ta sống rất có quy củ đó!" Điều ta nói đều là sự thật, khi đó mỗi ngày ở đáy biển bị Cửu Anh đe dọa, bị Mặc Tương khi dễ, khiến cho ta nghe lời một cách ngoan ngoãn, bình thường có thể giả chết liền tuyệt đối sẽ không động dấy nhiều, nào có giống như Hồ Phi ồn ào như vậy!

Ta vốn tưởng rằng Hồ Phi sẽ hiểu rõ một chút về thiện ý của ta, nào ngờ hắn lại dưng lờ, vì thế mắt phải của ta lại chịu độc thủ một cách thâm hiểm, lúc hai mắt nhắm lại, Tuyết Vực thế nhưng chỉ ở một bên cười nhạo, ta thương tâm sâu sắc, lại bởi vì lạnh mà run run, đang lúc uất ức khó chịu mà nhớ đến sư phụ, bị một tiếng gầm của Hồ Phi mà chấn động đến ngẩn ngơ!

"Cốc Miêu Miêu!"

"A?" Miệng mở ra, liền cảm giác có cái gì nhét vào trong miệng ta, vào miệng thì liền tan ra, vừa mới nuốt xuống, thì có dòng nước ấm mạnh mẽ chảy khắp xương cốt tứ chi, chỉ một thoáng liền giải nỗi khổ bị đông lạnh của ta.

Hồ Phi nắm cái bình, trung bộ mặt thối ra trước mặt ta, than thở nói, "Kêu một tiếng ca ca thì có sao đâu, ngươi xem bây giờ ta cao hơn ngươi! Ta mới không phải đứa trẻ nhỏ!"

Ta âm áp liền mệt mỏi chỉ muốn ngủ, không muốn để ý hắn. Sau đó hắn đứng chắn trước cửa, ta đi ra không được, đành phải nhìn về phía Tuyết Vực xin giúp đỡ, kết quả, hắn thế nhưng đang ngủ gật ở bên bàn, ta yên lặng trợn trừng mắt, thầm nghĩ Tuyết Vực quả nhiên không đáng tin cậy.

"Miêu Miêu, ngươi có biết những tiểu tiên giống như ngươi muốn rời khỏi thiên cung một lần có bao nhiêu khó khăn không?" Nét mặt của Hồ Phi đứng đắn nói.

Rất khó sao? Kỳ thực ta cũng không nghĩ tới, rất là hoài niệm chiếc giường ở Nguyên Hoàng cung a!

"Lần này khó mà có cơ hội ra được, không bằng chúng ta ra ngoài dạo đi!" Hồ Phi nháy mắt, lông mi thật dài chớp chớp, khiến ta không khỏi nghĩ tới cây quạt của Mặc Tương.

Không đợi ta trả lời, hắn lại tiếp tục nói, "Ta dắt người đi nhân gian có được không?"

Ta vốn định trả lời hắn rằng nơi nào ta cũng không muốn đi, nào ngờ nghe được hai chữ “nhân gian”, lại do dự.

Lúc này thổ thần ngủ gật kia cũng mở mắt, "Tốt tốt, mang về cho ta chút thức ăn ngon, đồ chơi vui, ta bị bắt ở chỗ này cũng ngột ngạt chết rồi!"

Ta thừa nhận ta có chút tâm động, nhưng mà ta vùng trộm chạy đi chơi, làm thế nào để ăn nói với sư phụ? Nếu trở về không thấy ta có nổi giận hay không? Ta hơi có chút lo lắng, sau đó thổ thần cam đoan với ta, nói là sẽ nói rõ ràng với sư phụ của ta, lại nói thời gian sư phụ bận họ vào núi không xác định được, lần này chắc khoảng bảy tám ngày, bảo ta yên tâm đi chơi.

Sau khi ta do dự một phen, cuối cùng không chịu được sự cảm dỗ của phẩm trần kia, ngồi trên pháp khí của Hồ Phi, theo hắn một đường thẳng đến nơi có người ở.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: BÁN MÌNH CHÔN CHA

Bởi vì cách mặt đất khá gần, nên đi một ngày thì đã đến nơi có dân cư sinh sống, ta phần khởi bưng bưng muốn xuống đất, lại bị Hồ Phi nhạo báng chưa từng trải việc đời, liền cúi thấp đầu, tùy ý cho hắn nắm cái mũi, đến khi bay qua một đỉnh núi, hắn quay đầu hỏi ta, "Chúng ta ẩn thân đi quan sát chung quanh, hay là hóa thành người phạm tội đi thể nghiệm một phen?"

Ta hơi do dự, bởi vì nội dung lựa chọn trong câu hỏi đó có gì khác nhau đâu.

Sau đó Hồ Phi tuyệt đối không có nhẫn nại giải thích những thắc mắc cho người khác, không giải thích cũng liền thôi, còn muốn đưa tay bóp mặt ta, ta làm vẻ muốn đá hắn, lại phát hiện giờ phút này đang ở giữa không trung, nếu đá hắn xuống, bản thân ta, cũng không biết được phải làm như thế nào để đảm bảo pháp khí này tự bay.

Một lát sau ta theo Hồ Phi xuống tới mặt đất, hắn thu thần quang hóa thành một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi cử chỉ nhanh nhẹn, mà ta bởi vì không biết thuật biến hóa này, đành phải tha thiết mong chờ nhìn hắn.

Hắn cố tình cười đến giao hoạt, chỉ thu hồi hết ánh sáng quanh thân ta lại, cho nên, ta có vẻ nhỏ hơn so với hắn.

"A ha, dáng vẻ này của người, vừa vặn làm nha đầu của ta!"

Ta quả thực rất tức giận, lại bởi vì bản lĩnh không bằng người khác không thể không ăn nói khép nép, liền không thèm nói chuyện mà theo hắn vào thành.

Thành trấn ở nhân gian này, cũng thật làm cho người ta hoa cả mắt.

Đá xanh trái đất, các sạp bán hàng rong thì hò hét chào mời, đủ loại ca hát tạp kỹ khoa chiêng gõ trống, rất náo nhiệt. Ta sờ đông nhìn tây, hận không thể đem tất cả mọi thứ mà sờ qua một lần, Hồ Phi phát hiện, thấy ta nhìn chằm chằm nam tử nhân gian phong lưu phóng khoáng mặt như quan ngọc ở trước mặt, ở bên tai ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Người dám sờ thử xem?"

Ta ngượng ngùng cười, đưa tay rút vào trong tay áo, có chút ngượng thùng hắn một cái.

Ta chỉ là không thể phân biệt được nam tử trước mặt này đến cùng là nam hay là nữ, diện mạo mặc dù thật là nam tử không thể nghi ngờ gì, vì sao trên vành tai lại đeo một cái trang sức nho nhỏ? Nhưng mà đương nhiên Hồ Phi không có tâm trạng cùng ta cùng nghiên cứu chuyện này, thấy ta không đi, thì đưa tay ra muốn kéo, ta vội vã nghiêng người, lại vẫn là lưu luyến không rời theo hắn đi về phía trước.

Mà khi đi ngang qua một tiệm bánh bao, ta làm cách nào cũng không đi nổi.

Tiểu mục đồng trước kia rất luôn khát khao có thể ăn hai cái bánh bao thịt, vì thế lần này thấy, ta liền cảm thấy đó là mỹ vị nhân gian, như không nếm thử, tất nhiên hối hận, có người nói hồng trần nhiều dụ hoặc, nhập thế thì phải lịch kiếp, cuối cùng ta xem như đã hiểu rõ.

Hồ Phi hỏi ta thất thần làm gì.

Ta hết sức sầu khổ, chỉ cảm thấy bản thân mình không thể di chuyển được chân nữa, yếu ớt thờ dài một tiếng, "Cái này là kiếp nạn trong trần thế của ta a!"

Hồ Phi không rõ chân tướng, sau một lát đột nhiên tức giận, kẹp chặt cánh tay ta liền kéo ra bên ngoài, trong miệng hùng hùng hổ hổ, "Ngươi có biết mất thẻ điện lăm hay không!"

Ta giãy giụa không ra, dứt khoát ngồi trên mặt đất, có lẽ hai người chúng ta tranh chấp quá mức bắt mắt, dẫn tới có rất nhiều người vây lại xem. Người qua đường chỉ tro, mặc dù ta ngược lưng không được tự nhiên nhưng lại cảm thấy bánh bao kia không thể không ăn, cổ rụt đầu lại thành một khối, nhất định không đi.

Hồ Phi dựng lông, hét to về phía những người qua đường đang vây lại nhìn, "Nhìn cái gì mà nhìn!" Sau một lát lại nói, "Nha hoàn nhà ta đầu óc có vấn đề, đang đùa giỡn lười không đi, ai có thể nghĩ biện pháp giúp ta!"

Vừa dứt lời, thì có giọng nói thô lỗ của một người đàn ông truyền đến, "Đánh gãy chân của nàng ta đi!"

Ta cả kinh, chợt nghe Hồ Phi nói, "Như thế rất tốt!"

...

Ta cảm thấy Hồ Phi sẽ làm thật, ngày thường hẳn thích đánh ta, bây giờ hại hẳn mất mặt ở nhân gian, nói không chừng còn có thể ra sức hạ độc thủ, ta đành phải đứng dậy, theo Hồ Phi đi về phía trước, chỉ là đi một bước mà quay đầu lại ba lần, hơi có chút lưu luyến.

Hồ Phi nghiêng răng, "Thật không biết ngươi có mất hay không, người nọ xinh đẹp hơn ta sao? Cũng không bằng một phần vạn của sư phụ ngươi, còn xem là kiếp nạn trần thế, ngươi chính là có óc heo!"

Ta đại ra trong nháy mắt, "Ngươi nói người nào?"

"Thì tên nam nhân bán bánh bao kia chứ à! Vừa thấy thì biết ngay đã có thể thất, ngươi lại còn hi vọng sao?" Hồ Phi quả trách ta, biểu hiện đáng về chi tiết rèn sắt không thành thép.

Ta cực kì oan ức, "Muốn ăn bánh bao!"

"Xem đi, còn muốn ăn bánh bao!" Hồ Phi còn chưa nói xong, bỗng nhiên dừng lại bước chân, "Muốn ăn bánh bao?"

Ta xấu hổ gật đầu, còn e lệ vịn xoắn tay áo.

"Ha ha ha ha ha..."

Cười cái gì mà cười! nhìn vẻ mặt vui sướng của tên đáng ghét trước mặt, ta đều hận không thể đá hẳn một cước, khiến hắn ngã lăn như chó ăn bùn!

"Đi, chúng ta ăn bánh bao đi!" Hồ Phi lại lôi kéo ta trở về, lần này không cần hắn kéo, ta vui tươi hơn hờ chạy đi trước hắn, chỉ cảm thấy tâm trạng thoải mái, quay đầu thúc giục Hồ Phi mau chút, nhìn thấy hắn cười đến vui vẻ, cũng cảm thấy kỳ thực đứa nhỏ này cũng chẳng phải chương mất như vậy.

Nhưng mà sắp đi đến cửa tiệm bánh bao, Hồ Phi bắt kịp và giữ chặt ta lại, "Đợi chút!"

Ta kinh ngạc, "Làm sao vậy?"

Thứ nhất ta không có pháp thuật, đương nhiên không thể từ trong không khí biến ra vật gì, thứ hai ta cũng nghe tiểu mục đồng nói qua, bánh bao thịt rất đắt, bởi vì trong nhà không có tiền, bình thường hẳn đều là nhìn từ xa xa, ngửi ngửi mùi hương, cái này ta đã hiểu rõ, nếu muốn ăn, cần phải có ngân lượng, thế thì ta không có rồi, nhưng thoát nhìn năng lực của Hồ Phi cao hơn ta rất nhiều, mấy thứ này hẳn là không làm khó được hắn, nào ngờ hắn hơi đỏ mặt, tiến đến bên tai ta nói, "Thế gian mua cái gì đều cần phải trả tiền, ta không có tiền."

Ta: "..."

"Ngươi không biết biến ra tiền sao?" Ta nhỏ giọng nói.

Hồ Phi hừ giận dữ, "Cái loại pháp thuật nông cạn biến đá thành vàng ta làm sao có thể học, lại nói, nếu sử dụng biến ảo thuật, nửa canh giờ sau sẽ mất tác dụng, chẳng lẽ ta đường đường hồ tộc Thanh Khâu, chạy đến nhân gian dùng ảo thuật lừa người phạm mấy cái bánh bao?"

Ta cũng suy nghĩ lại, gạt người là không đúng. Nhưng mà nhìn thấy cái bánh bao trắng tròn mập mập nóng hôi kia, liền nhìn không được mà chảy nước miếng, mạnh mẽ hít vào một hơi, được rồi, vẫn là không thể từ bỏ được.

Lúc đó ta còn không biết nhân gian có một nơi gọi là tiệm cầm đồ, bằng không ta khẳng định không chút do dự đem Hồ Phi đi cầm đứt, đổi vài cái bánh bao thịt ăn, giống như ta, Hồ Phi cũng không biết cách kiếm tiền ở thế gian này, ta cùng với hắn giương mắt nhìn nhau hồi lâu, rốt cục bị một chỗ huyền ảo bên cạnh hấp dẫn lực chú ý.

Một đám người bao vây quanh một nơi, trước mắt ta sáng ngời.

"Chẳng lẽ là tạp kỹ? Hồ Phi, không bằng ngươi thể hiện tài năng đi?" Vừa mới đi ngang qua gánh xiếc đầu đường, phát hiện hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tiền thưởng, tài nghệ của Hồ Phi, xuống trần gian, khẳng định đánh đâu thắng, hiếm có địch thủ, hẳn là có thể kiếm được không ít tiền! Ta nghĩ như

thể.

Nào ngờ Hồ Phi không quan tâm ta, chỉ lo chen chúc vào trong đám người đó, ta đi theo vào, phát hiện có một thiếu nữ đang cúi đầu quỳ gối, có một tử thi đang phủ chiếu nằm bên cạnh, phía trước còn dựng thẳng một tấm bảng, trên đó có ghi chữ, ta không biết, khiêm tốn hỏi Hồ Phi, lại bị hấn trọn trùng mắt.

"Vì sao thi thể không chôn đi?" Ta tò mò hỏi.

Bên cạnh có một vị phụ nhân đáp lại, "Đương nhiên là không có tiền mai táng, thật sự là đáng thương!"

Như thế ta xem như đã hiểu rõ, ở nhân gian, không có tiền, đó là vạn vạn điều không thể .

Ai ngờ Hồ Phi bỗng nhiên quay đầu nhìn ta tươi cười sáng ngời, "Có biện pháp !"

Ta nghe hấn nói thế mà kinh hi hấn lên, "Có biện pháp gì?"

Hồ Phi: "Ngươi cũng bán đi!"

Ta: "... "

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: GẶP LẠI

Ý của Hồ Phi chính là, hấn chịu uất ức một chút giả làm thi thể, sau đó ta liền bán mình chôn hấn, tuy rằng thoát nhìn ta không đáng tiền, nhưng nói chung tiền bán cũng đủ mua vài cái bánh bao.

Ta nhất thời rất hoảng hốt, vậy bán thân làm cái gì?

Hấn đánh giá ta từ trên xuống dưới, "Chắc là làm nha đầu đó!"

Ta gật gật đầu, nếu như vậy, "Ta sẽ làm nha đầu ở nhân gian?"

Hồ Phi mắng ta ngu ngốc, nói có thể làm con rối gỗ thế thân cho ta, chuyện bưng trà rót nước ngay cả con rối gỗ còn làm tốt hơn ta, người thường nhìn không ra sơ hở, ta gật đầu đồng ý. Đang chuẩn bị tìm khối đất trống bắt đầu bán hấn, đã bị hấn kéo đến một bên, "Nếu ở cùng một chỗ với cô nương này, khẳng định người khác sẽ mua nàng ta trước, đi đi, chúng ta đổi nơi khác!"

Mặc dù ta không hiểu, nhưng cũng nghe theo hấn, xuyên qua con phố đi vào trong ngõ hẻm rất lâu, ở một chỗ khuất nơi cuối con hẻm nhỏ, hấn biến ra một cái chiếu, sau đó biến bản thân trở nên có sắc mặt xanh trắng, đáng vẻ của người chết, kẻ tiếp hấn nằm trên chiếu nói, "Được rồi!"

Khóe miệng ta gật gật, nơi này yên lặng, căn bản là không có bóng người, ta bán thế nào được đây?

Hồ Phi có tình lẫn trên chiếu hai cái, "Hay là ngươi muốn ta nằm giả chết ở trên phố xá sầm uất? Đi thôi, ngươi xách cái đầu chiếu kia, kéo ta ra ngoài đường!"

Ta rất là đau buồn, nhưng lại cảm thấy hấn nói có lý, đành phải làm theo cách của hấn, nắm chặt một góc chiếu dùng hết sức lực kéo hấn ra ngoài đường lớn, đến lúc sắp ra khỏi ngõ nhỏ, Hồ Phi đưa tay chuyển cho ta một tấm bảng, trên bề mặt viết bốn chữ to, kỳ thực ánh mắt ta vô cùng tốt, cảm thấy mấy chữ này gần giống bốn chữ trên tấm bảng lúc nãy, giống nhưng cũng có chỗ không giống, nhưng mà giờ phút này ta đã mệt thở hân hân, cũng không muốn hỏi nhiều, đem tấm bảng kia đeo trước ngực.

Lúc đi ra khỏi ngõ nhỏ đã thấy người, người qua đường nhìn thấy ta ào ào tránh né, ta tìm một mảnh đất trống ngồi xuống, học dáng vẻ của cô nương ban nãy, cúi đầu hạ thấp mắt, yên lặng chờ mong có người đến mua ta về, dùng tiền đó đi đổi bánh bao.

"Ngốc, sắc mặt ngươi hồng nhuận, lừa gạt người ta à!"

Hồ Phi mắng ta, ta thầm nghĩ ngươi một thi thể nằm xấu xí, còn công khai nói chuyện, không sợ bại lộ sao? Ta lặng lẽ duỗi tay đến dưới chiếu hung hăng véo hấn một cái, rồi lại khôi phục lại tư thế quỳ ngay ngắn như trước.

"Đầu heo, ngươi không biết có thể truyền âm sao?"

Cái này giờ ta mới biết.

Hồ Phi dùng thân giao nói chuyện với ta, người bình thường, không nghe được .

Trên đường người đến người đi, cũng có người nghỉ chân dừng lại, thờ dài một lát rồi đi, ta quỳ hồi lâu cũng không có người hỏi thăm, hơi có chút chán ngán thất vọng. Hồ Phi còn liên tiếp nói, "Aii, aii, aii, sớm đoán được người bán không được, còn không bằng bán ta chôn người, có lẽ còn nhanh hơn một ít."

Còn có một người phụ nữ ở bên cạnh cố tình chặc chặc thờ dài, "Nha đầu kia thật sự là mệnh khổ, trẻ tuổi như vậy mà trượng phu đã chết, lại sinh ra với bộ dạng như vậy, sợ là ngay cả mua về làm công việc thấp hèn nhất cũng không có ai nguyện ý."

Ta có chút đại ra, chẳng lẽ là đang nói ta?

Nhưng vì sao ta nghe mà không hiểu gì cả?

Hồ Phi đang cười khi khi, tuy rằng là truyền âm thuật, nhưng mà hần cười đến thân mình run run lên, sợ tới mức ta vội vàng nhào đến bên cạnh người hần mà giữ hần lại, sợ bị nhìn ra sơ hở, ai ngờ ta nhào qua như vậy, hần lại nghiêm chỉnh lại giống như là chưa từng động đậy, ta nhẹ nhàng thờ ra, đứng dậy suy tư còn muốn tiếp tục bán không, liền phát hiện hần lại tiếp tục run run, tức giận đến ta hận không thể một cước giẫm chết hần.

Ai ngờ đúng lúc này, một giọng nói vang lên phía trên đỉnh đầu của ta.

"A, bán mình táng phu?" (*bán mình chôn chồng*)

Ta gật gật đầu, bối rối cúi người suy nghĩ nên tìm lí do nào cho tốt đây.

"Ta, ta không có tiền mai táng, cho nên, cho nên, van cầu người mua ta đi, ta tìm một quan tài mỏng để chôn hần, cái gì ta cũng biết làm hết! Người mua ta đi, mua ta đi!"

Mua ta, ta có thể đi mua bánh bao a!

Nói đến chỗ này, ta vội vàng ngẩng đầu, nhưng mà trong nháy mắt nhìn thấy người trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy như ngã lúi oanh đỉnh, ông trời của ta ơi, người này thế nào lại là tên Mặc Trương kia cơ chứ, hần nên ở lại Đông Hải cho tốt, chạy đến nhân gian làm cái gì chứ?

Hôm nay Mặc Trương mặc một chiếc áo bào màu xanh lam, tay cầm một chiếc quạt giấy màu trắng, cười đến cực kì thoải mái, bởi vậy lộ ra đôi mắt cực sáng, hào quang quanh thân đã thu lại rồi, nhưng trong đám người này, lại có cử chỉ nhẹ nhàng như tiên giáng trần.

Không biết từ khi nào, nơi này đã tụ tập không ít quần chúng, mà đại bộ phận đều là những cô nương cầm quạt hoặc khăn tay che nửa má, ta hơi hơi run lên, chậm rãi đứng lên nín chặt chiếc muỗng kéo nó về một chỗ vắng vẻ, hành động như vậy, những người vây xem đương nhiên ồn ào tránh ra nhường đường, Mặc Trương cố tình phe phẩy quạt bước đến trước mặt ta, "Bao nhiêu tiền? Ta mua?"

Ta mím môi lắc lắc đầu, muốn kéo Hồ Phi vòng qua Mặc Trương mà đi, có lẽ Hồ Phi đã phát hiện, giờ phút này chiếc chiếu nhẹ bỗng như không có gì sức nặng, những người vây xem đều hô lên, "Thì ra tiểu quả phụ có sức mạnh vô cùng, mua về cũng có thể gánh vác công việc lao động nặng nhọc!"

Ta cho rằng Mặc Trương còn có thể ngăn cản ta, trong lòng cùng Hồ Phi thương nghị nên thoát thân như thế nào mới không hù dọa đám người thường vây quanh nhìn, nhưng mà Mặc Trương lại nghiêng người tránh ra, ta vội vàng mượn đường mà trốn chạy, chỉ nghe phía sau một đám kinh hô, đợi đến nơi vắng vẻ Hồ Phi cọ cọ một chút rồi từ trên mặt đất bật dậy, ta đang thờ hồn hèn, liền nhìn thấy Mặc Trương tươi cười đầy mặt đột nhiên xuất hiện, chợt đứng gần sát bên người ta, sợ tới mức suýt nữa ta đã ngừng thở.

"Bán mình à? Bao nhiêu tiền vậy?" Mặc Trương nhíu mày, đưa tay dùng quạt mà hung ác gõ lên trán ta. Ta chỉ cảm thấy vạn phần ghen uất, vì sao ai cũng thích đánh ta, chẳng lẽ là khinh thường ta yếu đuối? Cảm thấy rất nhớ sự phụ, ngay cả sự hấp dẫn của bánh bao kia, cũng phai nhạt rất nhiều!

"Bán mình cũng không chọn tướng mạo cho đẹp chút, còn bán mình chôn chồng! Da mặt dày!" Mặc Trương vừa giáo huấn, vừa lại gõ cây quạt vào trán ta.

Lúc này Hồ Phi từ phía sau anh dừng đứng ra, "Đánh cái gì mà đánh, bán mình chôn chồng thì có cái gì không đúng? Ta chính là phu quân của nàng ấy!"

Ta chắc biết chữ phu quân là có ý nghĩa gì, nhất thời mặt đỏ lên, đứa nhỏ chết tiệt cư nhiên khinh thường ta không biết chữ!

"Chưa dứt sữa!" Mặc Trương ngay cả mắt cũng không nâng, làm pháp thuật khiến cho Hồ Phi đứng tại chỗ không thể nhúc nhích, sau đó hóa ra một chiếc gương nước, "Người xem bộ dạng của người này, có thể bán được sao?"

Ta quan sát người ở trong gương kia, rõ ràng phát hiện một làn da ó vàng, tóc như cỏ khô, hốc mắt sâu hút, răng hô mặt méo, lập tức hiểu rõ vì sao quỳ lâu như vậy cũng không có người để ý tới, trong lòng oán niệm Hồ Phi vô số lần, nếu không phải biến ta thành bộ dạng này, chỉ sợ sớm đã bán được rồi đôi bánh bao, cũng không đến mức luôn bán không được, cuối cùng gặp phải tên xấu xa Mặc Trương!

Giờ phút này, hần sẽ không đem ta về đây biến chứ? Ta cảm thấy chân ta cũng bắt đầu run lên !

"Vì sao vụng trộm chạy đến thế gian?" Lúc này về mặt Mặc Trương rất nghiêm túc, ta không dám tranh luận, ngoan ngoãn nói rõ ràng mọi chuyện.

"Ngươi cũng biết tiểu tiên trên trời muốn hạ phàm phải xin qua nhiều tầng chỉ thị, ký tên đồng ý?" Mây của Mặc Tương nhú chặt, ta liên tục gật đầu, "Biết biết!"

Chính vì nghe nói hạ phàm không dễ, nên thừa dịp lúc này mới đến nhân gian du ngoạn thôi.

"Thiên giới không đồng ý cho các ngươi tùy ý hạ phàm, đều vì nhân gian tồn tại yêu ma, nếu bậc tiểu tiên như các ngươi gặp phải, cũng chỉ có thể là thịt! Các ngươi hạ phàm, chính là tặng thịt đến!"

Ta nghiêng đầu liếc Hồ Phi một cái, chỉ thấy hán mặt đỏ cổ thô, có lẽ chứa nhiều bất mãn cần giải bày, Mặc Tương cố tình không cho hắn nói, thật là có chút đáng thương.

Ta rất thực tế, nghe đến có yêu ma đương nhiên liền nghĩ mà sợ, ngay cả Thủy Dạng thượng thần cũng có thể bị yêu ma ăn luôn, huống chi ta chỉ là một cây lúa non như vậy? Chính là bây giờ Hồ Phi bị chế trụ, bản thân ta khẳng định trở về Tuyết Sơn thật không thể rồi, nhìn bộ dạng kia của Mặc Tương, vẫn thật sự là muốn đem ta về đáy biển?

Ta sợ hãi !

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: THIÊN KIẾP

Mặc Tương vẫn chưa đề cập đến việc muốn bắt ta về đáy biển, ta cũng liền bất chấp mĩ vị bánh bao, van cầu hắn giải cấm chế đối với Hồ Phi, để cho chúng ta trở về. Nhưng mà Mặc Tương lại nháy mắt mấy cái nói, "Không vội, không vội! Các ngươi dù sao cũng đã đến nhân gian du ngoạn, không bằng ta mang các ngươi đi dạo chung quanh?"

Ta không yên, thực tại không muốn đi chung đường với hắn.

Nhưng mà cây quạt của Mặc Tương lay động, "Ta có tiền!" Vừa dứt lời, hắn cỡi bò cấm chế cho Hồ Phi, sau khi Hồ Phi có thể động đậy thì đưa tay kéo lấy ta, "Đi, đi!"

Vừa mới đi vài bước, chợt nghe Mặc Tương ở phía sau trào phúng nói, "Ngươi sợ ta?"

Ta vội vã gật đầu, đúng vậy đúng vậy. Kỳ thực ta càng sợ chính là con quái thú Cửu Anh mà ngươi nuôi dưỡng kia, nhưng là Cửu Anh sợ ngươi, vì thế, ta cũng sợ ngươi, nếu như cuộc đời này không gặp lại, thì không còn gì tốt hơn.

Ngay lúc đó, đứa trẻ bướng bỉnh Hồ Phi kia lại đột nhiên dừng lại, xoay người hét lớn về phía hắn, "Ai sợ ngươi !"

Mặc Tương hơi nhíu mày, vẻ mặt mỉa mai, Hồ Phi tức sùi bọt mép, nếu không phải do ta lôi kéo, chỉ sợ đã muốn nhảy lên trên người Mặc Tương đánh lộn cào xé với hắn!

Ta liều chết giữ chặt Hồ Phi, "Đi thôi đi thôi!"

Hồ Phi lại 'hừ' một tiếng, có chết cũng không đi, mặc cho ta khuyên giải như thế nào, cũng muốn khiêu chiến với Mặc Tương. Ta nghĩ thầm mới vừa rồi ngươi còn bị người ta làm cho không thể động đậy, vết sẹo tốt rồi thì đã nhanh chóng quên đau, khiêu chiến với Mặc Tương, vậy không phải là tự đi tìm khổ sao?

"Ta bất quá chỉ là muốn đi dạo với các ngươi, ngươi cũng không dám, còn khiêu chiến cái gì?" Mặc Tương khí định thần nhàn đong đưa cây quạt, mí mắt ta giật giật, bỗng nhiên liền cảm thấy ý cười kia của Mặc Tương thật âm hiểm.

"Hừ! Thế nào không dám? Cùng đi thì cùng đi! Miêu Miêu, thích cái gì thì cứ tùy tiện mua, dù sao cũng là hán trả tiền!" Hồ Phi quay đầu sang một bên, bắt đầu tính khí cáu kỉnh mà đùa giỡn. Ta rất sốt ruột, bỏ tay hắn ra nói, "Ta phải đi về!"

"Ngươi muốn tự mình trở về!" Sau khi Hồ Phi trừng thẳng ta một cái, lại quay đầu sang một bên.

Ta cực kì tức giận, nếu ta có thể tự mình trở về còn có thể chờ ngươi sao? Lúc này Mặc Tương cố tình khoanh tay đứng một bên xem diễn, thấy ta nhìn hắn, còn nhẹ nhàng bỏ xuống một câu, "Thương lượng xong chưa?"

Thương lượng cái rắm!

Hiện thời ta cực kỳ oán giận bản thân không có pháp khí thay cho việc đi bộ, sớm biết vậy thì sẽ không đi chơi, bây giờ, ta làm gì có quyền phát ngôn. Ta oán hận nghiêng rằng, Mặc Trương lại cứ nháy mắt một cách xinh tươi về hướng ta, thật sự là rất đáng ghét.

Mặc Trương dắt theo chúng ta đi dạo xung quanh, ta cau mày hờn dỗi, ngay cả phong cảnh ven đường cũng không nhập vào trong mắt ta, Hồ Phi hân cũng không nói chuyện, chỉ là trong đôi mắt giống như đang phun lửa, mà Mặc Trương cũng tự bản thân mình nói nói cười cười, hơi có chút tự đắc vui vẻ.

Ta hết sức buồn rầu, lại bỗng nhiên nghĩ đến thiên địa rộng lớn, vì sao mới ra khỏi cửa đã gặp phải Mặc Trương. Mặc Trương là long thái tử cao quý của Đông Hải, xưa nay công việc phải xử lý rất nhiều, làm sao có thể tiêu dao xuất hiện tại nơi này như thế, ta cảm thấy tò mò thuận miệng hỏi, nào ngờ sắc mặt của Mặc Trương ‘vèo’ một cái thì biến đổi, sau đó lại gõ cây quạt vào ta mà nói, "Suýt nữa làm lỡ chính sự."

Ta lập tức thờ ra, chấp tay về phía hắn, "Ngài đã có chuyện quan trọng phải bận rộn, chúng ta cũng không quấy rầy." Sau khi nói xong, ta bẽn lẽn hưng phấn mà vẫy tay về phía hắn, kết quả khoe miệng của Mặc Trương giật giật, có lẽ không thể nói gì.

Hắn nhìn nhìn sắc trời, "Kỳ thực cũng không phải rất bận, hôm nay trăng tròn, hắc giao trong hồ Ân Nguyệt lịch kiếp, nếu là độ kiếp thành công, liền có thể hóa thân thành rồng, trở thành tộc của ta. Ta đến đó là xem nó độ kiếp, nếu thành, liền phong nó làm hồ thần Ân Nguyệt."

"Nếu thất bại thì sao?" Ta theo bản năng hỏi hắn.

"Đương nhiên là tự tay lấy nội đan." Mặc Trương thần nhiên nói.

Ta hơi có chút buồn bực, "Vậy nó sẽ chết mất?"

"Bụi phi nhân diệt!" (*thành tro bụi bị chôn vùi*) Lần này là Hồ Phi trả lời, nghe được lời ấy, ta càng phiền muộn trong lòng, "Vì sao phải như vậy chứ?"

Hồ Phi cười nhạt, "Ngươi trở thành tiên rất dễ dàng?"

Ta xấu hổ gật đầu, "Hình như quả thật rất dễ dàng a!"

"Thành tiên tất phải trải qua chín lần thiên kiếp, thiên hạ này có biết bao nhiêu sinh linh tu tiên chỉ kém một bước thì có thể đắc đạo thành tiên, lại chết trong cửu trọng thiên lôi, bị đánh đến hồn bay phách tán." Về mặt của Hồ Phi kiêu ngạo mà giải thích cho ta nghe, ta không biết lắm, cho nên hỏi hắn, "Ngươi cũng từng bị đánh qua?"

Sau đó sắc mặt hắn đỏ lên, ngượng ngùng nói, "Ta trời sinh tiên mệnh, há có thể so sánh chung với những sinh linh của thế gian?"

Ta lại quay đầu hỏi Mặc Trương, chỉ thấy hắn giật giật khoe miệng, ta liền biết hắn cũng là chưa từng bị đánh qua, nghĩ đến cũng phải bởi vì hắn là long thái tử của Đông Hải.

Ta cúi đầu không nói, Mặc Trương an ủi ta nói, "Con giao long kia tu hành cần cù chăm chỉ, có lẽ đã chuẩn bị chu toàn, đừng lo!"

Ta lắc đầu, kỳ thực ta càng lo lắng hơn chính là bản thân ta.

"Ta chưa từng bị đánh qua!" Ta lẩm bẩm nói.

Ta cho rằng giờ phút này hai người này sẽ đồng tình với ta, cũng không ngờ Mặc Trương lại gõ cây quạt lên đầu ta, "Ngươi có Viêm Hoàng Thần Quân làm sư phụ, còn sợ thần lôi còn con sao?"

Ta lẩm bẩm: "Sư phụ bận rộn như vậy, nếu không chiếu cố ta thì làm sao bây giờ?"

Vừa nói xong, Hồ Phi cùng Mặc Trương hai người liền đồng thời mở miệng, "Vậy không phải còn có ta sao!"

Ta quan sát hai người bọn họ, một người còn nhỏ tuổi hơn ta, một người ý nghĩ xấu xa đầy mình, đều thật sự không đáng tin, Mặc Trương còn có tình sờ sờ đầu ta, "Miêu Miêu, đừng lo lắng, có thiên lôi, ta chống đỡ thay ngươi!"

Hắn vừa nói xong, Hồ Phi liền xắn tay áo muốn đánh người, "Ai muốn ngươi thay, ta sẽ che chở cho Miêu Miêu!" Hai người này nổi lên tranh chấp liền bắt đầu đấu võ mồm ngươi một một câu ta một câu, ta thật vất vả để đánh gãy cuộc tranh chấp này, sau đó cầu khẩn Mặc Trương mang ta đi xem giao long lịch kiếp.

Tuyệt Vực nói sư phụ bọn họ vào núi thì phải đi mấy ngày lận, vì thế ta nán lại nơi này một đêm chắc cũng không quan trọng lắm, ta chưa bị sét đánh qua, đương nhiên muốn mở mang kiến thức một phen, cho trong lòng bản thân có một hình mẫu trước, chờ sau này lôi kiếp đánh đến ta, cũng có phản ứng tốt nhất, ta nghĩ như thế.

Mặc Trương gật đầu đồng ý, sau đó theo hắn tùy ý đi dạo khắp nơi, đợi đến khi mặt trời xuống núi, hắn liền dẫn chúng ta đi đến ven hồ Ân Nguyệt, làm pháp thuật giấu đi hơi thở của chúng ta.

Chúng ta một hàng ba người đứng ở trên đụn mây, lúc này mặt hồ kia xanh thẳm, bình lặng như mặt của thủy kính, ta nghi hoặc nhìn Mặc Trương, hay là hắn nhớ lắm?

Mặc Trương lắc đầu, dặn dò ta chớ để làm bừa, chỉ cần yên tĩnh đứng nhìn là tốt rồi. Lại ngồi như vậy khoảng một canh giờ, mặt trăng treo trên ngọn liễu,

ánh sáng như làn sương mờ ảo, phủ lên mặt hồ như một tầng lụa mỏng nhàn nhạt. Ta thật sự mệt mỏi, cúi đầu ngủ gật, đang lúc buồn ngủ, bị ai dùng sức chọc một cái vào ót.

Mở to mắt nhìn, hai người bọn họ đều nhìn chăm chăm mặt hồ không hề chớp mắt, thật sự là nhìn không ra ai là hung thủ đáng giận kia, ta thờ dài, đành phải bỏ cuộc, đem lực chú ý cũng tập trung ở trên mặt hồ, mà lúc này, mặt hồ yên tĩnh kia cũng bắt đầu có sự thay đổi.

Ở chính giữa hồ bắt đầu nổi lên lốc xoáy, một vòng rồi lại một vòng tỏa ra bốn phía, sau một lát toàn bộ mặt hồ tựa như bị đun sôi, ta đang vô cùng kinh ngạc lẫn hoài nghi, chợt thấy một vật lớn màu đen vọt lên khỏi mặt nước, đang bay lên, nhảy đến trời cao, dường như muốn nuốt lấy ánh trăng trên bầu trời kia.

Ngay sau đó con vật lớn kia lại nhào xuống trong hồ, bọt nước văng khắp nơi, ta ngồi ở trên đụn mây, cũng hoảng hốt cảm thấy có nước lạnh từ hồ bắn lên mặt. Sau khi nó nhào trở lại hồ, chỉ thấy một bóng đen bơi lội cuộn cuộn dưới mặt nước, lại một lát sau, nó lại nhảy vọt lên, còn cao hơn so với lần trước, lúc nó bay vọt lên cách ta không xa lắm, ta mở hồ thấy móng vuốt và vây ở cái bụng dưới của nó, vây kia giống như vừa mới mới mọc ra, ánh lên sắc trắng lạnh lạnh.

Ta ghen hòng nhìn trân trối, đưa tay thúc vào Mặc Tương, "Mấy con giao long này nhảy nhảy như vậy, có thể nhảy thành rồng?"

Giao long có thể thành rồng, ta đây một cây lúa mạ, có thể biến thành cái gì? Chẳng lẽ là cao lương?

...

Ách, ta không muốn ~~

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: BÁNH BỘT MÌ

Con hắc giao long kia nhảy lên nhảy xuống, hình như đang hấp thu tinh hoa của mặt trăng, toàn bộ thân thể trở nên hơi hơi trắng trắng, ta cảm thấy tê nhạt vô vị, nhìn mà buồn ngủ.

Mà giờ này mặt trăng đã nhô lên cao, lúc này không hiểu có phải do bị giao long hấp thu nhiều quá, thế nhưng mặt sáng bóng rực rỡ, ta kinh hãi nói, "A, mặt trăng bị nó ăn luôn!"

Kết quả một tiếng thét kinh hãi này, đổi lấy là hai tiếng cười nhạo.

Mặc Tương nói hiện giờ mây đen đang che ánh trăng, thần lôi có lẽ sắp đánh xuống. Nghe được lời của hắn, ta liền hơi hơi khản trương, mạnh mẽ xóc lại tinh thần, xem nhìn hắc giao long kia đang cuộn người. Sau một lát, một tia chớp cắt ngang qua màn đêm, hình như xé rách cả không trung, sau đó tia chớp kia giống như có đôi mắt dài, lập tức đánh tới trên người giao long, ta nhìn trên thân giao long kia bắn ra một tầng ánh sáng, bao chặt lấy toàn bộ thân thể của nó, mạnh mẽ kháng cự lại tia sét đánh, nhìn thân hình của giao long hơi hơi lay động một chút, ta nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Nào ngờ Hồ Phi nói ta không có kiến thức, hiện thời chỉ mới là tia sét thứ nhất, đợi đến đánh xong chín lần, mới có thể biết được kết cục. Vì thế trái tim của ta mới hạ xuống lại căng thẳng treo lên, nếu đổi lại ta là người chịu tia sét đó, khẳng định chịu không nổi, trực tiếp bị đốt thành tro, mà đây chỉ mới là tia sét thứ nhất thôi, tâm trạng ta nặng nề hẳn.

Lúc này trời đất biến sắc, mây đen dày đặc, tiếng sấm cuộn cuộn, hình như trong khoảnh khắc sẽ có cơn mưa lớn giội xuống, con giao long kia trôi nổi giữa không trung vẫn không nhúc nhích, có lẽ đang giữ sức. Ta nhìn thấy trên đầu giao long hiện lên một cây dù, thầm nghĩ giao long này còn sợ thấm mưa, liền nghiêng đầu qua hỏi Mặc Tương, "Người xem hắc giao long cũng bung dù rồi, chúng ta đi tìm một nơi tránh mưa đi, nhìn sắc trời này, chắc là sắp có mưa to đó!"

Kết quả lời vừa nói ra khỏi miệng, Mặc Tương và Hồ Phi đều đồng thời xoay người nhìn ta một cách xem thường.

"Người như thế nào lại ngốc như vậy a!" Hồ Phi vội vàng chế nhạo ta, trong lòng ta biết kiến thức của bản thân mình quá thiên cận chi có thể làm trò cười, cố quay đầu đi, không quan tâm hắn, cẩn thận nghiên cứu cái dù kia đặc biệt ở chỗ nào.

Sau đó Mặc Tương lại đưa tay đặt lên vai ta, "Miêu Miêu, Viêm Hoàng Thần Quân chưa từng dạy người cái gì, người vẫn nên theo ta về đáy biển đi!"

Ta căm ghét hất tay hắn xuống, "Ta ở đáy biển ba trăm năm người cũng không dạy ta cái gì, hơn nữa sư phụ người có dạy ta, chỉ tại bản thân ta ngu dốt!"

Được rồi, tuy rằng sư phụ quả thực không dạy cho ta nhiều thứ, nhưng mà ta cảm thấy, ta phải thể sống chết bảo vệ thể diện cho sư phụ, không thể làm cho hắn mất mặt, không thể để cho bất luận kẻ nào với bất cứ hình thức gì nói xấu hắn.

"Cây dù kia kỳ thực là linh khí hộ thân, con giao long này không biết từ đâu mà có, có thể thay nó chịu đựng được mấy đạo sấm sét của thần lôi." Mặc Trương giải thích nói, "Chỉ là lúc này còn sớm, nên giữ lại đến phút cuối cùng dùng để bảo vệ tính mệnh mình!"

Mặc Trương vừa dứt lời, thần lôi lại đánh xuống, lần này không phải chỉ một tia, mà là một tia liên tiếp theo một tia, đồng thời đánh xuống ba tia sét, tiếng sấm cuộn cuộn chấn động lỗ tai, kim quang chói mắt, sáng chói khiến ta phải nhắm chặt mắt, đợi đến khi mở lại, cũng chỉ thấy cây dù vẫn còn trôi nổi trên đầu con hắc giao long kia, chỉ có tổn hại nửa bên. Nhưng mà may mắn, ngược lại trên người hắc giao long kia còn chưa có bị thương, có lẽ đều bị linh khí kia chặn đỡ. Ta đoán là, căn bản thần lôi cũng có thể dùng ngoại vật để tránh đỡ, có lẽ, vẫn thật dễ dàng a.

"Cái dù của nó bị hỏng rồi, phải đổi một cây khác đi!" Ta nói rất đúng vào trọng tâm.

Hồ Phi: "..."

Hồ Phi có lẽ bị ta chọc tức, nhìn ta hồi lâu cũng không hé răng, thật lâu sau mới ần ần thở dài, ta bị hắn nhìn đến không được tự nhiên, chống cằm tiếp tục nhìn con hắc giao long không chớp mắt.

"Linh khí, người cho là rất dễ chế luyện sao. Cái linh khí này của hắc giao long, sợ là pháp bảo hộ thân hiếm có trên thế gian, rất có khả năng là di vật của tiên gia, có thể có một cái như vậy, đã cực kỳ khó khăn!" Mặc Trương nhíu nhíu mày, "Cái dù kia nhiều nhất còn chịu đựng được hai tia nữa, mà càng về sau càng hung hiểm, hắc giao long này không còn bao nhiêu khí lực nữa, đến sau đó sẽ không cách nào chịu nổi, thật sự nguy hiểm!"

Lời nói của Mặc Trương rất nhanh đã được chứng minh, lại có ba đạo thần lôi đánh xuống, sau khi hai tia sét trước đánh xuống, cây dù kia liền triệt để chỉ còn lại có khung xương, mà tia thứ ba này, cũng là trực tiếp đánh xuống trên người hắc giao long, văng sáng hộ thân cũng hoàn toàn biến mất, toàn bộ thân người của hắc giao long đều ừng ờ như bị đốt cháy, sau một lát, hắc giao long kia ngã vào trong nước, nửa ngày không thấy động tĩnh gì.

"Sẽ không chết đó chứ?" Ta rất lo lắng.

Hình như nó chỉ còn có hai tia thần lôi nữa là có thể thành tiên, khổ tu nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại phải thất bại trong gang tấc?

Đang cực kỳ lo lắng, mặt hồ chợt cuộn cuộn nổi sóng, hắc giao long kia bay vút lên không trung, phóng qua chúng ta trong nháy mắt, ta nhìn thấy trên da thịt lưng nó bị xé rách dữ dội, máu tươi ào ạt chảy ra, tựa như nhuộm một tầng vẩy hồng. Ta hoảng sợ.

Không đợi cho nó có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi, tia thần lôi thứ tám lại đánh xuống, lập tức đánh nó rơi xuống trong hồ, 'đùng' một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, trong bọt nước bắn tung tóe này, ta nhìn thấy được mùi máu tươi nồng đậm. Ngay cả bọt nước bắn lên cánh tay, cũng có một cảm giác dính dính.

Còn một tia thần lôi cuối cùng, nó còn chống chọi nổi không?

"Có lẽ không được!" Mặc Trương nhìn nhìn trời, lại nhìn đáy hồ sâu thăm thẳm kia, nửa ngày mới nói.

"Thịt giao long ăn rất ngon đây!" Về mặt Hồ Phi đặc ý, nhìn nhìn mặt hồ kia, ánh mắt cũng ần lên màu xanh lục.

Trong lòng ta không thoải mái, cho nên rất chán ghét bộ dạng này của hắn có lẽ sự chán ghét thể hiện rất rõ ràng trên mặt ta, hắn quay đầu nhìn thấy ta, "Thật đó, một con lớn như vậy, làm được biết bao nhiêu cái bánh bao thịt cho người ăn a!"

Ta: "..."

Ta càng nghĩ, không biết được khi nào tia thần lôi thứ chín đánh xuống, Hồ Phi cùng Mặc Trương đều tính là tiên nhân, vì sao không trợ giúp cho nó? Tuyệt Vực được một giọt nước mắt của Phật Tổ cũng có thể trở thành thổ thần, hai vị này tuy rằng không bằng với Phật Tổ, nhưng tốt xấu gì cũng là tiên, nếu không thì cũng rơi lệ hoặc là đổ máu, để độ hắc giao long này thành tiên luôn đi cho xong!

Ta đem ý nghĩ của ta nói cho hai người bọn họ nghe, kết quả lại chỉ đổi được một câu 'tất cả đều có định sẵn', nghĩ đến hai người bọn họ không muốn ra tay, thì qua loa nói ra một câu có vẻ quang minh chính đại như vậy với ta, ta suy nghĩ tình thế đắn đo một chút, liền nhìn thấy bầu trời chợt sáng, tia thần lôi kia cuối cùng cũng sắp đến!

Lúc chỉ mảnh treo chuông!

Ta, cắn nát đầu ngón tay của mình.

Sau khi đem một giọt huyết châu, vẩy vào trong hồ kia.

Sau đó mặt hồ vẫn bình yên như trước, hoàn toàn không có động tĩnh, hai người Hồ Phi cùng Mặc Trương trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ta, sau một lát, hai người đều cười ha ha.

Ta sáng tỏ. Tuy ta là đồ nhi của Viêm Hoàng Thần Quân, lại cũng không tính là thần tiên chân chính.

Có lẽ đoán được suy nghĩ của ta, Mặc Trương đưa tay vuốt đầu ta, "Tính là người đăng trong tiên tịch, nhưng cùng lắm cũng chỉ ở cấp tiểu tiên, há có thể so sánh cùng Phật Tổ? Bất kể huyết nhục của ta, hay là Hồ Phi đều không có tác dụng, huống chi là người? Bây giờ, sợ cũng chỉ có huyết nhục của vài vị thượng thần ít ỏi kia mới có thể làm được!"

Ta cúi đầu không nói, bởi vì tâm tình không tốt cũng tùy ý cho hấn vỗ đầu ta.

Kết quả Hồ Phi không bỏ qua, lại muốn cẩu xé với hấn, đang lúc lôi kéo, chợt thấy giao long kia bay lên không, trên người máu tươi đầm đìa, nhưng lại thẳng hướng trời cao, giống như muốn đón nhận tia thần lôi cuối cùng kia.

Ta trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Mặc Tương cũng là sùng sốt, "Kiên cường như thế, thật đúng là một con giao long tốt!"

Hắc giao cùng cự kiếm màu vàng chạm vào nhau, phảng phất một hào quang màu vàng, chắn ngang nó, trong khoảnh khắc đó ánh lửa bắn ra bốn phía, khói đen bắn ra, tiếng kêu bi thảm trong cổ họng ta khó khăn lắm mới nhìn xuống được, trong ánh mắt cũng là thất sự nhìn không được mà lăn xuống mấy giọt nước mắt.

"Xong rồi, ta đi che chở nguyên thần của nó, tránh cho nó kết cục hồn phi phách tán, hủy mất thân thể, cũng có thể tu luyện lại một lần nữa, làm một Tân tiên nho nhỏ!" Sau khi nói xong Mặc Tương từ trên mây nhảy xuống, hào quang nhiều màu từ trong tay áo của hấn bay ra, ta biết vật đó, là ngọn đèn lưu ly nhiều màu lần trước!

Nhưng mà hấn còn chưa tiếng lại gần, liền đã kinh ngạc ra tiếng.

Hồ Phi thúc giục độn mây đuổi tới, ta thò đầu ra xem, liền phát hiện trong đám khói sương màu đen, khó khăn lắm mới thấy được một vùng ánh sáng nho nhỏ, mà bên trong vùng ánh sáng này, là một con rồng nhỏ màu trắng bạc, cuộn mình thành một khối giống như bánh bột mì, vẫn không nhúc nhích dường như vẫn còn đang nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: MẪU THÂN

Tiểu Bạch Long kia cùng lắm chỉ dài một thước, to bằng ngón tay cái, trên đầu có hai cái sừng nhỏ, nhìn có vẻ lạnh lợi, đáng yêu. Lòng ta tràn đầy vui mừng, đưa tay chọc chọc đầu nó, nó hơi hơi nhúc nhích một chút, lại vùi đầu vùi dưới thân người không động dậy nữa.

"Hắc giao long hồ Ân Nguyệt!" Ta quan sát tỉ mỉ con bạch long xinh xắn kia, chợt nghe Mặc Tương gào thét bên tai, giọng nói lộ ra uy nghiêm, hù dọa ta đến chấn động!

Bạch long đang cuộn mình thành một khối cũng bị kinh sợ, chậm rãi nhô đầu ra, thân mình run run, hoàn toàn mất khí thế hung hãn chống chọi với thiên lôi lúc trước, ta nhìn dáng vẻ này của nó, chẳng lẽ là bị đánh choáng váng rồi sao?

Mặc Tương cũng do dự, sau một lúc lâu mới nói, "Vốn định là độ kiếp thành công sẽ phong thành hồ thần của hồ Ân Nguyệt, nhưng hôm nay với dáng vẻ này của nó, giống như đứa trẻ mới sinh, khiến cho người ta khó xử."

"Một khi đã như vậy, liền nướng lên ăn đi, chắc chắn, vốn nhiều thịt như vậy, hiện tại thu nhỏ lại thành chút xíu vậy, cũng không đủ nhét kê răng!" Hồ Phi liền tục thờ dài, ta cảm giận trừng hấn một cái, cả ngày chỉ biết ăn thịt, không có chút lòng thương hại, mấy loài thú này đều có một đức hạnh, chính xác gọi là người không biết xấu hổ.

Có lẽ là nghe được muốn ăn nó, Tiểu Bạch Long lại co chặt một chút, ta vron tay đi nhẹ nhàng sờ đầu nó muốn trấn an nó một phen, cũng không ngờ nó thế nhưng một ngụm cắn ngón tay ta không tha, lại là ngay chính ngón tay mà ta tự cắn để nhỏ máu kia, bây giờ ta đau đến nhe răng trợn mắt dùng sức vùng tay, nó theo tay ta mà dao động lên xuống, lắc lư dữ dội như vậy mà vẫn không chịu nhả ra, ngược lại khiến cho ta càng thêm đau đớn, vẫn là Mặc Tương cầm giữ cánh tay ta, sau đó nắm chặt đầu Tiểu Bạch Long kia, mới khiến cho nó nói lòng miệng.

Ta nhìn dấu răng trên ngón tay trở, quả thật oan ức đến cực điểm.

Mặc Tương cầm Tiểu Bạch Long đó trong tay, sau một lát, ta phát hiện thân mình nó lại nổi lên một chút biến hóa. Lúc trước chỉ to bằng ngón cái, giờ phút này quanh thân tỏa ra ánh sáng nhạt màu bạc óng ánh, đợi cho hào quang tan đi, nó thế nhưng lại lớn bằng cánh tay ta, tốc độ này cũng thật làm cho người ta sợ hãi!

"A, lúc trước chỉ khoảng chừng con cá chạch, hiện tại liền biến thành con rắn lớn? Qua một lát nữa có phải sẽ càng lớn hay không? Ngược lại càng có nhiều thịt rồi!" Ba câu của Hồ Phi không rời khỏi ăn thịt, bạch long trong tay Mặc Tương cực kỳ mất tự nhiên vận vẹo, phát ra tiếng riu rít mỏng manh, bốn cái chân lại muốn cào lấy cái gì đó để dựa vào mà liều mạng lay động, lại bị Mặc Tương nhẹ nhàng xách lên nên không dùng được lực, cuối cùng thế nhưng cứng ngắt tại chỗ không nhúc nhích nữa, giống như một cây gậy trắng thẳng tuột, ta thấy nó đáng thương, đương nhiên nghĩ đến hoàn cảnh những năm tháng trôi chảy bị Mặc Tương ép buộc, khó tránh khỏi động lòng trắc ẩn, vì thế nói, "Kẹp đầu nó như vậy chắc hẳn rất khó chịu, không bằng ném xuống hồ đi!"

Đôi mắt Mặc Tương chợt lóe, "Có lẽ tia thần lôi cuối cùng đã hủy đi tâm trí của nó, hiện thời ngây thơ giống như đứa trẻ mới sinh, ngược lại có vài phần giống người!"

Ta có chút tò mò, liền không có truy cứu hấn nhạo báng ta ngu dốt coi như tâm trí không được đầy đủ, chỉ hỏi, "Độ kiếp thành công sẽ biến thành như vậy? Còn nhớ rõ chuyện cũ trước kia không? Coi như sống lại một lần nữa?"

"Không phải a, bình thường mà nói thành công thì sẽ thành tiên, thất bại liền hồn phi phách tán, giống nó như vậy, cũng là lần đầu ta thấy qua!" Về mặt Hồ Phi nghiêm trang giải thích, ta thăm nghĩ người mới sống có bao nhiêu năm, có thể gặp mấy lần phi thăng, hừ!

"Vậy nó còn được phong làm hồ thần hay không đây?" Ta quan sát Tiểu Bạch Long cứng ngắc kia, mà trùng hợp nó cũng chuyển ánh mắt nhìn đến ta, đôi mắt ần ần màu lam bỗng nhiên che phủ một tầng hơi nước, một lát sau còn có giọt nước mắt cực lớn lăn chảy xuống, cùng với tiếng khóc oa oa nức nỏ, ta hoảng hốt nghe được tiếng gào khóc nho nhỏ đó, "Nó đang nói chuyện?"

Ta chỉ vào Tiểu Bạch Long với một vẻ mặt kinh ngạc, sau khi ngón tay đang nắm nó của Mặc Tương hơi di chuyển một chút, đầu rồng bị kẹp chặt kia ‘vèo’ một cái chuyển qua dán trên người ta, sau một lát ta thấy nó lắc lắc đuôi, nhỏ giọng gọi một tiếng, "Mẹ!"

Ta nhất thời kinh sợ !

Mặc Tương cùng Hồ Phi đều là sùng sốt, sau một lát hai người cùng lúc cười to, ta xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng lại không có cách nào với hai người này, đành phải tức giận phất ống tay áo, xoay đầu sang chỗ khác, không nhìn tới bọn họ.

Đột nhiên trên vai hơi nặng, quay đầu liền nhìn thấy Tiểu Bạch Long kia bám trên vai ta, bốn chân nắm chặt quần áo của ta, một đôi mắt sưng mù mênh mông, bị ta trùng liên bắt đầu khóc thút thít nghẹn ngào, cúi đầu rơi nước mắt, làm cho lớp áo trên vai ta ướt đầm nước mắt, giống như bị gội một gáo nước, quả nhiên đáng sợ!

Ta đưa tay muốn kéo nó ra, nó trơn trượt uốn éo, lại sợ hãi gọi ‘mẹ’.

Mặc Tương cùng Hồ Phi có lẽ cảm thấy thú vị, đều khoanh tay về mặt vui sướng khi người gặp họa đứng một bên mà xem diễn, ta thờ dài, ta biết được mấy động vật mới sinh sẽ cho rằng người đầu tiên mà nó mở mắt trông thấy là mẫu thân, lập tức chọc chọc đầu bạch long kia, thấy nó kinh ngạc ngẩng đầu liền thuận tay chỉ vào Mặc Tương, "Nhìn thấy không, người đó mới là mẹ của người!"

Phốc! tên tiểu tử Hồ Phi kia lần này càng cười đến không thẳng thắt lưng được, nhưng Mặc Tương lại bình tĩnh thông dong lấy cây quạt ra chậm rãi lay động, sau đó hướng tới Tiểu Bạch Long cười ôn hòa vô hại, cây quạt ‘bá’ một cái khép điểm nhẹ lên đầu nó, "Ngoan, gọi cha!"

Đầu Tiểu Bạch Long dao động sang trái rồi sang phải, nhìn ta một lát, rồi nhìn Mặc Tương một lát, đang lúc do dự, Hồ Phi bỗng nhiên vọt tới nó nhếch miệng lộ ra một hàm răng nanh, "Người dám gọi hần là cha, ta liền ăn người!"

Ta cảm nhận được nó sợ hãi, nên lại sờ nó bày tỏ ý trấn an, nào ngờ nó bỗng nhiên lại biến trở về to bằng ngón tay như cũ trong nháy mắt quán lên cổ tay ta, giống như ta đang đeo một cái vòng ngọc màu trắng. Ta nhìn nó mà dở khóc dở cười, hay là thật phải làm mẹ của nó? Đáng thương cho ta một cây lúa mạ nho nhỏ, thế nhưng bị một con bạch long đắc đạo thẳng tiền nhận làm mẫu thân, đợi đến ngày kia khi nó khôi phục thần thức, khó bảo đảm sẽ không thẹn quá thành giận đem ta nhai nát để làm sạch răng, ôi này, ta sợ hãi a!

Lúc này Hồ Phi và Mặc Tương đang đấu võ mồm, Hồ Phi có lẽ muốn động thủ, kết quả bị Mặc Tương bắt lấy gáy, hết sức bình tĩnh xách trong tay, ta hiểu được sức chiến đấu của Mặc Tương bất phàm, Hồ Phi có tu vi mấy trăm năm kia ở trước mặt hần lại hoàn toàn không chịu nổi một đòn công kích, nghĩ đến lúc trước kia bị Mặc Tương khi dễ, bỗng nhiên cảm thấy đồng mệnh tương liên, sau khi hành lễ theo quy củ với Mặc Tương trầm giọng nói, "Thái tử điện hạ, trời đã sáng rồi, ta cùng với Hồ Phi đi ra ngoài lâu như vậy, cần phải nhanh chóng trở về Tuyết Sơn, để tránh sự phụ trách phạt!"

Oành!

Mặc Tương buông tay, hừ lạnh một tiếng nói, "Lại lấy Viêm Hoàng Thần Quân ra áp chế ta?"

Hồ Phi xoay người một cái ngồi xổm trên đám mây, nghe răng nhếch miệng về hướng Mặc Tương, trong cổ họng phát ra phát ra tiếng gầm nhẹ, chắc hần tức giận đến cực điểm, mà hần hiện nay tuy là hình người, trên đầu lại nhô lên hai lỗ tai xù lông, ta cảm thấy tò mò đưa tay sờ sờ một phen, lông xù mềm mềm êm êm chạm vào tay còn thật mượt mà, không thua kém gì bộ lông chồn tía mà Cẩm Văn tặng cho ta, ta còn muốn bóp bóp, chỉ thấy Hồ Phi vốn vẫn duy trì tư thế tiến công đột nhiên ngã ngồi ở trên đụn mây, lỗ tai sau khi run run hai cái biến mất không thấy, thật lâu sau mới quay đầu như giận như oán trừng ta một cái: "Động tay động chân làm chi, có phiền hay không!"

Ách..

Ta theo bản năng đưa tay lau lau trên quần áo một chút, nào ngờ Hồ Phi càng trung ra bộ mặt thối, oán hận nói: "Chạy mau, ít chậm chạp dùm cho!"

Đụn mây này bất động, nào có thể trách ta? Chẳng lẽ muốn ta xuống đi bộ trở về, điều này vạn vạn lần không thể!

Mặc Tương cũng ngăn cản ở trước ta, cây quạt xòe rộng đong đưa cực kì thông thả, ta biết rõ động tác như vậy của hần tất nhiên là đang rất tức giận, cũng không dám lơ đãng, nhân tiện giữ chặt chỗ xung yếu của Hồ Phi đang muốn tiến lên cắn người, bị ta nắm giữ nên hần hơi có chút an phận, mà ta lại hơi hơi có chút phát run, trong lòng bàn tay đều thấm mồ hôi.

Nếu giờ phút này Mặc Tương muốn đem ta trở về Đông Hải, vậy thật sự cũng không có chút biện pháp rồi a!

Sư phụ đại nhân, sau này có cho ta mượn một trăm lá gan, ta cũng sẽ không dám làm càn chạy loạn nữa ~

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: HĂNG HÁI

Đang lúc ta thấp thỏm không yên, có một nữ tử xuất hiện, cứu vớt số phận cực khổ của ta.

Trên đường trở về, Hồ Phi không nói một lời, khuôn mặt nhỏ nhắn thấp phần tối tăm. Ta không dám gần sát hắn, sợ hắn nhất thời không có chỗ hạ giận dùng nắm đấm đánh vào ta, nào ngờ vừa lui đến một góc, lại bị hắn một phen nắm trở về.

Ta cùng với hắn trừng nhau, cuối cùng thấy hắn cắn chặt răng nói: "Ta sẽ tu luyện cho tốt, con rồng sâu bọ đó, ta không tin không vượt qua hắn!"

Ách...

Con rồng sâu bọ, nói rất hay, ta kim lòng không đầu võ tay trảm trở khen ngợi. Sau đó Hồ Phi cũng không vừa lòng với sự đồng ý của ta, tiếp tục bình tĩnh nói: "Con rồng sâu bọ kia đã thành thân, người còn thân cận với hắn như thế, thái tử phi đó thoát nhìn ý xấu đầy bụng, người ngây ngốc như vậy, cẩn thận bị chinh đến da cũng không còn!"

Ai? Thái tử phi rất xấu xa sao? Mà ta cảm thấy nàng ấy là ân nhân của ta nha, nếu không phải nàng ấy đưa ta lên Nguyên Hoàng cung, ta như thế nào gặp được sư phụ đại nhân? Vừa rồi nếu không phải nàng ấy nói lời ngăn cản, nói không chừng đã Mặc Trương đem ta về đáy biển rồi, làm sao còn có thể tiêu giao ngồi trên đám mây ngắm phong cảnh như thế chứ~

Trở lại chỗ Tuyết Vực, từ thật xa đã thấy hắn ra đón, trải hai tay ra giống như đứa trẻ, ta không rõ nguyên nhân, kết quả trong nháy mắt Tuyết Vực liền trung ra về mặt cầu xin, vừa đi vào trong phòng vừa than thở, "Đề các người mạng về đâu? Keo kiệt?"

Ách, lần ra khỏi cửa này, bởi vì trên người không có ngân lượng, lại xảy ra rất nhiều chuyện ngoài dự tính, nên căn bản không có mua vật gì, nghĩ đến đây, ta hết sức hoài niệm đến bánh bao thịt, chắc chắn lưỡi, thật có vài phần tiếc nuối.

Nghe chúng ta kể xong những từng trải khi đi ra ngoài, Tuyết Vực chặt đứt một tia ảo tưởng cuối cùng, liên tục thở dài, "Thôi thôi, sau này còn có cơ hội, nhớ kể cho tiểu lão nhân những chuyện mới mẻ của nhân gian, ta ở nơi quý quái này cũng sắp ngột ngạt đến bệnh rồi!"

Ta vạn phần xấu hổ, hơi hơi suy tư, yếu ớt biện giải, "Cũng không phải cái gì cũng không mang đến."

Đôi mắt Tuyết Vực sáng lên, ta rút rề đuôi cánh tay đưa ra ngoài, "Nè, có mang theo tiểu gia hỏa này trở về."

Trên cổ tay ta có quán một con rồng nhỏ màu trắng bạc, giờ phút này đầu nó rút ở dưới bụng, có lẽ đang nghỉ ngơi, vậy thật nhỏ lấp lách lấp lách, giống như ngôi sao đang nhấp nháy.

Tuyết Vực rất tò mò, "Đây là hắc giao long độ kiếp mà các người nói?"

Ta gật gù đầu, sự vật hay thay đổi, đen thế nào lại đột nhiên được tẩy trắng, chuyện đó ta thật sự cũng không rõ ràng lắm.

Tuyết Vực đưa tay chọc vào, nào ngờ tiểu long đang ngủ say kia ‘vèo’ cái ngang đầu, bỗng chốc bập môi cắn hắn một cái, động tác nhanh như tia chớp, khiến cho Tuyết Vực bị kinh sợ, lập tức khóc thét lên. Mà tiểu long gây chuyện lại vui đầu xuống tiếp tục ngủ, nếu không phải Tuyết Vực ngậm ngón tay về mặt đưa đám, ta sẽ cảm thấy tất cả vừa mới rồi chỉ là ảo giác của ta.

Nói chuyện liên miên lái nhai với Tuyết Vực hồi lâu, ta mới nhớ hỏi tới sư phụ bọn họ có từng trở về không, Tuyết Vực lắc đầu nói, "Nào có đơn giản như vậy! Các người ra ngoài xem đi!"

Ta theo Tuyết Vực đi ra ngoài, mà Hồ Phi cũng không nhúc nhích, lui ở trong góc như cũ nên nhìn không rõ biểu cảm.

Tuyết Vực ngạc nhiên, "Đứa trẻ này bị sao vậy, sau khi trở về liền trầm lặng dọa người, hay là bị bức tức ở bên ngoài?"

Ta lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, mà lúc này Hồ Phi ‘xoẹt’ một cái đứng lên, "Ta trở về tu luyện. Không có việc gì đừng tới tìm ta!"

Ta cười đến có chút thoải mái, thầm nghĩ trong lòng ‘ta khi nào thì đi tìm người’, sau đó mở miệng trấn an hắn, "Ai nha, người yên tâm, có việc ta cũng sẽ

không tìm người đâu!"

Rốt cuộc hậu quả của những lời này là ta lại bị trúng một quyền của hắn, ra tay cực nhanh, ngay cả Tuyết Vực cũng không tới kịp ngăn lại.

Hồ Phi mang theo nắm tay đập một đám mây nổi giận ùng ùng rồi đi, ta ôm hốc mắt liên tục thở dài, "Những đứa trẻ bây giờ tính khí thật xấu, hơi động một tí liền đánh người!"

Tuyết Vực ở một bên vui sướng trước đau khổ của người khác, "Ta thấy đứa nhỏ này cũng không tệ, ha ha! Chỉ tiếc, người là cái đầu mờ[1]!"

Ta nghiêng đầu vừa hỏi, "Đầu mờ là cái gì?"

Về mặt của Tuyết Vực nghiêm túc nói, "Chính là nói đầu của người thật thông minh rất xinh đẹp, gỗ như thế nào cũng không biến dạng!"

Ta được khen nhất thời lên mặt, nhưng nội tâm vẫn là có một chút e lệ, thật là có chút ngượng ngùng, cho nên dụi dụi đôi mắt nói sang chuyện khác, "Người bảo ta ra ngoài nhìn cái gì?"

"Nhìn thấy không?" Tuyết Vực chỉ chỉ vào đỉnh ngọn núi tuyết cao sừng sững như thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào trong đám mây, ta gật gật đầu, đây không phải là nơi sư phụ bọn họ đi sao? Cẩn thận nhìn kỹ, lại phát hiện hình như không giống với lần trước.

Trên đỉnh núi kia có sương mù màu đỏ nhạt quanh quẩn, bên trong một mảnh tuyết trắng xóa, ửng lên sắc đỏ nhàn nhạt kia thoát nhìn cực kì quý dị, trong lòng ta run lên, "Kia là cái gì, không phải là huyết khí đỏ chứ?"

"Có lẽ là chạm vào nơi cấm chế nào đó, ta cũng không rõ lắm, chỉ có thể khẳng định, bọn họ không thể trở về nhanh như vậy mà thôi!" Tuyết Vực nhún nhún vai, nói một cách dửng dưng.

Ta cũng nhanh chóng đỏ mặt, liên tục truy vấn, "Vậy sư phụ hắn có phải có nguy hiểm hay không? Đồ rợ có phải bị thương hay không? Người không phải nói đi tìm gương sao? Gương cũng có thể đã thương người?"

"Làm sao có nguy hiểm, Viêm Hoàng Thần Quân cũng có nguy hiểm sao, trên trời dưới đất này không có mấy người có thể ra vào núi tuyết này, có lẽ sẽ phải giải quyết một chút phiền toái, nhưng không cần lo lắng, không có việc gì. Bọn họ mang đứa bé gái kia, trên người có khả năng cảm nhận được linh vật trong thiên hạ, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì!"

Tuyết Vực cam đoan với lời thề son sắt, ta mới nhẹ nhàng thở ra, ngược lại hỏi, "Người người nói là Đỉnh Đang?"

Ta tự ti thật sâu rồi.

Ngay cả đứa bé nhỏ như vậy cũng có thể tạo được tác dụng lớn như vậy, khó trách sư phụ bọn họ mang theo nàng ấy, mà ta thì cái gì cũng sai, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, không thể hỗ trợ, chịu không được khổ, chịu không nổi lạnh, còn làm phiền sư phụ lo lắng, nghĩ đến đây, mặt ta nhất thời buồn khổ, bị ai thế lương vào trong phòng ngồi, mặc cho Tuyết Vực lại nói cái gì nữa, cũng không thể làm cho tâm trạng phấn chấn.

...

Hai ngày sau thì sư phụ trở về.

Tuyết Vực thét to, "Viêm Hoàng Thần Quân, cuối cùng người đã trở lại, đồ đệ của người nằm ở góc tường sắp mọc nấm rồi!"

Mà khi đó ta nghe được tiếng của Tuyết Vực, mới đột ngột ngẩng đầu, nhìn thấy một hàng ba người đứng ở cửa, sư phụ hắn ôm Đỉnh Đang trong lòng ngực, bên cạnh Lưu Diễm tiên tử đang dựa sát vào, cực kỳ giống như một nhà ba người, ánh mắt ta buồn bã, lại yên lặng cúi đầu xuống.

Mà một lát sau, ta đã bị xách dậy, sau đó một bàn tay đặt lên cằm ta, nâng gương mặt ta lên, tư thế này cực kỳ giống như đoạn truyện trước kia mà tiêu mục đồng kể, tiêu lưu manh ba lần lừa giỡn đại khuê nữ, khuôn mặt dày của ta đỏ lên, ánh mắt cố tình ra sức mờ to trừng hắn, "Sư phụ, người làm cái gì!"

Lúc này Đỉnh Đang đã được chuyển sang cho Lưu Diễm tiên tử bế, sau khi sư phụ buông tay lại thuận thể đưa lên trán ta, mỉm cười nói, "Xem trên mặt người có mọc nấm chưa!"

Ta xấu hổ vịn xoắn góc áo, "Đâu có, người đừng nghe hắn nói vậy!" Dứt lời không quên quay đầu thề lời về hướng Tuyết Vực, hắn cũng trả lại cho ta một cái mặt quỷ, đang lúc nháy mắt qua lại, lại nghe sư phụ ho khan một tiếng, quay đầu sang, liền nhìn thấy hắn xụ mặt, cau mày, "Ta đã trở về người cũng chưa hỏi xem ta có bình an hay không?"

A? Ta nhìn đánh giá sư phụ từ trên xuống dưới một lần.

Dáng vẻ này này thoát nhìn thật rất tốt. Đề nén áp lực, ta do dự một phen, kính cẩn nói, "Sư phụ đại nhân mạnh khỏe chứ?"

Nào ngờ vừa dứt lời, lại bị hắn búng một cái vào trán, ta cảm thấy ta chính là cái mệnh khổ, ai cũng khi dễ ta, ngay cả sư phụ cũng không ngoại lệ, tức thời hết sức uất ức, cũng không hé răng.

Mà lúc đó Lưu Diễm tiên tử đang đứng ngoài cửa đã mở miệng, "Đỉnh Đang bị thương, cần nhanh chóng trở về thiên cung lấy thuốc."

Đình Đang bị thương? Trong lòng ta kinh hoàng, thò đầu nhìn qua, lại đối diện với sắc mặt u ám của Lưu Diễm tiên tử. Lập tức sững sốt, lại ngượng ngừng rút đầu trở về, nhỏ giọng hỏi, "Sư phụ, Đình Đang có bị thương nặng không? Người nữa, có bị thương hay không?"

"Không có việc gì, Đình Đang cũng không có chuyện gì lớn, nhưng mà chúng ta cần phải trở về." Sư phụ nói xong dắt tay ta rời khỏi cửa, lòng bàn tay của hắn nóng lên, như là một ngọn lửa, cháy đến gò má của ta cũng đỏ lên theo, cùng hắn đi về hướng cửa, sau đó ta dừng lại một chút, quay đầu về hướng Tuyệt Vực mà vẫy tay, nháy mắt với hắn, mong hắn có thể hiểu rõ ý của ta, tức là lần sau nếu như có cơ hội đến nhân gian, nhất định sẽ không quên mang về cho hắn những đồ chơi mới lạ để giải sầu.

Tuyệt vực cũng buồn bã ừ ừ vẫy tay về hướng ta, khiến cho ta cực kỳ áy náy, quay đầu vội đuổi kịp bước chân của sư phụ, lại phát hiện giờ phút này hắn cũng đang đứng ở chỗ này, ánh mắt sáng quắc nhìn ta.

Thấy ta nhìn hắn, lại gục đầu xuống, nhìn xuống hai bàn tay của chúng ta đang nắm nhau, sau đó, tựa hồ không lời nào để nói mà tròn mắt.

Ta nhìn theo ánh mắt của hắn xuống, nhất thời khiếp sợ tròn mắt há hốc mồm.

Ai nha! Tiểu Bạch Long không biết tình dậy từ khi nào, giờ phút này đang cắn trên cổ tay của sư phụ, mặc dù thân thể cứng ngắc, đầu lại ngậm chặt trên cổ tay hắn, râu rồng đều dựng thẳng ra, giống như bị sét đánh!

Ta: "..."

Ta cháy mồ hôi, đưa tay kéo Tiểu Bạch Long xuống, trong nháy mắt Tiểu Bạch Long buông xuống, mềm nhũn nằm sấp quẩn lấy cổ tay ta.

Ta rất lo lắng, khẩn trương hỏi, "Sư phụ, nó làm sao vậy?"

Sư phụ nhàu mày, thân nhiên lạnh nhạt trả lời, "Gầy rảnh."

Ta: "..."

Thật sự là xui xẻo nha, người cho là ai cũng có thể cắn bừa được sao~

---

[1] Đầu mõ: đầu óc trống rỗng mà kêu to như cái mõ, ý chỉ phản ứng chậm, không biết để ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: TÌNH

Lần này trở về, ta với sư phụ cùng đáp trên một đám mây. Trên đám mây, sư phụ và ta gần sát nhau, cũng không phải ngồi song song, mà hắn ngồi phía sau, như thế, ta giống như bị hắn ôm trong lòng ngực, sau cổ mờ hồ cảm giác được hô hấp của hắn, mặc dù khiến cho lòng dạ ta rối bời, lại càng khiến cho da đầu người ta run lên không thể động đậy, nếu nói Tiểu Bạch Long thích cứng ngắc thành một cây gậy, giờ này khắc này, ta cảm thấy ta cũng cứng ngắc thành một mảnh gỗ, đến lúc trở về thiên cung, liền suýt nữa không thể nhúc nhích.

Sư phụ dặn ta trở về nghỉ ngơi cho tốt, mà hắn cùng Lưu Diễm tiên tử đi chung đến chỗ Thái Thượng Lão Quân lấy thuốc, ta liên tục gật đầu đồng ý, đợi bọn họ rời đi mới quay đầu chạy về Nguyên Hoàng cung, đợi đến nơi, liền khẩn cấp mở cửa hòng hét to, "Tù Tô, Tù Tô, ta đã về rồi!"

Nào ngờ không ai trả lời. Ta suy nghĩ chắc Tù Tô không có ở đây, đang muốn lần qua lần lại trên đây hai cái, bỗng nhiên nghe được một tiếng động vang lên, hình như tiếng ghé bị đá ngã.

"Ai đó?" Ta vừa xấn ông quần, vừa thuận miệng hỏi.

Nào ngờ không có người lên tiếng trả lời, ta mới đứng lên, nhìn về hướng nơi phát ra tiếng động, đó không phải là phòng của Cẩm Văn sao, nha, hay là Cẩm Văn đang ở trong phòng? Trước khi rời đi ban ngày Cẩm Văn hình như không hề xuất hiện, lúc này ta trở về cũng chưa chào hỏi nàng ấy, vừa rồi chỉ lo gọi Tù Tô, cũng đã quên Cẩm Văn, thật sự là có lỗi.

"Cẩm Văn, người có ở trong đó không?" Ta giương giọng hỏi.

Sau một lát, cửa phòng 'chi nha' một tiếng đẩy ra, mờ hồ cảm thấy trước mắt một bóng trắng thoáng qua, nháy mắt mấy cái lại cảm thấy cũng không có gì khác thường, lúc này về mặt Cẩm Văn lười nhác dựa vào cạnh bên cánh cửa, hơi hơi nâng mặt, gật đầu về phía ta, "A, đã trở về." Giọng nói quả nhiên

là dịu dàng như nước, ngọt như mật đường.

Ta vội vàng gật đầu, "Ừ a, may nhờ có bộ lông chồn tía mà Cẩm Văn cho, nếu không ta sẽ lạnh đến thâm thương!" Ta ôm hai tay làm động tác run run, Cẩm Văn mỉm cười, "Không cần khách sáo, Thần Quân đã trở về chưa?"

"Sư phụ cũng đã trở về!"

"À, ta nghỉ ngơi đây." Cẩm Văn hơi nghiêng đầu, ánh mắt tựa hồ buồn bã, mà trong nháy mắt cúi đầu kia, ta thấy trên cổ nàng ấy có một dấu hồng hồng, đang muốn thân thiết hỏi thăm, đã thấy nàng ấy lui về phía sau một bước, 'ba' đóng cửa phòng lại.

Ách..

Mấy ngày trước đây nghỉ ngơi không tốt, ta vốn khắc phục thói quen cắm rễ xuống đất, có thể dễ dàng bò lên giường đánh một giấc, chỉ là lần này đi ra ngoài rất lâu, lại bị đông lạnh bị mệt mỏi, rốt cuộc bây giờ kháng cự không nổi sự dụ hoặc của đất ẩm, nhảy vào trong đất rồi ngủ, đợi đến khi tỉnh lại cũng không biết là đã canh mấy rồi, đang cảm thấy mỷ mẫn lười nhác duỗi thắt lưng, mí mắt vừa mờ, liền nhìn thấy một thân hồng y của sư phụ đứng ở trước mặt, mà lúc này trời không có trăng, không thấy rõ sắc mặt sư phụ, chỉ cảm thấy bên trong một cổ áp lực vô hình, khiến cho ta có chút thờ không nổi.

"Thức dậy rồi?"

Ta từ trong đất đi lên, sư phụ đưa tay giúp ta một phen, ta nhất thời cảm kích nói lời cảm ơn, giữ lấy tay hắn để đi ra ngoài, quần áo trên người dính đầy bùn đất.

Sư phụ thích làm đẹp yêu sạch sẽ, đáng vẻ bây giờ của ta để hắn nhìn thấy, khẳng định sẽ chọc giận hắn, trong lòng ta run lên, vội rút tay trở về.

"Miêu Miêu." Giọng nói của sư phụ không thấy tức giận, ta lập tức nói lòng lòng, lúc này trả lời, "Sư phụ, ta đây."

Làn gió trong mát thổi qua, bùn đất trên người đều mất hết, ta cảm thấy tiên pháp thần kỳ, không yên mở miệng, "Sư phụ có thể dạy ta pháp thuật không?" Đinh Đang nhỏ như vậy cũng có pháp thuật bắt phạm, mà ta ngoài việc có ba trăm năm tuổi ra, cái gì cũng không biết, thật là đau buồn rất nhiều.

Ta sợ sư phụ không đồng ý, lập tức vỗ ngực bảo đảm, "Sư phụ, ta chỉ không muốn làm mất mặt người."

"Nịnh bợ giống như Biển Đậu?" Giọng điệu của sư phụ mỉm cười, ta hơi chút sùng sốt, "Ài? Biển Đậu?"

Sư phụ cũng cười ra tiếng, "Ngày mai sẽ chỉ cho ngươi."

Nghe được lời này ta hết sức vui mừng, luôn mãi cam đoan nhất định sẽ học cho tốt, lời còn chưa dứt, liền cảm thấy không khí thật sự quái dị, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt sư phụ sáng lên khác thường, giống như trong mắt đốt lên một đốm lửa, mà ta thấy thân ảnh của mình rõ ràng nổi bật trong đôi mắt kia, thiêu đốt bên trong ngọn lửa đỏ rực, trong lòng ta hoảng hốt, theo bản năng dòi tằm mất, mà sư phụ lại nắm lấy tay ta nói, "Đi, ngắm sao."

Ta lập tức cứng ngắc, trên trán rơi xuống giọt mồ hôi lạnh.

Sư phụ, người xem hôm nay, đen sì sì một đồng, chỗ nào có sao đây.

Nhưng mà sư phụ không nói một lời kéo ta lên đám mây của hắn, sau khi xuyên qua Nguyên Hoàng cung lại rẽ trái rẽ phải nhiều lần, lướt qua hư không, đứng trước một tiên đảo giữa không trung.

Lúc trước tuy Nguyên Hoàng cung không hề có ánh trăng, mà nơi này lại có một vầng trăng sáng, ánh trăng sáng trong, bao phủ của tòa tiên đảo, khiến cho nơi này giống như phủ thêm một tầng lụa mỏng thuần trắng.

Phủ khắp trên đảo kia là hoa thụ hồng nhạt, cánh hoa phấn hồng bông bông bay lượn giữa không trung, giống như mộng lại như huyền ảo. Mà cái khiến người ta ngạc nhiên nhất là một thác nước trút xuống, giọt nước sáng lấp lánh bắn ra xung quanh, mà bên trong thác nước, lại có hào quang tỏa rạng, tựa như ngôi sao sáng. Ta nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, cho tới bây giờ không biết được, bên trong thiên cung, thế nhưng ẩn giấu một chỗ có khung cảnh kỳ diệu như vậy.

"Đó là nước từ sông Ngân Hà!" Sư phụ giải thích nghi hoặc cho ta, lúc ta còn là một hạt lúa có nghe qua chuyện xưa Ngưu Lang Chức Nữ, khi đó cảm thấy Ngân Hà chia cách hai người, trong lòng đương nhiên nghĩ đó là con rạch thổi nước đen xì, bây giờ thấy, ngược lại bị vẻ đẹp của nó làm kinh ngạc không nói nên lời, chỉ thì thào "Ừ" một tiếng xem như là trả lời.

Sư phụ vươn một ngón tay, bỗng nhiên dòng nước Ngân Hà kia phân ra một dòng nhỏ, bay lên không chạm vào ngón tay sư phụ, ta nhất thời hưng phấn, đưa tay qua sờ, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay hơi ngứa, dòng nước rất tươi mát. Nước này óng ánh trong suốt, hình như có linh tính vận vẹo muốn tránh đi tay của ta, mấy lần ta muốn nắm lại bị nó né tránh, lúc bủi bối chán nản, liền nhìn thấy sư phụ cười khanh khách, hí mắt nhìn ta, ngón tay hất nhẹ một cái, dòng nước kia lệch ra xa ta.

Hừ, thì ra là sư phụ đang tác quái!

Ta học dáng vẻ thu tay của sư phụ, cũng chỉ vươn một ngón, nhẹ nhàng cong cong lên một cái, trong lòng thầm nghĩ, người đi lại đi người đi lại đi, vốn

đơn giản là học cho vui, cũng không ngờ làn nước kia lay động hai cái, thể nhưng thật sự chảy qua về hướng của ta, ngón tay ta chuyển hai vòng, nó giống như sợi tơ quấn quanh ngón tay đang xoay của ta, trời ~~~ thật kỳ diệu !

"Sư phụ sư phụ! ! Người xem người xem, ha ha ha ha! !" Ta vui mừng, bảo sư phụ xem biểu hiện của ta, nào ngờ vừa mới quay đầu lại, đã bị biểu hiện của sư phụ dọa run lên, đương nhiên, dòng nước kia 'ba' một tiếng rơi vào không trung, trong nháy mắt biến mất không thấy dấu vết.

Về mặt sư phụ cổ quái, tầm mắt dừng trên người ta như muốn nhìn xuyên qua ta vậy, ta không dám lại nhìn hắn, đành phải rút đầu nhìn Tiểu Bạch Long luôn cứng đờ giả chết trên cổ tay, có thể nhìn quá lâu, Tiểu Bạch Long kia cũng bỗng nhiên hơi hơi động đậy, rút đầu vào giống như ta, phòng chừng đã bị ta nhìn đến thủng một lỗ, thật sự là tạo nghiệt!

"Miêu Miêu!"

Sư phụ gọi ta, ta lập tức ngừng đầu, lúc này sư phụ đã đem tầm mắt chuyển qua nơi khác, mà ta phát hiện, hai vai sư phụ ả ả lay động, như là cực lực kiềm chế và ngấm ngấm chịu đựng cái gì, vì thế, ta hơi hơi xê dịch một bước nhỏ ra sau.

Sư phụ: "..."

Thật lâu sau, nghe được sư phụ thì thầm nói nhỏ, 'nàng đã trở về'.

"Cái gì?" Ai trở về đâu? Bốn phía cũng không người kia, chẳng lẽ là tu vi của ta nông cạn, vị tiên nhân kia ở bên mà cũng không hề biết?

"Không có gì, nơi này đẹp không?" Sư phụ hơi nhướn mày, trong con ngươi đột nhiên lấp lánh ánh sáng, ngay cả khóe miệng kia cũng có nhàn nhạt ý cười, làm cho những cánh hoa đang tung bay xung quanh cũng không thể sánh nổi.

Ta nắm chặt tay liên tục lắc đầu, một dáng vẻ nghiêm trang nói, "Ai nha ai nha, không thể bằng một phần vạn của sư phụ đại nhân người."

Sư phụ trời sinh tính thích làm đẹp, ta đương nhiên tùy lúc tùy chỗ dồn hết tinh thần dùng sức lấy lòng hắn, nào ngờ sư phụ cũng không vừa lòng, hung hăng trừng ta một cái, thật lâu sau mới ả ả thờ dài, ngữ khí thật là hao tổn tinh thần.

"Ai..."

Ta đoán chừng những lời ca ngợi này quá khô khan, không đủ để khiến cho sư phụ đại nhân vừa lòng, cho nên dùng tới từ mới vừa học ở Tuyệt Vực, "Sư phụ, người thật sự là cái đầu mỗ!"

Gỗ như thế nào cũng không biến dạng đâu~~

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: THIÊN KIẾP THOẢI MÁI NHẤT TRONG LỊCH SỬ

Đêm qua ta muốn tăng bốc vuốt đuôi sư phụ, không ngờ chọc hắn thẹn quá thành giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đem ta từ nơi hoa đào nở đẹp xách trở về Nguyên Hoàng điện, còn một tay đẩy ta xuống đất, buổi sáng lúc ta tỉnh dậy, trên đầu còn có chỗ sưng lên giống một cái bọc nhỏ.

Lúc Tử Tô đến gọi ta thì che miệng cười trộm, ta không cho là đúng, lúc đứng dậy trên đất thì thuận miệng hỏi câu, "Tử Tô, ngươi có biết, có một nơi trên thiên cung thật đẹp!"

Ta không biết hình dung như thế nào, sau một lát suy tư mới tiếp tục nói: "Chính là giống như một hòn đảo trôi nổi, trên đó đầy những cây hoa thụ màu phấn hồng, còn có nước Ngân Hà..."

Tử Tô vốn đang giúp ta phủ bụi, bỗng nhiên quay đầu đến nhìn chăm chăm ta, "Ngươi đến phủ đệ của Thủy Dạng thượng thần?"

"Thủy Dạng thượng thần? Chính là người bị yêu ma ăn nuốt hết máu thịt?" Ta hưng phấn, liên tục truy vấn.

"Hỏi nhiều như vậy làm chi!" Tử Tô trừng ta một cái, lại gõ lên đầu ta, còn vừa đứng chỗ đêm qua bị sư phụ gõ, đau ta đến nhe răng nhếch miệng, cũng liền bất chấp cái gì thượng thần hay không thượng thần, ôm đầu ngồi trên mặt đất, uất ức đầy mình.

Đúng vào lúc này, trên đỉnh đầu vang lên tiếng của sư phụ đại nhân, ta nhất thời sợ run cả người, đặt mông ngồi xuống trên đất.

Lúc trước đã cùng Tử Tô trao đổi một chút chuyện vì sao ta lại bị đánh, giờ đây ta đã hiểu được đầu mỗ đến cùng là có ý tứ gì, sư phụ là người thích chưng diện, bị ta hình dung như thế, chắc hẳn rất tức giận, không biết hôm nay có phải tiếp tục trừng phạt ta hay không.

Cũng không ngờ sư phụ lại kéo ta dậy, nhìn thấy sắc mặt không hiểu của ta, sau một lúc lâu mới thở dài, mà trong tiếng thở dài này, ta mơ hồ cảm thấy, bên trong bao hàm tình cảm, là nồng đậm thất vọng, thế là tâm trạng của ta từ dè dặt cẩn trọng sợ hãi bị đánh, biến thành cảm giác mất mát không rõ ràng.

"Miêu Miêu, ta dạy cho ngươi viết chữ!"

"Được!" Nếu là có thể học nhiều một chút, hẳn là sẽ không làm mấy trò âm ỉ như thế, chọc sư phụ tức giận! Ta liên tục gật đầu, sau đó liền nhìn thấy Từ Tô đã đem giấy bút nghiên mực đặt tới trên bàn đá giữa hoa viên.

Ánh mắt sư phụ ra hiệu cho Từ Tô rời khỏi hoa viên, ta nhìn giấy bút trên bàn kia tò mò không thôi, đang muốn đưa tay cầm lấy, bị sư phụ ngăn lại, mà sau đó hẳn cầm lấy bút lông, viết hai chữ trên giấy, tiếp đó hẳn nghiêng đầu mỉm cười về hướng ta, "Biết không?"

Chê cười, làm sao mà biết được. Ta âm thầm thề lời, sau đó duỗi đầu ra xem, xoay chuyển ý nghĩ trong đầu cực nhanh, bắt đầu nghiền ngẫm tâm tư của sư phụ.

Thông thường, lúc dạy viết chữ chắc là dạy tên rồi, ta nhớ tới tiểu mục đồng năm đó không biết từ đâu mà nghe được một đoạn tuồng, tuy rằng có lẽ không có liên hệ gì, lại cảm thấy cũng có ý tứ như vậy, mà mặc dù ta không biết hai chữ trên giấy này, nhưng cũng có thể nhìn ra chữ viết không giống nha, quả quyết sẽ không phải là Miêu Miêu, bây giờ sư phụ cười đến ôn hòa, chẳng lẽ là Cốc Miêu?

Từ chỗ suy nghĩ, ta cắn răng một cái, có chút áp a áp ứng mở miệng, "Cốc Miêu?"

Nụ cười tươi của sư phụ cùng đồ, lập tức trong lòng ta chợt lạnh, chết, đoán sai rồi!

"Viêm Hoàng, tên của ta! Nhớ cho kĩ!" Sư phụ liếc ta một cái, hừ hừ thực thực trợn trừng mắt.

Ta búng tỉnh đại ngộ, sư phụ là người đờm dáng như vậy, có lẽ cho dù đang dạy chữ cho người khác, cũng sẽ dạy tên của bản thân mình trước, uống công ta còn nghiền ngẫm hồi lâu, căn bản không có linh ngộ được tinh túy.

"A, Viêm Hoàng!" Ta gật gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ.

Nhưng mà nhớ kỹ không được, còn phải viết ra, bút lông nắm trong tay kia, ta cảm thấy bàn tay của ta kể cả cánh tay cũng đều đang phát run, đợi đến khi vẽ xong hai chữ kia, ta đem bút quăng sang một bên, thập phần ngượng ngùng nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay đang thấm đầy mồ hôi của mình. Nhìn hai chữ kia giống như chữ mẫu, lúc ta đang có một chút vui mừng, chợt nghe sư phụ đại nhân lên tiếng.

"Viết giống như con giun!"

Ta: "..."

"Phải chăm chỉ luyện tập, không viết được tự nhiên phóng khoáng không cho ngủ!"

Ta: "A!"

"Dám đem tên của vi sư viết xấu như vậy, chán sống!" Sư phụ thật không có chút hình tượng mà đưa tay chọc vào ót ta, ta đang muốn phản bác, cũng không ngờ hẳn chỉ để lại một câu 'buổi tối lại đến kiểm tra' liền phát tay áo rời khỏi, khiến cho ta lẹ roi đầy mặt.

Thời gian cả một ngày đều viết tên sư phụ, Viêm Hoàng, Viêm Hoàng, bây giờ hai chữ này đã khắc thật sâu vào trong tâm trí ta, chắc chắn từ nay về sau, cũng sẽ không quên viết như thế nào rồi, aii...

Nếu mỗi ngày đều dạy như vậy, cũng không bằng ta đi đến học đường...

Mấy tháng sau đó, ta đều thức khuya dậy sớm đọc sách, viết chữ, tu tập pháp thuật, mỗi ngày trải qua thật khổ không nói nổi. Nhưng mà trải qua một phen ép buộc như vậy, cả người đều giống như được khai mở, ngay cả sư phụ cũng khen ta học nhanh, khiến cho ta thật rất vui mừng. Hơn nữa ta có sở trường nhất về pháp thuật hệ thủy, dù là dùng để đánh lên sư phụ mới có cơ hội thành công, như thế có thể thấy được, thiên chất bẩm sinh của ta cao bao nhiêu.

Chính là tu vi tiến bộ rồi, cũng biểu thị thiên kiếp sắp đến.

Ta thành tiên vẫn chưa lịch kiếp, cũng không phải tiên mệnh trời sinh, đương nhiên tiên tịch chưa có tên của ta, không được tính là tiên nhân chân chính, sư phụ hẳn bấm ngón tay tính được ngày lịch kiếp của ta đã gần kề, bảo ta một tác cũng không rời khỏi hẳn, cho dù buổi tối ngủ cũng phải gần sát phòng hẳn, khiến cho ta có chút cảm động. Thiên kiếp của Tiểu Bạch làm cho nó từ một con hắc giao long uy phong lẫm lẫm đánh thành Tiểu Bạch xà, còn ngốc hồ đồ không có trí tuệ. Mà ta vốn vừa mới thông suốt, nếu bị đánh ngu ngốc rồi, không biết được sẽ có bộ dáng khờ dại như thế nào, trong khoảng thời gian này ta đều không yên lòng đến ăn cũng không biết ngon, e sợ không biết đến lúc nào, thần lôi kia đánh xuống đầu ta.

Liên lo lắng hãi hùng như vậy trong mấy tháng, mãi đến ban đêm ngày hôm nọ đang ngủ say sưa, bị sấm sét đánh thức, lúc đó mơ mơ màng màng chạy tới đóng cửa sổ, còn cần nhìn một câu, sét đánh, đổ mưa, ngay sau đó ngã đầu tiên vào trong ổ chăn, ngày thứ hai lúc thức dậy, bầu trời xanh lam như tẩy, ngoài phòng cây cối đều còn vương lại những giọt nước trong suốt, Từ Tô đang dùng bình hứng những giọt hoa lộ, thấy ta đi ra hi hi cười, "Miêu Miêu dậy rồi a!"

"Ừ!" Ta gật gật đầu, búng cành cây trên đầu Từ Tô, rơi xuống không ít hạt châu ở trên người nàng ấy, sau đó cười khanh khách nói, "Đêm qua trời mưa!"

Nào ngờ Từ Tô trợn trừng mắt, "Trong thiên hạ, cũng chỉ có mình ngươi độ thiên kiếp một cách thoải mái nhất!"

Két? Thiên kiếp của ta đã độ rồi? Ta còn chưa có bị sét đánh đâu!

Dường như biết ta đang suy nghĩ, Từ Tô tiếp tục nói: "Đêm qua Thần Quân đều cần cho ngươi, ngươi ngủ thật ngon nhỉ!"

"A!" Ta thét một tiếng kinh hãi, "Vậy sư phụ có bị thương hay không!"

"Với loại thiên lôi này thì làm sao bị thương được!" Từ Tô lạnh nhạt đáp, "Chỉ là phạm vào thiên quy, hiện tại bị Thiên Quân gọi đi, không biết có phải bị phạt hay không!"

Ta lập tức hoảng hốt, xấn ổng quần muốn đi gặp Thiên Quân, sau đó bị Từ Tô giữ chặt một phen, "Thần Quân là thân phận cái gì, trọng trách thủ hộ thiên giới đều phải dựa vào hắn đó, việc nhỏ này cũng không có gì đáng ngại. Ngươi đừng lo lắng, ngoan ngoãn luyện tập đi, sáng sớm hôm nay Thần Quân còn bảo ta nhớ nhắc nhở ngươi, nếu học không xong thủy ngưng thuật học, sẽ chờ chịu khổ đi!"

Ta vốn đang nhẹ nhàng thở ra, nghe được lời này lại cực kì bị thương 'A' một tiếng, chỉ phải một mồi ngồi xồm bên bờ hồ, bắt đầu một lần rồi lại một lần dẫn nước lên, ngưng tụ thành sợi nhỏ tinh tế, lại tưới vào bồn hoa bên cạnh.

Aii...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: THÁI THƯỢNG LÃO QUÂN

Nơi cực tây hoang dã có nhiều yêu ma dị thú, mặc dù là thần tiên đi cũng phải cẩn thận, không chú ý một chút, sẽ bị yêu thú cường đại có tu vi từ trăm năm đến ngàn năm ăn đến không còn một mảnh, đương nhiên, loại thần tiên này đương nhiên là giống như ta, vừa mới đăng nhập tiểu tiên trong tiên tịch. Nhưng cho dù thượng tiên lợi hại đi, cũng phải tập trung mười hai phần tinh thần, về phần sư phụ thượng thần như vậy, pháp lực cao thâm, hẳn là cũng có sự khác biệt.

Thiên Quân trách sư phụ làm trái thiên quy, lệnh cho người tiến đến nơi hoang dã trừ diệt yêu thú Cùng Kỳ vì dân tạo phúc. Kỳ thực một trăm năm trước, các vị thần tiên hợp lực đem nơi yêu thú hoang dã ngăn cách bên ngoài nhân gian, yêu thú căn bản không có cách nào đi ra ngoài làm hại nhân gian, mà Cùng Kỳ kia lại ở nơi sâu thẳm nhất trong hoang dã, bảo sư phụ đi vào trong đó trừ diệt Cùng Kỳ, chẳng có đạo lý gì cả.

Ta cùng với Từ Tô tức giận bất bình, nhưng sư phụ lại có vẻ mặt bình thường như không có chuyện gì, thấy ta truy vấn, cuối cùng liếc ta một cái nói, "Kỳ Cùng kia canh giữ một gốc cây Phượng Ngân Thảo, Thiên Quân bảo ta đi diệt trừ Cùng Kỳ, đơn giản là có chủ ý với cây kia."

Ta: "Phượng Ngân Thảo có ích lợi gì?"

Sư phụ 'hừ' nhẹ một tiếng, "Hoa có bảy màu, có thể cho Thiên Phi nhuộm móng tay chơi."

Ta: "..."

Ta ngượng ngùng cười, không biết nên nói gì tiếp cho đúng.

Sư phụ quay đầu nhún mày, "Ngươi cũng muốn sao? Giữ lại một đóa cho ngươi nhuộm chơi!"

Ách...

"Ta không cần."

Hắn lại liếc ta một cái, khóe miệng hơi hơi gọi lên, "Thật sự không cần?"

Ta đang muốn trả lời, Từ Tô liền lặng lẽ đưa tay ra sau lưng nhéo ta một cái, thấy nàng ấy nháy mắt với ta, nhất thời liền nói, "Cần chứ, thế nào không cần, sư phụ đưa ta cái gì ta cũng cần!"

Sư phụ mỉm cười, lại đề cập đến chuyện lần trước nói là sẽ dạy ta luyện đan.

Từ lần trước nhìn thấy tên Hồ Phi kia ăn Từ La đan tu vi tăng nhanh chóng, ta liền nổi lên ý định học luyện đan, chẳng qua sư phụ nói căn cơ của ta không vững, đừng nghĩ học thêm mấy thứ hỗn tạp, khiến cho ta thật sự tiếc nuối, giờ phút này người nhắc đến, khiến cho trước mắt ta sáng ngời.

"Thái Thượng Lão Quân đang thu nhận tiên đồng luyện đan, mấy ngày này ta không ở đây, đưa người đi đến chỗ hẩn học thêm vài thứ."

Tiên đồng!

Ta đường đường một cây lúa ba trăm năm, thế nào có thể tính là hài đồng?

Ta vừa muốn cự tuyệt, chỉ thấy sắc mặt sư phụ trầm xuống, "Thái Thượng Lão Quân đã đồng ý thay ta chiếu cố người, người học thêm vài thứ, đừng làm cho ta mất mặt."

"Nhưng mà..."

Sư phụ đại nhân khoát tay chặn lại, "Không có nhưng mà gì hết."

Mặc dù ta không tình nguyện, lại cũng không dám làm trái ý của sư phụ, chỉ phải ừ ừ đồng ý.

"Sau khi ta đi rồi, nhớ tự chăm sóc bản thân cho tốt." Sư phụ đưa tay vỗ vỗ đầu ta, ta theo thói quen cọ cọ dưới bàn tay người, người mới vừa lòng thu tay, "Đừng gây chuyện, biết chưa?"

"Đã biết!" Ta liên tục gật đầu, đợi sư phụ đi xa mới nhỏ giọng nói thầm một câu với Từ Tô, "Mấy con chim đều lắm lời dong dài như thế sao?"

Nào ngờ Từ Tô còn chưa trả lời ta, liền có một đạo hồng quang từ hướng xa của sư phụ bắn thẳng đến, mắt thấy cách ta càng ngày càng gần, ta nhảy lên né tránh, lại phát hiện tia hồng quang kia như có mắt, lập tức phóng đến đỉnh đầu ta, sọt tới mức tim gan của ta run sợ, chỉ cảm thấy da đầu căng thẳng, hình như có cái gì cắm vào trong búi tóc của ta.

Ta đưa tay rút vật đó ra, thế nhưng là một cọng lông chim màu đỏ như lửa.

"Có chuyện quan trọng thì có thể thông qua vật này mà liên lạc với ta." Giọng nói của sư phụ từ trong cọng lông vũ này truyền đến, làm ta sợ nhảy dựng.

"Còn nữa, nói xấu vì sư muốn bị phạt nặng rồi à!"

Từ Tô đứng ở bên cạnh cười khanh khách, mà ta nắm cọng lông vũ kia đứng ở giữa viện, quả thực là khóc không ra nước mắt.

Sau khi ta đứng ngây ngốc một lúc lâu, mới nhớ tới hỏi nàng ấy vì sao phải véo ta.

"Cùng Kỳ bảo vệ Phụng Ngân Thảo kia, người làm vậy là muốn nhuộm móng?" Từ Tô trừng ta một cái, thấy ta vẫn không hiểu, đưa ta chỉ chỉ vào trán ta: "Ngốc! Phụng Ngân Hoa bảy màu nở rồi có thể nâng cao cảnh giới tu vi, thật là linh thảo hiếm có! Đến lúc đó lấy đi luyện đan, không cho phép người lần thứ hai bị sét đánh nữa!"

Ta đi tới thư phòng tra xét một sổ ghi chép có liên quan đến Phụng Ngân Thảo, quả thực như lời của Từ Tô, là vật tốt ngay cả thần tiên cũng hiếm có được, sau khi đọc sách một lát thì hứng thú trong lòng ta giảm xuống, bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau này, đến chỗ Thái Thượng Lão Quân làm tiên đồng luyện đan, ta đứng trước gương mà kéo kéo má mình, thế nào cũng không dám tin, đồng tử nơi đó của hẩn có vẻ ngoài lớn nhất không hơn đứa nhỏ bảy tám tuổi!

Làm một tiểu đồng quá tuổi, ta uất ức vô cùng.

Sáng sớm hôm sau, lúc ta đi tới phủ Thái Thượng Lão Quân, đang nhìn thấy lão quân ngồi xếp bằng ngồi ở trên bô đoàn khóc.

Ta dụi dụi mắt, không sai, thật sự là đang khóc.

Sau đó Thái Thượng Lão Quân này đóng hai vai diễn, lời kéo tay của ta kể hết mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Thì ra lúc tiểu tiên đồng thù hạ của hẩn đi đến phủ Nhị Lang Thần đưa tiên đan, bị Hao Thiên Khuyển cắn một cái, thù hạ tiên đồng bị cắn thương, Thái Thượng Lão Quân đương nhiên không phục, xắn tay áo đi lý luận với Nhị Lang Thần, nào ngờ Nhị Lang Thần liếc mắt nhìn hẩn, nhẹ nhàng nói, "Tiểu tiên đồng nhà người đã bị Hao Thiên khuyển cắn, không bằng để cho hẩn cắn lại được không?"

Nói xong, Nhị Lang Thần còn bổ sung một câu, "Hao Thiên Khuyển nhiều thịt, thật có lời!"

"A! Hừ! Ai muốn cắn một miếng đầy lông chó chứ!" Thái Thượng Lão Quân tức giận không chịu nổi, lại ngại Nhị Lang Thần pháp lực cao thâm, hơn nữa có tính hiếu chiến trời sinh, Thái Thượng Lão Quân không làm được gì, đành phải bắt mẩn rồi khỏi, lúc đi vào một ngả rẽ, Nhị Lang Thần kia còn đang cười ở phía sau nói 'Vậy mới đúng!', không cần chấp nhặt với súc sinh', Thái Thượng Lão Quân âm thầm chịu đựng mà nỗi giận không được, lúc này không chịu nổi, trở về khóc.

Nhưng mà hẩn níu chặt ta không thả để làm gì, chẳng lẽ bảo ta đi cắn Hao Thiên Khuyển một cái, chuyện này không thể được!

"Miêu Miêu, chờ sư phụ ngươi trở về, nhất định phải đấu với Nhị Lang Thần kia một hồi, làm giảm nhuệ khí của hắn, xem hắn còn có dám kiêu ngạo như vậy hay không!" Thái Thượng Lão Quân ngẩng đầu lên về mặt mong đợi nhìn ta, ta cũng không dám nhận lời, chỉ giả ngu vờ ngây ngẩn, tiếp tục cười ngây ngô.

Thấy ta giả ngu, Thái Thượng Lão Quân kia cũng đứng lên, râu run run tròng mắt về hướng ta, trong đôi mắt không còn giọt nước mắt nào, nào có dấu hiệu khóc, ta âm thầm biết sai chột nghe hắn dặn dò nói, "Miêu Miêu, sáng sớm mỗi ngày ngươi đều phải chạy một vòng quanh mười hai ngọn núi của thiên cung!"

"A!" Ta hô to, không phải đến học luyện đan sao, thế nào phải chạy bộ?

Thái Thượng Lão Quân vuốt râu, cười đến bí hiểm.

"Đó là đương nhiên, ta đây là vì tốt cho ngươi, bằng không lần sau gặp được Hao Thiên Khuyển, đánh không lại mà chạy cũng không thắng, bị cắn thương thì ta làm sao ăn nói với sư phụ của ngươi?"

Ta: "..."

Vì thế, cuộc sống luyện đan xui xẻo này bắt đầu như vậy đó.

Không hiểu là may mắn hay bất hạnh, buổi sáng ngày đầu tiên ta chạy vòng, liền gặp một chuyện lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: TỶ THÍ

Trời tờ mờ sáng, lúc ta chạy vòng vòng ngang qua Lưu Ly cung, đúng lúc gặp Đinh Đương đang luyện kiếm trước cửa. Tiểu cô nương này dùng một cây kiếm gỗ đào, nhưng mà mặc dù là một cây kiếm gỗ, cũng bị nàng ấy múa đến thật sự có khí thế, mờ hồ khó phân rõ ra hình và ảnh, xệt phá làn sương mù thành nhiều mảnh.

Mặc dù ta không là hiểu lắm, chỉ nhìn một cách đơn thuần khí thế nàng ấy cầm kiếm, cũng cảm thấy kiếm pháp này rất bất phàm, cho nên lúc đi ngang qua, hai mắt nhìn nhiều một chút.

Nào ngờ đang quay đầu vừa nhìn như vậy, liền nhìn thấy Đinh Đương kia ‘vèo’ một cái nhảy đến phía trước ta, dùng kiếm gỗ đào kia chỉ vào ta, "Nghe nói ngươi mới qua một thiên kiếp nhỏ?"

Đầu tiên ta đưa tay đẩy kiếm gỗ đào của nàng ấy hơi hơi lệch sang bên cạnh một chút, sau đó mới khẽ nhếch cằm gật gật đầu.

Qua thiên kiếp liền có thể vào tiên tịch, bây giờ ta đã là một tiên nhân chân chính.

"Nghe nói thiên kiếp của ngươi là do Viêm Hoàng Thần Quân che chở cho ngươi, còn bản thân ngươi thì tránh ở dưới sàng?" Ngữ khí của Đinh Đương không tốt, nâng cằm nhìn ta, gương mặt tròn trịa giống một cái bánh bao thật.

Ta chỉ đơn giản bĩu môi, chậm rãi lắc đầu nói: "Không đúng, ta đang ở trong chốn!"

Đinh Đương lập tức giậm chân, còn thè lưỡi về hướng ta, "Uổng công ngươi lớn như vậy, có biết xấu hổ hay không!"

Ta suy nghĩ, lúc trước sư phụ nguyên ý che chắn thay cho ta, trong lòng ta đều ngọt như mật, vì sao phải xấu hổ? Nghĩ vậy, ta lại rất chân thành mà lắc đầu.

Lúc này, tiểu Đinh Đương giậm chân.

"Chưa từng thấy qua người nào mất thể diện như ngươi vậy, tỷ thí ba tháng sau, xem ta đánh ngươi như thế nào!" Nàng ấy phùng má đáng vẻ vô cùng dữ tợn, thế nhưng vì còn nhỏ, nhìn thế nào cũng giống chiếc bánh bao đang bốc khói, làm cho người ta nhìn không được muốn bóp.

Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng, tiểu Đinh Đương này chính là một trái ổi nhỏ, ít chọc vào thì tốt hơn.

A, đúng rồi, nàng ấy vừa mới nói tỷ thí cái gì? Chưa từng nghe nói qua à.

Ta vạn phần tò mò, đương nhiên về mặt tươi cười, hỏi kỹ.

Đinh Đang hát đầu lên, "Hừ! Tháng sáu hàng năm đều sẽ có tỷ thí tiên pháp giữa các tiên nhân cùng cấp bậc. Đến lúc đó Viêm Hoàng Thần Quân cũng không thể nhúng tay, người vẫn nên tu luyện cho tốt, để tránh bị đánh cho rã rời đầy đất!" Sau khi nói xong, nàng ấy còn quơ quơ nắm tay, "Đến lúc đó cũng đừng trách ta không tôn kính người lớn hơn mình!"

Ách...

Tin tức này, ta nhất thời không có tâm tình, ngay cả việc chạy bộ ta cũng phớt lờ, cuối cùng trở lại chỗ của Lão Quân, đã là buổi trưa. Chuyện này, làm lão nhân kia giận đến phát hỏa.

"Miêu Miêu, ngày đầu tiên thì đã lười biếng như vậy, da ngứa rồi à!" Hắn canh giữ ở cửa, thấy ta lộ diện, liền xách một cọng roi vọt lại.

Ta sợ tới mức cả người run lên, nom nớp lo sợ đưa tay quơ ra ngoài, "Lão Quân, Lão Quân, đừng đánh mặt được không?"

Tiểu Bạch Long quần trên cổ tay ta mấy ngày hôm trước ngủ tới trời đất tối đen cũng chưa từng tỉnh dậy, giờ phút này đột nhiên ngẩng đầu lên một cái, ta cho rằng nó lại muốn cắn Thái Thượng Lão Quân, lúc này đành nắm chặt lấy đầu nó, "Tiểu Bạch, đừng cắn bậy!"

Tuy rằng Thái Thượng Lão Quân thoát nhìn làn da mỏng không đến mức gãy răng, nhưng Lão Quân một loại lão nhân gia. Nếu lỡ cắn rồi xảy ra chuyện gì không hay, ta không thể đảm đương nổi trách nhiệm.

Kết quả ta vừa mới nói tay, nó lại chạy trốn ra ngoài, ghé sát vào trước ngực Thái Thượng Lão Quân, không động đậy.

Khóe miệng Thái Thượng Lão Quân giật giật một chút, ánh mắt nhìn ta không hề thân thiện, trong lòng ta hoảng sợ, đưa tay đến kéo Tiểu Bạch Long, nào ngờ móng vuốt của nó nứu chặt quần áo của Thái Thượng Lão Quân, kéo thế nào cũng không kéo ra được, ta còn muốn dùng lại thêm vài phần sức lực, chỉ thấy Lão Quân đưa tay ra đập ta, "Nha đầu chết tiệt kia, áo choàng cũng bị ngươi kéo đến rách rồi!"

Ta lập tức rút tay về, cười mĩa nói: "Lão Quân Lão Quân, Tiểu Bạch thích người đó!"

"Nói dóc! Chẳng qua là nó ngủ thấy hương được trên người ta, muốn chiếm một chút tiện nghi!" Râu của Thái Thượng Lão Quân run lên, dồn khí đan điền thét một tiếng, "Đan được trong lò kia của ta đang cần một con tiểu bạch xà làm thuốc dẫn, vốn đang rất cấp bách, không nghĩ tới lại có bạch long đưa lên cửa, có lẽ là ông trời giúp ta rồi! Công hiệu của thuốc này khẳng định còn lớn hơn nữa, ha ha!"

Vừa dứt lời, cả người Tiểu Bạch run lên, 'vèo' một cái lại nhảy về trên người ta, bò qua hai lượt trên người ta, đầu tiên là trốn trong vạt áo, sau lại cảm thấy không an toàn đi đến trong tay áo ta, cuối cùng...

Nó thể nhưng chui vào trong búi tóc của ta, ta trấn an hồi lâu nó mới từ trên đầu xuống quần trên cổ tay ta, ta thở dài, ngẩng đầu lại nhìn Thái Thượng Lão Quân, lại phát hiện lúc này đôi mắt của hắn đang híp lại, cười đến rất là thoải mái.

"Quên đi, cũng không đùa với ngươi, phòng luyện đan của ta thiếu một nha đầu nhóm lửa, trước hết ngươi đi coi lửa đi!"

Ta vội vàng trả lời, đi được hai bước, lại đột nhiên nhớ tới chuyện tỷ thí kia, quay đầu hỏi, "Lão Quân, người có biết tỷ thí tháng sáu không?"

"Đương nhiên, gần đây cầu đan được nhiều như vậy, còn không phải bởi vì chuyện tỷ thí, một chết cái bộ xương già nua của ta!" Thái Thượng Lão Quân hơi ngừng lại, "Ngươi đừng có chú ý với phòng luyện đan của ta đó!"

"Ta cũng phải tỷ thí sao?" Ta không yên mồm miệng, đã thấy mày của Lão Quân dựng lên, "Đây chính là cơ hội tăng tu vì khó có được, lại nói, tiểu tiên như các ngươi, nếu có thể đoạt được hạng nhất, liền có thể tự do ra vào Thiên môn, liền có cơ hội đi đến thế gian giảng ma trừ yêu che chở dân chúng một phương."

"À!" Ta không có hứng thú mấy, sau khi nói lời cảm tạ thì xoay người đi về hướng phòng luyện đan, chỉ là trong lòng nói thầm, vì sao sư phụ chưa từng nhắc đến với ta chuyện này? Là không muốn khiến cho ta có áp lực trong lòng, hay là thấp phần tin tưởng thực lực bây giờ của ta? Lại hoặc là, người kỳ thực vốn đã quên có chuyện như vậy?

Được rồi, ta suy nghĩ, hẳn là nguyên nhân thứ ba, chuyện này thật sự là rất thảm.

Phòng luyện đan của Thái Thượng Lão Quân tổng cộng có chín lò đan.

Chính giữa phòng có một cái đỉnh lớn bằng đồng, phía dưới 'đôm đốp đôm đốp' lửa cháy hùng hực đang thiêu đốt, làm toàn bộ phòng đều nhuộm thành màu đỏ chói lọi. Tuy nói như thế, trong phòng lại không nóng, bằng không tiểu tiên đồng kia cũng sẽ không thể dựa vào đỉnh lớn mà ngủ say sưa, bên cạnh còn lại là tám lò đan nhỏ nữa, lúc này chỉ có một cái có đun lửa phía dưới.

Chân của cái đỉnh cao hơn người rất nhiều, liếc mắt nhìn nó một cái liền cảm thấy áp lực to lớn, do vậy ta chỉ nhắm hai mắt, liền đi đến bên cạnh cái lò luyện đan nhỏ, mà lúc này tiểu tiên đồng nằm sắp kia đã ngẩng đầu dậy, giọng nói còn mơ hồ chưa tỉnh ngủ: "Mới tới à! Thế nào mà bây giờ mới đến, chờ ngươi cũng chờ đến ngủ luôn!"

Ách...

"Ngại quá!" Ta có phần áy náy, sau khi xin lỗi chỉ vào cái lò luyện đan nhỏ nói, "Nơi này luyện đan được gì, thơm thật?"

"À, đó là sư phụ lão nhân gia hân chung thịt chó cách thủy, Hao Thiên Khuyến cần bị thương tam sư huynh, sư phụ ăn đồng bào của nó cho hả giận đấy!"

Ta: "..."

Tiểu tiên đồng tên là Thụ Dịch, hân giao cho ta một chiếc quạt hương bồ cùng một cái túi càn khôn, trong gói đồ có Hắc Thiết Mộc vừa to vừa nặng, sau khi bảo ta phải cam đoan trong lò lửa phải cháy hết ba cây Hắc Thiết Mộc, thì bỏ chạy khỏi phòng luyện đan.

Ta ngồi ở bên cạnh cái đỉnh bằng đồng có lúc quạt gió có lúc không, Hắc Thiết Mộc kia cực kì chịu lửa, quăng đi vào một cây cháy ít nhất hai canh giờ, khó trách Thụ Dịch lại ngủ gà ngủ gật, ngồi một lát sau thì cảm thấy thật sự nhàm chán, ta lấy ra cộng lông chim của sư phụ từ trong ống tay áo ra, đưa qua lại hai ba cái trước đám lửa.

Cộng lông chim này, so với ngọn lửa cháy trong bếp lò, càng sáng chói xinh đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: GẶP RẮC RỐI

"Thụ Dịch, ta tới lấy đan dược!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi, ta bị chấn kinh tay run lên, cộng lông chim của sư phụ thế nhưng lọt vào trong lò lửa. Ta nhất thời hoảng thần, đang muốn đưa tay lao vào, đã bị người ta bắt được, "Người làm gì? Không muốn sống nữa?"

"Lông chim, lông chim của sư phụ!" Lông chim rơi vào trong lửa không phải nháy mắt bị đốt thành tro sao, ta lòng nóng như lửa đốt, vẫn muốn đưa tay ra như cũ. Nào ngờ bên trong ngọn lửa, cộng lông chim kia đột nhiên bắn ra một luồng kim quang, hết sức chói mắt, ta theo bản năng che mắt, chờ bình tĩnh lại, liền nhìn thấy những đóm lửa nhỏ trong lò bắn ra khắp nơi, cái đỉnh lớn bằng đồng giống như nấu sôi vang lên tiếng 'ồ ồ', sau một lát, 'oành' một tiếng nổ, nắp của đỉnh kia bắn lên cao, trong hoảng hốt ta hình như nghe được tiếng sư phụ hét lên, lúc đang ngây ngốc có một lực rất lớn kéo ta rời khỏi, còn chưa đứng vững đã bị người kia áp dưới thân trong nháy mắt.

Chờ tất cả tiếng động dừng lại, người nọ mới từ trên người ta di chuyển, mà ta mới có thể bò lên, vừa vừa quay đầu, liền nhìn thấy ánh mắt Hồ Phi trừng ta.

"Ngu ngốc, người còn ở trong này làm cái gì?" Hắn vừa xoa cánh tay, vừa hung tợn hỏi.

Ta còn chưa trả lời, chợt nghe thấy tiếng kêu thê thảm của Thái Thượng Lão Quân, "Mới chỉ trong giây lát như vậy, người liền phá tung phòng của ta như vậy? Ta đây tạo ra cái nghiệt gì chứ!"

Lúc này, ta mới nhìn thấy, toàn bộ phòng luyện đan đã không ra hình dạng gì.

Cái đỉnh lớn bằng đồng ngã nghiêng một bên, nước thuốc chảy ra đất, các lò luyện đan nhỏ chung quanh cũng ngã sang trái hoặc sang phải, cái lò thuốc nấu canh chó kia, càng tan nát nằm trên đất, trên sàn còn có từng vòng sáng tròn tròn, ta ngẩng đầu nhìn theo, không khỏi kinh hô ra tiếng, thì ra cái đỉnh lớn bằng đồng kia, thế nhưng cái đỉnh bị đập thủng một lỗ, thấy tình cảnh vậy, ta ngây ngẩn ở nơi đó, hoàn toàn nói không ra lời.

"Người nha đầu kia, bồi thường tiên đan cho ta!" Thái Thượng Lão Quân vọt lại, một phen đẩy ta và Hồ Phi, đứng ở trước đỉnh đồng khóc lớn ào ào, ta xông xáo mà tạo ra đại họa như thế trong lòng khó chịu, giờ phút này thấy đáng về này của hắn, càng rất áy náy, nhất thời không có chủ ý, không biết làm thế nào mới tốt. Tiểu Bạch cổ tình còn không hiểu chuyện, bản thân bật đèn trong nước thuốc mà bôi lợi, phát ra tiếng vang 'cô lô cô lô'.

"Lão Quân, đều là ta sai, người phạt ta đi!" Làm việc gì sai đương nhiên muốn bị phạt, ta đã nghĩ không ra biện pháp, liền dứt khoát để cho Lão Quân hắn đến xử phạt đi.

"Phạt, phạt người làm cái rắm gì!" Lão quân 'hừ' lạnh một tiếng, quay đầu đến trừng ta một cái, ta một trận chợt dạ, liền ngay cả đầu cũng không dám lại nâng lên, quan sát một bãi nước thuốc trên đất kia mà tự trách.

"Um hừm! Canh thịt chó của ta!" Lúc trước lão quân còn đang đứng ở trước cái đỉnh đồng, mà giờ phút này nhìn thấy cái lò đan nhỏ cùng với những mảnh canh thịt chó rơi ra, tiến lên hai ba bước rồi ngồi trên mặt đất, nhìn một mảnh cặn bã mà lau nước mắt.

Ta càng thêm lo sợ bất an, không tự giác vịn xoắn góc áo.

Đúng lúc này Hồ Phi dùng khuỷu tay thúc thúc ta, nhỏ giọng nói vào tai ta: "Người xem vẻ mặt của Lão Quân, ta đoán được luyện trong đỉnh kia không đặc biệt trân quý gì, còn thua cả một nồi thịt chó đó! Đừng lo lắng!"

"Ngươi biết cái gì!" Thái Thượng Lão Quân ‘về’ một cái đứng lên, dùng ngón tay chỉ vào chóp mũi của ta, "Tiên đan, để cho sự phụ của ngươi trở về bồi thường, ngươi, vừa tới liền gây chuyện, để ta giam ngươi lại tự mình suy nghĩ! Được đồng thủ hạ của ta phạm sai lầm đều phải bị phạt, ngươi đã đến chỗ này của ta học luyện đan, cũng phải tuân thủ quy củ của ta!"

"Vâng, vâng!" Ta liên tục gật đầu, cũng không ngờ Hồ Phi ở bên cạnh bệnh vực, "Vì sao a, Miêu Miêu cũng không phải đồ đệ của ngươi, biệt giam một tiểu cô nương trong căn phòng tối tăm và đầy nỗi sợ hãi a, Lão Quân ngươi nên làm chuyện tốt đi, lát nữa ta bảo mẹ ta chung mấy nồi canh thịt chó cách thủy mang lại cho ngươi!"

Đôi mắt Thái Thượng Lão Quân sáng lên, sắc mặt Hồ Phi lộ vẻ vui mừng, nhướn mày mấy cái về hướng ta.

Ta cũng không phải tiểu cô nương, cũng không cảm thấy bị giam trong phòng kín có bao nhiêu đáng sợ, nhưng có người hảo tâm nói giúp cho ta, đương nhiên không thể không cảm kích, cho nên ta mỉm cười đáp lại hắn, nào ngờ đứa nhỏ này giống như thấy quỷ, lại quay đầu sang một bên, trong lỗ mũi còn phát ra một tiếng ‘hừ’ lạnh khinh thường.

Ta nhất thời xấu hổ. Nhưng mà xấu hổ này cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì Thái Thượng Lão Quân bỗng nhiên mặt trầm xuống, "Không thể phá vỡ quy củ, bằng không về sau ta làm thế nào mà quản giáo được đồng! Phải phạt, đệ tử của Viêm Hoàng cũng không thể ngoại lệ!"

Ta liên tục nói ‘Vâng’, tỏ vẻ cam nguyện bị phạt, lúc này sắc mặt Lão Quân mới có thể hòa dịu, ngược lại chỉ vào Hồ Phi nói: "Ngươi, trước hết sắp xếp lại phòng này, sau đó chỉnh sửa lại căn phòng này cho ta!"

"A!" Hồ Phi thét kinh hãi một tiếng, "Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?"

Chòm râu của Lão Quân run lên, ta cho rằng hắn muốn răn dạy Hồ Phi, dù sao hắn là thượng tiên lại là trưởng bối, sai bảo Hồ Phi làm việc là chuyện đương nhiên, kết quả hắn chỉ liếc qua ta một cái, lại liếc Hồ Phi một cái, liền cười lạnh một tiếng xoay người sang chỗ khác, một dáng vẻ cao thâm không nhiều lời.

Hồ Phi nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn ta, toàn bộ lông mày đều nhíu lại.

Hắn do dự một lát, giơ nắm tay lên trước mặt ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Sửa thì sửa!"

Nói xong hắn liền xắn tay áo và bắt đầu quét dọn, trong lòng ta biết hắn trách ta gây nhiều phiền toái cho hắn, còn nghĩ muốn đánh ta, vội vàng muốn qua giúp đỡ, nào ngờ vừa đi về phía trước một bước đã bị một tay Lão Quân cấp xách lên.

"A! A!" Ta thét chói tai ra tiếng.

"Kêu la cái gì!" Sau đó Lão Quân huyết sáo, âm thanh huyết sáo vừa phát ra, chỉ thấy một con tiên hạc từ không trung xoay vòng lượn xuống, quạt nên một trận cuồng phong, làm cho mảnh vụn vỡ mà Hồ Phi mới quét bay từ tung lên. Mà Lão Quân cũng là không nghe Hồ Phi oán giận, lập tức ném ta lên lưng tiên hạc, "Vũ Cơ, đem nàng quăng vào phòng biệt giam!"

Tiên hạc kia hót một tiếng, lúc đang muốn giương cánh, Lão Quân lại thét lên, "Đợi chút!"

Chẳng lẽ là thay đổi chủ ý?

Trong lòng ta vui mừng, chợt nghe hắn tiếp tục nói, "Mang theo thứ này đi luôn!" Chỉ thấy hắn vớt Tiểu Bạch từ trong nước thuốc lên thuận tay ném lên vai ta, bởi vì nó dính một thân vị thuốc, còn dính dính ẩm ướt, khiến cho ta thật không thoải mái, đang muốn bắt nó để sang bên cạnh, liền nhìn thấy tiên hạc kia nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, trông mắt sáng long lanh đang phát ra u quang, ta nhất thời hơi hơi co lại, sau đó đem Tiểu Bạch nắm chặt trong tay, sợ tiên hạc kia xem nó trở thành tiểu bạch xà mà nuốt mất.

Sau đó, tiên hạc càng bay càng cao, ta ôm cổ nó, nhìn biển mây mờ mịt dưới tiên giới, tựa như ảo mộng, cũng không muốn buông tay, nào ngờ đi tới một chỗ, nó hót một tiếng, mà xoay mạnh người, may mắn lúc đó ta đang ôm rất chặt, mới không bị ngã xuống, đang lúc vui mừng, chợt thấy chiếc cổ dài nhỏ của nó bỗng nhiên quay đầu, cả đầu xoay lại, chiếc mỏ giống như đao nhọn, đâm thẳng vào mu bàn tay ta, mu bàn tay ta tê rần theo bản năng buông tay, nó lại thuận thế quay vòng mấy cái giữa không trung, ta lập tức từ chỗ cao ngã xuống như vậy.

Tiếng gió gào thét bên tai, ta cảm thấy tim cũng nhảy ra khỏi cổ họng, ta không có pháp khí biết bay a, ta cũng sẽ không thể ngự kiếm phong hành, sự phụ cũng chưa từng dạy ta cưỡi mây lướt gió, hiện tại nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ, đường đường tiên tử như ta, có thể ở té khỏi tiên giới thành thịt vụn?

"Sự phụ a!" Ta nhắm chặt hai mắt lại, "Ta sợ quá!"

Đột nhiên, tốc độ rơi xuống hình như chậm lại. Tiếng gió dần dần nhỏ lại, mà lòng ta cũng thoáng bình tĩnh dần.

Sự phụ trên trời có linh, a không đúng, sự phụ thần thông quảng đại! Ta cảm động đến rơi nước mắt, chậm rãi mở hai mắt.

Bốn phía cũng không người, mà da đầu ta lại ần ần đau.

Cố gắng hết sức ngược lên, cũng chỉ thấy cái đầu cứng ngắc của Tiểu Bạch. Miệng nó thở hỏn hển, có lẽ đang dùng hết toàn lực. Thì ra là Tiểu Bạch đang xách ta a, nhưng là Tiểu Bạch nhỏ như vậy, có sức lực như thế nào mà mang nổi ta?

"Tiểu Bạch, ngươi có ổn không?" Ta sốt ruột hỏi.

Tiểu Bạch không thể nói chuyện, cái cổ lại càng gồng cứng, ngay cả vảy màu trắng, cũng bắt đầu phiếm màu tím hồng nhàn nhạt.

"Ai da, ta thật sự là ngu ngốc!" Ta vỗ ót, tuy rằng ta còn chưa học bay, lại sớm biết được cách nào hóa lại thành nguyên hình, lúc này hình người quá nặng, không bằng ta hóa thành bản thể lúa nước.

Vì thế, ta biến thành một cây lúa.

Sau đó, ta nhẹ bổng từ kẽ hở móng chân của Tiểu Bạch rút ra ngoài.

Từ bên dưới, ta có thể nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Bạch tròn ra, có lẽ là bị kinh sợ.

Ta: "..."

May mắn tốc độ rơi chậm hơn so với trước, sau một chút thấp thỏm không yên ta lại bị móng vuốt của Tiểu Bạch bắt được lần nữa. Mà lúc nó bắt lấy ta, chòm râu nhếch lên, như là đang cười.

Chuyện này thật sự là, cực kỳ khiến cho người ta không có lời nào để nói a!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: CHẶN ĐƯỜNG

Sau khi rơi xuống đất, Tiểu Bạch nằm ngửa bụng đưa bốn chân lên trời, ta cũng vẫn duy trì hình dáng lúa nước như cũ nằm bên cạnh nó không hề nhúc nhích, đợi đến sau khi ta thờ đều đều mới quan sát chung quanh, dưới tia sáng yếu ớt, không thấy rõ mọi thứ xung quanh mình, hay là tiền hạc kia quăng chúng ta vào cái hố sâu hay hang động nào đó?

Lại qua thời gian một nén nhang, đôi mắt ta mới thích ứng với bóng tối, tại một góc trong động thấy một bộ bàn ghế, cùng với một ngọn đèn dầu. Ta hóa thành hình người đứng lên, dùng đá lửa trên bàn để châm ngọn đèn, chờ có tia sáng mới thấy trên bàn còn có một quyển sách. Trang sách rách nát, nghĩ là có thể đã bị chứa nhiều người lật qua rồi.

Lúc này, ta đã biết không ít chữ, liền cầm quyển sách kia lên đọc, kết quả mới vừa đọc, nhin không được cười ra tiếng. Thì ra đây là lời sám hối mà mỗi được đồng bị phạt viết, bên trong miêu tả tỉ mỉ đã phạm sai lầm gì, làm thế nào để bù đắp, cam đoan về sau không bao giờ nữa phạm lỗi nữa vân vân, ta đọc mà vô cùng hứng thú.

Chỉ là cho tới bây giờ, ta cũng chưa phát hiện có ai sai phạm hơn ta, phần lớn bọn họ là vụng trộm đem đan dược ra ngoài cho các tiên nhân khác hoặc là bán thân ăn vụng đan dược, mà ta, thế nhưng phá hư cái đình của Lão Quân!

Cuối quyển sách viết ‘mỗi người bị biệt giam đều phải nghiêm túc sám hối’, ta cắn cán bút lông, suy nghĩ cuối cùng là phải viết như thế nào đây? Không nên lỡ tay làm rơi cọng lông chim của sư phụ vào lửa? Ai hiểu được cọng lông chim của người lại lợi hại như vậy!

"Ai nha!" Nói đến lông chim, ta mới nhớ tới lông chim của sư phụ bị ta đốt, người không liên lạc với ta được, có phải sẽ lo lắng hay không? Lúc trước bởi vì làm phòng luyện đan rối loạn cả lên, trong lòng kinh hoảng, thế nên đã quên mất chuyện cọng lông chim!

Khi sư phụ muốn nói chuyện với ta thì làm sao bây giờ?

Ta nhớ sư phụ thì làm sao bây giờ?

Sư phụ tìm không thấy ta sẽ lo lắng cho ta thì làm sao bây giờ đây?

...

Ta cúi đầu ngồi xếp bằng trên bàn đá than thở, ngay cả khi nào Tiểu Bạch tìm một góc nằm bên cạnh ta mà ta cũng không hay biết. Không biết ngồi cứng ở chỗ kia đã bao lâu, ta chỉ cảm thấy hai chân của mình đều tê dại không động đậy được, đang muốn hoạt động chân một chút, liền cảm giác trong hoàn cảnh không khí trầm lặng tối om, bỗng nhiên nổi lên trận gió, thổi tắt ngọn đèn kia.

Ta hơi hơi kinh ngạc, mò mẫm trong bóng tối, nhưng vào lúc này, một dãy ánh sáng từ trên không chiếu xuống, thật giống như xuyên qua lam sương đen dày đặc, phá vỡ nhiều tầng ngăn cách, mang theo những tia sáng nhiều màu rực rỡ và sự ấm áp trải đến trước mắt ta.

Ta ngửa đầu nhìn bức màn đen bị phá vỡ kia, giống như một tấm vải đen bị xuyên thủng phía trên, mà ánh mặt trời, liền gian xảo xuyên qua lỗ thủng, gieo xuống nhiều vết nắng trên mặt đất.

Ánh sáng rực rỡ kia, khiến cho ánh mắt ta nhìn không rõ, mà ta lại vẫn ngây ngốc ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, thế cho nên không cần bao lâu, trong ánh mắt đầy ắp nước mắt.

Lỗ rách càng lúc càng lớn, giống là bị người ta dùng sức xé rách, mà sau đó, một bóng hình cao lớn xuất hiện trong vầng sáng kia, ta trừng mắt nhìn, lau khô những giọt nước mắt, mới nhìn rõ người đứng trước cửa động, chính là sư phụ.

Sư phụ đại nhân không phải đi hái Phụng Ngân hoa sao, thế nào lại trở về nhanh như vậy?

"Sư phụ!" Ta nhảy dựng lên vẫy tay với người, kết quả vừa bật dậy chân bị trật, đau đến ta phải hít một hơi lạnh.

Mà sư phụ còn chưa trả lời ta, ta liền nghe được tiếng gầm gừ của Thái Thượng Lão Quân truyền đến.

"Đầu tiên là đồ đệ của ngươi phá tung cái đình của ta, bây giờ ngươi người làm sư phụ này lại trực tiếp phá hủy kết giới của ta, hai người thầy trò các ngươi, quả thực là yêu tinh hại người!"

Sư phụ phá hủy kết giới của Thái Thượng Lão Quân?

Ta lo lắng vô cùng, chẳng lẽ bởi vì sư phụ lo lắng cho ta, không quan tâm liền đánh đến cửa như vậy?

Đang lúc vạn phần không yên trong lòng, liền nhìn thấy sư phụ đại nhân di chuyển đến trước mặt ta trong nháy mắt, đầu tiên là quan sát tỉ mỉ ta từ trên xuống dưới, sau đó cau mày nói: "Làm sao mà khóc!"

Ách...

"Đừng sợ, ta ở đây!" Sư phụ tiến gần sát ta, lúc này đưa tay vỗ nhẹ lưng ta, như là đang dỗ dành làm cho ta an tâm lại giống như lại muốn siết chặt ta vào trong lòng, ta mặt đỏ tai hồng trong nháy mắt muốn hơi hơi lui về sau nửa bước, nhưng mà thân hình còn chưa động, chợt nghe thấy sư phụ lặp lại từng chữ, "Đừng sợ, ta ở đây!"

"Đừng sợ, có ta ở đây!"

Giọng nói của người dịu dàng chưa từng có, lại giống như lông vũ mềm mại, nhẹ nhàng mà lướt qua trái tim của ta, gọi lên cảm giác hơi hơi tê dại, cái này, ta sợ là ngay cả đầu ngón chân cũng đều đỏ.

"Sư phụ, ta, ta không sao, là, là vừa đúng lúc đột nhiên ánh nắng quá sáng." Ta lắp bắp nói.

"Ừ!"

Sư phụ lên tiếng, đặt tay giữ lấy vai ta, mang theo ta bay lên không trung, từ chỗ bị xé rách kia mà bay ra ngoài, Thái Thượng Lão Quân ngang ngược đứng trước cửa ra, nổi giận đùng đùng nhìn chăm chú vào chúng ta, ta chợt dạ, bị hấn hung hăng trừng mắt như vậy, tự nhiên mà cúi đầu xuống.

"Tôn thất của Lão Quân ta chắc chắn bồi thường gấp bội!" Giọng nói của sư phụ lúc này trở nên nghiêm túc vô cùng, cùng với giọng nói dịu dàng lúc trước hoàn toàn khác biệt như hai người khác nhau.

Ta vụng trộm nhìn người, như là nhận thấy được ánh mắt của ta, bỗng nhiên người cúi đầu nhìn ta, sau đó cười nhẹ với ta, cực kỳ giống như đêm ngắm hoa đào đỏ.

Bây giờ ta đã tin tưởng, Cẩm Văn các nàng ấy nói sư phụ là tiên nhân đẹp mắt nhất trên trời dưới đất tuyệt đối không phải là giả, có lẽ so với tiểu mục đồng năm đó trong lòng ta, cũng không phân cao thấp được?

Kỳ thực ta đã không nhớ rõ dáng vẻ của tiểu mục đồng kia, nhưng ấn tượng trong ta, hắn luôn luôn là người tốt nhất trên đời, mà hiện thời, sư phụ cũng có thể so ngang với hắn. Người xem, chính là sắc đỏ mỹ lệ như vậy, mặc ở trên người sư phụ cũng không kỳ lạ gì, chỉ càng tăng thêm nét tuấn mỹ, như ngọc không tỳ vết.

Trong lòng ta run lên, không dám nhìn nữa, sao khi bình tĩnh thì lại cúi đầu xuống, càng cúi thấp hơn so với lúc trước một chút.

"Hừ!"

...

Từ đó đến sau, giữa hai người bọn họ cũng không nghe thấy tiếng động gì, đợi hồi lâu ta chỉ cảm thấy đình đầu run lên một hồi, hình như có một tấm màn luôn luôn tập trung vào ta.

Ta sợ hãi ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Lão Quân đang nhìn ta, sau một lúc lâu sau mới ần ần thở dài, "Aii, thôi thôi. Tự ngươi chú ý!"

"Chú ý cái gì?" Bởi vì lão quân luôn luôn nhìn ta, nên ta cho rằng hắn đang nói chuyện với ta, cũng không ngờ hắn chỉ trợn trừng mắt liền quay đầu sang một bên.

"Chú ý trong coi ngời đừng gây rắc rối khắp nơi nữa!" Sư phụ vờn tay trái búng nhẹ vào trán ta, mà tay phải càng nắm chặt tay ta thêm một chút. "Đi thôi, Miêu Miêu, chúng ta về nhà trước!"

Ta gật đầu, sau đó đã bị sư phụ dắt lên đụn mây của hắn.

Lúc đang rời khỏi, bỗng nhiên nhớ tới Tiểu Bạch còn nằm ở dưới hồ sâu kia, ta cư nhiên đã quên mất nó, thật sự là có lỗi!

"Sư phụ, đợi chút, Tiểu Bạch còn ở dưới!" Ta chỉ vào hồ sâu phía dưới sót ruột nói.

"Nó tới rồi!" Sư phụ nhắm mắt lại ngồi ngay ngắn trên đụn mây, có lẽ mọi thời khắc cũng không quên tu luyện, mà lúc này mí mắt của người cũng chưa từng mở liền nói với ta Tiểu Bạch đã ở đây, mà ta nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện Tiểu Bạch đến từ nơi nào.

Ta bỗng nhiên cảm thấy bản thân có sự chênh lệch thật lớn với sư phụ, thật giống như người là một án mây bay trên bầu trời, mà ta cũng chỉ là một cây cỏ nhỏ bò dưới đất. Ta không khỏi có chút thương cảm, ngồi ôm gối trên đám mây, im lặng nhìn đôi giày mình.

Mà lúc này, Tiểu Bạch mới từ đám mây phía dưới khó khăn bay lên, ánh mắt nó nhìn ta cực kỳ u oán, như là đang lên án ta, thế nhưng lại quên mất nó, ta ngượng ngùng cười, cuống quýt nắm lấy nó đặt vào ống tay áo. "Tiểu Bạch ngời chịu nhiều vất vả rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Ta vội vàng muốn trở lại Nguyên Hoàng cung, sư phụ nói nơi đó là nhà của chúng ta.

Nhưng mà đụn mây của sư phụ còn chưa đi xa, đã bị người ta cản lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: BỊ THƯƠNG

Chặn đường là Lưu Diễm tiên tử.

Lưu Diễm tiên tử đối với ta luôn luôn có nhiều ý kiến, mà giờ ta hơi hơi dựa sát vào sư phụ, sau đó di chuyển ra phía sau một chút, nửa bả vai đều sát phía sau hắn.

Một động tác như vậy, đôi mắt đang nhắm của sư phụ đột nhiên mở ra, thế nhưng khiến cho thân mình của Lưu Diễm tiên tử trước mặt khẽ run lên, ta nhất thời cực kỳ hâm mộ, không khỏi thẳng ngực, sư phụ lợi hại như vậy, ta làm đồ đệ cũng vô cùng có mặt mũi.

Chỉ là không biết đến khi nào, ta mới có thể có có năng lực cường đại như thế, chỉ với một ánh mắt, có thể làm cho đối phương kinh sợ? Nhưng mà Lưu Diễm tiên tử nói ra một câu, cũng là khiến ta kinh hãi nói không nên lời nói.

"Viêm Hoàng Thần Quân, người bị thương?"

Lúc đầu ta ngẩn ngơ, mà sau đó hai tay bất giác nắm chặt lấy tay sư phụ, "Sư phụ, người bị thương?"

Sư phụ nghiêng đầu khước miệng hơi hơi cong lên: "Ngời cảm thấy ta sẽ bị thương?"

Ta nói không nên lời, hắn hung hăng trừng ta một cái: "Ngời cư nhiên hoài nghi ta? Ta là chiến thần đứng đầu tiên giới, sao lại dễ dàng bị thương!"

"Nhưng mà..." Ta vụng trộm chăm chú nhìn Lưu Diễm tiên tử, chỉ thấy vẻ mặt nàng ấy thay đổi liên tục, kỳ lạ nói không nên lời, sư phụ lại cố tình lạnh nhạt nói, "Lưu Diễm tiên tử, ngời nhìn lầm rồi!"

Dứt lời, sư phụ vung tay lên, đụn mây kia liền lập tức bay lướt ngang qua bên cạnh Lưu Diễm tiên tử, trong khoảnh khắc bỏ nàng ấy lại phía sau, ta hơi có chút nghi ngờ quay đầu nhìn lại, không hiểu sao sư phụ lại đưa tay xoay đầu ta trở về vị trí ban đầu, mà phía sau ngời dựng nên một bức tường mây, tư thái của sư phụ lười nhác hơi hơi tựa vào, đôi mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm ta.

Ta bị ngời nhìn như vậy cả ngời không được tự nhiên, cuối cùng muốn đem đầu chui vào trong đám mây. Kết quả lúc này, người đột nhiên tựa như cười mà lại không cười nói: "Miêu Miêu, nghe nói ngời thật biết khiêu vũ, không bằng nhảy một khúc cho ta xem?"

"Ách?" Ta không biết nha! Hơn nữa ở trên đụn mây, nếu té xuống thì làm sao bây giờ?

Sư phụ chỉ đơn giản nhún mảy, nhẹ vung tay lên, đám mây dưới chân đột nhiên tăng lên gấp đôi.

"Người muốn nằm xuống lăn lộn cũng không có vấn đề gì!"

"Ách..."

Sư phụ từ trong tay áo lấy ra một ống sáo xanh biếc, người cầm ống sáo trong tay giờ giờ lên với ta, sau đó tự mình thổi lên. Sư phụ vẫn chưa nhìn ta, lúc thổi sáo vẻ mặt rất chăm chú, hình như nghĩ đến tâm sự gì.

Mà tiếng sáo nghe ung dung, cảm xúc quen thuộc kia khiến cho tinh thần ta ngây ngẩn trong giây lát, như là trở về ba trăm năm trước, nhìn thấy tiểu mục đồng cười trên lưng trâu, thổi ống sáo đi qua trước mặt ta.

Ta chưa bao giờ dùng hình người chính thức xoay múa.

Những năm trước kia cũng chỉ là một cây lúa nước, âm mưu giả vờ nguy trang thành hải tảo, cho nên tùy tiện vắn vẹo, mà hiện tại, ta đứng ở trên đụn mây đón gió, lúc này thân mình vốn mềm dẻo không hiểu được vì sao cứng ngắt từ đỉnh đầu đến đầu ngón chân, mở hay tay nhẹ nhàng lay động một chút, kết quả liền xấu hổ hận không thể tìm được một khe hở trên mặt đất để chui vào, lúc này đột nhiên sư phụ cố tình ngẩng đầu lên, ta nhìn thấy sự cố vũ trong ánh mắt của hắn, tuy rằng vẫn khàn trương như cũ, nhưng tâm trạng cũng từ từ thả lỏng, chuyển động nhẹ nhàng theo giai điệu kia, tuy rằng ta cũng không biết múa là thế nào, nhưng đại khái tự do theo lòng mình là tốt rồi?

Gió thổi phồng áo bào của ta, làn váy chuyển động mở rộng, như một đóa hoa nở ra, ta càng chuyển càng nhanh, bỗng nhiên cảm thấy muốn thuận gió mà bay, lúc này mọi lo lắng đều biến mất không thấy đâu, thay thế bằng sự tự do tự tại, đang lúc vô cùng thoải mái, tiếng sáo dừng lại im bất, thay vào đó là tiếng nhẹ giọng ho khan của sư phụ.

Chẳng lẽ sư phụ thật sự bị thương? Ta lòng nóng như lửa đốt, cuống quýt đứng lại, kết quả có lẽ vì di chuyển xoay tròn lâu lắm không có chú ý, giờ phút này đầu vầng mắt hoa, hình như trên đầu có một đám chim bay vòng vòng, riu ra riu rít âm ỉ làm cho đầu đầu muốn nứt ra.

"Sư phụ!" Vừa mới tiến về phía trước một bước, thân mình liền không đứng vững mà ngã về phía trước.

Ách, gương mặt ta hoảng hốt.

Chỉ là ta vẫn chưa ngã vào trong đám mây, đã được sư phụ đưa tay đỡ được, lúc này bởi vì đầu choáng váng mắt hoa, nhìn gương mặt người cũng trở thành hai ảnh, mơ hồ không rõ, nhưng ta có thể cảm giác được, người đang cười, hơn nữa cười đến thật khoa trương, cũng không để ý hình tượng của bản thân một chút nào, toàn bộ thân mình run run lên, nếu không phải bởi vì ôm ta, chỉ sợ bây giờ người cũng đang ôm cái bụng.

Chờ thời gian qua một lúc, ta từ trong lòng sư phụ đứng lên, lúc này mới nhìn thấy Tiểu Bạch cũng ở trên đám mây dùng sức quay cuồng, ôm ôm cái bụng, chồm râu run run lên, hoàn toàn là một bộ đáng muốn cười đến chết.

Ta yên lặng hạ thấp đầu, ngồi xổm cúi đầu ở một góc mà vẽ vòng tròn.

"Ai nha, a, Miêu Miêu múa thật đẹp!" Sư phụ nói ở ta phía sau.

Ta không để ý, lời này nghe quá giả tạo, khiến cho ta càng thêm ưu thương.

Ta ngồi ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, sư phụ cũng không nói nữa, đợi đến gần Nguyên Hoàng cung, lúc ta từ trên đám mây nhảy xuống, bỗng nhiên nghe được một tiếng than nhẹ, "Sở trường khiếu vũ của Thủy Dạng, thiên hạ vô song!"

Ta quay đầu nhìn hắn, "Sư phụ, người nói đến Thủy Dạng thượng thần?"

Người lại không nói nữa, chỉ vỗ vỗ đầu ta nói, "Trở về nghỉ ngơi đi!"

"A!"

Trong lòng ta biết Thủy Dạng thượng thần là người trong lòng của sư phụ, giờ phút này khó tránh khỏi có vài phần ừ ừ, nếu như nàng ấy còn chưa chết, nói không chừng bây giờ là sư nương của ta, không biết vì sao, trong lòng có chút khó chịu, ta yên lặng đan ngón tay vào nhau, đi ra vài bước bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi sư phụ ho khan, vội dừng bước chân lại, kết quả sư phụ cứ nhiên đứng vào sau lưng ta, thấy ta quay đầu nhìn người, người lại gõ vào cái trán ta, "Tại sao đột nhiên dừng lại?"

"Sư phụ, người thật sự không bị thương? Vừa mới nghe người ho khan!" Nào ngờ ta vừa mới dứt lời, liền cảm thấy vẻ mặt sư phụ trở nên có chút mất tự nhiên, người xoay mặt ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Thật sự không có, ta còn lừa người hay sao!"

"Nhưng là mặt người đều đỏ!" Ta lớn tiếng nói!

"Thật sự không có, đừng nào loạn!" Sư phụ giả vờ muốn nổi giận, ta chần ở trước mặt người, nhìn trên mặt người đáng đỏ ửng, chẳng lẽ là bởi vì bị thương cho nên bị sốt?

Ta nhất quyết không tha, sắc mặt sư phụ trầm xuống, "Thực sự muốn biết?"

Ta gạt đầu mấy cái, lúc này lại phát hiện người bỗng nhiên nở nụ cười, mắt phượng hơi hơi nheo lại, như là muốn giờ trò xấu. "Thật sự muốn biết?"

Sư phụ lại hỏi lần nữa, ta bị nụ cười xấu xa của người làm cho toàn thân sợ hãi, lại gạt đầu như cũ.

"À, lúc ngươi vừa mới xoay người múa thì làn váy bay đi lên!" Gương mặt sư phụ nghiêm túc hẳn, nghiêm trang nói.

Ta hơi lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu, hân tron tròng mắt lại không để ý ta, bước nhanh rời khỏi, mà ta ngờ ngác suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, trên đường gặp được Từ Tô, ta đem nghi hoặc này nói cho nàng ấy nghe, sau khi nàng ấy nghe xong thì nét mặt kỳ lạ, cuối cùng giật giật khóe miệng lặng lẽ rời khỏi không một tiếng động.

Làm cho nghi hoặc của ta càng sâu, mãi đến cuối cùng gặp được Cẩm Văn, sau khi nàng ấy nghe nói xong thì ôm bụng cúi người cười, cuối cùng chọc chọc vai ta, "Đứa ngốc! Váy người bay lên, không phải là khiến cho Thần Quân thấy phía dưới của ngươi sao?"

Ta mê hoặc như cũ, đưa tay vén váy ta lên, quần lót bên trong mặc rất có quy củ, rất kín đáo, cũng không có gì không ổn a? Ta sớm biết hồ thẹn là cái gì, tuy rằng bị sư phụ nhìn thấy quả thật có chút ngượng ngùng, nhưng không đến nỗi như vậy đâu?

Cẩm Văn nhìn dáng vẻ của ta mà tron tròng mắt, hơi hơi nhắc vạt váy của ta lên một chút, lộ ra mắt cá chân trắng nõn, sau đó nàng ấy nhẹ nhàng di chuyển xung quanh, "Chắc là ta suy nghĩ quá nhiều, ai giống người quần chật như cái bánh tét!"

Ta vén váy lên đến eo đắc ý vô cùng xoay mấy vòng, "Như vậy rất tốt a, thuận tiện hơn nhiều!"

Mà lúc này, Cẩm Văn bỗng nhiên nhìn chằm chằm nơi nào đó trên người ta, ngược lại cười ha hả, "Ưm hừm, phía sau mông ngươi còn thêm một cây lúa nước?"

Ách...

Ta nghĩ là ta đã hiểu rõ ràng. Công phu thêm của ta không tốt, nhưng lại rất thích, la hét muốn học với Từ Tô, vừa học một chút thì tất cả quần áo của mình cũng bắt đầu đánh dấu hiệu sở hữu của bản thân, sau đó tự suy xét thấy quả thật thêm rất xấu, liền thêm lúa nước ở một nơi ẩn khuất một chút, kết quả, vẫn là bị người khác nhìn thấy.

Việc này thật quá xấu hổ a!

Hai ngày sau đó, ta cũng không gặp sư phụ, mà đến ngày thứ ba, Lưu Diễm tiên tử cùng Mạt Lị hoa tiên đột nhiên đi đến Nguyên Hoàng cung, sắc mặt sốt ruột, lúc đó ta đang học vẽ tranh chưa hề chú ý, kết quả các nàng ấy lập tức đi lại lật úp nghiên mực của ta, nước mực hắt đến trên giấy, thấm lan ra, bức tranh hoa đào mà ta hao tổn hết tâm tư vẽ, trong khoảnh khắc liền ngay cả hình dáng sơ lược cũng không còn.

Ta cũng đang tức giận, sau khi nhặt nghiên mực kia lên nói, "Các ngươi làm cái gì vậy?"

"Ngươi chỉ là một tiểu tiên thấp kém, gặp thượng tiên liền có thái độ này?" Lưu Diễm tiên tử 'hừ' lạnh một tiếng, chỉ thấy đầu ngón tay nàng ấy lóe ra một tia sáng, ta còn chưa phản ứng lại, trên mặt liền 'phách' một cái trúng ngay một bạt tay.

Sư phụ từng nói qua nếu có người khi dễ ta, ta nói ra đại danh của người để hù dọa kẻ khác, nhưng mà ta còn chưa nhắc tới, các nàng ấy đã giành nói trước.

"Viêm Hoàng Thần Quân không ở đây? Ngươi có biết sư phụ ngươi đi nơi nào không?" Câu hỏi này là của Mạt Lị tiên tử.

Ta lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Sau khi hai nàng ấy nhìn nhau, trên nét mặt lộ ra lo lắng nồng đậm. "Chẳng lẽ thật sự lại đi nơi hoang dã?"

A?

Nghĩ ngợi trong lòng ta bỗng nhiên dâng lên, sư phụ lại đi nơi hoang dã làm chi? Chẳng lẽ lần trước không có lấy Phượng Ngân Hoa về được nên người phải trở lại?

"Lần trước hẳn không có mang Phượng Ngân Hoa về mà còn bị thương, ngày hôm qua nghe Thiên Quân nói, hẳn đi nơi hoang dã, chuyện đó hẳn cũng chưa nói cho ngươi?" Mạt Lị hoa tiên tiếp tục hỏi.

Nghe được lời này, lòng ta lập tức bị ngưng trệ, lúc này ta không có tâm trạng trả lời cho nàng ấy, chỉ liên tục truy vấn: "Sư phụ bị thương?"

"Viêm Hoàng Thần Quân tu vi cao thâm như vậy sao lại dễ dàng bị thương, nhất định là ngươi làm cái gì đó khiến hắn phân tâm!" Lưu Diễm tiên tử liền nhìn chằm chằm ta, giận dữ nói.

Ta hoàn toàn tỉnh ngộ. Lần trước lúc thiêu hủy cộng lông chim kia, mơ hồ nghe được sư phụ kêu gọi, hay là thật sự là bởi vì nguyên nhân này, làm cho sư phụ phân tâm, cho nên bị yêu thú gây thương tích?

"Vậy sư phụ có bị thương nặng không?" Ta hết sức sốt ruột, chỉ mong mọc thêm đôi cánh, bay đến bên cạnh sư phụ xem người như thế nào.

Lưu Diễm tiên tử cũng không nói chuyện, nhưng là Mặt Lị hoa tiên lắc lắc đầu, ta nhất thời nhẹ nhàng thờ ra, lại nghe nàng ấy nói tiếp, "Không biết!"

"Ngày hôm trước thấy hắc khí huyết bất ổn, có lẽ là hắc giảo đi rồi, nhưng ta có thể thấy không ổn, chỉ sợ là không nhẹ!" Lúc này Lưu Diễm tiên tử không có dáng vẻ hùng hổ như trước, ánh mắt lo lắng lúc đó không phải là giả, ta lập tức rối loạn tâm thần, vết thương cũ của sư phụ chưa lành, lại đi nơi hoang dã, yêu thú nơi đó rất đáng sợ, sư phụ người có gặp bất trắc hay không?

Ta không dám lại suy nghĩ nữa, ngay cả thân người cũng run rẩy. Mà hai người các nàng ấy liếc mắt xem thường ta, quay đầu bay đi, đợi ta đoán ra các nàng ấy chắc là đi đến nơi hoang dã tìm sư phụ của ta, mong các nàng ấy mang ta đi một đoạn, kết quả vừa mới hô một tiếng, cũng đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hai nàng, lập tức càng lo lắng, nếu còn cộng lông chim kia, còn có thể liên lạc với sư phụ, biết được tình hình, hiện tại làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chỉ có thể lo lắng suông?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: LO LẮNG

Trên thiên cung, người mà ta biết không nhiều lắm.

Thời khắc mấu chốt, Từ Tô cùng Cẩm Văn cũng không biết tung tích, ta nghĩ đi nghĩ lại, lập tức đi đến phủ của Thái Thượng Lão Quân, còn chưa nói rõ ý định với hắn, đã bị đuổi ra khỏi cửa lớn.

Mà đang lúc này, người ta có thể nghĩ đến, chỉ có tiểu bá vương Hồ Phi. Ta không có pháp khí thay thế cho việc đi bộ, ít nhất có thể cầu xin hắn mang ta đến vùng hoang dã, sau đó tự ta đi vào.

Nghĩ đến đây, ta đi theo trí nhớ một đường mò đến phủ đệ của Hồ Vương ở thiên giới, môn đồng (*trẻ giữ cửa*) là hai tiểu hồ ly chưa hóa thành hình người, lỗ tai nhọn và cái đuôi to xòe ra, sau khi ta nói ý định thì bọn họ cũng không ngăn trở nhiều, một người chạy đi thông truyền, một tiểu cô nương khác rung rinh lỗ nói chuyện với ta.

"Người tìm tiểu điện hạ a?" Nàng ấy đem đầu tiên đến trước mặt ta, nhảy mất mấy cái với ta. "Người là bằng hữu của tiểu điện hạ sao?"

Ta không kịp nghĩ nhiều, tùy ý gật đầu, ánh mắt nhìn cửa, thật muốn trực tiếp vọt vào trong.

"Vậy các người làm thế nào mà biết nhau?" Tiểu cô nương bỗng nhiên rất tự nhiên kéo cánh tay của ta, "Nói cho ta nghe một chút đi!"

Lúc này, ta thật sự không có tâm trạng nói chuyện gì, sau đó tiểu cô nương tha thiết trông mong nhìn ta, ánh mắt ướt sũng, giống như mông lung một tầng hơi nước, ta vừa nhìn chăm chăm cửa, vừa tùy tiện nói có lẽ với nàng ấy, "Cùng nhau đi học ở học đường!"

"A, Vậy người có biết tiểu điện hạ thích nữ hài tử như thế nào không?"

Ta nhất thời run lên, tiểu hồ ly này phóng chừng vừa biến hóa không lâu, tương đương với trẻ sơ sinh của loài người, nhỏ như vậy còn có người trong lòng?

Đang lúc bị tiểu cô nương này ám ảnh càng thêm phiền chán, ta nhìn thấy Hồ Phi vọt ra, chạy đến trước mặt ta, thổi nên một trận gió phía trước ta.

Sau đó, hắn lướt qua quá mức ...

Ta: "..."

Ta: "Hồ Phi!"

Hắn chậm rì rì xoay người, liếc ta một cái, "Gấp như vậy là tới gặp ta để làm gì?" Vừa dứt lời, lại nâng cằm ta lên, "Ta thật sự rất bận!"

Trong lòng ta sốt ruột, tiến lên một bước lôi kéo tay áo của hắn, níu chặt hắn, sau đó nhỏ giọng nói, "Ta muốn mời người giúp một việc!"

Ánh mắt Hồ Phi chợt lóe, đột nhiên làm bộ làm tịch ở trước mặt ta, "À, ta rất bận."

"Hồ Phi!"

"Gọi đại gia!"

Ta không cần nghỉ ngơi, lập tức kêu: "Đại gia!"

Ngược lại điều này khiến Hồ Phi ngây ngẩn cả người, nghiêm mặt nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ta muốn đi nơi hoang dã!" Ta ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói.

"Người điên rồi!" Hồ Phi hét lớn một tiếng, đôi mắt trừng lên tròn xoe, nhìn thẳng ta, như là muốn nhìn xuyên qua ta.

Ta đưa tay rút vào trong tay áo, hành lễ theo quy củ với hắn.

"Ta muốn đi nơi hoang dã tìm sư phụ của ta, hắn bị thương. Người đưa ta đến bên ngoài cũng được, ta tự đi vào. Làm phiền người!"

"Đó là nơi người muốn đi? Người một cây lúa yếu ớt, từ đâu có lá gan to bằng trời?" Hồ Phi nổi giận đùng đùng thét lên với ta, ta cúi đầu không nói, chỉ một lần rồi lại một lần lặp lại, "Làm phiền người, giúp giúp ta!"

Đến cuối cùng ngay cả giọng nói cũng có chút nghẹn ngào, ta không biết, nếu như Hồ Phi không giúp ta, ta còn có thể đi tìm ai?

"Phục người luôn!" Hồ Phi buồn bực nói: "Sáng mai người chờ ta ở Thiên môn."

"Ngày mai?"

Trong lòng ta hoảng sợ, đang muốn mở miệng, chợt nghe Hồ Phi bĩu môi, "Yên tâm, sẽ không chậm trễ nhất xác cho sư phụ của người!"

"Người..."

Cho tới bây giờ đều là Hồ Phi đánh ta, giờ phút này ta thể nhưng nhất thời thẹn quá thành giận, nắm chặt nắm tay, hắn nhìn vào trong mắt ta, rất là xem thường phát ra một tiếng 'hừ' nhẹ.

"Bây giờ người và ta cũng không có thể tự do ra vào Thiên môn, buổi tối ta sẽ đi trộm lệnh bài của cha, sáng sớm ngày mai xuất phát!"

Ta hơi hơi sùng sốt, lúc trước đầu óc một đồng hồ tương, nhưng lại không nghĩ tới Hồ Phi kỳ thực cũng giống ta, còn chưa thể tự do ra vào Thiên môn, vì thế ta vừa cảm kích vừa lo lắng nhìn hắn, "Vậy nếu như bị cha người phát hiện thì làm sao bây giờ?"

Hồ Phi hát đầu, "Ta là con trai độc nhất của ông ấy, có thể làm gì ta? Được rồi, người đi đi, ta bận lắm, ngày mai gặp!"

Ta gật gật đầu rồi đi, tuy rằng sáng mai có thể xuất phát, nhưng mà trái tim kia vẫn treo giữa không trung như cũ, không biết tình huống bây giờ của sư phụ như thế nào?

Ta chấp tay, nói lầm bầm cầu ông trời phù hộ, thần tiên phù hộ. Chưa từng nghĩ tất cả đều là thần tiên, đến cùng ai bảo hộ được ai.

Một đêm ta không ngủ, trời vừa tờ mờ sáng liền đi đến Bắc Thiên Môn.

Đội chưa đến một nén nhang, Hồ Phi vội vàng đến, vừa nhìn thấy ta, liền đã chạy tới giữ chặt tay áo của ta, sau đó kéo ta đến trước mặt thiên tướng thủ vệ, từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bội, 'phách' một cái phóng tới trên bàn.

"Chúng ta muốn hạ phàm!" Hồ Phi lớn tiếng nói.

"Thì ra là tiểu điện hạ của hồ tộc." Thiên tướng thủ vệ mỉm cười, "Không biết hai vị tiểu tiên hữu hạ phàm là có chuyện gì?"

"Chẳng lẽ thiên tướng còn muốn quản mấy chuyện đó?" Hồ Phi nâng cằm lên, đưa tay cầm lấy ngọc bội kia, đưa ra trước mắt thiên tướng, "Cái này có thể giả?"

Sau khi thiên tướng ngưng thần nhìn kỹ nói: "Quả thật là thật! Chỉ là ở nhân gian có yêu ma ra vào, thích nhất cướp lấy nguyên thần tu luyện của tiểu tiên..."

Thiên tướng còn chưa nói xong, đã bị Hồ Phi vẩy tay đánh gãy.

"Vậy người đăng ký đi, chúng ta đi đây!" Dứt lời hắn cũng không quản thiên tướng trả lời như thế nào, dắt tay ta lập tức vòng qua thiên tướng hướng tới chỗ kết giới giao với nhân gian, kết quả chưa đi được vài bước, chợt nghe một tiếng gầm từ phía sau.

"Tiểu súc sinh, người chạy trốn đến đâu?"

Thân mình Hồ Phi run lên, như là bị kinh sợ dữ dội, thế nhưng ngay cả lỗ tai hồ ly cũng dựng lên, ở trên đỉnh đầu run run mấy cái.

Ta vừa muốn quay đầu, đã bị Hồ Phi nắm lấy bay lên không, chỉ là tu vi của hắn không đủ chỉ cố gắng hết sức, cũng không bay được bao xa, đột nhiên thấy một bóng đen lướt qua trên đỉnh đầu, nháy mắt xuất hiện một người cản đường của chúng ta.

Người tới đứng là Hồ vương của Thanh Khâu.

Một đôi giày đen thêu con hồ ly bằng kim tuyến kia, ta vẫn còn nhớ rõ.

Hồ Phi hơi hơi kéo ta ra phía sau, sau đó rụt rè gọi một tiếng ‘cha’, ta cúi đầu đứng ở bên cạnh, bị khí thế của Hồ Vương ép tới muốn động cũng không thể động.

"Tiểu súc sinh, trộm ngọc bội chuẩn bị đi đâu?" Hồ vương không giận mà thể hiện oai phong, ta có thể cảm giác chỗ bàn tay tiếp xúc với tay Hồ Phi chảy ra mồ hôi ào ạt.

Nếu nói đi nơi hoang dã, khẳng định Hồ Vương sẽ càng thêm tức giận, ta ngậm bấm một cái vào trong lòng bàn tay của Hồ Phi, mong hắn có thể thông minh một chút.

Hồ Phi đột nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng long lanh nhìn thoáng qua Hồ Vương, lại chăm chú nhìn ta, cuối cùng chỉ vào ta nói: "Con chuẩn bị mang nha đầu này bỏ trốn!"

Cái gì? Ta mạnh ngẩng đầu, vừa chống lại hai mắt nhìn kỹ của Hồ Vương.

Hồ Vương im lặng không nói, Hồ Phi cũng có sắc mặt vui mừng tiếp tục nói: "Nàng ngốc như vậy, con sợ cha mất hứng, cho nên chuẩn bị tiền trăm hậu tấu, chờ thêm vài năm bề tôn từ trở về, cha không thừa nhận cũng phải nhận!"

Ngươi nói bậy bạ gì đó? Trong lòng ta thầm mắng Hồ Phi nói không biết nghĩ, giờ phút này cũng không dám phản bác hắn, hi vọng hạ phạm còn đang ở trên người hắn, tuy rằng xa vời, dù sao cũng không có gì tốt hơn.

"Vô liêm sỉ! Ngươi làm sao mà biết ta sẽ phản đối, chẳng lẽ không biết thương lượng cùng ta?" Hồ Vương mắng, thuận tay búng vào đầu Hồ Phi.

Hồ Phi một tay ôm đầu, "Cha đã đồng ý, cho chúng con hạ phạm đi, sắp đến tiết Khất Xảo[1] rồi, ta mang Miêu Miêu đi ra ngoài để trải nghiệm việc đời."

Lúc này tầm mắt Hồ Vương chuyển sang hướng ta, lòng bàn tay ta bị Hồ Phi véo, lập tức hiểu ý, e thẹn nói: "Hồ Vương, là con cầu xin Hồ Phi mang con đi xem tiết Khất Xảo của thế gian, ngài đừng trách cứ chàng."

Sau một lúc lâu, Hồ Vương mới khẽ gật đầu, "Đi thôi, về sớm một chút, đừng gây rối!"

Ta cùng với Hồ Phi nhìn nhau cười, bước nhanh đi đến chỗ giao giới. Hồ Phi vẫy một đụn mây kéo ta lên, sau khi ngồi vào chỗ của mình ta muốn rút tay ra, cũng không ngờ hắn bấu môi về hướng ta, "Cha ta còn đang nhìn đó, đừng buông tay!"

Ta thật không biết làm sao, đành phải nhịn.

Rốt cuộc Hồ Phi niệm pháp quyết, đang muốn thúc giục đám mây bay đi, ta liền nhìn thấy một đạo hồng quang đột nhiên lóe sáng ngay trước mặt, mà sau đó là một thân ảnh quen thuộc xuất hiện tại chỗ giao giới của Thiên môn.

"A! Sư phụ!" Ta kinh hãi đứng lên, lập tức từ trên đụn mây nhảy xuống, nhào thẳng về hướng sư phụ.

Sư phụ quay đầu nhìn thấy ta, hơi hơi kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng cười, "Miêu Miêu, thế nào lại ở đây!"

Ta còn chưa trả lời, chợt nghe Hồ Phi lớn tiếng nói, "Nàng muốn cùng ta đi xem tiết Khất Xảo ở thế gian!"

---

[1] Tiết Khất Xảo: lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa; cầu xin Chức nữ giúp cho khéo tay canh cửi, thêu thùa (tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khẩn sao cho Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá)

"Sur phụ, người vẫn khỏe chứ? Có bị thương hay không?"

Ta khản trương lời kéo góc áo sur phụ, người nâng tay liền gỡ ta một cái, "Nói bao nhiêu lần, phải tin tưởng ta, như thế nào lại không nhớ kỹ!"

Ách...

Ta quan sát sur phụ một lần từ trên xuống dưới, cũng nhìn không ra có sơ hở gì, lúc này mới yên tâm đôi chút. Đúng, phải tin tưởng sur phụ, sur phụ là người lợi hại như vậy, yêu ma quỷ quái thấy đều phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, làm sao có thể bị thương! Nghĩ đến Lưu Diễm tiên tử kia cũng là lừa ta, bằng không thế nào không cùng sur phụ trở về.

"Tiết Khất Xảo?" Sur phụ lại hỏi, ta hơi hơi sùng sốt, sur phụ vừa mới trở về cũng đã đem tất cả chuyện khác đề qua một bên, tiết Khất Xảo, đó không phải là cái cố đề hạ phạm sao.

Ta đang muốn trả lời, chợt nghe thấy Hồ Phi nói tiếp, "Đúng, chính là tiết Khất Xảo!"

Ta nhìn lại, liền nhìn thấy gương mặt Hồ Phi đang đỏ sẫm.

Lúc này vẻ mặt Hồ Phi không tốt, ánh mắt nhìn ta, mà sau lại liếc về hướng Hồ Vương, răng nanh nghiền nhau vang lên ken két, trong lòng ta biết rõ ràng, tuy rằng sur phụ đã trở về, ta cũng không thể lấy oán trả ơn, vứt bỏ Hồ Phi mà không để ý, đành phải gật gật đầu nói, "Sur phụ, ta vốn là muốn đi quan sát nhân gian!"

"Muốn đi thì đi thôi!" Sur phụ đại nhân cười nói, sau đó không biết từ chỗ nào lại lấy ra một cọng lông chim màu đỏ, lông chim lần này là rất nhỏ, lông mềm mại tinh xảo, thật giống như lông tơ dưới cánh, chẳng lẽ sur phụ nhổ từ nách ra? Ta hết sức tò mò, đang muốn tiếp nhận để nghiên cứu cẩn thận một phen, kết quả sur phụ vẫn chưa đưa tới trên tay ta, mà là đem cọng lông kia cài vào búi tóc của ta.

"Lần này đừng làm mất! Đến thế gian đừng gây rắc rối!"

Sau khi ta liên tục gật đầu, lưu luyến không rời mà theo Hồ Phi hạ phạm, trong lòng thầm mắng bản thân không tin năng lực của sur phụ, uổng phí rất nhiều công phu, bây giờ còn phải đi theo đứa nhỏ có bộ mặt sát khí này xuống trần, thật sự là làm bậy.

Nhưng mà lần này Hồ Phi trọng nghĩa như thế, khiến cho trong lòng ta vô cùng cảm động, cho nên không để ý sắc mặt hắc khó coi mà nói chuyện với hắn, biểu hiện lòng biết ơn, nào ngờ trên đụn mây Hồ Phi không nói một tiếng nào, mặc cho ta nói hết lời hay cũng không để ý tới, đợi đến trên một thị trấn náo nhiệt, hắn lại nhảy xuống đám mây mà chạy mất, không cần đến một lát liền đã chui vào bên trong đám người, ta đuổi theo hai bước cũng không đuổi kịp, dứt khoát cũng không quan tâm hắn nữa, quan sát bốn phía xung quanh.

Lúc này ánh trăng treo trên ngọn cây, đã là ban đêm. Trên đường tiếng người ồn ào, nơi nơi treo hoa đăng rực rỡ sắc màu, người tụ tập thành tốp năm tốp ba ở một chỗ, giải đáp câu đố rất là náo nhiệt. Nhưng so với náo nhiệt của thế gian này, ta càng muốn trở lại Nguyên Hoàng cung, cùng sur phụ hai người ngồi ở bên bàn đá, học pháp thuật hỏi chút vấn đề, nếu có thể nói mấy lời riêng tư nữa, thì không gì tốt bằng.

Ngẩng đầu nhìn trời, không biết lúc này, sur phụ người đang làm cái gì đây?

Ta thờ dãi, buồn bã rời khỏi quây hoa đăng, chậm rãi đi thông thả đến bên bờ sông đào bảo vệ thành, tương đối vắng người, lúc này có mấy cô nương thả đèn hoa đăng khấn nguyện bên bờ sông, đầu tiên các nàng chấp tay cầu khấn tâm nguyện, sau đó thả hoa đăng vào dòng sông, đẩy nó đi xuôi dòng nước, trong lúc nhất thời trên mặt sông hoa đăng nhiều màu nổi lên thành một đường, khiến ta không khỏi nhớ tới lần trước sur phụ mang ta đi ngắm sông Ngân Hà.

Ta kiếm đâu ra một ngọn đèn hoa đăng đây?

Trên bãi đất trống bên bờ sông có một quán nhỏ bán hoa đăng, ta chậm rãi chuyển hướng đi qua đó, chỉ cảm thấy hoa đăng nơi đó đẹp hơn mấy cái hoa đăng mà ta từng thấy ở bất cứ nơi đâu trong tối nay, đặc biệt nó phát ra ánh sáng, tựa như ảo mộng, như tầng sương mờ ảo, ánh lửa sắc sỡ lay động giữa mộng lung, làm cho người ta nhìn không được mà tới gần.

Ta đi đến trước quán, lúc này mới nhìn kỹ lại, ánh nến đốt trong hoa đăng này không phải là nến bình thường, mà nến kia ần ần cháy phát ra hào quang, nhìn xa xa thấy hấp dẫn, lại gần nhìn thì lại khiến cho người ta sinh ra cảm giác ớn lạnh, thật giống như ma trôi trong mộ. Trong lòng ta run lên, đang muốn lui về phía sau một bước rồi đi, chợt nghe thấy tiếng nói lạnh lẽo vang lên.

"Muốn không? Tặng cho ngươi một cái!"

Ta nhìn theo hướng tiếng nói, có một người ngồi trên đất ngay cạnh sạp, toàn thân hắc đều bao trong áo choàng tối đen, không thấy rõ thân hình tướng mạo.

Bên cạnh quán còn có mấy cô nương nhân gian, ta thầm nghĩ bản thân vẫn chưa hiện hình, khẳng định không phải nói với ta, lắc lắc đầu xoay người rồi đi, nào ngờ còn chưa đi được hai bước, thân mình liền giống như bị người ta giữ lại, một bước cũng không cách nào bước được. Ta lập tức kinh hãi, tim đập như trống đánh, hay là vừa mới đến phạm trần, liền gặp yêu ma lợi hại?

"Ngươi cảm thấy ngọn đèn này như thế nào?" Người khoác áo choàng kia đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta, đưa tay đem một ngọn hoa đăng xanh biếc chuyển đến trước mặt ta, mà lúc này, ta mới nhìn rõ, đang cháy trong hoa đăng kia, dĩ nhiên là ba hồn bảy vía của con người!

Yêu ma này, rất ác độc!

"Không nghĩ tới lại gặp được tiểu tiên ở chỗ này." Hắn bỗng nhiên cười 'khắc khặc' quái dị, khiến cho ta không rét mà run. "Còn có con rồng ngốc bị dọa ngất!"

Tiểu Bạch!

Tiểu Bạch luôn luôn quần lấy cổ tay ta, ta miễn cưỡng cúi đầu nhìn, chỉ thấy nó căng cứng vẫn không nhúc nhích, giống như đang giả chết!

...

"Yêu ma lớn mật" ta mạnh mẽ cô giương chút sức lực, "Giết hại tánh mạng vô tội, hôm nay bản tiên muốn thay trời hành đạo, lấy đi mạng chó của ngươi!" Nói xong lời này, răng hàm ta đều phát run, thế nhưng ma sát vào nhau nghe 'cách cách'.

"Ha ha ha ha, A La nàng xem, đây là thần tiên chó má mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm, nhất gan sợ phiền phức còn giống con vịt lúc sắp chết mà mạnh miệng!" Người khoát áo choàng từ trong tay áo lấy ra một chiếc bình Tử Sa xinh xắn, cầm ở trong tay ngắm nghía, hắn dùng tay nhẹ nhàng ma sát cái bình, hết sức dịu dàng, như là đối với tình nhân, ta nhìn thấy mà sờn gai ốc.

Sau đó cái bình Tử Sa kia bỗng nhiên lay động kịch liệt, hình như cái bình lập tức sẽ bị vỡ lên, có cái gì đó đáng sợ sắp sửa bay ra từ bên trong đó, trong lòng ta càng thêm run sợ, bỗng nhiên cảm thấy tu vi ba trăm năm của mình quả thật tồi tệ, một yêu ma tùy tiện trên thế gian đều lợi hại như thế, khiến ta không hề có sức lực đánh lại.

"Miêu Miêu!"

Thật xa nghe được Hồ Phi đang gọi ta, ta càng thêm khẩn trương, tu vi Hồ Phi không cao hơn ta bao nhiêu, giờ phút này đi lại cũng là toi mạng, hắn còn nhỏ tuổi, vạn lần không thể chịu chết cùng ta!

Ta hét lớn một tiếng, "Hồ Phi chạy mau!" Hi vọng hắn có thể thoát khỏi nơi này, trở lại thiên giới mang sự phụ tới cứu ta.

Nghĩ đến Thủy Dạng thượng thần năm đó, lòng ta liền chìm vào đáy cốc. Chỉ trông mong lúc sự phụ tới tìm ta, có thể tìm được thi hài toàn vẹn của ta.

Thân hình Hồ Phi dừng lại, hắn là nhìn ra không ổn, ta hơi có chút nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện hắn mang theo trường kiếm lập tức xông về hướng ta, sau đó đứng cách một thước trước mặt ta, không động đậy.

Ai nha, kẻ lỗ mãng này!

Yêu ma kia chỉ nâng một tay, đã chế trụ Hồ Phi đang hùng hổ chỉ trong một chiêu.

Trong lòng ta thầm mắng Hồ Phi lỗ mãng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, cái này tốt lắm, cả hai chúng ta trở thành bữa ăn ngon cho yêu ma.

"A La, như thế nào?"

Sau khi yêu ma kia chế trụ ta cùng Hồ Phi, lại không quan tâm chúng ta, mà dè dặt cẩn trọng nhìn chiếc bình Tử Sa trong tay, bình Tử Sa lay động càng tăng lên kịch liệt, ta không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm vào miệng bình, muốn biết rằng trong đó đến cùng là cái gì vậy, có thể khiến cho yêu ma này dể ý như thế.

Giờ phút này, bình Tử Sa lại bỗng nhiên nằm yên lại, giống như chuyện vừa mới lay động hồi nãy chỉ là ảo giác, đợi đến khi bình Tử Sa hồ yên tĩnh lại, lực chú ý của yêu ma đương nhiên lại tập trung đến trên người ta cùng Hồ Phi, bởi vì mũ áo choàng, ta thấy không rõ về mặt của hắn, dù sao vẫn cảm thấy có một tâm mắt âm lãnh lao thẳng đến khóa chặt ta, giống như độc xà, khiến cho lông tóc toàn thân ta dựng của lên, hận không thể trực tiếp ngất đi.

Hắn vươn tay về hướng ta, lúc cách cổ ta chỉ có một tấc, Hồ Phi quát, "Đừng chạm vào nàng ấy, muốn giết muốn lăng trì thì nhắm vào ta là được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: HÔN MÔI

Hồ Phi! Giờ phút này trở tài càn rỡ!

Nếu như có thể động đây, ta hận không thể đá hắn một cước!

Lúc này đang ở bên bờ sông đào bảo vệ thành, nguồn nước xung quanh rất nhiều, ta không biết pháp thuật ngự thủy này có thể thi triển ra hay không, nhưng lúc này cũng đường rồi, không thể chịu bó tay, còn nước còn tát.

Ta niệm pháp quyết, chỉ cảm thấy làn nước đen kịt không thể tách ra, yêu ma kia 'hừ' lạnh một tiếng vung tay tiến đến, mà ta thể nhưng cũng không thể động tay, từ khoảng không lại ngưng kết thành trăm ngàn mũi tên nước, cấp tốc vọt về hướng hân, chiều này vừa ra, ta bỗng nhiên thở nhẹ một hơi, sư phụ từng khen ta là người có thiên phú vượt trội về pháp thuật thủy hệ, có thể so với thượng tiên, hiện nay mũi tên nước đột ngột như thế, uy lực càng vĩ đại, cho dù là sư phụ cũng vô cùng có khả năng trúng chiêu, nói vậy yêu ma này chắc chắn chịu thiệt.

Trong lòng ta bình tĩnh hẳn, đang muốn vì bản thân gặp nguy không loạn mà vờ tay trầm trở khen ngợi, liền phát hiện trăm ngàn mũi tên nước vừa mới bắn ra thể nhưng lại đình trệ trước mặt yêu ma kia, giống như thời gian chợt ngừng lại. Mà ngay sau đó, bàn tay to của hân phát một cái, thể nhưng đem toàn bộ thể công hóa giải hết, hơn nữa năm ngón tay thành trào lập tức đánh thẳng về hướng cổ ta.

Ta thầm nghĩ tu vi của bản thân không tĩnh, lần này không thể làm gì, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết, đáng thương Hồ Phi thiếu niên tài tử của hồ tộc Thanh Khâu, liền cùng ta táng mạng nơi này, không biết Hồ Vương có phải tìm sư phụ gây phiền toái hay không, trước khi chết suy nghĩ xoay chuyển rất nhiều, đến cuối cùng, toàn bộ trong đầu lại chỉ hiện lên gương mặt của sư phụ.

Kỳ thực ta cũng không biết được đó là gương mặt thiên hạ vô song hai không, mà ta chỉ biết, đó là gương mặt đẹp nhất trong lòng ta.

Mà đúng lúc này, chợt nghe yêu ma kia kêu thảm thiết một tiếng, ta đột nhiên mở mắt, liền đúng lúc toàn thân mình phủ trong một tầng hồng quang, thân mình vốn bị định trụ đã thoát khỏi xiềng xích, trong lòng ta vui mừng, khẳng định là sư phụ che chở cho ta, đưa tay ra kéo Hồ Phi một cái, cùng lúc kéo hân vào trong hồng quang.

Vốn tưởng rằng có thể an tâm, lại nghe sư phụ hét lên một tiếng, "Chạy mau!"

Lúc này Hồ Phi cũng có thể nhúc nhích, liền gọi đám mây lạnh một tay xách ta lên đụn mây, sau đó vội vàng bay lên trời cao, ta quay đầu nhìn xuống, lúc này thân hình yêu ma kia giương cao mấy trượng, như là một người khổng lồ, nhưng phạm nhân xung quanh vẫn chưa phát hiện, yêu ma này, chẳng lẽ còn bận tâm đến phạm nhân bình thường?

Giờ phút này càng bay càng xa, chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai cùng tiếng thở của Hồ Phi, hàn khí quanh thân bức người, có lẽ là tốc độ cực nhanh. Ta đánh giá có lẽ là thoát hiểm, có thể nhẹ nhàng thở ra, chỉ là không biết đến cuối cùng đó là yêu ma gì, cư nhiên lợi hại như thế, ở lại thế gian chẳng phải là làm hại khắp nơi? Không biết được bây giờ người trên trần nhỏ có bị hân thương hại hay không?

Ta bỗng nhiên nhớ tới thiên nhãn thuật trong sách nói, lúc này đúng lúc có thể dùng tới.

Ta tập trung tinh thần, đem linh khí hội tụ vào mắt, sau đó xuyên qua trùng trùng vật cản, đem tầm mắt dừng trên trần nhỏ lúc trước.

"A!"

Yêu ma kia thể nhưng còn đang vương vẩn với với hồng quang khi nãy!

Bình Tử Sa hân cầm trong tay lúc trước giờ phút này đang trôi nổi ở trên đỉnh đầu của hân, quanh thân tỏa ra một luồng ánh sáng màu lam trong suốt, giống như khởi động một kết giới, bao toàn bộ thân người yêu ma trong đó, do đó khiến cho phạm nhân xung quanh chưa nhận ra ảnh hưởng gì. Mà yêu ma quán một chỗ với hồng quang, đúng là cộng lòng chim mà lúc trước sư phụ cài trên đầu ta, chỉ là ánh sáng lỏng kia càng lúc càng mờ nhạt, chưa đến một lát sau, đã bị làn sương đen tỏa ra trên người yêu ma kia cắn nuốt sạch sẽ, mà sau khi yêu ma kia bao phủ lấy cộng lòng của sư phụ, như là nhận thấy thiên nhãn của ta, bỗng nhiên quát lớn một cái, ta chỉ cảm thấy trong lỗ tai 'ong ong' rung động, mi tâm giống như bị kim châm, trước mặt bỗng tối sầm, ngay sau đó liền mất tri giác.

...

Chờ đến lúc ta tỉnh dậy, xung quanh bao phủ ở một mảnh tối tăm như cũ.

Ta theo bản năng đưa tay dụi mắt, lại phát hiện mắt mình bị phủ một vật gì đó, một mảnh vải có chiều rộng bằng hai ngón tay quấn vòng quanh đầu ta. Trong lòng ta lập tức run lên, mò mẫm ý muốn cởi bỏ mảnh vải, kết quả tay vừa mới đưa ra sau đầu, đã bị một bàn tay lớn nắm giữ, "Miêu Miêu, đừng nhúc nhích."

Ta nhận ra, đây là giọng nói của sư phụ.

"Sư phụ, đôi mắt của ta như thế nào?" Ta nắm tay người lại, tiến tới gần theo hướng giọng nói.

"Bị thương nhẹ một chút, qua vài ngày thì sẽ khỏe!" Sư phụ như biết suy nghĩ của ta, ôm ta vào trong lòng nhẹ nhàng vỗ vào sau lưng ta.

"Đừng lo lắng." Giọng nói của người vang lên bên tai, có làn hơi nóng thổi vào tai ta, trong nháy mắt khiến lòng ta rung động.

"Thiếu chút nữa tưởng rằng lại mất năng rồi!" Cầm của sư phụ đặt trên trán ta, tiếp xúc thân mật như thế khiến cả người ta run lên, khăn trương đến cả thờ mạnh cũng không dám. Ta thật muốn biết giờ phút này gương mặt của sư phụ như thế nào, không biết làm sao bởi vì mắt thì không thể thấy, dù sao cũng không thể đưa tay ra mò mẫm.

Sư phụ: "Miêu Miêu."

Ta: "Dạ?"

Sư phụ: "Sao này không được tự mình hạ phạm."

Ta liên tục gật đầu: "Biết biết, cho ta một trăm lá gan ta cũng không dám."

Sư phụ: "Cũng không cho phép cùng Hồ Phi đi xem tiết Khất Xảo gì đó!"

Trong lòng ta nói thầm, ta mới không muốn đi đâu, nếu không phải muốn đi tìm người, mỗi ngày ta phơi nắng ở Nguyên Hoàng cung, nhân nhả vô cùng.

Sư phụ: "Muốn đi chơi thì nói, ta đi cùng nàng!"

Trong lòng ta bỗng nhiên nảy sinh lòng cảm kích, nhào vào lòng của sư phụ cọt cọt, "Sư phụ, người thật tốt!"

Không hiểu được có phải bởi vì không nhìn thấy hay không, cho nên cảm giác cũng rất linh mãnh, mơ hồ cảm thấy thân mình sư phụ cứng đờ, mà sau đó nhẹ nhàng cách xa ta ra một tấc.

"Đúng rồi, Hồ Phi đâu, có bị thương hay không, còn nữa Tiểu Bạch chạy đi đâu rồi?" Trên cổ tay ta trống trải, Tiểu Bạch hẳn là không có ở đây, bình thường nó sẽ không rời xa ta, hay là lúc này đang ở trên nệm giường? Ta theo bản năng đưa tay ra mò mẫm, kết quả...

Hình như chạm đến đuôi của sư phụ.

Ta vội vã rút tay về, lòng bàn tay nóng lên, giống như bị thiên hỏa đốt vậy. Ta nắm chặt bàn tay, ngón tay không tự kìm được mà đâm chặt vào lòng bàn tay, trong đầu thế nhưng nhớ tới quyển sách lúc trước đã xem, hình ảnh kiều diễm và âm thanh mát hờn kia quanh quẩn ở trong đầu ta, khiến cho vẻ mặt ta hoảng hốt, thật khó khăn lắc đầu, mới áp chế được những hình ảnh tu nhân đó, lại cũng không dám động dẩy nữa, sợ khí huyết dâng lên ——

Sư phụ hẳn là chưa cảm thấy sự khác thường của ta, nói rất tự nhiên: "Hồ Phi không có việc gì, bị Hồ Vương bắt về biệt giam rồi. Tiểu Bạch cũng không có việc gì, bị ta bắt về biệt giam luôn."

Ta hơi nghiêng đầu, "Vì sao phải biệt giam vậy?" Sau đó bật mạnh ra, "Sư phụ cũng muốn giam ta sao?"

Sư phụ vẫn chưa trả lời, trong lòng ta không yên, rất muốn ôm cánh tay sư phụ làm nũng, ta cũng không dám nữa, đừng giam ta nha, đừng, sư phụ...

Đáng tiếc, ta tìm không ra cánh tay sư phụ...

"Sư phụ? Sư phụ?" Ta hơi hơi ngẩng đầu, sư phụ rõ ràng ở đây, vì sao bây giờ không nói chuyện rồi?

Một lúc lâu sau, mới nghe được sư phụ thờ dài một tiếng, "Miêu Miêu, nàng đề lên ta."

Ta hơi kinh ngạc, lúc này mới nhớ tới, nửa thân của mình đều ở trong lòng sư phụ, lập tức muốn lui về phía sau kết quả vừa mới xê dịch một chút, lại nghe sư phụ hít vào một hơi.

Đang lúc lo lắng không yên, nghe thấy sư phụ gọi ta, "Miêu Miêu!"

"Dạ?"

Bỗng nhiên trong lúc đó, có cái gì dán sát lên môi ta, ta theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm, sau đó, hình như cảm thấy có một đầu lưỡi khác.

Ta...

Ta nhất thời cảm thấy bản thân mình giống như bị thiên lôi đánh một tia sét, cả người đều ngây ngốc, trong đầu trống rỗng.

Bên tai xuất hiện tiếng cười khẽ của sư phụ, "Miêu Miêu."

"A."

"Ta không thể lại mất nàng."

"Sư phụ..."

"Gọi ta là Viêm Hoàng."

Tay người xuyên qua mái tóc rối của ta rồi di chuyển xuống cổ, nơi da thịt chạm vào, có một cảm giác kỳ diệu lạ thường, không thể nói rõ ràng, lại làm cho người ta không thể tỉnh táo.

Ta còn bị vây trong trạng thái ngây ngốc, chợt nghe thấy sư phụ lại thờ dài.

Sau một lát, người mới buồn bã nói, "Miêu Miêu, khi nàng khăn trương sẽ biến trở về nguyên hình?"

Ách?

Sư phụ không nói ta còn chưa chú ý, lúc này ta thể nhưng biến thành một cây lúa nước.

Trước kia khi ta làm lúa nước, là dùng linh thức quan sát cảnh vật chung quanh, chưa từng nghĩ bây giờ hóa lại bản thể, thể nhưng còn không nhìn thấy mọi vật?

"Sư phụ, sư phụ!" Ta xoay xoay thất lưng, "Ta còn chưa nhìn thấy đồ vật!"

Người vuốt nhẹ lên lá của ta, "Khờ chết được, ai bảo nàng tùy tiện dùng thiên nhân thuật, bị yêu vật kia đã thương thân thức, nghỉ ngơi tịnh dưỡng cho tốt đi!"

Ta vươn hai phiến lá cây, làm động tác giống như hai ngón trỏ chạm vào nhau, "Ta cũng không biết, yêu ma thể gian lại lợi hại như vậy."

"Nàng không nhớ rõ, yêu ma kia không phải tầm thường."

Ta run lá cây lay bầy, "Trước kia ta từng gặp qua sao?"

Sư phụ cũng không trả lời ta, mà hỏi, "Miêu Miêu, nàng không định biến trở lại sao?"

Ta lập tức liên tục gạt đầu, đúng vậy, biến thành lúa nước thân mình thoải mái hơn, vả lại cũng không còn khăn trương nữa, sư phụ sư phụ, "Người đem ta cắm vào trong đất có được không? Ta khẳng định sẽ bình phục rất mau!"

Sư phụ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: THỔ LỘ

Mấy ngày gần đây, chăm sóc ta là Tử Tô, làm cho ta vui là sư phụ đại nhân, đối thuốc cho ta là Bích Thanh thượng thần. Bích Thanh thượng thần là một trong số ít thượng thần bậc nhất hiện nay, nghe nói là thần long thượng cổ, tu vi cao thâm khó lường, chỉ là sau này chán ghét đánh giết nên chuyên tâm học y, kết quả ngược lại khiến cho mình trở thành đại phu nổi tiếng nhất trên trời dưới đất.

Mà một vị thượng thần rất giỏi như vậy, đang ở đây đối thuốc cho ta.

Ta luôn luôn cảm thấy đây là do nể mặt sư phụ, cũng không ngờ vào một hôm, sau khi Bích Thanh thượng thần đối thuốc xong, ần ần thờ dài bên tai ta, nói: "Người thật sự là Thủy Dạng sao?"

Lúc đó ta liền ngây ngẩn cả người, "Bích Thanh thượng thần, ngài đang nói chuyện với ai?"

"Dù sao cũng không phải nói chuyện với nàng!" Không biết sư phụ tới từ lúc nào, chỉ là bị người đưa tay kéo vào trong lòng, khiến cho ta mặt đỏ tai hồng, chẳng qua là ta không hiểu được sư phụ đối ta đến cùng là có ý gì, chúng ta không là thầy trò sao? Thân mật như vậy là trái với luân lý, mà những tiên nhân nhìn thấy cũng chưa từng nhiều lời gì, ít nhất ta chưa từng nghe qua những lời lẽ bàn tán rành rõi, là sư phụ quá mức hung hãn khiến cho người khác không dám, hay là theo cách nói ở trên trời, đây là sự đồng ý ngầm? Lại hoặc là, đây chỉ giống như là sự quan tâm của sư phụ đối với đồ đệ?

Ta lo âu sâu sắc.

Kết quả lo lắng của ta là đã quảng câu nói kia của Bích Thanh thượng thần sang một bên, mà từ ngày đó về sau, Bích Thanh thượng thần không còn có tới Nguyên Hoàng cung, người thay đối thuốc cho ta cũng biến thành sư phụ.

Đôi mắt của ta đã tịnh dưỡng đúng một tháng. Vào một ngày nắng tốt, sư phụ mang ta đi Quan Cảnh Thai ngắm biển mây, người mỉm cười hỏi ta có đẹp hay không, mà sau khi ta ngáp ngừng một lát thì trả lời với người, 'không bằng một phần vạn của sư phụ'.

Sư phụ nói đó là lần ta lấy lòng tốt nhất, nhưng mà ta cảm thấy ta rất thật lòng nói đó. Không bao lâu sau, ta cảm thấy thân thức trong cơ thể có dấu hiệu dâng tràn, giống như bản thân là một cái lọ, đóng chặt không được thứ bên trong, lúc nào cũng có thể nổ tung, với tình huống như vậy khiến cho lòng ta hoảng sợ, mãi đến khi sư phụ trấn an nói với ta, đây là thiên kiếp thượng tiên sắp tới.

Ta ngạc nhiên, đường tu tiên nếu dễ dàng như vậy, cũng sẽ không có nhiều sinh linh trong đường tu tiên mà tan thành tro bụi như vậy. Mà ta lại đơn giản

giống như chuyện ăn cơm uống nước, cái này quá lạ lùng, không đúng, hoàn toàn là chuyện khó có thể tin!

Ngay cả Hồ Phi là người có thân thể tu luyện tốt như vậy, hơn nữa sau này lớn lên được Hồ Vương dùng nhiều loại dược hỗ trợ như vậy, hiện tại còn cách cảnh giới thượng tiên một khoảng khá xa, suốt ngày ta lười nhác không cầu tiến, vì sao có thể có tiến bộ kinh người như thế? Chẳng lẽ nói ta có thiên phú dị bẩm?

Ta suy đi nghĩ lại, nhìn lên nhìn xuống cũng không thấy ra bản thân có chỗ nào đặc biệt, đành phải ân ân chống má thờ dài.

Mặc kệ thế nào, thiên kiếp thượng tiên cũng có thể không giống lần trước, hơn nữa trong sách nói nếu bên cạnh có người chặn giúp, uy lực của thần lôi kia sẽ tăng đủ mười phần mà đánh xuống, thiên kiếp thượng tiên, cho dù là thượng thần đến chặn cũng tuyệt không dễ dàng, bằng không những người muốn thành tiên đều đi tìm một chỗ dựa vững chắc để chặn thiên kiếp, không phải sẽ rối loạn lôi kéo nhau sao? Hơn nữa nếu như sư phụ cản thiên kiếp thượng tiên thay cho ta, trách phạt của thiên quân khẳng định cũng không phải chỉ là chuyện đi hái cây cỏ đơn giản như vậy. Cho nên, ta xiết chặt nắm tay, thiên kiếp lần này, ta nói cái gì cũng phải tự bản thân mình gánh vác!

Sự thật và hy vọng luôn khác xa nhau.

Nguyên Hoàng cung xây dựng dựa vào núi, cả ngọn núi đều thuộc địa giới của sư phụ, phía sau núi có một cổ động, cũng chính là nơi Tiểu Bạch bị biệt giam. Ngày đó sư phụ bảo ta đi mang Tiểu Bạch ra ngoài, ta vừa mới tiến vào động, đã bị kết giới vây khốn không cách nào đi ra ngoài, mới đầu ta còn thăm nghĩ hay là bản thân phạm sai gì, phải biệt giam cùng Tiểu Bạch, cũng không ngờ hai ngày sau, toàn bộ phía sau núi giống như đất rung núi lở, tiếng sấm 'oanh ầm ầm' một tia rồi lại một tia nổ vang ở bên tai, trái tim ta lập tức khẩn trương bóp nghẹn, sư phụ giữ ta ở chỗ này, đơn giản là muốn chịu thiên lôi phi thăng thượng tiên kia thay cho ta!

Thiên lôi lần này, đánh xuống đúng hai ngày hai đêm!

Đợi cho đến khi tiếng sấm biến mất, chấn động ngừng lại, kết giới phía sau núi cũng bị phá vỡ, ta bỏ nhào bỏ chạy ra sơn động, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nhất thời đưa tay che miệng, khóc không thành tiếng.

Ngọn núi phía sau Nguyên Hoàng cung, cơ hồ bị san thành đất bằng. Sấm sét gột bỏ toàn bộ đỉnh núi, rừng rậm đã từng xanh um tươi tốt, giờ phút này chỉ còn lại có đất đai khô cằn. Phía trước cách đó không xa còn có một cái hồ sâu thật lớn, bên trong hồ sâu có một chút đỏ tươi, ta vội chạy qua, liền thấy sư phụ người nghiêng người dựa vào thành hồ, quần áo đỏ tươi đến chói mắt.

"Sư phụ!" Ta nghiêng ngả chao đảo chạy tới, nhảy xuống hồ, bỏ nhào vào trong lòng sư phụ, nào ngờ một cái ôm như vậy, thế nhưng phát hiện thân mình sư phụ đều ướt sũng, ta run run mở hai tay ra, thì nhìn thấy bàn tay đầy vết máu đỏ thẫm.

"Sư phụ, người chảy rất nhiều máu." Lúc này ngay cả nói ta cũng không thể nói rõ ràng, chỉ biết liên tục nức nở, nước mắt lăn rơi xuống, làm cho nhìn không rõ gương mặt của sư phụ.

"Miêu Miêu!" Người nâng tay lên sờ má ta, mặc dù ta khóc to tiếng, cũng chưa từng quên bảo Tiểu Bạch lập tức đi mời Bích Thanh Thần Quân đến, đợi Tiểu Bạch bay đi cực nhanh, ta từ trong tay áo lấy ra thuốc trị thương cầm máu cho sư phụ, muốn bôi lên vết thương của sư phụ để ngừng chảy máu, kết quả cầm lọ thuốc lại không thể nào xuống tay.

Cả người sư phụ đều là máu, căn bản ta không biết bôi thuốc ở nơi nào trước.

"Miêu Miêu đừng khóc, ta không sao!" Người đưa tay muốn lau nước mắt cho ta, thế nhưng tay nâng đến khóe mắt ta lại vô lực buông xuống, ta vội vã đem tay của sư phụ giữ trong tay mình, "Sư phụ, người đừng làm cho ta sợ nha, sư phụ..."

Không biết được Bích Thanh Thần Quân khi nào mới có thể đến, nếu sư phụ chảy máu không ngừng như vậy, khẳng định xảy ra tình trạng lớn, ta lau quệt nước mắt, sau đó cố bình tĩnh, không biết được miệng vết thương ở nơi nào, mà nơi nơi đều thấm máu, vậy toàn thân đều phải bôi thuốc mới được. Nghĩ đến đây ta lập tức động thủ, dè dặt cẩn trọng đưa tay thân nhập bên trong cổ áo của sư phụ, muốn đưa tay cời ngoại bào của sư phụ.

Nào ngờ vừa mới chạm vào làn da của sư phụ, chợt nghe thấy người 'hừ' một tiếng, ta lập tức rút tay về, lúc này mới phát hiện, đôi mắt của sư phụ đã nhắm lại, sắc mặt tái nhợt, một tia huyết sắc cũng không có.

Ta không dám lại trì hoãn nhiều, cổ sư phụ đều là chỉ chút miệng vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ, ta đổ thuốc trong bình vào lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng mà bôi thuốc lên những miệng vết thương chằng chịt này, sau đó liền thấy nơi được bôi thuốc, miệng vết thương thế nhưng bắt đầu khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Bởi vì rất ít khi bị thương đổ máu, nên thuốc này ta chưa bao giờ dùng qua, chưa từng nghĩ là hiệu quả thần kỳ như vậy, ta lập tức bình ổn tâm thần, từ từ cời y phục của sư phụ, trước ngực người giống như là bị sấm sét đánh trúng máu thịt lẫn lộn, nước mắt ta vừa mới lau trong phút chốc lại dâng lên, từng giọt lớn từng giọt lớn rơi xuống trên ngực của người.

"Sư phụ, đều tại ta vô dụng!" Ta vừa khóc, vừa nhẹ nhàng bôi thuốc lên ngực của sư phụ, thân mình sư phụ hơi hơi động, chắc là vì ta đang khóc thút thút, nên xuống tay hơi mạnh một chút, làm cho sư phụ rên rỉ ra tiếng.

Rồi sau đó người từ từ mở to mắt, bên trong đôi mắt phượng hẹp dài kia, thế nhưng hàm chứa một giọt nước mắt óng ánh trong suốt.

"Miêu Miêu..."

"Sư phụ, người khỏe hơn chưa? Miệng vết thương không còn chảy máu nữa, sẽ không có chuyện gì đúng không?"

Giống là vì trả lời cho ta, sư phụ người...

Người thế nhưng nôn một ngụm máu tươi!

Chẳng lẽ thức tỉnh vừa rồi là hồi quang phản chiếu?

Nghĩ đến đây ta quá sợ hãi, bỏ nhào vào người sư phụ bắt đầu gào khóc thật to. "Sư phụ, người như thế nào lại khờ như vậy, muốn chấn thiên lôi thay ta làm chi, nếu như người xảy ra chuyện gì, ta..."

Ta...

Ta đột nhiên nhớ tới một câu nói trong thoại bản, "Người không chết trong cô độc, ta không sống một mình."

Mà lúc này, sư phụ bỗng nhiên thì thào nói nhỏ, ta nghe không rõ, đem lỗ tai tiến đến bên miệng người, "Sư phụ, người nói cái gì?"

"Ta thích nàng."

Lần này, ta nghe rõ ràng.

"Miêu Miêu, cùng ta nắm tay dưới ánh trăng, cử án tề mĩ[1], được không?" Sắc mặt của sư phụ tái nhợt, khóe miệng lại cong lên một nụ cười thần nhiên, bởi vì lúc trước nôn ra máu nên còn lưu lại vết máu, nụ cười này càng rực rỡ trên gương mặt, như là một đóa huyết hoa nở rộ.

Ta cũng không rõ lời nói vừa nãy của sư phụ là có ý gì, chỉ cần người vui vẻ thì tốt rồi, người nói cái gì ta đều sẽ không phản bác, lập tức liên tục gật đầu đồng ý.

Nhưng mà ánh mắt của sư phụ buồn bã, "Nhưng mà ta sắp chết!"

"Người sẽ không chết !" Hai mắt ta mơ hồ đầm lệ, trong đầu cũng trống rỗng, lúc này khoảng cách giữa ta với sư phụ rất gần, ma xui quỷ khiến ta tựa vào bên người sư phụ, gần sát gò má của người, sau một lát lặng im, ta hơi hơi ngửa đầu, hôn lên đóa hoa bên môi kia của sư phụ.

Bờ môi của sư phụ lạnh lẽo, khiến cho lòng ta run lên, dứt khoát nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng đụng chạm bờ môi của người. Lòng ta đang nhỏ máu, chỉ nói nếu người chết rồi, ta cũng không lưu luyến cuộc sống.

Trong nháy mắt đó, tay của sư phụ ôm ta vào trong lòng, người hết sức dùng lực, như là muốn cùng ta kết hợp thành một thể. Chân tay ta luống cuống, vừa không dám lộn xộn sợ chạm đến vết thương của người, lại vừa cả người vô lực muốn tìm một chỗ dựa vững vàng. Kết quả trong mơ màng như vậy, chỉ cảm thấy chỗ tiếp xúc với môi sư phụ giống như đốt một đóm lửa, bởi vì có chút thờ không nổi nên hơi hơi hé miệng, thì có một đầu lưỡi thâm nhập vào trong miệng, như là muốn tẩy rửa cho ta...

Ta lập tức kinh sợ ...

Hai ngày gần đây đều bị nhốt ở trong động, tuy rằng thần tiên kỳ thực có thể không cần ăn gì, nhưng là sáng sớm hôm nay, thế nhưng ta đã ăn hai quả dưa, hiện tại cả hàm răng đều có vị dưa...

Quả nhiên, mảy của sư phụ nhú một chút. Tay ta vốn đặt trên người của người, thấy người nhú mảy nhất thời như muốn đẩy ra, kết quả người thật sự buông ta ra trước.

"Bích Thanh, sao ngươi lại tới đây?"

Ta quay đầu vừa nhìn, trùng hợp thấy một nam tử mặc thanh sam đứng bên cạnh, vẻ mặt không tốt.

"Ngài là Bích Thanh thượng thần?" Bích Thanh thượng thần chữa trị mắt cho ta, nhưng ta chưa bao giờ thấy qua tướng mạo của hắn, lúc này ta ‘vào’ một cái đứng lên, nghẹn ngào nói: "Bích Thanh thượng thần, ngài cứu cứu sư phụ của ta, người sắp chết !"

Bích Thanh thượng thần cũng không trả lời ta, lập tức đi đến trước mặt sư phụ, "Viêm Hoàng, ngươi làm như vậy là có ý tứ gì?"

"Ai?" Ta không rõ chân tướng, đang muốn hỏi cuối cùng là chuyện gì, liền nhìn thấy sư phụ thế nhưng cười gian trá, sau đó vung tay lên, vết thương chảy máu trên người ‘rầm rầm ùng’ trong nháy mắt thì biến mất không còn dấu vết.

"Cái này, này..." Ta chỉ vào lồng ngực trơn bóng như bạch ngọc của sư phụ, kinh ngạc nói không ra lời.

"Hắn lừa ngươi! Hắn căn bản không chịu thương nặng như vậy!" Bích Thanh thượng thần quay đầu nhìn ta một cái, thần sắc khó hiểu, ta không hiểu được đến cùng ẩn chứa tâm sự gì, chỉ là vui mừng vô cùng hỏi, "Vậy sư phụ sẽ không chết, sư phụ không có việc gì đúng không?"

"Ta không sao, nhọc lòng Bích Thanh ngươi lo lắng ." Sau khi sư phụ nói xong khoát tay, "Đã hiểu lắm, Bích Thanh thượng thần mời trở về đi! Ngày khác thích hợp sẽ đến nhà thăm hỏi để bày tỏ lòng cảm tạ!"

Bích Thanh thượng thân ‘hừ’ lạnh một tiếng, phát tay áo mà đi, trong lòng ta vui mừng, cùng Tiểu Bạch vỗ tay chúc mừng. Nào ngờ lúc này, giọng nói bất mãn của sư phụ cất lên, "Miêu Miêu, nằng bô mặc ta ở dưới hồ? Mau đỡ ta đứng lên."

Ách...

"Bích Thanh thượng thân nói người không có chịu thương nặng như vậy!" Ta sợ hãi nói.

Bỗng nhiên sư phụ cúi đầu hạ mắt, lông mi thật dài khẽ run, ở trên má còn lưu lại hai vệt đen, mà bộ dáng của người như vậy, giống như là, giống như là cô dâu nhỏ bị ủy khuất.

Nghĩ đến đây ta sợ ngây người, hận không thể tự tát cho mình một bạt tay! Thế nhưng so sánh sư phụ với nàng dâu nhỏ, cái này ta cũng không kiểm được thí dụ khác sao?

"Nhưng mà Miêu Miêu..." Người bỗng nhiên ngẩng đầu, "Mặc dù không có ngoại thương nghiêm trọng như vậy, nhưng ta chịu nội thương."

"Thật sự sao?" Ta hơi nghiêng đầu, nhìn thấy gương mặt hơi cười cười của sư phụ, như thế nào ta cũng cảm thấy nội thương này cũng cực kỳ khả nghi đây?

Nhưng mà tuy rằng nói thế, ta vẫn hơi ngại xỏm xuống kéo cánh tay của người khoát lên vai ta, nỗ lực đỡ cả người hấn lên.

Nửa người sư phụ áp trên người ta, cái chân nhỏ hơi khụy xuống của ta đều bắt đầu run lên, người cô tình còn không lo lắng rời khỏi, vẫn không nhúc nhích mà đứng ở nơi đó.

"Đứng rồi, Miêu Miêu, Bích Thanh làm sao có thể đến đây?"

"Ài?" Ta thở hổn hển ào ào, "Vừa rồi ta bảo Tiểu Bạch đi gọi, người không có nghe thấy sao?"

Sư phụ im lặng một lát, tự đứng thẳng một chút.

Ta có chút nghi hoặc, chỉ thấy vẻ mặt của người tiếc nuối nói, "Bị sét đánh lâu, ừ tai."

...

---

[1] Cử án tề mi: *nâng khay ngang mày; vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)*

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: THƯỢNG THẦN!

Chuyện ta độ kiếp thành công trở thành thượng tiên, trở thành một làn sóng lớn dâng trào trong thiên giới.

Mỗi ngày ở Nguyên Hoàng cung đều có nhiều tiên nhân đến thăm hỏi, sợ là cửa kia, đều bị giẫm lên đến gãy vụn.

Thường ngày thu nhận rất nhiều lễ vật, xếp thành một ngọn núi nhỏ, ta lại vui không nổi.

Ta luôn luôn lo sợ bất an, sợ Thiên Quân sẽ nghiêm trị sư phụ, nào ngờ đợi hồi lâu cũng không có động tĩnh gì, nhưng mà mỗi ngày gần đây sư phụ đều đi qua đi lại trước mặt ta, thật sự là nhân nhả đến cực điểm, một chút cũng nhìn không ra dáng vẻ bị nội thương, ta cũng có chút nhẹ nhàng thở ra.

Thẳng đến sau này Thiên Quân phát thiệp mời đến, nói là vì chúc mừng ta thành công độ kiếp, thiên giới tổ chức tiên yến, tiên nhân bát hoang tam giới đều sẽ đến dự, bảo ta chuẩn bị cho tốt.

Ta thật là có chút khiếp đảm.

Nói ra thật xấu hổ, đến bây giờ, những tiên nhân mà ta biết, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Vì thế sau khi nhận được tin tức này ta cũng rất lo lắng, lo lắng ngày đó nên mặc cái gì, nên làm cái gì, nên nói cái gì, sau khi thảo luận với Từ Tô thật lâu, cũng không ra kết luận gì, lại mở rương quần áo, cũng không tìm được quần áo thích hợp.

Sau này, ta đành phải xin sư phụ giúp đỡ.

Sư phụ đại nhân chuẩn bị quần áo tham gia tiên hội cho ta.

Đó là chiếc váy dài màu thủy lam, cũng không có nhiều hoa văn, trang sức, theo ý ta có chút nặng nề và tang thương. Đại khái có một loại cảm giác mọi chuyện đã thay đổi, ta có thể nhìn ra cái đại khái đó, nhưng tìm không ra hứng thú nào.

Từ Tô nói ta còn trẻ, gương mặt trắng hồng, không hợp với chiếc váy này, nhưng mà sư phụ thích, ta đành phải hắt cằm, nỗ lực làm cho bản thân có khí chất cao quý lãnh diễm, kết quả bởi vì khí thế không đúng, bị Cẩm Văn đi ngang qua cười nhạo dữ dội một phen.

Tốt xấu gì bây giờ ta cũng là thượng tiên, thế nhưng còn không đem ta để vào mắt, ta nghĩ muốn đáp lại nàng ấy một cái trừng mắt, lại mở to mắt, nhưng bại trận dưới khí thế của nàng ấy, sợ hãi vận tay, "Thật sự rất khó xem sao? Cẩm Văn?"

Nàng ấy cười một tiếng, "Kỳ thật cũng không khó xem, chỉ là không thích lắm, ta cảm thấy người thích hợp với màu phấn hồng, ta có một bộ váy màu hồng nhạt, người muốn xem thử hay không?"

Ta lắc đầu, thầm nghĩ thượng tiên cũng là có thân phận thần tiên, hay là phải thành thực chứng thực một chút mới thỏa đáng.

Tiên hội hôm đó, Thiên Quân ngầm cho xe loan tới đón, xung quanh có tiên nữ tấu nhạc dẫn đường, phô trương long trọng. Sáng sớm sư phụ búi tóc cho ta, vào lúc này cũng không thấy bóng dáng, ta cực kỳ khẩn trương, chỉ nắm chặt tay của Từ Tô, nhưng mà nàng ấy cũng không tốt hơn ta bao nhiêu, bởi vì chỗ lòng bàn tay chúng ta nắm nhau, đã tràn đầy mồ hôi.

Thẳng một đường đến Quỳnh Hoa điện, thật xa nhìn thấy sư phụ đứng ở trước cửa điện, vẫy vẫy tay lên về hướng ta. Sự khẩn trương này nhất thời tan đi, ta bình tâm lại, theo tiên tử dẫn đường đi thẳng về hướng chính điện.

Trên đường đi qua, chợt nghe đến tiếng hít vào của các tiên nhân ở chung quanh, hay là có gì không ổn?

Lập tức ta tay chân hoảng loạn, nếu không phải sư phụ đi lại nắm tay của ta, chỉ sợ ta đã biến thành một cây lúa nước.

Vậy đã trở thành trò cười cho mọi người.

Hôm nay sư phụ mặc hồng y, rực rỡ đến chói mắt, trên gương mặt tràn đầy tươi cười, làm cho người ta tâm an. Đợi đến chính giữa đại điện, chỉ chờ đợi trong giây lát, Thiên Quân Thiên Phi cùng nhau đi đến, một chút ồn ào nơi đại điện trong nháy mắt đã lặng thinh.

Chưa từng nghĩ, sau khi Thiên Quân ngồi vào, thì đột nhiên nhìn chằm chằm vào ta, như là muốn nhìn xuyên qua ta, thần tiên chung quanh cũng giống như vậy, tựa như có trăm ngàn tầm mắt đều đồng loạt nhìn chăm chú vào ta, khiến cho hai gò má của ta nóng lên, hai chân như nhũn ra.

Sư phụ nắm chặt lòng bàn tay ta, ta mới ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng phía trước, cố gắng làm ra dáng vẻ lạnh nhạt. Hôm qua sư phụ nói với ta, bất luận gặp phải tình huống gì cũng không thể sợ hãi, ta ghi nhớ trong lòng, tự cho là đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng vẫn bị lời nói kế tiếp của Thiên Quân làm cho sợ đến chân mềm nhũn, thiếu chút nữa liền ngồi xuống đất.

Thiên Quân nói, "Cuốn cuộn hồng trần, trôi giạt khắp nơi, ba trăm năm rồi, Thủy Dạng thượng thần, hoan nghênh người đã trở về!"

Ta: "..."

Thiên Quân người đang nói chuyện với ta?

Ta đứng ở chính giữa đại điện không biết làm sao, đang lúc này, có một giọng nữ vang lên, "Dùng cái gì chứng minh nàng ấy chính là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế?"

"Thiên Quân, sự tình liên quan trọng đại, chỉ dựa vào lời của một mình Viêm Hoàng Thần Quân, sợ là không được thỏa đáng!" Lúc này ta được sư phụ hơi chống đỡ mới đứng thẳng nổi, nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, người đang nói đúng là Lưu Diễm tiên tử.

Nàng cũng đang khó chịu nhìn ta, đối mắt với nàng ấy, tâm thần ta hoảng hốt, chỉ nghe một giọng nói đang vang lên trong đầu, "Đừng tưởng rằng mặc quần áo giống, chải tóc giống thì tự coi mình là thượng thần chuyển thế!"

Trong lòng ta hoảng loạn, lại cũng cảm thấy nàng ấy nói có lý.

Nào ngờ đột nhiên thân hình Lưu Diễm tiên tử hơi lão đạo, mà tầm mắt nàng ấy cũng là dừng ở trên người sư phụ, sau đó nàng ấy cắn môi, cắn giận xoay đầu đi.

"Trên trời dưới đất, không có ai có thể chỉ mới ba trăm năm tu mà thành thượng tiên!" Thiên quân hơi hơi chớp mắt, chậm rãi nói, "Trừ phi là thần tiên chuyển thế."

"Nhưng mà hai lần thiên kiếp phi thăng của nàng ấy, cũng không phải tự bản thân nàng ấy gánh vác, nếu như tự nàng ấy chịu, chỉ sợ sớm đã tan thành tro bụi!" Lưu Diễm tiên tử phản bác nói.

"Nàng ấy có thiên phú kinh người về pháp thuật thuộc thủy hệ!"

"Đó cũng không thể chứng minh nàng ấy chính là Thủy Dạng thượng thần!"

"Trên người nàng có hơi thở của Thủy Dạng thượng thần." Thiên Quân tiếp tục nói.

"Có lẽ nàng chính là cơ duyên xảo hợp được Thủy Dạng thượng thần chỉ giáo qua!" Lư Diễm tiên tử không chút nào thoái nhượng tiếp tục phản bác. "Cũng không đủ chứng cứ chứng minh nàng ấy chính là Thủy Dạng thượng thần chuyển thể đúng không? Nơi Diêm La để quân căn bản không có ghi lại luân hồi chuyển thể đúng không? Hơn nữa, mặc dù Miêu Miêu thượng tiên chính là Thủy Dạng thượng thần, thần cách của nàng ấy cũng không thức tỉnh, vội vàng phong thần, chỉ sợ không ổn!"

Ta cảm thấy Lư Diễm tiên tử nói rất có lý, nào ngờ sư phụ 'hừ' lạnh một tiếng, "Kỳ thực muốn chứng minh có phải Thủy Dạng thượng thần chuyển thể hay không thì rất đơn giản."

Người bỗng nhiên dừng lại, thấy ánh mắt mọi người đều bị thu hút mà nhìn sang, mới từ từ nói, "Phủ đệ của Thủy Dạng."

Chúng tiên đều lộ ra thần sắc cho là đúng, duy nhất có một mình ta không rõ chân tướng, không hiểu ra sao thì bị sư phụ dắt ra khỏi Quỳnh Hoa điện, ra đến bên ngoài, đã bị người kéo lên đụn mây.

Ta ngồi ở trên đám mây quay đầu nhìn lại, kết quả bị tình cảnh phía sau làm kinh sợ trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy chúng thần tiên phía sau đều cười mây đáp gió đi bên cạnh, đụn mây của sư phụ vừa động, những người này lập tức đuổi kịp, thanh thế to lớn, sợ là trăm năm khó gặp.

...

Sư phụ mang ta đi phủ đệ của Thủy Dạng thượng thần.

Đêm trước đã tới, lúc đó cảm thấy ánh trăng dịu dàng, cảnh đẹp hoa đào nơi này làm cho người ta lưu luyến quên trở về, mà hiện tại ánh mặt trời rõ ràng xán lạn, tòa tiên đảo kia cũng giống như bao phủ bên trong làn sương trắng, chỉ có thể nghe thấy nhàn nhạt mùi hoa, lơ mơ nhìn thấy mấy đường nét, trong mây mù lượn lơ càng tăng thêm cảm giác thần bí.

Lần trước ta cùng với sư phụ vẫn chưa lên đảo, mà lần này, sư phụ cũng là mang theo ta dừng lại phía trên đảo. Bên trong sương mù, có một tảng đá lớn, trên đó viết ba chữ to, "Thủy Phán Cư".

Sư phụ nói tảng đá này, đó là chìa khóa mở cửa.

Ta chỉ cần lấy máu, là có thể khiến cho tiên phủ này khôi phục thần quang ngày xưa.

Như vậy liền có thể chứng minh, cuối cùng ta có phải là Thủy Dạng thượng thần chuyển thể hay không.

...

Ta có phải là Thủy Dạng thượng thần chuyển thể hay không, rất quan trọng sao?

Thần tiên chung quanh đều nhìn ta không chuyển mắt, giống như có vô số âm thanh đang đồng loạt thúc giục, 'nhanh chút, nhanh chút lấy máu ra đi!' Ta do dự thật lâu, đợi đến khi nhìn thấy nụ cười cổ vũ của sư phụ, rốt cục cắn chặt răng, nhắm mắt đưa ngón tay cắn nát, sau đó nhả ra một giọt huyết châu, bôi lên phía trên tảng đá.

Ta mới vừa thu ngón tay, liền nhìn thấy kim quang chọi sáng, ba chữ Thủy Phán Cư kia đột nhiên bắn ra muôn luồng hồng quang, chỉ một thoáng đều nhuộm hồng toàn bộ màn trời, tiên nhân xung quanh ngạc nhiên nghi ngờ, nghị luận ào ào, nhưng mà lập tức sau đó, sương mù dày đặc trên toàn bộ tiên đảo tan ra, một tòa tiên phủ xuất hiện trước mắt, giống như ngủ say nhiều năm, giờ phút này đột nhiên thức tỉnh, cây cối chậm rãi đâm chồi, trong nháy mắt thì nở hoa, chim bay cá lội, thác nước chảy thành dòng, khắp nơi tràn ngập sức sống.

Ta quay đầu nhìn sư phụ, người cười một cách thần nhiên, thật giống như, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay.

Thiên Quân cao giọng cười, "Thượng thần quay về, quả thật là một chuyện vui mừng lớn của thiên giới ta."

Mà khi người vừa dứt lời, ta liền nhìn thấy thần tiên phía sau đều khom mình hành lễ với ta, ngay cả Lư Diễm tiên tử cũng cúi đầu hạ mắt, thái độ rất kính cẩn.

Ta một cây lúa nhỏ ba trăm năm, bị nhiều thần tiên nhìn vào, vây quanh ở trung tâm như vậy, quả nhiên là muốn gây thất lung của ta.

"Cung nghênh Thủy Dạng thượng thần quay về!" Chúng tiên trăm miệng một lời nói.

Nhìn ra ta đang mất tự nhiên, sư phụ truyền âm nhập bí, bảo ta có thể khẽ gật đầu, ta gật mạnh cảm một chút, kết quả liền nghe được một tiếng cười khẽ bất đắc dĩ của sư phụ.

Kế tiếp chính là uống rượu chúc mừng, Thủy Phán Cư đã có lại thần quang, liền có tiên nhân đề nghị trực tiếp tổ chức yến hội ở trong này, trong nháy

mắt đều được chúng tiên hưởng ứng, sau đó người nọ liền tiến lên một bước tới hỏi ta, "Thủy Dạng thượng thần, người xem như vậy được không?"

Thần tiên này thân hình tuấn lãng, bên cạnh còn có một con chó đen ngồi chồm hổm, đang le lưỡi về hướng ta, ta lược qua trí nhớ, liền kinh ngạc nói: "Nhị Lang Thần? Hao Thiên Khuyển?"

Kết quả trong nháy mắt, người này vui mừng quá đỗi, "Chính là tại hạ, Thủy Dạng thượng thần nhớ được ta?"

Cái này, có mấy thần tiên yên lặng chen đến trước mặt ta, không phải là bảo ta nhận mặt? Ngay cả sư phụ cũng hơi hơi nhăn mày nhìn ta, trong ánh mắt có chút kích động.

Ta chậm rãi lắc đầu, đưa tay chỉ vào con chó mực to kia, rất là thành khẩn nói, "Ta không nhớ rõ người, nhưng ta nghe nói qua nó!"

Sắc mặt của Nhị Lang Thần kia đông cứng, vẻ mặt cực kỳ xấu hổ, muốn nói cái gì nữa, lại không biết vì sao nuốt trở vào, ta đang muốn hỏi đến cùng, chợt nghe một tiếng cười nhạo từ phía sau, xoay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Thái Thượng Lão Quân dẫn một tiên đồng đi đến gần.

Hai người bọn họ nhất định sẽ xảy ra tranh chấp!

Vì thế ta cười nhạt về phía Nhị Lang Thần, thuận miệng đáp, "Có thể nha!"

Mà hán cũng ngăn cả người, liền ngay cả Thái Thượng Lão Quân cùng với chúng tiên ở phía sau, đều đồng thời ngăn cả người. Sư phụ cũng là mặc kệ biểu hiện kinh ngạc của những người này, hành lễ với Thiên Quân, liền đưa tay vung lên.

Chỉ thấy tảng đá bồi máu lúc trước bỗng nhiên hóa thành một Thanh Y tỷ nữ ở phía trước dẫn đường, sư phụ nói đây là thị nữ trước đây từng hầu hạ ta, kiếp trước tính tình của ta rất lạnh lùng, không thích tiếp cận với người khác, cho dù là thị nữ cũng đều có trái tim băng đá, trong số tiên gia cũng không có mấy người có năng lực tiến vào Thủy Phán Cư, lúc này khi ta nói lời đồng ý, khiến cho mọi người cực kì khiếp sợ.

Ta có chút mơ hồ, sư phụ liền xòe tay ra trước mặt ta, "Thần tiên tiến vào Thủy Phán Cư, không vượt quá năm!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: BỨC HỌA

Tuy rằng đây là phủ đệ của Thủy Dạng thượng thần, được rồi, tuy rằng đây là phủ đệ của ta kiếp trước, nhưng ta cũng không nhớ rõ bố cục bên trong chút nào, chỉ theo thị nữ Thanh Y đi về phía trước, xuyên qua hành lang gấp khúc, tiến vào một mảnh rừng hoa đào.

Rừng đào này ta từng thấy đêm hôm trước, lúc đó cảm thấy hết sức mỹ lệ, lại không biết đúng là rộng lớn như vậy, liếc mắt một cái nhìn không đến giới hạn của rừng đào, chùm hoa màu phấn hồng trùng điệp giống như những đám mây nhiều màu sắc, trải dài đến chân trời, gió nhẹ phất qua, cánh hoa bay đầy trời, tựa như ảo mộng.

Thị nữ Thanh Y bỗng nhiên quay đầu nhìn ta, ta không rõ chân tướng, nàng ấy liền hái một cánh hoa đào trên cành cây, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng run lên, thế nhưng xuất hiện hơn mười tiểu tiên đồng.

Pháp thuật của thị nữ Thanh Y kia cũng lợi hại như vậy?

Ta: "..."

Ta thực xấu hổ, chắc là biết suy nghĩ của ta, sư phụ đưa tay chỉ vào mấy tiểu tiên đồng này, "Đã quên? Mấy thứ đó đều là tiên pháp lúc trước mà nàng thiết lập nên. Nàng ấy bất quá cũng chỉ biết vận dụng như thế nào thôi!"

Thủy Dạng thượng thần lợi hại như vậy? Mà ta thật sự không có cách nào có thể liên hệ giữa nàng ấy với mình. Giống như một người là đám mây ngũ sắc trên trời, một người là hoàng thổ trên mặt đất, khoảng cách chênh lệch như vậy, cũng không phải ít ỏi gì.

Dưới tàng cây hoa đào có rất nhiều bàn đá, sau khi các tiên nhân tiến vào thì lập tức tìm vị trí ngồi, Thiên Quân sai người đưa rượu ngon tiên quả đến, ta rất là ngượng ngùng, nhưng mà sau này tiểu tiên đồng được thị nữ Thanh Y chỉ dẫn, mỗi người mang hai bình rượu ra, thị nữ Thanh Y cầm một vỏ mở ra trước mặt ta, hương rượu lập tức tràn ra, hương bay mùi đậm, làm cho rượu ngon trong tiên yển thượng đều bị hạ thấp xuống.

Sư phụ ở bên cạnh cười mỉm chỉ giải thích, "Đây là bình rượu hoa đào của nàng. Ít nhất cũng được nàng chôn một ngàn tám trăm năm."

Các tiên nhân không đợi thăm hỏi mời chào mà tự uống rượu mua vui, ta cũng vui vẻ nhẹ nhàng, cùng sư phụ, Thiên Quân, Thiên Phi cùng nhau vây quanh một bàn.

Ta tò mò làm thế nào mới có thể khôi phục trí nhớ kiếp trước, cũng không ngờ ba người bọn họ thì thầm nói chuyện với nhau một phen, cuối cùng cũng không ra được kết luận gì. Chắc là phải cần đến thời cơ, về phần thời cơ này là gì, ta mới có thể thật sự là thượng thần chuyển thế, bọn họ cũng không thể thông suốt thâm ý trong đó.

Sư phụ cười cười, một hơi uống cạn rượu trong chén. Ta vội vã đứng dậy rót đầy cho người, Thiên Phi bên cạnh cười tiếp lời, nói, "Không nghĩ tới Thủy Dạng thượng thần chuyển thế linh lung đáng yêu như vậy, còn trở thành đồ nhi của Viêm Hoàng thượng thần, quả nhiên là cơ duyên xảo hợp."

Mặt ta lộ vẻ cười ngây ngô, cũng không ngờ sư phụ bỗng rút tay trở về, kết quả ta thu tay lại không kịp, rượu hoa đào kia rơi trên bàn đá. Một tiên nhân bên cạnh đi qua, liền nói mấy tiếng đáng tiếc.

Mà lúc này, lại có một người đi đến, áo dài màu xanh bích, tóc dùng ngọc quan (*mão ngọc*) buộc cao cao, mặt như quan ngọc, thân hình tuấn lãng tựa như tùng bách. Thấy ta nhìn hẩn hẩn mỉm cười, mà lúc này, ta mới nhìn rõ, người tới này đúng là Bích Thanh Thần Quân.

Lần trước gặp khi, gương mặt của hắn đang tức giận, cũng không ngờ lúc cười, cũng thật là dịu dàng đẹp mắt.

Bích Thanh Thần Quân nâng ly rượu lên, "Chúc mừng Thủy Dạng thượng thần quay về."

Trong tay ta cầm vò rượu, kết quả theo bản năng định đổ vào miệng, bị sư phụ ngăn lại, người trừng ta một cái, thuận tay đưa ly rượu của mình cho ta.

Lập tức tìm ta đập như hươu chạy, ly rượu này, là sư phụ uống qua nha...

Ta hơi hơi nhấp môi, cũng không thấy cay, mà thấy ngọt ngào giống như uống mật đường.

Bích Thanh Thần Quân ngửa đầu một hơi uống sạch rượu, ta đang muốn rót đầy cho hắn, liền phát hiện sư phụ ho khan một tiếng, sau đó thị nữ Thanh Y không biết từ chỗ nào đi đến, rót đầy ly không trên tay của Bích Thanh Thần Quân.

Bích Thanh Thần Quân cười mỉm nói 'cảm ơn', sau đó lại nâng ly, cũng hướng tới sư phụ, "Viêm Hoàng, thế nhưng thu được chuyển thế của Thủy Dạng làm đồ đệ, thật sự là không đơn giản."

Bích Thanh Thần Quân nhấn mạnh hai chữ 'đồ đệ', tựa hồ dồn hết tâm ý, ta chẳng biết làm sao, kết quả chỉ thấy sư phụ cười ha ha mấy tiếng, "Tiện nghi này ta cũng không dám lại chiếm. Để tránh khi nàng ấy phục hồi trí nhớ, không nhớ sạch lòng của ta, thì hủy đi xương cốt của ta!"

...

Trời, nhỏ lông phượng hoàng!

Ai dám?

Dứt lời, sư phụ đứng lên, "Lúc trước thu đồ đệ quả thật hoang đường, thử hỏi trong thiên hạ, ai dám thu Thủy Dạng thượng thần làm đồ đệ? Đây chính là mạo phạm lớn bằng trời, không bằng ta tự phạt ba chén, mọi người coi như không có việc này, được không?"

Chúng tiên cười hưởng ứng, liền có một người tiếp lời, "Vậy nhưng Thủy Dạng thượng thần nói mới tính!"

Vì thế trong mắt sư phụ mang theo ý cười nhìn ta, ta bị nụ cười của người làm cho hoảng hốt tâm thần, theo bản năng cúi đầu xuống một chút.

Kết quả, sắc mặt Bích Thanh Thần Quân lại rất khó coi...

Ôi, tâm tư của bọn họ thật đúng là rất phức tạp.

Tiệc rượu qua đi, ta theo sư phụ về Nguyên Hoàng cung. Nào ngờ đôi mắt phượng say rượu của người, hơi hơi liếc ta: "Thủy Dạng, bây giờ nàng không còn là đồ đệ của ta, nơi này mới là phủ đệ của nàng."

Ta có chút lơ mơ, ý tứ này là sau này không thể ở Nguyên Hoàng cung, không thể ở cùng sư phụ?

Ta chu miệng, "Sư phụ..."

Sư phụ bỗng nhiên đưa tay vuốt sau đầu ta, "Sau này chúng ta không có quan hệ thầy trò."

"Nhưng là sư phụ..." Ta còn muốn nói, người vươn một ngón tay đặt lên bên môi ta, "Gọi ta là Viêm Hoàng!"

Ta: "..."

"Nếu thật muốn ở cùng một chỗ với ta cũng có thể!" Khóe môi sư phụ hơi cong, có lẽ người đã say, bỗng nhiên thân hình lão đảo, kết quả vì cúi người xuống, đầu suýt nữa gác lên bờ vai ta. Hắn tiến đến bên tai ta nói: "Nếu làm nương tử của ta, cũng có thể."

Ta chỉ cảm thấy một trận đầu văng mắt hoa, chẳng lẽ là say rượu.

"Chúng ta thành thân đi!"

Ta ngượng ngùng nói: "Viêm Hoàng, làm phiền người giúp chôn ta xuống đất được chứ?"

Quá khản trương rất kích động, lại không cẩn thận biến thành lửa, nhưng mà may mắn biến thành lửa, bằng không ta khẳng định xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng không biết làm sao, sự phụ hân bất đắc dĩ như cũ, dè dặt cẩn trọng đào cái hố, đem ta để vào dưới tàng cây hoa đào, làn gió thơm từng trận, hơn nữa hơi có hương rượu, ta thế nhưng lại ngủ, ngay cả khi nào sự phụ đi cũng không biết.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Từ Tô ôm chần ì đến nói là muốn tìm nơi nương tựa ở Thủy Phán Cư của ta, ta bảo Thanh Y an bày phòng cho nàng ấy, chờ nàng ấy sắp xếp xong mọi thứ, ta cùng với nàng ấy nằm ở dưới gốc cây hoa đào gối đầu lên cánh tay tán gẫu, luôn luôn phát ra một hai tiếng thán phục.

"Thật sự không nghĩ tới, người thế nhưng là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế!" Từ Tô từ từ thở dài, ta thuận tay nhặt hai cánh hoa phũ lên mắt: "Ta cũng không nghĩ tới."

Từ Tô: "Sáng sớm ta đến mà trong lòng vẫn không yên, không biết người có đuổi ta ra hay không!"

Ta nghiêng đầu, cánh hoa liền rớt.

Ta kinh ngạc nói: "Vì sao lại đuổi người ra ngoài, ta thích người như vậy."

"Người đừng trách ta a, người không biết?" Từ Tô tiến sát về hướng ta một chút, "Thủy Dạng thượng thần trước kia lạnh như băng, rất ít quan tâm đến ai. Dù cách thật xa, cũng có cảm giác bị đông lạnh!"

"À!" Ta gật gật đầu, "Nàng ấy trông như thế nào?"

"Người nên hỏi người trông thế nào!" Từ Tô bỗng nhiên đứng lên, "Người chưa đi dạo chung quanh?"

Ta ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn nàng ấy, sau đó lắc đầu nói: "Ngày hôm qua bước đến nơi đây, sau đó ngủ cả đêm ngay tại chỗ này."

"Vậy người theo ta đi, ta vừa mới nhìn thấy bức họa ở bên kia."

"Bức họa của Thủy Dạng thượng thần?" Ta đứng lên, phui phui bùn đất trên người nói.

"Bức họa của người." Từ Tô trừng mắt nhìn ta, "Người kiếp trước!"

Ta cười ngượng ngùng, không phản bác lại, đi theo nàng ấy tiến về phía trước.

Từ Tô dắt ta một đường về phía trước, vòng qua một cái hồ sen lớn, xuyên qua một rừng trúc, rồi dừng lại trước một ngôi nhà tranh.

Ta vặn xoắn tay áo, "Từ Tô, người thế mà đã đi xa như vậy?"

Từ Tô cười mỉa: "Không phải vì ta tò mò sao, trước kia chưa từng tới nơi này, lại không có tiên nữ khác quấy rầy, liền đi loanh quanh chỗ này!" Nàng ấy hơi hơi cúi đầu, "Thủy Dạng thượng thần, người đừng trách cứ ta."

Ta: "..."

"Ta không là Thủy Dạng, ta là Miêu Miêu."

Nàng ấy lập tức cười ha ha, "Cho nên Miêu Miêu sẽ không trách ta ."

Ta gật gật đầu, nàng ấy bước thật nhanh về phía trước, "Ta liền thấy nhà tranh này thật rất khác biệt, cho nên đi vào tham quan tham quan, người đoán xem ta nhìn thấy gì?"

Ta nhếch miệng, "Bức họa của Thủy Dạng thượng thần."

Nàng ấy vỗ tay nói: "Không sai, Miêu Miêu người trở nên thông minh rồi. Nhưng người biết là ai họa không?"

Ai họa ?

Ta không cần nghĩ ngợi trả lời nàng ấy, "Sự phụ!"

Nào ngờ Từ Tô bỗng nhiên dừng lại, nàng ấy hơi hơi nhăn mày, đáng vẻ nghiêm trang nói: "Sai rồi, là Bích Thanh Thần Quân."

Ta: "..."

Chương 38: Tam sinh tam thế - Thập Lý Đào Hoa

Vào nhà tranh kia, ta nhìn thấy bên trong có bộ bàn ghế bằng gỗ đơn giản, không có trang trí gì khác. Trên bàn có một ngọn đèn, nhưng mà trong ngọn đèn đặt một viên trân châu, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Miêu Miêu ngươi xem, ở trong này!" Từ Tô gọi ta, ta theo tiếng nhìn lại, lập tức liền đứng tại chỗ.

Kỳ thực vẽ một bức tranh cũng không có gì, trong Nguyên Hoàng cung, Từ Tô và Cẩm Văn đều bị ta vẽ qua lúc còn luyện vẽ tranh, đương nhiên trình độ có hạn, miễn cưỡng có thể nhìn ra hình người là được, nhưng mà hiện tại hai bức họa trong phòng này, lại khiến cho ta hết sức kinh ngạc.

Nữ tử trong bức họa thứ nhất kia, bờ vai lộ ra trên mặt nước. Tóc rối tung, ướt đẫm dán trước ngực, mà một bàn tay của nàng ấy tự nhiên buông xuống, những ngón tay phải đặt lên bờ vai trái, khuôn mặt hơi hơi nghiêng, trên khóe miệng hàm chứa nụ cười.

Nữ tử trong bức tranh thứ hai kia mặc váy dài màu thủy lam, tóc chia hai lọn buộc đơn giản ra phía sau, trên tóc không hề có trang sức, trên mái tóc cài một đóa hoa nhỏ màu hồng nhạt để tô điểm, thoát nhìn cực kì mộc mạc. Chỉ là trong bức tranh này, biểu cảm của nữ tử lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, trong tay ánh lên luồng lục quang trong suốt, như là đang muốn thi triển pháp thuật.

"Sợ là Thủy Dạng thượng thần tẩm đã bị Bích Thanh Thần Quân thấy được, vì thế liền muốn động thủ. Nhưng là không biết nguyên nhân gì, lại bỏ qua như vậy, mà, Bích Thanh Thần Quân còn tặng hai bức họa đến, sau đó, được Thủy Dạng thượng thần cất giữ?" Từ Tô do do dự dự nói ra suy đoán trong lòng, ta nghe nàng ấy nói xong, thật sự mê hoặc như cũ.

Trong nhà tranh này không có trang trí gì, ta xem xong bức tranh liền đẩy cửa đi ra ngoài, Từ Tô theo ở phía sau kêu: "Có vậy thì đi sao?"

Ta quay đầu nói: "Đúng vậy, nơi này cũng không có gì hay xem nữa, chúng ta đi dạo nơi khác đi?"

"Ngươi không hiểu kỳ sao?"

Ta lắc đầu, "Đúng rồi, Từ Tô, ngày hôm qua sư phụ nói muốn cùng ta thành thân." Cho tới bây giờ, ta mới nhớ tới nên cùng người khác chia sẻ niềm vui, tiếp đó ta vui tươi hơn kể chuyện này cho Từ Tô nghe.

Từ Tô sững sốt, tiện đà nắm giữ hai tay ta, "Vậy ngươi đồng ý không?"

Ta cúi đầu thẹn thùng, "Ta kích động liền biến thành lúa, sau đó thì quên đồng ý."

Từ Tô: "..."

Nàng ấy nhìn ta từ trên xuống dưới một hồi lâu mới nói: "Ngươi cần phải nghĩ cho rõ ràng, khi ta vừa nhìn thấy bức tranh kia, cảm thấy khiếp trước ngươi cùng Bích Thanh Thần Quân chỉ sợ cũng có chút khúc mắc cảm tình, nếu bây giờ gả cho Viêm Hoàng Thần Quân, sau này nhớ tới chuyện trước kia, phát hiện người bản thân mình thích kỳ thực là Bích Thanh Thần Quân, vậy phải làm sao bây giờ?"

Ta nghiêng đầu, "Nhưng ta không thích Bích Thanh Thần Quân nha!"

"Nhưng mà vạn nhất sau này nhớ lại, đến lúc đó hối hận cũng không còn kịp rồi!"

Ta suy nghĩ sơ qua, sau đó rút tay lên vỗ đầu một cái, "Vậy vĩnh viễn cũng không nhớ lại thì tốt rồi!"

"Như vậy lại không công bằng với Bích Thanh Thần Quân." Từ Tô nói thầm, ta không quan tâm, ngược lại hỏi chuyện trước kia của Thủy Dạng thượng thần.

Từ Tô nói Thủy Dạng thượng thần nhiều năm đều là quần áo màu thủy lam, đối với ai cũng đều lạnh như băng, nhưng tu vi cao thâm, hơn nữa tướng mạo tuyệt đẹp, là nữ tử mà vô số tiên nhân trong bát hoang tam giới hoặc là giấu kín hoặc thể hiện sự thương nhớ trong lòng. Nhưng mà thân phận thực lực tương đương với Thủy Dạng thượng thần, cũng chỉ có Viêm Hoàng Thần Quân và Bích Thanh Thần Quân.

Chẳng qua những khúc mắc cảm tình giữa các thượng thần, tiền tiền phía dưới đương nhiên không biết chuyện, đến cùng trong lòng Thủy Dạng thượng thần có ai, sợ là không ai biết được.

Hôm nay thấy bức họa kia, Từ Tô cho rằng, Thủy Dạng thượng thần sợ là thích Bích Thanh Thần Quân nhiều hơn một chút, ta không cho là đúng tiếp lời, "Ta chỉ thích sư phụ."

Ta không muốn lại thảo luận nhiều về vấn đề phức tạp thể này với Từ Tô, bước nhanh đi ra ngoài.

Kết quả chưa đi được bao xa, chỉ thấy Thanh Y kéo một vật gì đi đến, sau khi nàng ấy dừng trước mặt ta, ‘phách’ một tiếng, đem vật đang kéo đó ném xuống trước mặt ta, làm ta hoảng đến mức nhảy về phía sau.

Đội nhìn rõ vật trước mắt, càng cảm thấy khó hiểu.

"Thượng thần!" Sau khi Thanh Y hành lễ với ta mới nói: "Người này tự tiện xâm nhập vào Thủy Phán Cư, bị nô tỳ đánh bất tỉnh sau đó mang đến đây, phải làm xử trí như thế nào?"

Người? Đây rõ ràng là một con hồ ly màu đỏ a!

Đội chút, hồ ly! Chẳng lẽ đây chính là Hồ Phi?

"Hắn, hắn, hắn có phải là thiếu niên mười mấy tuổi hay không?" Ta chỉ vào con hồ ly bất tỉnh nằm trên đất kia, lấp bắp nói.

"Đúng vậy, thượng thần." Thanh Y kính cẩn đáp.

"Vây..." Ta suy nghĩ đến đặc điểm của Hồ Phi, lại run run hỏi: "Vây hắn có phải có lỗ mũi hướng lên trời hay không?"

Thanh Y hơi có chút sững sốt, lại gật gật đầu.

Ta lập tức ngồi xổm xuống sờ đầu hồ ly kia, "Thanh Y người thế nào có thể đánh hắn về nguyên hình, vậy thì rất mạnh tay nha!"

"Cấm chế của Thủy phán cư là lúc trước thượng thần định ra, kẻ tự ý xâm nhập tất chịu trừng trị nặng." Thanh Y tiếp tục nói, giọng nói cứng nhắc, quả nhiên là tăng đá.

Trong lòng ta bất mãn, nhờ Từ Tô lại xem, "Từ Tô, Hồ Phi có bị thương nặng hay không?"

Kết quả Từ Tô vừa mới đi lại, liền nhìn thấy đầu Hồ Phi giật giật, sau một lát, mắt của hắn mở ra, dĩ nhiên là màu đỏ. Đôi mắt hắn nhẹ nhàng chuyển động, một hồi lâu, tầm mắt mới tụ tập đến trên người ta.

"Hồ Phi, người tỉnh!" Ta kinh hãi nói: "Có bị thương nặng hay không? Ta mang người đi tìm sư phụ chữa trị?"

Từ Tô thúc thúc ta: "Xem bệnh trị thương tìm Bích Thanh Thần Quân."

Ta: "..."

Kết quả Hồ Phi bỗng nhiên xoay người đứng lên, nghe răng trợn mắt về hướng ta, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, liền giống như dã thú.

Ta lập tức bày ra vẻ mặt cầu xin: "Nguy rồi Thanh Y, cái này không chỉ có đánh hắn trở về nguyên hình, còn đánh cho hắn thành đàn độn!"

‘Phách’, luồng sáng màu đỏ lóe ra trước mặt ta, ta thể nhưng lại bị Hồ Phi đánh một quyền.

Móng vuốt của nó vẫn chưa vuren ra, không có cắt qua mặt ta, sau khi nó rơi xuống đất, trong lỗ mũi ‘hừ’ ra khí: "Người mới đàn độn! Trên trời dưới đất này ai mà ngốc hơn người?"

Ta đưa tay bóp mũi hắn, "Người có bị thương nặng hay không?"

Đầu hồ ly của hắn tránh né mà xoay đi, "Không ngại!"

Dừng một chút, hắn lại xoay đầu trở về: "Trong khoảng thời gian này ta luôn luôn tu luyện ở Thanh Khâu, nghe được bọn họ nói người là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, ta mới không tin."

Ta gật gật đầu nói: "Ta cũng không thể tin được."

"Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch này của người, làm sao có thể là thượng thần chuyển thế!" Ánh mắt hồ ly của hắn liếc liếc, sau đó cất bước đi vòng quanh ta.

"Khẳng định là làm!"

"Không thể nào!" Hồ Phi vừa dứt lời, kế tiếp là câu trả lời bình tĩnh của Thanh Y, hắn cắn giận liếc nhìn nàng ấy một cái, ngược lại nghiêng răng về phía ta, "Người không phải!"

Ta vịn xoắn tay áo, thầm nghĩ ta cũng không nghĩ là đúng, thế nhưng bọn họ đều nói ta là người đó.

"Người chỉ là một cây lúa nước yếu ớt, làm sao có thể là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, tuyệt đối không có khả năng!" Sau khi Hồ Phi thét lên xong thì vội vã chạy đi, một thân lông màu đỏ bóng loáng tron mượt, dưới ánh mặt trời cực kỳ tỏa sáng, mà sau khi hắn bay lên không, đám mây nhỏ dưới bốn chân, thoạt nhìn cực kỳ đáng yêu.

Ta thờ dãi: "Không nghĩ tới nguyên hình của Hồ Phi xinh đẹp như vậy, còn đáng yêu hơn so với dáng vẻ của đứa trẻ nhỏ!"

Từ Tô cười cười, "Miêu Miêu, đây đại khái thật sự là một đóa đào hoa của ngươi rồi."

Ta mơ hồ, "Đây là có ý gì?"

"Kiếp trước kiếp này, tuy rằng đều là ngươi, lại cũng không phải ngươi..."

"Ngươi đang nói cái gì?" Từ Tô nói vừa xong một lượt, cái gì vừa phải mà lại vừa không phải, ta rồi bời không hiểu ra sao.

"Quên đi, ta cũng không rõ mấy, dù sao đều là ngươi, không thêm nghĩ nữa."

Nàng ấy không nói, ta cũng im lặng.

Trong đầu linh quang chợt lóe, ta nghĩ tới một vấn đề.

Nếu ta không là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, sư phụ người còn có thể thích ta không?

Vấn đề này luôn luôn quấy nhiễu ta, thẳng đến buổi chiều sư phụ đến thăm ta, ta phồng quai hàm hỏi người, đôi lấy người khẽ hôn lên má ta.

"Ta thích nàng. Thủy Dạng là nàng, Miêu Miêu cũng là nàng." Người mỉm cười, "Chỉ là nàng, chỉ thế thôi."

Ta cảm thấy đôi mắt ta đều muốn cong xuống chứa đầy ý cười..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: TU CHÂN

Gần cuối tháng ba chính là luận bàn tỷ thí giữa các tiên hữu.

Ta vốn lo lắng độ kiếp thành công trở thành thượng tiên, sẽ bị yêu cầu tỷ thí với thượng tiên, nào ngờ sau này được trực tiếp thành thượng thần, vì thế tỷ thí kia cũng không phải chuyện liên quan đến ta, nhưng mà lúc này sư phụ lại nhắc đến, chẳng lẽ giữa các thượng thần cũng phải luận bàn tỷ thí sao?

Trong lòng ta giật mình, lắp bắp nói: "Sư phụ, chẳng lẽ ta sẽ đánh với người?"

Nếu không chính là Bích Thanh Thần Quân, còn có vài thượng thần thanh danh hiển hách kia?

...

Ta vẫn là tự mình cất cổ còn thoải mái hơn.

"Nói rồi sau này không thể gọi ta là sư phụ, phải gọi ta là Viêm Hoàng!" Sư phụ hơi hơi nhăn mày, thế nhưng đưa tay véo mặt ta. Kết quả Thanh Y lặng yên không một tiếng động xuất hiện sát phía sau ta, khiến cho sư phụ đều không thể không thờ dài, người buông tay nói: "Gọi một tiếng nghe thử..."

Ta: "..."

"Trước kia tính tình của nàng lãnh đạm, rất ít nể mặt ai, hiện tại mặc dù luân hồi chuyển thế khôi phục thần vị, nhưng thần lực còn chưa thức tỉnh, bất quá tu vi bậc thượng tiên, nghe nói thái tử hồ tộc Thanh Khâu bị nàng đánh trở về nguyên hình? Vẫn là giống như trước kia không hề nói đến chuyện tình cảm." Sư phụ cười khò với ta, "Dù sao tính tình của nàng như vậy, chuyển thế cũng không thể thay đổi."

Ta nhất thời cảm thấy ủy khuất, Hồ Phi cũng không phải ta đã thương, cái gì nói ta có tính tình như vậy? Ta mới không phải!

"Gần đây nhân gian chiến loạn không ngừng, yêu ma chờ đợi thời cơ mà khuấy động, nghe nói còn có nhân vật cực kỳ lợi hại, tên yêu ma mà nàng gặp lần trước chỉ sợ cũng đạt tới cảnh giới ma thần, lần này Thiên Quân bảo ta hạ phạm điều tra, nàng ngoan ngoan ở lại Thủy Phần Cư, không được đi lại lung tung mới tốt." Về mặt sư phụ nghiêm túc, ta cảm thấy thật không hiểu, "Vì sao?"

"Khờ quá, tuy rằng nàng có địa vị thượng thần, nhưng không có thực lực của thượng thần, những kẻ trước kia từng bị nàng giáo huấn qua, khó bảo toàn sẽ không nhân cơ hội vụng trộm trả thù, hơn nữa nàng khờ khạo như vậy, bị người ta lừa cũng không biết, phỏng chừng còn chấp tay cảm ơn người khác nữa."

Sư phụ trừng ta một cái, ta gục đầu xuống, âm thầm thề lười, thầm nghĩ ta thông minh lanh lợi, học cái gì thì thấu hiểu ngay, có khờ khạo đâu, sư phụ

thích làm tổn thương ta.

"Mấy trăm năm gần đây tiên nhân phi thăng cũng không ít, nếu không lần sau tỷ thí nàng đi xem xem có ai nguyện ý làm học trò của nàng không, tùy tiện lừa hai kẻ tới giải buồn cho nàng?"

"Aii?" Cái bộ dạng này của ta cũng có thể thu đồ đệ sao? Vậy không phải là đệ tử nhận nhầm người sao.

"Không phải là thu đồ đệ. Thu vài tâm phúc, để cho bọn họ làm những việc vặt, chạy qua chạy lại giúp nàng. Thủy Phán Cự lạnh tanh vắng vẻ, sợ nàng nhầm chán."

Ta động tâm, bất quá so với lời nói của sư phụ, ta càng vui đi thu vài đồ đệ. Gương mặt ta hưng phấn mà đem ý tưởng nói cho sư phụ, hẳn thật không nói gì trùng ta một cái, "Với trình độ gà mờ của nàng, chắc chắn..."

Nghe được lời ấy, ta cực kì uể oải, sau khi vắn vắn tay, ủ rũ nằm sấp ở trên bàn.

"Nhưng mà nàng có thể đi đến môn phái chân tu ở nhân gian tuyển vài kẻ có căn cốt không tệ làm đệ tử." Sư phụ bỗng nhiên nói.

Đôi mắt ta lập tức sáng lên, "Aii, có thể sao?"

"Đương nhiên, kỳ thực trên thế gian này, chim bay cá nhảy cỏ cây ở bậc sinh linh đặc đạo phi thăng nhiều hơn so với người, người tuy rằng thông minh, nhưng có thất tình lục dục, luôn cắt không đứt chấp niệm hồng trần. Môn phái tu chân ở nhân gian này, hơn mấy trăm, mấy ngàn năm cũng không ra được một vị thần tiên, cho nên nàng đi vào trong đó thu đồ đệ, cũng không tính là trì hoãn người khác. Những người đó được tiên duyên, nói không chừng thật sự còn có thể tu thành chính quả."

Ta rất xấu hổ, khó trách, sư phụ là chim, ta là cỏ, Bích Thanh là rồng, Thanh Y là tảng đá, Tử Tô là hoa, Hồ Phi là hồ ly, gặp được nhiều như vậy, thật đúng là chưa từng gặp qua ai có chân thân là người a!

"Thiên cung ai có chân thân là người mà đặc đạo? Có không?" Ta tò mò .

"Có, chính là Chu Liên Thượng Thần."

Lại là một thượng thần, nhưng mà cái tên này ta cũng chưa từng nghe qua.

Thấy vẻ mặt ta mờ mịt, sư phụ từ trong tay áo lấy ra một thiệp hồng, "Mọi chuyện kiếp trước thì quên sạch, kiếp này lại là người hiểu biết nông cạn, thật là!"

"Mùng chín tháng sau, Chu Liên Thượng Thần gả cháu gái. Cũng gửi thiệp mời nàng, bị ta lấy đến, vốn ngay từ đầu muốn nói chuyện này với nàng, bị nàng một đường ngắt lời, cư nhiên thiếu chút nữa đã quên ."

Ta cầm lấy thiệp mời kia, vừa nhìn chỉ thấy mặt trên viết, rõ ràng là Thủy Dạng thượng thần.

Ta nhất thời cảm thấy vui vẻ hứng thú không nổi.

Nếu như viết Cốc Miêu Miêu, thì ta sẽ hưng phấn cỡ nào a.

Tất cả mọi thứ bây giờ ta có được, đều vì ta là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, mà ta rõ ràng nhớ không ra những chuyện kiếp trước, thật giống như là hai người xa lạ không hề có mối liên can gì đến nhau, lúc này lại liên hệ chặt chẽ với nhau, ta thành nàng ấy, lại không còn là bản thân của ta.

"Như thế nào lại ngăn người?" Sư phụ gõ đầu ta một cái, ánh mắt ta hơi cong, sư phụ nói tính tình Thủy Dạng thượng thần lạnh lùng, quả quyết không sẽ cho phép sư phụ gõ đầu nàng ấy.

Sư phụ tùy ý gõ đầu ta như vậy, tất nhiên bởi vì là ta Miêu Miêu. Ta cười ha ha, đem đầu tiến đến trước mặt sư phụ, cười tủm tỉm nói: "Gõ lại một cái đi."

Sư phụ: "..."

Aii? Ta nói gõ, chứ có cho người hôn đâu!

"Nàng tiến sát lại, không phải đòi hôn sao?" Gương mặt của sư phụ đầy ý cười nhún nhún vai, sau đó nhanh nói tiếp: "Nhân gian hiện giờ đại phái tu chân tương đối có tiếng, giống như Thiêu Hoa phái, đứng rồi, chỉ lấy nữ tử có nhan sắc đẹp, muốn đi xem không?"

Ta liếc sư phụ một cái, buông tay nói: "Không muốn, ta muốn tiểu ca tuần tú giải buồn cho ta."

Lần này, đến phiên sư phụ không nói gì nữa. Nhưng mà người không nói thêm cái gì, chỉ đưa tay kéo ta, "Đi thôi, mang nàng đi nhìn tiểu ca tuần tú."

Ta cùng với sư phụ cùng ngồi trên một đám mây, ngồi tựa vào nhau.

Người mang ta đi là đại phái tu chân đệ nhất nhân gian, Thiêu Hoa phái.

Thiền Hoa phải sở hữu bảy ngọn núi, trong đó ngọn núi chính cao ngất trong mây xanh, quả thật có vài phần hương vị tiên cảnh tại nhân gian.

Đầu tiên sư phụ dắt ta vào một gian mật thất, sau đó người chỉ vào lão nhân râu tóc bạc trắng đang ngồi trên một bồ đoàn nói: "Đây chính là người tu chân tu vi cao thâm nhất Thiền Hoa phái."

Nha...

Ta gật gù đầu, trên trời nhìn thấy đa số tiên nhân có tác phong nhanh nhẹn, phong thần tuấn lãng, giờ phút này nhìn thấy lão nhân như vậy, ánh mắt khép chặt trên mặt đều là nếp nhăn, râu tóc bạc trắng, lưng gù thành khối, làm cho người ta khó tránh khỏi cảm khái ngàn vạn lần.

Ta thôn thức không thôi, sư phụ một khắc không ngừng, lại đem ta đưa đến phía trên một vùng đất trống.

Đây đại khái là nơi tu luyện của bọn họ, giờ phút này cũng có mấy trăm người ở nơi đó tu luyện kiếm thuật, động tác đều nhịp, thoạt nhìn thật có vài phần khí thế, chẳng qua mấy kiếm chiêu này đều chỉ có động tác đẹp, càng nhớ đến lần trước xem Đinh Đương múa, có uy lực hơn so với mấy chiêu này.

"Mấy người này chắc là đệ tử tinh nhuệ của bọn họ." Sư phụ nhàn nhạt nói.

"À." Nhóm người này ước chừng khoảng ba bốn mươi tuổi, hoặc bộ mặt tang thương, hoặc kiên định trầm ổn, trong mắt lại có chút lộ ra tinh quang, ta gật đầu ngẫm một lát, cảm thấy thật là không thú vị, cũng không hiểu được đến cùng sư phụ có tâm tư gì.

Cuối cùng, người lại đưa ta đến chân núi, nơi này có mảnh đất lớn hơn, nơi sân trống trải có ít nhất ngàn vạn người, chia mấy trăm người thành một tổ đều tự tu luyện, mà nhóm người này, tương đối mà nói còn trẻ hơn chút, chỉ là tu vi thô thiển, ngay cả nhập môn cũng chưa được. Ta dự đoán được tiên duyên, cũng không thể thành tiên rồi.

Lúc này, cuối cùng sư phụ đại nhân mở miệng, người liếc ta một cái, nhẹ nhàng nói: "Thế nào, nhìn thấy tiểu ca tuấn tú ngưỡng mộ trong lòng chưa?"

Ta: "..."

Mặt ta đỏ lên, ai bảo người cười ta!

Sau đó ta tùy tay chỉ lung tung, "A, người kia cũng không tệ."

Vốn là cố ý quấy rối, cũng không ngờ sư phụ 'A' một tiếng, "Nàng thật nhìn không tệ, đứa nhỏ này trời sinh có linh cốt, nếu có tiên duyên với nàng, không chừng thật có thể thành tiên."

"Thật sao thật sao?" Ta tùy tay chỉ, cũng có thể chỉ ra người bất phàm? Trong lòng ta vui mừng, muốn nhảy xuống đứng ở bên cạnh đứa nhỏ kia quan sát tinh tế.

"Đợi chút!" Sư phụ giữ chặt ta một phen, ta quay đầu nhìn người, chỉ thấy người cau mày, đôi mắt không hề chớp mà chăm chăm nhìn vào hải đồng kia, hay là có vấn đề gì?

"Như thế nào sư phụ?"

Sư phụ vươn ra ngón tay day day mi tâm, sau một lúc lâu mới nói, "Không có gì."

Người vừa dứt lời, ta liền nhìn đến một đạo hồng quang giống như tia chớp bổ tới, nổ tung ở ta trước mắt. Nhìn kỹ cũng là một cộng long phượng hoàng màu đỏ, mặt trên buộc một mảnh vải màu vàng.

Sư phụ bình thân đem mảnh vải kia mở ra, mày lập tức nghiêm nghị.

"Thiên Quân có chuyện quan trọng triệu kiến ta, ta đi về trước."

Thấy sư phụ nhìn ta, ta lập tức xua tay, "Ta muốn ở thế gian quan sát một chút được không?"

Sự vật thế gian đối với ta mà nói đều thật sự mới lạ, lại nói nơi này là đại phái tu chân, không có yêu ma thường lui tới, nên thật sự an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: BIẾN CỐ

Ta vòng quanh thiếu niên nhân gian này nhìn kỹ, càng nhìn càng thích.

Chính suy xét làm thế nào hiện thân ở trước mặt hắn mới không đột ngột, liền phát hiện hắn đã thu kiếm rồi đi. Ta một đường đi theo, đi theo hắn tiến vào rừng rậm phía sau núi, đang âm thầm kỳ quái hắn muốn làm gì, liền phát hiện thiếu niên này ‘hử’ một tiếng.

"Thế nào lại có thượng tiên ngốc như ngươi vậy?"

Ta sùng sốt, "Ngươi thấy được ta?"

"Đồ ngốc!" Thiếu niên lạnh lùng liếc ta một cái, lập tức ta như rơi xuống hầm băng. Vừa rồi sư phụ cũng chưa nhìn ra sơ hở, thiếu niên này đến cùng là nhân vật nơi nào? Hình như tu vi cao thâm, giấu giếm được ngay cả sư phụ?

Lúc này, thiếu niên kia từ theo trong tay áo lấy ra một bình Tử Sa, mà nhìn đến vật này, ta nhất thời sợ hãi kêu ra tiếng. "Là ngươi!"

Cái bình Tử Sa kia, ta lại cực kỳ quen thuộc, là yêu ma đáng sợ lần trước! Hắn thế nào lại ở chỗ này! Còn lẫn vào trong đại phái tu chân ở nhân gian.

"A La, nàng xem bây giờ, mặc kệ cái ngu xuẩn gì đều có thể làm thần tiên!" Thiếu niên đem bình Tử Sa đặt bên mặt mà cợt nhả, thần thái rất là quyến rũ.

Tuy rằng trong lòng ta sợ hãi, lại cũng không có bị dọa ngốc, biết cùng đánh bừa với yêu ma này tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, ta lập tức bay vút không trung, chuẩn bị nhảy vào đám mây bỏ chạy.

Trong nháy mắt ta bay lên mây, bởi vì thế đi thực vội, tay áo bị gió thổi phồng lên, mà phía sau không thấy động tĩnh, ta hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

"Ha..."

Vì sao tiếng cười nhạo này lại vang lên ở bên tai?

Ta mạnh quay đầu, kết quả trên cổ nhất thời truyền đến một trận đau đớn, cho dù ta sớm đem chân khí hộ thể, lúc này cũng bị hắn xoẹt qua một nhát chảy máu...

Ta cho rằng bản thân chạy trời không khỏi nắng, cũng không ngờ yêu ma kia kinh ngạc nhìn bàn tay sắc bén của mình, cũng không nhúc nhích.

Ta ôm cổ chạy trốn, một hơi chạy đi xa mấy ngàn dặm, thẳng đến nhìn thấy Thiên môn, mới nhẹ nhàng thở ra. Đợi khi tiến vào Thiên môn, nhìn thấy tướng trứ Thiên môn, lúc này chân mới mềm nhũn, ngã ngồi dưới đất.

"Cốc thượng tiên, có chuyện gì?" Thiên tướng đi lại giúp ta, nhìn thấy giữa những ngón tay ta chảy ra dòng máu, nhất thời cả kinh, "Cốc thượng tiên thật sự bị yêu ma gây thương tích?"

Ta có chút thở không nổi, khẽ gạt đầu, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong tầm mắt, thân hình thiên tướng càng lúc càng mờ nhạt, còn lay động nữa.

"Cốc thượng tiên!"

Thiên tướng hắn một tiếng hét kinh hãi, mà ta lại còn ngã xuống đất.

...

Lúc tỉnh lại, ta đã nằm ở trên giường.

Trên cổ lạnh lạnh man mát, ta đưa tay vừa sờ, chạm vào một mảnh vải trắng.

"Nàng tỉnh rồi?" Bích Thanh Thần Quân thấy ta tỉnh lại, duỗi tay đưa một chén thuốc cho ta.

Ta đưa hai tay tiếp nhận thăm nghĩ cảm ơn, lại phát hiện trong cổ họng phát không ra tiếng.

"Lần trước bị thương mắt, lần này lại bị thương yết hầu. Nàng đó, mới hạ phạm một chút thì làm cho bản thân mình bị thương." Gương mặt của Bích Thanh Thần Quân lộ vẻ lo lắng, ta uống hết thuốc, vụng trộm nhìn hắn một cái, chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn nóng rực quá mức, làm cho cả người ta không thoải mái.

Lúc này, hắn cố tình đưa tay vén tóc cho ta, ta vạn phần không được tự nhiên quay đầu đi, tay hắn liền rơi vào khoảng không.

"Thủy Dạng..."

Ta khẽ lắc đầu, uống xong chén thuốc rồi đưa cho hắn, sau đó viết chữ ‘Miêu’ ở không trung.

Ta không phải Thủy Dạng, ta là Cốc Miêu Miêu.

Mặc dù ta là Thủy Dạng chuyển thế, nhưng là ta không có trí nhớ của nàng ấy, cũng không có tình cảm của nàng ấy, ta khó mà đem bản thân mình trở

thành nàng ấy.

Bích Thanh Thần Quân thờ dài, nói: "Viêm Hoàng Thần Quân phụng mệnh của Thiên Quân tiến đến xem xét phong ấn nơi hoang dã, tạm thời sẽ không về, nàng có thể ở trong này tĩnh dưỡng."

Ta muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cũng không ngờ Bích Thanh Thần Quân không nhìn ta nữa, xoay người ra cửa phòng, chờ ta ăn mặc thỏa đáng đi ra ngoài, ngoài cửa một biển mây mờ mịt, không nhìn thấy người nào.

Hai tay ta rút trong tay áo, quan sát ngoài phòng.

Nơi này hẳn là phủ đệ của Bích Thanh Thần Quân, nhìn cẩn thận mới phát hiện, bên ngoài kỳ thực là một vườn thuốc lớn. Chỉ là vì sương đậm, thoát nhìn giống như biển mây.

Mà thấy nhiều đất đai phì nhiêu như vậy, đương nhiên tâm trạng của ta vui vẻ, dứt khoát hóa thành bản thể, đem bản thân chôn vào trong bùn đất. Cũng không ngờ một cử chỉ vô tâm như vậy, ngược lại khiến cho vết thương của ta khôi phục nhanh không ít, chỉ không đến thời gian một ngày, ta liền có thể mở miệng nói chuyện.

Ngày thứ hai Bích Thanh Thần Quân mới đến thăm ta, trong tay hẳn còn nâng một đóa hoa đỏ quỳên màu đỏ.

"Bích Thanh Thần Quân." Ta nhìn hẳn thờ dài, "Đa tạ ngài quan tâm, bây giờ ta đã tốt hơn rồi, muốn trở về Thủy Phán Cư. Hai ngày này thật sự là làm phiền ngài!"

"Trước kia nàng rất thích đồ quỳên đỏ!" Hẳn đem cành đồ quỳên kia đưa đến trước mắt ta, đồng tử màu phi thủy trong mắt tràn đầy mong đợi, lại không giống bộ dáng trầm ổn phiêu dật trước nay.

Ta nhận cũng không được mà không nhận cũng không được, cuối cùng bị hẳn nhìn chăm chú thật sự không còn cách nào, đành phải ôm cành hoa đồ quỳên kia vào trong lòng, sau đó nhìn hẳn ngượng ngùng nở nụ cười lại.

"Ta đưa nàng trở về!" Thoạt nhìn hẳn thật vui mừng, ta đang muốn cự tuyệt, lại phát hiện hẳn đã tiến lên phía trước dẫn đường.

Ta: "..."

Một đường không nói chuyện, mà đến Thủy Phán Cư, đột nhiên ta hỏi một câu, "Bích Thanh Thần Quân, các người đối xử với ta như thế, có phải bởi vì ta là Thủy Dạng thượng thân chuyển thế hay không?"

Bích Thanh Thần Quân không có chút chần chờ, "Đó là đương nhiên."

Ta không biết vì sao mà đau xót trong lòng, cũng không chào tạm biệt, yên lặng vào Thủy Phán Cư.

Thấy Từ Tô, nàng ấy vừa đặt vài thêu trong tay xuống, "Miêu Miêu, nghe nói người bị thương? Bị thương ở chỗ nào? Ta nhìn xem..."

Ta trầm mặc không nói, nàng ấy chắc là cho rằng ta dọa đến choáng váng, sờ sờ đầu ta.

"Nếu là chuyển thế thượng thân đều có bộ dạng này, vậy thật đúng là..." Nàng ấy lắc lắc đầu, lôi kéo ta ngồi xuống ghế đá, "Thế gian cũng không có gì hay, đừng ba ngày hai lần chạy xuống đó, người không nhớ rõ kiếp trước mình chết như thế nào sao!"

Thủy Dạng thượng thân, là bị yêu ma ăn sống, từng miếng từng miếng ăn hết !

Nghĩ đến đây, sau một lúc sợ hãi, lại hơi hơi sùng sốt, ở thế gian ta hai lần gặp được yêu ma lợi hại như vậy, có phải chính là hẳn ăn Thủy Dạng thượng thân hay không?

"Từ Tô, ta nhớ được người từng nói qua, trong cấm địa của thiên giới giam hai yêu ma? Là bọn họ ăn Thủy Dạng thượng thân, đúng không?"

Mới đầu Từ Tô sùng sốt, sau đó gạt đầu. "Nếu là ta giải quyết, làm gì đưa bọn họ nhốt lại, trực tiếp đánh cho hồn siêu phách tán!" Từ Tô cắn giận nói.

"Vậy vì sao không làm như vậy?" Ta kinh ngạc hỏi.

"Ta cũng không biết rõ". Từ Tô buông lỏng tay, "Có thể là muốn mượn cơ hội bắt lấy vị tam thái tử của Ma giới đang chạy trốn kia! Dù sao làm đệ đệ, cuối cùng cũng sẽ nghĩ biện pháp đến cứu bọn họ."

Ta cảm thấy lý do này thật gượng ép.

Ta sờ sờ yết hầu, thầm nghĩ tên yêu ma hai lần đã thương ta, có phải chính là tam hoàng tử của Ma giới hay không đây? Hẳn trà trộn vào đại phái tu chân ở nhân gian đến cùng là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn tiêu diệt môn phái tu chân gây sóng gió?

Nghĩ đến đây, ta 'Ồ' một cái đứng lên.

"Từ Tô, ở thế gian ta gặp được yêu ma ẩn nấp ở trong môn phái tu chân, không chừng muốn làm chuyện ác gì, ta muốn đi bẩm báo Thiên Quân!"

"Nhưng hiện tại phong ấn nơi hoang dã đã bị phá, có vài yêu thú lợi hại theo khe hở trốn thoát, Thiên Quân dẫn dắt rất nhiều thần tiên đi đến thế gian tu bổ phong ấn và truy bắt yêu thú chạy ra, lúc này không có ở Thiên Cung đâu!" Từ Tô cau mày trả lời ta, cái này, ta thật không biết phải làm gì cho đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: VỄ TRANH

Khi sư phụ trở về đã là hai ngày sau.

Hai ngày này ta nôn nóng bất an, chỉ sợ thế gian phát sinh chuyện gì lớn, đi theo Từ Tô chạy đến Khuy Thiên Cảnh trông chừng phái Thiệu Hoa, kết quả không có phát hiện gì không ổn, vậy yêu ma kia cũng chẳng biết đi đâu.

Sư phụ trở về cũng lòng như lửa đốt, một tay người kéo ta vào trong lòng, "Nghe nói nàng lại bị thương!"

Ta tựa đầu vào trong ngực hắn, có chút lệ giương mắt có chút oán trách nói thầm, "Mấy thần tiên trên trời thật đúng là lắm mồm, chuyện ta bị thương ở thế gian, sợ là truyền tụng đến mọi người ai cũng biết..."

Sau một lát, ta nâng đầu lên, "Sư phụ, thiếu niên lần trước mà chúng ta nhìn thấy, là yêu ma! Là yêu ma lần trước đã thương ta!"

Hai lông mày của sư phụ nhíu chặt, ta thầm nghĩ yêu ma kia thật lợi hại, cũng giấu giếm được ngay cả sư phụ, chẳng lẽ là cảnh giới yêu thần? Quả thật khó giải quyết, ngay cả sư phụ cũng nhíu mày, nào ngờ người chỉ vuốt dọc sống mũi của ta, "Nói bao nhiêu lần, phải gọi ta là Viêm Hoàng!"

Khóe mắt của người hơi hơi nhấc lên, khóe miệng khẽ cười: "Ta thì không dám làm sư phụ của Thủy Dạng thượng thần, đến lúc thần cách của nàng thức tỉnh, sợ là muốn nhổ sạch lông của ta."

Ta: "..."

"Kết giới nơi hoang dã, chỉ sợ cũng do yêu ma kia phá." Lúc này sư phụ mới nghiêm mặt nói, "May mắn khe hở kia bị phát hiện sớm, chỉ chạy mất mấy con yêu thú, hiện tại trừ con Kỳ Cùng không biết tung tích, còn lại toàn bộ bị trừ diệt."

Ta kéo kéo tay áo sư phụ, "Vậy có thần tiên bị thương vong không?"

"Đương nhiên là có." Sư phụ xua tay không nói thêm nữa, "Nàng đừng có ý nghĩ gì, tu vi chưa khôi phục, không được phép chạy loạn lung tung. Về phần yêu ma kia, ta sẽ báo cáo Thiên Quân phái thiên tướng hạ phạm điều tra, không có việc gì, nàng đừng có lo lắng mò." Sư phụ dắt ta đến ngồi xuống ghế đá, người vốn đang mỉm cười nhìn ta, đến khi nhìn thấy cảnh hoa đỏ quỳên đỏ trong bình hoa đặt trên bàn đá, lập tức biến sắc: "Cái này từ đâu mà có?"

"Là Bích..." Lời nói của ta còn chưa dứt, đã bị Từ Tô đánh gãy, "Hồi Thần Quân, là nô tỳ đi ngang qua vườn hoa, nhìn thấy hoa đỏ quỳên này mới nở rất đẹp, nên tự tay hái mang về."

"Thật không?" Sắc mặt sư phụ thật khó coi, mắt người không chớp mà nhìn chăm chăm ta, ta bị người nhìn nên cảm thấy có chút hoảng hốt, đành phải yếu ớt lên tiếng, "Vâng."

Sư phụ cho Từ Tô lui ra, sau đó lôi kéo ta nói 'muốn nói chuyện riêng'. Đa số thời gian đều là người nói, ta chống cằm nghe, thẳng đến lúc sau, người đột nhiên nói, "Ta vẽ một bức họa cho nàng nha!"

Trong lòng ta vui mừng, lập tức nói, "Để ta đi thay quần áo."

Nhưng mà nói đến bức họa, ta nhớ tới hai bức họa trong nhà tranh kia, Thủy Dạng thượng thần kiếp trước, chẳng lẽ yêu Bích Thanh Thần Quân sao? Nghĩ đến đây, ta neho mắt, quên đi quên đi, mặc kệ nàng ấy yêu ai, ta chỉ cần ở bên cạnh sư phụ là đủ rồi..

Hôm nay ta mặc chiếc váy dài mà hôm trước sư phụ tặng, màu sắc thật đậm, thoạt nhìn có chút từng trải.

Ta suy nghĩ đổi một chiếc váy màu hồng nhạt tươi tắn một chút, khi vẽ trên giấy đương nhiên sẽ đẹp hơn một chút, nào ngờ sư phụ khoát tay nói không cần thay đổi, người dẫn dò Thanh Y lấy giấy bút nghiên mực, không cần mất bao lâu, Thanh Y đã mang mấy thứ này đến, đặt trên bàn đá.

Ta muốn đi mài mực, mà sư phụ bảo ta đến đứng dưới tàng cây hoa đào.

Ta theo lời đứng ở dưới tàng cây hoa đào, đối diện với phương hướng của sư phụ, trong lòng run rẩy vô cùng, tựa hồ ngay cả cẳng chân cũng đang run lên.

Ta thật khản trương, vì thế đáng thương nói, "Sư phụ, ta có thể ngồi không?"

Sau khi nói xong ta liền che miệng, sắc mặt đỏ ửng, "Viêm Hoàng, ta có thể ngồi không?"

Sư phụ cười gật đầu, ta có thể ngồi trên cỏ, thân mình hơi hơi dựa vào cây đào phía sau, đối diện với phương hướng của sư phụ, nở nụ cười.

Lần ngồi này, ngồi yên hai canh giờ.

Mặt trời xuống núi, ánh nắng chiều giống như gấm, những đám mây trùng điệp nhiều tầng, đem ánh sáng mờ nhạt chiếu tỏa khắp toàn thân sư phụ, người miệt mài vẽ tranh, lông mi thật dài hơi hơi rung động, ở trên má bị che khuất một tầng bóng râm, từng đường cong cong trên khuôn mặt kia, làm cho lòng người đều cảm thấy khó chịu, rất muốn đến gần, hôn lên gương mặt kia một cách nhẹ nhàng.

Trời, ta đang suy nghĩ cái gì.

Thừa dịp sư phụ còn đang cúi đầu, ta nhanh chóng vươn tay, vỗ nhẹ lên má mình, ai bảo người suy nghĩ lung tung, bây giờ hai má này nóng đến dọa người, nóng chết người rồi.

Ta lặng lẽ dùng pháp thuật, tưới lên mặt một ít nước, lúc này mới hơi tỉnh tâm được đôi chút.

Lại một lát sau, sư phụ ngẩng đầu tươi cười với ta, "Xong rồi!"

Ta vội vàng đứng lên, bởi vì ngồi lâu quá, lúc đứng dậy thiếu chút nữa không đứng vững, lòng ta tràn đầy vui mừng chờ mong chạy đến bên cạnh sư phụ, nhìn thấy bức tranh kia, bỗng nhiên liền mất hứng thú.

Liền giống như, có một chậu nước lạnh đổ xuống đầu ta, làm cho cả người ta ướt đẫm.

"Đẹp không?"

Gương mặt sư phụ cười đến xán lạn, ta hơi hơi sững sốt một chút, thuận miệng đáp: "Thật khá."

"Thích không?"

"Thích." Giọng nói của ta rất nhẹ, thấp nhỏ giống như hạt bụi.

Sư phụ đột nhiên nóng nảy lên, "Nàng rõ ràng không thích!" Người kéo bức họa kia xuống, ta ngăn cản không kịp, trơ mắt nhìn bức họa kia bị vò thành giấy vụn.

"Có phải Bích Thanh Thần Quân vẽ đẹp hơn ta?" Sư phụ thét lên về hướng ta.

Ta đại khái đã hiểu rõ đôi chút...

Đây là khúc mắc kiếp trước, kỳ thực không nên tính trên đầu ta.

Chuyện trước kia ta không biết nhiều lắm, nhưng mà hiện tại đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng là hiểu rõ một ít đạo lý, vừa mới rồi Từ Tô nói hoa đồ quyền kia là nàng ấy mang về đến, ta đã hiểu rõ.

Ta hiểu rõ, sư phụ là con chim lửa phùng lông!

Ta thờ dài, sau đó tiến lên, nhẹ nhàng mà ôm thắt lưng người.

"Viêm Hoàng, ta chỉ thích chàng."

Về phần kiếp trước, nếu có thể, ta hi vọng, ta vĩnh viễn cũng không cần nhớ lại.

Ta thầm nghĩ muốn làm một Cốc Miêu Miêu vô ưu vô lự...

Cả thân người của người cứng lại, hồi lâu sau mới trầm tĩnh lại. Người đưa tay ôm chặt ta trong ngực, một lần lại một lần nhẹ gọi: "Thủy Dạng, Thủy Dạng..."

Ta hơi hơi tránh ra một chút, ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn hắn: "Viêm Hoàng, chàng có thể gọi ta là Miêu Miêu không?"

Thật giống như chàng muốn ta gọi chàng là Viêm Hoàng, ta đây có phải có thể đề ra yêu cầu của bản thân hay không?

"Khờ quá, đó cũng đều là nàng thôi."

Ta im lặng không nói, trong lòng một lần rồi lại một lần nói với bản thân, đó không giống nhau.

Mây của người nhẹ nhàng nhũn lại một chút, sau đó cười nhẹ ra tiếng, "Tại sao lại có gương mặt nghiêm túc quá vậy, cái này, rất giống trước kia. Ngược lại bây giờ ta cảm thấy, có lẽ kiếp này nàng đáng yêu hơn. Nhưng mà đây chẳng phải chỉ là một cái tên sao, đều là nàng cả."

Lúc này ta mới hơi có chút vui vẻ.

Sau một lát, người mới lưu luyến không rời mà đi khỏi, Thanh Y không biết từ nơi nào xuất hiện thu dọn mọi thứ, nàng ấy nhất bức họa bị vỡ lại thành một khối kia muốn mang đi, ta nâng tay gọi nàng ấy.

"Thanh Y, đem nắm giấy kia đặt trên bàn đi."

Dưới ánh trăng, ta cẩn thận mở cụm giấy đó ra, trong lòng hơi hơi đau đớn.

Nhìn người trong tranh, một nữ tử váy dài màu thủy lam đứng ở dưới tàng cây hoa đào, dáng người tha thướt, ánh mắt sâu xa.

Đó không phải là dáng vẻ của ta.

Viêm Hoàng nhìn ta, lại vẽ Thủy Dạng thượng thần.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: CHUYỆN VUI

Nguyên nhân vì Chu Liên thượng thần gả cháu gái quá phô trương, ban đầu quyết định đầu tháng ba lại kéo dài sau thì tiên pháp.

Chu Liên thượng thần cư ngụ tại cõi trời phía đông

Hì yển lần này có người nói là quy mô long trọng chưa từng có, tiên nhân được mời không một vạn thì cũng tám ngàn. Ta cảm thiệp mời vạn phần ghen khuất, Thủy Dạng thượng thần, Thủy Dạng thượng thần, đây thật sự nghĩ là ta sao?

Ta thờ dài sau đó kêu thị nữ đứng ở sau ta : “Chu Liên thượng thần gả cháu gái chúng ta có cái gì phù hợp có thể đưa sao?”

Thanh Y vẫn đứng bất động

Ta xoa nhẹ cái trán nói: “ta trước đây có thu thập được vật phẩm gì quý hiếm không, đang để ở chỗ nào?”

Nàng ta gật đầu, bắt đầu đi phía trước dẫn đường

Nàng mang ta tới trước một hòn giả sơn, sau đó cũng không làm thêm động tác gì nữa.

Ta đi vòng vo quanh giả sơn vài vòng, vẫn không phát hiện ra cơ quan bí mật nào

Nghĩ đến kiếp trước ta thật có không ít thứ tốt, chỉ là hiện tại không nhớ được cơ quan bí mật của mật thất.

Ta thật chán nản.

Chờ Từ Tô hái mật hoa trở về, ta hỏi nàng nên làm cái gì bây giờ.

Từ Tô cũng khó xử: “Miêu Miêu, người biết không, thượng thần a, dù tùy tiện đem ra vật gì đều là vật hiếm lạ độc nhất vô nhị, người bây giờ không nhớ rõ chuyện kiếp trước, ngay lập tức tìm đâu ra lễ vật để đưa đây”

Ta gật đầu, trong lòng cũng sốt ruột không thôi.

Tận đến buổi chiều sư phụ đến, nhìn thấy ta cau mày hỏi ta chuyện gì, ta mới nói ra nguyên do, thật bất ngờ sư phụ cười ha ha: “Ngốc, ta đã chuẩn bị tốt cả rồi, đến giờ nàng đi cùng ta là được.”

“Vậy Từ Tô, Cẩm Văn có thể đi không?”

Nghe nói đến hì yển, Chu Liên thượng thần sẽ tặng nước linh tuyền đặc biệt của Thiên Thai tiên cảnh, có thể nâng cao một trăm năm tu vi, tuy đối với thần tiên đã đến cảnh giới thượng thần cũng không có gì đặc biệt, nhưng đối với Từ Tô, Cẩm Văn cũng là loại được tốt hiếm có, Từ Tô gần đây thường nhắc cùng ta, nhưng nàng ấy là tiểu tiên chắc chắn sẽ không nhận được thiệp mời, ta lại không biết có thể mang thêm vài người theo, thế nên mới có việc

hỏi.

“Nói nàng ngốc nàng còn không tin. Nếu là thượng thần mà ngay cả tư cách mang hai người thị nữ đi theo còn không có, thì còn gì là thượng thần nữa.”

Ta thờ phào nhẹ nhõm, có thể mang hai nàng đi theo là hay nhất rồi.

Chỉ là từ lúc dọn đến Thủy Phán Cư, số lần nhìn thấy Cẩm Văn có vẻ ít đi, lúc trước còn có thể ba ngày gặp một lần, đến hôm nay đã nửa tháng cũng không nhìn thấy nàng ấy, cũng không biết là bận việc gì.

Thời gian lướt qua thật nhanh đảo mắt đã đến ngày tám.

Bởi vì Thiên Thai tiên cảnh cách thiên giới xa hơn một chút, chúng ta dự định xuất phát trước thời gian.

Cẩm Văn bảo rằng có việc không tới được, ta cũng không miễn cưỡng nàng ấy.

Lần này đi, ta, sư phụ, Tử Tô ba người cùng thăng tiến Thiên Thai cảnh.

Pháp khí này của sư phụ như một chiếc thuyền màu đỏ. Mà ở trong thân thuyền chúng ta thấy thần tiên bay qua như lưu tinh, bọn họ lại hoàn toàn không thấy chúng ta, quả nhiên là một bảo vật, ta hiểu kì đưa tay vuốt phía trong thân thuyền, sờ vào thật ôn nhuận mang theo nhè nhẹ mát lạnh, thật muốn dán lên trên.

Sư phụ thấy ta thích, liền cười bảo: “Nếu nàng thích như thế thì tặng nàng.”

Lòng ta đầy vui mừng, không ngớt nói lời cảm tạ.

Sư phụ cười có chút bốn cọt nói: “Nếu muốn cảm ơn ta như thế, thì nên có chút bày tỏ mới đúng.”

Ách . . .

Ta cái gì cũng không có.

Người vươn một ngón tay, chỉ chỉ má mình.

Ta: “Viêm Hoàng, chàng ngày thường thực tuần tú.”

Giống như khi người làm dáng, ta phải thổi phồng người, cũng không ngờ trong nháy mắt mặt người trầm xuống, nghiêm trang ngầm bảo: “Hôn ta ở đây”

Gò má ta thoáng chốc đỏ bừng.

Ta lên nắm ngón tay, “Còn có Tử Tô mà”

“Ta làm thuật che mắt, nàng ta nhìn không thấy” Người cười tủm tỉm ngầm nói.

Như vậy a, vậy được rồi . . .

Ta tiến lại, tại cách gương mặt người không được một tấc thì nhắm mắt lại, hướng về phía má của người hôn nhẹ nhàng phớt qua một cái, sau đó nhanh chóng thẳng người dậy, làm một loạt động tác như mây bay nước chảy sinh động lưu loát, tự bản thân ta cảm thấy không tệ, Viêm Hoàng thoạt nhìn thần sắc ôn nhu dường như rất say sưa, làm ta thoải mái vô cùng.

Cũng không đoán trước vừa ngồi thẳng lại quay đầu đã thấy Tử Tô tròn mắt há miệng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn ta.

Sai, là nhìn chúng ta.

Ta diện vô biểu tình làm bộ rất trấn định mặt nổi bão: “Chàng không phải nói là đã làm thủ thuật che mắt rồi sao?”

Viêm Hoàng: “Lừa gạt nàng.”

Ta: “. . .

Ai nha, cái này thực sự là ngượng chết người đi được.

Gò má ta nóng dóa người, phải dán vào mạn thuyền lạnh lẽo để hạ nhiệt.

Càng tiếp cận Thiên Thai tiên cảnh càng cảm thấy không khí vui mừng

Không biết bắt đầu từ đâu, toàn bộ bầu trời bay đầy thất sắc hồ điệp(*bướm bướm bay màu*), trong đó có một loại hồ điệp màu tím khi bay cánh sẽ rơi xuống hạt bụi vàng lấp lánh như hạt cát, phảng phất làm cho toàn bộ bầu trời đều đẹp lung linh.

Ở nơi đi vào Thiên Thai tiên cảnh có một hồ nước lớn, mà lúc này, trên mặt hồ tất cả đều là những cánh hoa đỏ, tầng tầng lớp lớp, thật là một biển hoa....

Ta rất là hưng phấn, lúc muốn cùng người khác thảo luận chuyện kết hôn, đương nhiên, có chút tâm sự khuê mật, tất nhiên không thể nào nói cùng sư phụ, ta chậm rãi đi lại cạnh Từ Tô.

Nàng ấy nhắm vào ta cười đến mờ ám.

Ta có chút thẹn thùng. Đợi ứng đỏ trên mặt bớt một chút, mới dám quay đầu tán gẫu với nàng ấy, “Từ Tô ngươi xem, ở đây bố trí thật đẹp, trang trí màu đỏ mười dặm, sai, đâu chỉ mười dặm, trăm dặm cũng không hết, thực sự phô trương”

“Ngốc”

Vì sao mà tất cả mọi người đánh giá ta cũng chỉ có chữ này, ta chịu đả kích to lớn.

“Đây chỉ là thượng thần giả cháu gái, đợi đến lúc ngươi cùng Viêm Hoàng Thần Quân thành thân, là hai thượng thần thành thân cũng không biết phô trương tới cỡ nào, ta cũng không nghĩ ra được”

Ách. . .

Ta ngượng ngùng muốn chết.

Ta hơi cúi đầu chăm chú nhìn Viêm Hoàng ở đầu thuyền đang nhìn ra nơi xa, tâm trạng cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Người đã từng là sư phụ ta, hiện tại, là người ta thích cũng là người thích ta.

Chỉ là, ta không biết rốt cuộc người có thích kiếp này của ta chút nào hay không.

Như là cảm thụ được ánh mắt của ta, người bỗng nhiên quay đầu lại, mỉm cười về hướng ta, một con bướm bướm tím đậu trên vai của người, hơi rung động hai cánh, bụi vàng bay lượn quanh người, đất trời thoáng chốc mất đi màu sắc.

Ta bỗng nhiên hiểu rõ, kiếp này của ta cho dù như thế nào đều không xứng với người.

May là, ta là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế.

"Miêu miêu, đừng có chờ ra!" Từ Tô bỗng nhiên lôi kéo tay của ta, "Ta nói với ngươi, ngươi hiện tại là thượng thần, là người có thân phận."

Ta lấy lại tinh thần, nháy mắt với nàng ấy mấy cái: “Tới nơi chưa?”

“Sắp tới rồi, đến lúc đó cho dù ngươi bị người đến hỏi đông hỏi tây, đừng gặp ai cũng bày ra khuôn mặt tươi cười, Thủy Dạng thượng thần trước đây chính là người lạ chờ đến gần, nếu là bây giờ ngươi có thái độ hòa đồng với người khác, người khác sẽ xúm lấy ngươi không tha.”

"Thế nào xúm lấy ta?" Ta có chút mê hoặc.

“Có thể xin pháp bảo của ngươi a, xin ngươi chỉ cho ... này tóm lại đều là chuyện phiền toái, ngươi phải có uy nghiêm, hiểu không!” Từ Tô nghiêm túc nói

Lúc đầu bị bọn họ xúm lại ta cảm thấy náo nhiệt, chẳng sao cả, thế nhưng nghe được muốn hỏi xin ta pháp bảo, muốn ta chỉ bảo, ta nhất thời không biết làm sao, ta cái gì cũng không có, có cũng không dư, đến lúc đó thật mất mặt a....

Vì vậy ta khẩn cấp thỉnh giáo Từ Tô, "Ta đây nên làm như thế nào đây?"

"Giống như vậy!" Từ Tô ngồi thẳng người, "Ồn ngực, giờ cảm!"

"Đúng, cứ như vậy, còn có ánh mắt! Phải lãnh đạm, làm cho người ta đoán không ra, không biết ngươi đang có cảm xúc gì. . ."

Ách. .

Ta nghĩ cái này rất khó khăn, kết quả Từ Tô vỗ tay mấy cái, "Đừng ánh mắt như lúc bình thường ngươi chờ ra thất thần."

Ta bỗng nhiên hiểu ra.

"Còn nữa. . ."

Còn nữa a, ta về mặt cầu xin.

"Ừ, người khác tìm ngươi hỏi, ngươi giữ khoảng cách, thỉnh thoảng gật đầu là được rồi."

"Thật phải như vậy?"

Ta nghĩ như vậy rất không lễ phép.

"Thủy Dạng thượng thần trước đây đối với ai cũng lạnh như băng nha, trước đây ta đứng xa liếc nhìn nàng ấy một cái, đã cảm thấy lạnh đến từng mảnh vận luân." Từ Tô nói xong, hoàn vô ý thức mà lấy tay chà xát cánh tay.

Ta nhàn nhạt nhìn Từ Tô một cái.

Nàng ấy cười khúc khích, "Miêu Miêu, người còn kém xa lắm đó!"

Toàn bộ thiên giới, có lẽ chỉ có một mình Từ Tô, luôn có sự tách bạch khi đối đãi với Thủy Dạng thượng thần và Cốc Miêu Miêu.

Ta thật sự rất thích nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: THỔ LỘ

Qua biển hoa, liền đến Thiên Thai tiên cảnh.

Một tiểu đồng mặc áo đỏ nghênh đón ở cửa, hi tước tạo thành một chiếc cầu ở nơi đó, đương nhiên chỉ là vật trang trí mà thôi.

Lúc này chỗ chiếu đài kia đã có rất nhiều thần tiên cảm thiệp mời xếp hàng, ta đang muốn đi xếp hàng theo, đã bị Viêm Hoàng nắm tay bay qua không trung, ngay cả Từ Tô cũng theo sát phía sau ta, ở bên tai ta lặng lẽ nói, "Xem đi, đây là uy phong của thượng thần."

Phía dưới có thần tiên kinh hô: "Xem kia, đó là Viêm Hoàng Thần Quân, bên cạnh còn có ai nữa, chẳng lẽ là Thủy Dạng thượng thần?"

Ta thập phần ngượng ngùng, tay người nắm tay ta càng chặt.

Đúng lúc này, nam tử trung niên ăn mặc tươi tắn đi đến đón, hần cung tay chào, cười ha ha nói: "Thì ra là Viêm Hoàng Thần Quân đến."

Viêm Hoàng hơi hơi khom người tỏ vẻ lễ nghĩa, ta đang muốn hành lễ chợt nghe nam tử trung niên kia cất cao giọng nói: "Vị này có phải chính là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế?"

Ta gật gật đầu.

"Thủy Dạng thượng thần có từng nhớ ra lão phu?"

Ta lắc đầu.

Viêm Hoàng trừng mắt nhìn ta một cái, "Nàng cũng thành thật quá. Vị này chính là Chu Liên Thượng Thần."

"Ta thấy Thủy Dạng thượng thần ôn hòa hơn trước kia nhiều. Tuệ Nương, dẫn bọn họ đến Minh Kính các nghỉ ngơi." Chu Liên Thượng Thần xoay người, lúc này ta mới chú ý, phía sau hắn còn có một nữ nhân.

Nữ nhân kia dung nhan đã già, trên mặt đã có rất nhiều nếp nhăn, lưng cũng có chút gù, lúc này vừa mới đứng ở phía sau Chu Liên Thượng Thần, ta cư nhiên không có phát hiện.

"Làm phiền phu nhân." Viêm Hoàng Thần Quân khom mình hành lễ, vừa rồi người hành lễ đối với Chu Liên Thượng Thần cũng không có nghiêm cẩn như vậy, ta cảm thấy tò mò, cũng học dáng vẻ của người, khom người thật sâu.

Người gọi là Tuệ Nương phu nhân liền tục xua tay nói 'khách khải', sau đó đi trước dẫn đường.

Đội đến an bày xong phòng cho chúng ta, Tuệ Nương sai người chuẩn bị cho chúng ta điểm tâm tiên quả, bảo chúng ta nếu có cần cái gì, liền kéo cái chuông gió treo bên cửa.

Đội bọn họ đi rồi, ta cực kỳ tò mò, hỏi: "Vị phụ nhân này có thân phận gì, vì sao chàng đối với bà ấy còn tôn kính hơn so với Chu Liên Thượng Thần?"

"Bà ấy là nương tử của Chu Liên Thượng Thần." Viêm Hoàng chậm rãi nói.

"Chu Liên Thượng Thần này là người tu luyện thành tiên, Tuệ Nương là nương tử ở nhân gian của hắn, không có chút tiên căn nào. Vì có thể cùng Chu Liên Thượng Thần ở cùng nhau, chịu rất nhiều khổ cực, bị bao nhiêu ủy khuất, nàng biết không, một phạm nhân không có tiên căn, thế nào có khả năng sống qua hơn vạn năm? Dựa vào tiên được kéo dài sự sống, chỉ có thể chuyển hóa từng chút từng chút tiên khí yếu ớt, nếu như không cẩn thận, sẽ làm nứt vỡ thân thể không có tiên căn kia của bà ấy, gian khổ trong đó, sợ là ta cũng khó chịu được."

Người hết sức cảm động, lòng ta lại nảy sinh ao ước.

"Bọn họ yêu nhau chứ!" Ta nhẹ giọng nói.

"Đại khái là vậy!"

"Nhất định yêu nhau, bằng không Tuệ Nương thế nào có thể có nghị lực lớn như vậy, bà ấy luyện tức bỏ lại Chu Liên Thượng Thần, cho nên mới chịu đựng được nhiều đau khổ như vậy." Ta kiên định nói, "Chàng xem, bây giờ Chu Liên Thượng Thần vẫn có dáng vẻ trung niên, nhưng dung nhan của bà ấy đã già đi, nhưng nụ cười của bà ấy đều xuất phát từ nội tâm, điều này chứng minh, Chu Liên Thượng Thần không hề ruồng bỏ bà ấy."

Ta dừng một chút, "Bọn họ yêu nhau."

"Đúng vậy!" Viêm Hoàng gật gật đầu, lặp lại lời ta một lần nữa: "Bọn họ yêu nhau."

Trong lòng ta nhất thời ngọt ngào giống ăn đường mật, ánh mắt cũng cười mị lên.

Viêm Hoàng bảo ta nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối sẽ có tiệc tối, chắc là cực kỳ náo nhiệt.

Ta gật gật đầu, đợi người rời đi, liền lôi kéo Tử Tô ngồi vào đầu giường, hưng phấn mà đàm luận những điều tai nghe mắt thấy.

Tử Tô đang cầm hoa quả trên bàn hô to, "Đây là long thiệt quả, có thể gia tăng tiên lực, đây là thanh la quả, có thể kéo dài tuổi thọ thêm trăm năm..."

Kết quả, hai người chúng ta đều ăn đến no căng bụng.

Lại một lát sau, có tỷ nữ đi lại dẫn chúng ta đi tham gia tiệc tối, mới ra cửa, Viêm Hoàng đã chờ ở đó.

Bởi vì rất đông tiên nhân, cho nên ước chừng là căn cứ vào thân phận mà an bài rất nhiều phòng tiệc, mà chỗ chúng ta đi đến, ngoại trừ Tử Tô, chắc tất cả đều hơn tu vi thượng tiên.

Ở nơi đó, ta nhìn thấy hai người quen, Hồ Phi và Mặc Tương.

Rất lâu không gặp kẻ thù Mặc Tương này, giờ phút này gặp lại, hết sức tức giận.

Hắn trừng ta, ta cũng oán hận quan sát hắn!

Thái tử phi của hắn ở bên cạnh kéo kéo tay áo của hắn, mà hắn lại còn vung tay áo, tức giận quay đầu chỗ khác.

Hừ, bây giờ ta cũng không sợ hắn!

Ta ưỡn ngực, nâng cằm, theo sự chỉ dẫn của Tử Tô trước kia, bắt đầu liếc mắt nhìn người.

Hồ Phi và ta nhìn nhau, nhất thời còn kiêu căng hơn cả ta, tác phong đầy khí thế của ta bị thất bại, buồn bực ngồi xuống, dùng tay chống cằm ngẩn người.

Chắc là Viêm Hoàng ở bên cạnh, bây giờ, không người nào chịu lên tiếng nói chuyện.

Sau một lát, Bích Thanh Thần Quân còn mấy vị thượng thần được dẫn tới bàn này, có lẽ khí thế của thượng thần rất mạnh mẽ, liền có vài người chào hỏi với nhau, những người còn lại cũng chưa dám đi lên.

Ta cảm thấy những lời khách sáo đó rất vô vị, học theo lời nói của Tử Tô, thỉnh thoảng gật gật đầu là đủ rồi, cũng không có xảy ra chuyện gì không ổn. Người bên cạnh muốn làm cho náo nhiệt thêm, mơ hồ nghe được có người làm mối cho Hồ Phi, nhưng mà lúc trước không có nghỉ ngơi, bây giờ ta có chút mệt rồi, chống cằm ngủ gật, cũng không có nghe rõ ràng.

Bỗng nhiên, toàn bộ phòng yên tĩnh xuống.

Chẳng lẽ chủ nhân buổi tiệc đến?

Ta hơi hơi nâng mí mắt, a, như thế nào mà Hồ Phi đứng ở ta trước mặt?

Hắn giống như vừa nói xong một câu gì đó?

Ta không nghe rõ nội dung, lại theo bản năng gật gật đầu.

Sau đó, mọi người xung quanh ò lên.

Sắc mặt Viêm Hoàng cùng Bích Thanh Thần Quân đều rất khó coi, ta kinh ngạc nắm tay áo Viêm Hoàng, "Xảy ra chuyện gì?"

Hồ Phi vui mừng phấn chấn ngẩng đầu lớn tiếng nói: "Nàng ấy đồng ý rồi!"

Ta có một dự cảm không tốt.

"Ta đồng ý cái gì?" Ta cẩn thận hỏi.

Cũng không ngờ Hồ Phi vung tay áo, nhẹ nhàng nhếch miệng trêu ta: "Ta vừa mới hỏi nàng làm nương tử của ta có được không, nàng gật đầu, chẳng lẽ nàng muốn đổi ý! Nơi này có thể rất nhiều thân tiên làm chứng kiến như vậy!"

Ta: "..."

Ta rút cổ nói: "Vừa rồi cổ ta bị rút gân."

Sắc mặt Hồ Phi biến đổi trong nháy mắt, hắn đưa tay định tóm lấy ta, lại bị cha hấn giữ chặt lại.

Hồ Vương hành lễ với ta nói: "Thủy Dạng thượng thân, con ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, vẫn xin thượng thân thứ lỗi."

"Không sao!" Ta vẫy vẫy tay, trong lòng thấy có lỗi.

Hồ Phi bị cha hấn xách ra khỏi phòng tiệc, lúc ra khỏi cửa, Hồ Phi quay đầu nhìn ta, đôi mắt hấn đỏ bừng, hình như ẩn chứa dòng lệ, trong lòng ta không thoải mái, rất xấu hổ gục đầu xuống.

Đợi đến lúc xoay người nhìn rượu ngon món ngon trên mặt bàn, lại phát hiện trừ Viêm Hoàng cùng Bích Thanh, thượng thân khác đều có nét mặt thăm dò nghiên cứu mà nhìn ta.

Mà Viêm Hoàng, sắc mặt lại càng cực kỳ khó coi hơn nữa.

Ta nhẹ nhàng nắm tay áo của người.

Người lật tay nắm lấy đầu ngón tay của ta, sắc mặt mới tốt hơn chút ít.

Ta tự cho là tất cả chuyện này đều rất bí mật không ai thấy, nào ngờ các thượng thân ngồi cùng bàn đều cong môi cười đến có vẻ mặt ái muội, còn có người đứng lên nói chúc mừng, làm ta xấu hổ đến không dám ngẩng đầu.

Nào ngờ đúng lúc này, ‘oành’ một tiếng, Bích Thanh Thần Quân đứng lên, trở ghe ra. Hấn phát tay áo mà đi, sắc mặt âm trầm dọa người.

Chúng tiên nhìn nhau, ngược lại còn có người nói một câu: "Vẫn là Viêm Hoàng Thần Quân chiếm tiên cơ."

Viêm Hoàng thân nhiên hé miệng cười khẽ, dùng thêm chút lực nắm bàn tay ta.

...

Tiệc tối tuy rằng phong phú, lại không tính là thoải mái.

Trên đường trở về, Viêm Hoàng nắm tay của ta, đi đến cửa phòng của ta, người nhẹ nhàng ôm ta vào trong lòng nói: "May mắn kiếp này, ta gặp nàng trước."

Ta chưa nói gì, chỉ là tựa vào trong ngực của người.

Lúc này tuy rằng ban đêm, nhưng đã có ánh trăng nhu hòa.

Ánh sáng màu bạc trải rộng khắp nơi, bướm bướm muôn màu nhẹ nhàng bay lượn, bụi phấn màu bạc lưu động, làm cho toàn bộ hoa viên đều đẹp giống như cảnh trong mơ. Nhưng mà người chân thật như vậy, ta nhẹ nhàng mà chạm đến ngực của người, đây không phải là giấc mộng.

"Đừng nao loạn!" Giọng nói của người ám muội khàn khàn vang lên trên đỉnh đầu ta, ta mê hoặc ngẩng đầu, "Như thế nào?"

Cùng lúc đó, ngón tay ta xoa xoa trước ngực người thêm một chút.

Người hít vào một hơi, sau đó vẻ mặt âm trầm nắm lấy mấy ngón tay của ta kéo ra, sau một lúc lâu mới âm thầm thở dài: "Thật không biết nên làm gì với nàng bây giờ."

Hồi lâu sau, người buông ta ra: "Vào đi thôi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Ta gật gù đầu, đẩy cửa vào phòng.

Phía sau người nhẹ giọng nói: "Chúng ta cũng tìm một ngày hoàng đạo thành thân đi!"

Người cười khê: "Ngay cả hoàng mao tiểu tử cũng thổ lộ với nàng, nếu ta không sớm nhanh tay một chút, nàng sẽ bị người khác đoạt mất thì làm sao bây giờ?"

Ta: "... "

Ta xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, xoay người sang chỗ khác oán trách liếc nhìn người một cái, sau đó chui vào phòng.

Mà lúc này, tuy rằng ta kích động, lại nghĩ tới Hồ Phi như cũ, nghĩ tới ánh mắt của hắn trước khi rời khỏi.

Ta suy nghĩ, ta đã xúc phạm tới hắn .

Ta suy nghĩ tìm một cơ hội nói chuyện với hắn một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: ĐỘT BIẾN

Ban đêm ngủ thật sự không an ổn, ta có một giấc mộng.

Ta mơ thấy trận đại hạn ba trăm năm trước kia.

Trong phút chốc cuối cùng khi sinh mệnh sắp trôi xa, trước mắt nơi nơi là những cây mạ non chết héo, đất đai khô cạn cùng với cát vàng bay bay. Theo dòng linh thức đang tan rã, tầm mắt ta mơ hồ, cuối cùng nhìn không thấy gì nữa, cũng nghe không được gì nữa, trong lòng chỉ có một giọng nói vang lên, "Nhắm mắt lại, ngươi là có thể nhìn thấy tiểu mục đồng."

"Nhắm mắt lại, ngươi là có thể đoàn tụ cùng huynh đệ tỷ muội."

"Nhắm mắt lại, ngươi sẽ không một mình chịu sự tra tấn của nắng gắt."

"Nhắm mắt lại, ngươi sẽ không phải là cây mạ duy nhất còn sống..."

Ta tưởng rằng ta đã chết.

Nhưng mà giống như trên người đột nhiên bị bắn tung tóe một chất lỏng dính dính...

Sau đó bên tai dần dần xuất hiện tiếng nhai nuốt nho nhỏ, tựa hồ có người đang nói, ăn thịt thượng thân thật sự là thơm ngon...

Trong lòng ta đau đớn, giống như là bị cái gì đó nắm chặt lại không thở nổi.

Toàn bộ bóng đêm trong đầu đều những hình ảnh bị vỡ vụn, lúc bình minh thì cảnh trong mơ này mới biến mất, mà rốt cục ta cũng ngủ an ổn một chút, vì bị giày vò như vậy, lúc tỉnh lại đã rất trễ .

Sau khi ta thức dậy, vừa mới xuống giường, liền nhìn thấy Từ Tô mang chậu nước tiến vào, mà trong nháy mắt nàng ấy đẩy cửa, ta nhìn thấy Viêm Hoàng thể nhưng đứng ở trước cửa chính.

Ta há mồm muốn gọi người lại bị Từ Tô ngăn lại, "Thần Quân biết ngươi tỉnh dậy rồi, ngươi không rửa mặt đã muốn đi gặp người trong lòng?"

Ta ngượng ngùng ngậm miệng, bắt đầu rửa mặt.

Ta vừa lau mặt vừa hỏi, "Cũng giữa trưa rồi, như thế nào không có người báo ta? Chàng đứng ở cửa đợi đã bao lâu? Chú rể tân nương bái đường chưa?"

"Ta nói với Thần Quân tối hôm ngươi ngủ không ngon, tiếng động xoay người lớn như vậy, ngay cả ta ở cách vách cũng nghe được, cho nên Thần Quân liền không gọi, chúng ta ở ngoài cửa đợi một canh giờ! Lúc giữa trưa mới bái đường, bây giờ đi qua còn kịp!"

Ta rửa mặt thay đổi y phục xong, nhờ Từ Tô tùy ý vắn một búi tóc, liền vội vàng chạy ra cửa phòng.

Từ Tô đi trước dò đường, lúc này dẫn chúng ta đi thẳng đến nơi, rừng hoa ngoài cửa đã có đầy người đang đứng, tất cả thần tiên đều đứng theo quy củ, không ai sử dụng pháp thuật, giữa không trung có rồng cùng khổng tước đang lượn vòng, lúc này lại xen lẫn mấy con bướm bướm bảy màu, tình cảnh này thoạt nhìn là diễm lành vô cùng.

Ta nhón gót chân lên để nhìn cho kỹ, bỗng nhiên nói: "Nếu như chàng bay lên trời, khẳng định đẹp hơn mấy con khổng tước đó!"

Từ Tô đang đứng phía sau ta cười khúc khích, ta thầm nghĩ không tốt, lại so sánh sự phụ vói mấy con chim tầm thường, ta dè dặt cẩn trọng nhìn người một cái, lại phát hiện người chỉ cười cười, "Nàng muốn nhìn?"

Ta vừa tỉnh dậy, tinh thần cũng chưa tỉnh táo, bị nụ cười của người làm cho mê hoặc ngây ngẩn, theo bản năng cúi thấp đầu một chút!

Kết quả trước mặt chợt lóe ánh lửa, người thế nhưng lại bay lên trời cao.

Một con phượng hoàng thân đỏ rực mở rộng hai cánh xoay lượn giữa không trung, theo động tác vỗ cánh, ánh sáng lung linh màu vàng từ cánh chim phủ xuống, dệt lên một đường cong màu vàng giữa ở không trung, người làm cho mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ nhạt.

Đầu của người hơi hơi ngẩng lên, phát ra một tiếng hót thanh thúy, âm thanh kia thật dễ nghe, lung linh biến ảo, càng êm tai hơn cả tiếng đàn của các tiên tử.

Tiên nhân ở đây, đều ngây ngẩn cả người.

Tuy rằng ta cảm động, nhưng trong lòng luôn có một chút cảm giác khác thường.

Ta nhớ tới giấc mộng đêm qua.

Ta vẫn luôn không biết Thủy Dạng thượng thần bị yêu ma ăn cụ thể là ngày nào.

Cũng như, ta cũng không biết bản thân mình sinh ra rõ ràng là ngày nào.

Tuy rằng thời gian và địa điểm đại khái có thể tương thích, nhưng mà, ta thật là thượng thần chuyển thế sao?

Nếu không phải, vì sao ngay cả Thanh Y cũng không hề biết?

Ta nhíu mày suy tư, ngay cả Viêm Hoàng đáp xuống bên cạnh khi nào, ta cũng không biết.

"Làm sao vậy?" Người vươn một ngón tay nhẹ nhàng day day mi tâm cho ta, "Không thoải mái?"

Ta tỉnh táo lấy lại tinh thần, lập tức lắc đầu nói: "Ban đêm không ngủ ngon, đầu có chút mờ mịt lung."

Đúng lúc này, đồng tử mặt áo đỏ mang theo lẵng hoa đi lại, chỉ nghe giọng hần giòn giã nói: "Viêm Hoàng thượng thần, Thủy Dạng thượng thần, giờ lành sắp tới, mời hai vị thượng thần vào đại sảnh!"

Viêm Hoàng gật đầu, thật tự nhiên dắt tay của ta.

Ta lật tay lại giữ lấy tay của người, như vậy, mới làm cho trái tim không yên của ta dịu đi một chút.

Tiểu đồng tử dẫn chúng ta tiến vào đại sảnh, ta vừa mới ngồi xuống, còn chưa quan sát kỹ lưỡng xung quanh, liền nhìn thấy một đứa bé gái năm, sáu tuổi, ăn mặc trang diễm rất trang trọng dẫn tân nương đi ra, đầu tân nương từ đội khăn voan đỏ, người săn sóc dâu cần thận đỡ, bước trên thảm đỏ đi vào hi đường.

Hi đường lập tức náo nhiệt hẳn, có tiểu đồng rải hoa vàng nói, "Tân nương từ tới rồi!"

Từ Tô đứng ở phía sau ta, giờ phút này che miệng lên nói thầm: "Mấy nghi thức trước người đều bỏ lỡ, bây giờ chỉ thiếu bái đường, nhưng mà ở rể, cũng tỉnh lược rất nhiều lễ tiết!"

Kết quả Viêm Hoàng trừng mắt nhìn nàng ấy một cái, nàng ấy lập tức hành lễ lui về phía sau, không bao giờ hé răng nữa.

Lúc này, ta mới nhìn thấy, tân lang luôn luôn đứng ở bên cửa, lúc này mới đi ra, đứng cùng một chỗ với tân nương.

Đúng lúc đó một giọng nói vang lên: "Tiến đại lễ bái đường, tấu nhạc!"

Lễ nhạc cùng vang lên, tân lang cùng tân nương cùng nhau đi đến, màu đỏ của y phục tôn nhau lên, lúc đó sắc mặt tân lang mang theo ý cười, làm cho lòng người chú ý đến. Ta vụng trộm nhìn tân nương từ kia, không biết dưới khăn voan kia, miệng cười như thế nào?

Nhưng mà vào lúc này, có biến cố đột ngột.

Trên lễ đường có người hô to một tiếng: "Nguy rồi!"

Ngay sau đó ‘vèo vèo’ vài ánh sáng hiện lên, chờ ta lấy lại tinh thần, liền phát hiện vị trí của Viêm Hoàng bên cạnh mình đã trống không.

Không chỉ có là người, thượng thần trên lễ đường, trừ ta, tất cả đều biến mất, bao gồm Chu Liên Thượng Thần.

"Không tốt! Có người xâm nhập cấm địa!" Ta nhìn về phía tiếng nói, người nói đương nhiên là Thiên Quân. Gương mặt hắn ngưng trọng, "Thế nhưng chọn đang đúng lúc này!"

Cấm địa! Ta bỗng nhiên nhớ tới, nơi lần trước ta đi lạc vào, lúc đó thiếu chút nữa gặp đại họa, nghe nói cấm địa kia từng có máu từ tim của các vị thượng thần là vật dẫn, nếu lúc bị công kích sẽ triệu hồi các vị thượng thần trong nháy mắt, nói như thế, cấm chế kia đang bị công kích ?

Ta cẩn thận kéo kéo tay áo của Tử Tô: "Vì sao ta còn ở lại đây?"

Mặc dù nàng ấy đang lo lắng, lại trông ta một cái như cũ. "Cấm chế kia là sau khi người chết mới hạ xuống, có liên can gì đến người đâu!"

Ta cảm thấy thư giãn hơn, đúng vậy, chắc là giấc mơ đêm qua quá mức đáng sợ, khiến cho ta cũng trở nên đa nghi qua rồi.

Ta thờ dãi, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy phản đông tiên gia đã cười pháp khí, chuẩn bị đuổi nhau về hướng thiên giới.

Ngay cả tân nương tử kia cũng bỏ khăn voan sang một bên, nắm chặt tay, lớn tiếng nói: "Đáng chết, ai giờ phút này lại dám trêu chọc Yêu Nga Tử! Đi, tướng công, chúng ta cũng đi, nếu gặp được yêu ma, nhất định phải làm cho bọn họ nghiền xương thành tro!"

Ta thật sự rất tán thưởng tân nương tử này.

Ta lấy pháp khí San Hô Thuyền ngày hôm qua ra, bước nhanh đi ra khỏi hi đường, chuẩn bị cùng mọi người cùng nhau chạy về thiên giới, nếu là yêu ma gây quấy rối, ta lắc lắc đầu, chỉ sợ hậu quả không thể lường được!

Ta lên thuyền đang muốn bay đi, chợt nghe đến một tiếng gọi, "Này, chờ ta đoạn đường."

Ta vừa quay đầu, liền nhìn thấy hai tay Hồ Phi giữ lấy mũi thuyền của ta.

Ta vừa gạt đầu một cái, hắn lập tức liền chống mạn thuyền nhảy đi lên.

Ta: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Tử Tô ngồi ở đuôi thuyền, Hồ Phi ngồi sát phía sau ta.

Suốt dọc đường không nói chuyện, mãi đến lúc tới thiên giới, hắn bỗng nhiên đưa tay vỗ vai ta. Ta vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy hắn lạnh mặt nói: "Vì sao nàng không thích ta?"

"Bởi vì ta có người trong lòng !" Ta không chút do dự trả lời hắn.

Ta luôn luôn xem Hồ Phi như đứa trẻ nhỏ, cho dù ta không thích Viêm Hoàng, thì cũng sẽ không thể chọn hắn.

"Người hắn thích là nàng kiếp trước không phải nàng của hiện tại!" Hồ Phi hung tợn nói ra những lời này, ‘hừ’ một tiếng quay đầu sang chỗ khác.

Ta biết hắn nói đúng, không biết vì sao lại nhói đau trong lòng.

Bỗng nhiên, hắn lại xoay người lại, "Ta thích là Cốc Miêu Miêu, không phải là Thủy Dạng thượng thần gì hết!"

Ta nở một nụ cười về phía hắn, cẩn thận đoán đo một chút, mới nhẹ giọng nói: "Không chỉ như thế, hơn nữa ta còn lớn hơn người nhiều như vậy, mặc dù ta không thích Viêm Hoàng, cũng không thể thích người nha!"

Trong lòng ta, Hồ Phi là hậu bối.

Tuy rằng bây giờ hắn đã cao hơn ta một cái đầu, nhưng mà ta vẫn nhớ như in dáng vẻ tiểu bá vương lưu manh của hắn lúc trước!

"Một, hai trăm năm tính là cái gì? Đợi đến giống như Chu Liên Thượng Thần cùng nương tử của hắn, cùng nhau sống mấy ngàn năm, một hai trăm năm này, không phải chỉ là một cái thoáng qua thôi sao!" Hồ Phi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ phân bác ta, ta không nói nữa, lúc này đã có thể nhìn thấy Nam Thiên môn, bên cửa thiên môn thần tiên ào ào đuổi đến xông vào bên trong, mà ta phát hiện, thiên tướng thù vệ không thấy đâu.

Mà lúc này thân tàu san hô hơi lớn, sử dụng ở trong thiên giới không tiện, cho nên ta thu pháp khí lại, gọi đám mây lành đi cùng bọn họ. Lúc đang chuẩn bị đuổi theo về hướng cấm địa, thế nhưng vang lên tiếng chuông khắp thiên giới.

Tiếng chuông trầm nặng vang lên từng tiếng một, giống như vang vọng đến tận đáy lòng, tựa như hòn đá lớn rơi vào giữa lòng hồ yên tĩnh, mang đến chấn động rất lớn, âm vang từng tiếng trong lỗ tai, ta vừa định vận khí ngưng thần, chợt nghe Từ Tô nói: "Mau, đi Quỳnh Hoa chính điện!"

Chờ tới lúc theo phần đông thần tiên đuổi tới Quỳnh Hoa điện, Thiên Quân Thiên Phi và các vị thượng thần đã đứng ở trong chính điện.

Sắc mặt của bọn họ đều tái nhợt, vẻ mặt bi thương.

"Yêu ma đánh vào thiên giới, cứu ra được hoàng tộc Ma giới đang bị nhốt tại cấm địa!" Giọng nói của Thiên Quân rất nghiêm trọng, hần hơi hơi dừng một chút nói: "Chúng huyết tủy thiên giới, ngay cả Bạch Nhược thượng thần ở lại trần thủ cũng chịu độc thù."

Chúng tiên ồ lên, sau đó chúng tiên đều chờ lệnh, muốn hạ phàm giáng yêu phục ma, báo thù rửa hận cho những tiên hữu đã chết!

Nhưng mà Thiên Quân khoát tay nói, "Các vị tiên gia chó tự tiện hành động! Hiện tại hoàng tộc Ma giới đào thoát, khẳng định sẽ trốn đi nghỉ ngơi lấy lại sức, ta đã phái một vạn thiên binh hạ phàm tìm kiếm, cũng lệnh cho thổ địa khắp nơi lập tức báo cáo tình huống, đào ba thước đất cũng phải tìm ra bọn họ, báo thù cho những tiên hữu bị giết hại! Chỉ là bây giờ tình huống nguy cấp, nếu như có tiên hữu đơn độc tự hạ phàm tìm kiếm, gặp phải yêu ma, e là sẽ bị độc thù."

Thiên Quân không muốn nói thêm nữa, vẫy tay cho mọi người rời khỏi trước, mà ta làm thượng thần, phải ở lại đại điện.

Lúc này trên đại điện trừ Thiên Quân Thiên Phi, tính cả ta, tổng cộng có mười thượng thần.

Mà căn bản, thượng thần thiên giới, tổng cộng có mười hai vị, ta cẩn thận nhìn một chút, Bích Thanh Thần Quân không có ở trong số này, mà còn một người nữa, đương nhiên là Bạch Nhược thượng thần mới mất.

Ta nhẹ nhàng mà kéo tay áo Viêm Hoàng một cái, "Bạch Nhược thượng thần sẽ luân hồi chuyển thế chứ?"

Ta vừa dứt lời, chỉ thấy tầm mắt mọi người đều đồng thời nhìn về phía ta.

Sắc mặt Chu Liên Thượng Thần tái nhợt, một tay nắm chặt vạt áo trước ngực, chậm rãi lắc đầu nói: "Ngon đèn linh hồn của nàng ấy đã tắt, Bạch Nhược đã hồn phi phách tán."

"Yêu ma kia lại lợi hại như thế, ngay cả Bạch Nhược thượng thần cũng không phải đối thủ, còn rơi vào kết cục hồn phi phách tán!" Thượng thần râu tóc bạc trắng đang nói chuyện, hần chau mày, sau khi nói xong ngửa mặt lên trời thở dài, khóe mắt chảy ra giọt lệ trong suốt.

Kỳ thực ta cũng không biết, sinh mệnh thần tiên cũng yếu ớt như thế, phạm nhân sau khi sinh lão bệnh tử còn có thể luân hồi chuyển thế, mà những thần tiên này, lại hoàn toàn bị đánh tan linh hồn, hoàn toàn tan thành tro bụi, ta cực kỳ lo lắng, nước mắt cũng chảy xuống, thần tiên ở lại trần giữ đều đã chết, ta bỗng nhiên nghĩ đến, Cẩm Văn kia, chẳng lẽ cũng không còn tánh mạng?

"Viêm Hoàng, Cẩm Văn, Cẩm Văn nàng ấy..."

Viêm Hoàng nắm chặt lấy tay ta nói: "Lúc ta vừa mới nhìn thấy Cẩm Văn, nàng ấy còn có một tia hồn phách chưa phân tán. Lúc này nàng ấy được ngâm mình trong hồ thuốc ở chỗ Bích Thanh Thần Quân, Bích Thanh Thần Quân đang ở chăm sóc nàng ấy."

"Ta muốn đi thăm nàng ấy."

"Ta đưa nàng đi." Người vừa dứt lời, chợt nghe Thiên Quân mở miệng, "Viêm Hoàng Thần Quân đi nhanh về nhanh, chúng ta còn có chuyện quan trọng phải thương nghị! Thủy Dạng thượng thần, hiện thời yêu ma quấy phá, tình thế đại loạn, ngươi nhất định phải sớm ngày thức tỉnh..."

Ta có địa vị là thượng thần, cũng không có tài cán ra sức vì thiên giới, thật sự áy náy, nhưng mà lúc này lòng ta luôn lo lắng cho Cẩm Văn, cũng chỉ có thể vội vàng rời đi.

Cẩm Văn tuy rằng nói chuyện rất tệ, nhưng mà nàng ấy đối xử với ta rất tốt, ta cũng biết rõ điều đó.

Đợi đến hồ thuốc của Bích Thanh Thần Quân, ta mới biết được vì sao vừa mới rồi bọn họ vẫn chưa nói còn có một tiên hữu hồn phách chưa tán.

Lấy tu vi hiện tại của ta, ta có thể nhìn thấy, Cẩm Văn ngâm mình ở trong hồ thuốc, hồn phách của nàng ấy sớm đã bị đánh tan, chỉ là còn có một tia hồn phách bám vào trong thân thể chưa biến mất, đó là một sợi rất nhỏ, nhẹ nhàng giống như chỉ cần một luồng gió thổi qua cũng có thể phiêu tán.

"Cẩm Văn!"

Người nàng ấy trần truồng ngâm mình trong hồ thuốc, chỉ có gương mặt nổi lên trên, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay đã biến đổi hẳn, hai mắt nhắm nghiền,

miệng cũng mở lớn.

Lập tức nước mắt của ta rơi như mưa.

"Bích Thanh Thần Quân, Cẩm Văn sẽ khỏe lại chứ?"

Bích Thanh Thần Quân nhìn ta, chậm rãi lắc đầu. "Hồn phách hiện tại của nàng ấy còn chưa phiêu tán, cũng bởi vì trong lòng còn có chấp niệm."

Viêm Hoàng nhẹ nhàng mà vỗ lưng ta, "Ta về chính điện trước, Bích Thanh ngươi trông coi các nàng ấy đi."

"Cẩm Văn, Cẩm Văn..." Ta đưa tay muốn đi sờ mặt nàng ấy, cũng không ngờ đúng lúc này, Cẩm Văn mở mắt!

Thân mình nàng ấy trôi lên mặt nước, giống như con cá ngửa bụng nổi lên. Nhưng mà đợi đến khi thấy rõ bụng nàng ấy, suýt nữa ta đã nôn ra.

Cái bụng của Cẩm Văn bị xẻ ra hoàn toàn, miệng lỗ trống đó lớn dần, máu tanh tân ra trong nước như nụ cười ác độc đáng sợ.

Bích Thanh Thần Quân đột nhiên quát: "Cẩm Văn, vì sao ngươi xuất hiện ở cấm địa!" Cẩm Văn không quan tâm hắn, con mắt chuyển động vài cái, cuối cùng nhìn về phía ta.

"Cẩm Văn..." Ta đưa tay cố vươn tới trong hồ thuốc, nắm được lòng bàn tay của Cẩm Văn.

Ta quay đầu chất vấn Bích Thanh Thần Quân, "Vì sao Cẩm Văn có dáng vẻ này, các ngươi không trị thương cho nàng ấy, mà quăng nàng ấy vào nơi này!"

Nơi này là hồ thuốc không sai, nhưng là ta phát hiện, hồ thuốc này chỉ là đang khóa chặt sợi hồn phách cuối cùng của nàng ấy, không cho hồn phách kia rời khỏi thể xác, ngay cả miệng vết thương lớn như vậy cũng không xử lý, bắt nàng ấy ngâm mình trong nước, màu đỏ này căn bản không phải nước thuốc, mà là máu của Cẩm Văn, máu của nàng ấy!

Bích Thanh Thần Quân cũng không để ý tới ta, hắn tiếp tục quát: "Vì sao tại nơi kết giới bị phá có dấu tay máu của ngươi!"

Ta liều chết nắm lấy bàn tay của Cẩm Văn, "Bích Thanh Thần Quân, ngươi cứu nàng ấy nhanh chút đi!"

"Nàng ấy đã không có thuốc nào cứu được! Nếu như quả thật là yêu ma, chạm đến cấm chế sẽ kích phát hủy diệt đại trận trong cấm địa, hai yêu ma kia đành phải bị nổ tung đến tan xương nát thịt, ở cấm địa chúng ta tìm được nàng ấy, hơn nữa nơi kết giới bị phá vỡ có dấu bàn tay máu của nàng ấy!"

Tay của Cẩm Văn bị ta nắm lấy, ta lại cảm thấy không hề có một tia ấm áp, ánh mắt nàng ấy tuy rằng nhìn về phía ta, nhưng không có một tia sinh khí, nét mặt giống như tro tàn. Ta lắc đầu, "Là yêu ma uy hiếp nàng ấy, nhất định là như vậy!"

Ngón tay Cẩm Văn bỗng nhiên nhẹ nhàng giật giật.

"Miêu Miêu..."

"Ta đây, ta đây!"

"Con của ta..." Một bàn tay Cẩm Văn thế nhưng sờ soạng mò mẫm từ lỗ vết thương đó vươn vào trong bụng, "Không có, không có..."

"Bọn họ đoạt con của ta đi rồi, bọn họ muốn giết con của ta!" Cẩm Văn kêu lên khàn cả giọng.

"Vì sao, yêu ma này tàn nhẫn như vậy!" Ta tức giận, nhưng mà vừa dứt lời, liền nhìn thấy Cẩm Văn điên cuồng mà lắc đầu, "Không phải yêu ma, không phải yêu ma, là bọn họ..."

"Không phải yêu ma?"

Ta sững sờ, Bích Thanh Thần Quân đã lên tiếng, "Bọn họ là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

"Bọn họ là..." giọng nói của Cẩm Văn nhỏ dần rồi dừng lại, dường như bị người khác mạnh mẽ cắt đứt, nàng ấy nhắm hai mắt lại.

"Cầm Văn?"

Trên mặt nàng ấy gân xanh bắt đầu nổi lên nhiều, biểu hiện rất là dữ tợn. Nhưng mà một lát sau, lại chậm rãi lắc đầu, một dòng lệ trong suốt từ hai mắt nhắm chặt chảy xuống, hình thành một đường cong trong suốt ở trên mặt.

"Bọn họ là ai?" Bích Thanh Thần Quân lớn tiếng quát: "Nói mau."

Cầm Văn bỗng nhiên tròn mắt, nhưng chưa nhìn Bích Thanh một cái, nàng ấy nâng một bàn tay lên, hướng tới phía ta, ta cuống quýt nắm lấy bàn tay nàng ấy. "Miêu Miêu."

"Ta ở đây, ta ở đây."

"Giúp ta tìm con của ta. Nó còn sống, nó khẳng định còn sống, trên vai nó có một nốt ruồi son, bị yêu ma mang đi ..." Cầm Văn liều mạng lay động tay của ta, nàng ấy tựa hồ đã dùng hết toàn bộ khí lực.

"Được được." Ta quay đầu, "Bích Thanh Thần Quân, người mau cầm máu cho nàng ấy đi, chỉ cần còn một tia hồn phách chưa tan, có thể tụ tập linh khí của trời đất tái tạo lại một lần nữa không?"

Tuy rằng, người kiếp sau, không nhất định còn có thể có trí nhớ lúc trước.

Vừa dứt lời, chỉ thấy chất lỏng trong hồ thuốc cuộn cuộn như đụn sỏi, trên mặt nước cuộn cuộn nổi lên những bọt nước lớn. Mà tay của Cầm Văn bỗng nhiên biến mất, trong tay ta trống rỗng, nãi ngậy ngăn tại chỗ, sau một lúc lâu mới nói: "Cầm Văn đâu?"

Sau một lát, trên mặt nước hiện lên một con cá ngừ bụng chết.

Bụng cá, bị xé ra .

Nước mắt của ta rơi xuống không ngừng.

"'Bọn họ' trong lời nói của Cầm Văn, có lẽ là tiên nhân cầu kết cùng yêu ma." Về mặt của Bích Thanh ngưng trọng, "Chúng ta phải lập tức chạy về chính điện thương nghị cùng Thiên Quân việc này."

"Người đi đi, ta không đi."

Ngay cả pháp thuật ta cũng không chịu thi triển, lập tức nhảy vào trong hồ thuốc, hai tay nâng thi thể của Cầm Văn lên.

"Thùy Dạng, nàng là thượng thần..." Bích Thanh nói nhỏ, ta quay đầu nhìn hán, hai mắt đầm lệ mơ hồ.

Về mặt Bích Thanh Thần Quân ngưng đọng, "Nàng nghỉ ngơi cho tốt đi."

Sau khi nói xong, Bích Thanh Thần Quân phi thân mà đi.

Ta chậm rãi đi lên khỏi hồ thuốc, bước về hướng Nguyên Hoàng cung.

Mới ra khỏi hồ thuốc, liền nhìn thấy Từ Tô cùng Hồ Phi đi đến cửa.

Hồ Phi gào to: "Nàng nâng con cá chết làm chi."

Ta không để ý hán.

Từ Tô cũng cả kinh, "Là Cầm Văn?"

Ta cắn môi, chậm rãi gạt đầu một cái.

Trong đôi mắt của Từ Tô cũng chảy xuống giọt lệ, "Làm thế nào mà có thể tàn nhẫn như vậy..." Nàng lấy ra một chiếc khăn phủ lên trên người của Cầm Văn.

Sau khi trở lại Nguyên Hoàng cung, chúng ta chôn Cầm Văn dưới gốc cây hoa quế trong hoa viên.

Từ Tô hỏi ta những chuyện đã xảy ra, lòng ta nặng nề kể lại cho nàng ấy nghe.

"Cầm Văn có thai? Cũng đúng, thời gian dài không nhìn kỹ người của nàng ấy, thường ngày quần lụa cũng rất dày, trong lòng ta còn có nghi ngờ, chỉ là không nghĩ đến chuyện đó."

"Ngốc!" Đang nghe đến chỗ tiên nhân cầu kết, Từ Tô bỗng nhiên mắng một tiếng, "Bích Thanh Thần Quân thật không biết rõ chữ tình, người thế nhưng quả thật không hiểu rõ nữ nhi, chẳng lẽ không phát hiện vì sao Cầm Văn không nói bọn họ là ai?"

Ta hơi hơi sùng sốt.

"Ta đoán có liên quan đến phụ thân của đứa nhỏ, nàng ấy đến chết cũng không nói, khẳng định là vì sợ bại lộ phụ thân của đứa nhỏ."

"Ý của ngươi là?"

"Bọn họ, nếu không là phụ thân đứa nhỏ, thì chính là người có liên quan đến phụ thân của đứa nhỏ. Ngươi có biết Cẩm Văn từng tiếp cận với ai không? Nàng ấy luôn luôn che giấu rất kín, ta chưa bao giờ thấy nàng ấy thân cận với ai." Từ Tô cau mày suy tư, mà ta cũng bắt đầu từ từ nhớ lại.

"Đúng rồi!" Trong đầu ta chợt lóe sáng, nhớ mang máng có lần về Nguyên Hoàng cung, nghe được tiếng động trong phòng của Cẩm Văn, ngay sau đó nhìn thấy một bóng màu trắng thoáng lướt qua, hay là người kia, chính là phụ thân của đứa nhỏ?

"Ngươi nhớ thử coi, sau này Cẩm Văn có rất nhiều pháp bảo trân quý, ngay cả bộ lông chồn tía nàng ấy từng yêu thích cũng đưa cho ta, lúc trước ngươi không phải nói nàng ấy lượn quanh các vị thượng tiên, cụ thể là mấy vị nào vậy?"

Từ Tô ho khan hai tiếng, "Khụ khụ, lúc trước cũng chỉ là tin vĩa hè, cụ thể là thật hay không thì không rõ ràng."

Ta nắm chặt tay áo mình, "Thiên giới ai thích mặc bạch y?"

Từ Tô sùng sốt, thuận miệng nói: "Nào có vị thần tiên nào không thích bạch y..."

Ít nhất Viêm Hoàng không thích, ta thở dài, "Quên đi, Cẩm Văn không muốn chúng ta biết, nàng ấy chỉ hi vọng ta tìm được con trai của nàng ấy." Ta tựa vào bàn, "Nhưng mà ta nên đi nơi nào tìm đây?"

Đó là đứa trẻ sơ sinh, giờ phút này cuối cùng sống hay chết?

Yêu ma bé nó đi, cuối cùng là muốn làm gì?

Ta tiếp tục thở dài, bỗng nhiên nhớ lại một chuyện. Lần trước Viêm Hoàng mang ta đi nơi băng tuyết, là vì tìm kiếm một thần vật thượng cổ thiên địa Hiên Viên kính, biến hết nơi tụ lại của hồn phách khắp trên trời hay dưới đất. Nếu tìm được thần vật kia, tất nhiên có thể tìm ra đứa con thất lạc của Cẩm Văn. Chỉ tiếc, thần vật kia Viêm Hoàng tìm hồi lâu cũng không tìm ra tung tích, ta làm cách nào tìm được đây?

Nhưng mà linh vật có linh khí trời đất xuất hiện, cũng cần có cơ duyên, có lẽ Viêm Hoàng không có cơ duyên kia, mà ta có?

Ta thật sự nghĩ không ra cách khác để đi tìm đứa nhỏ kia, chỉ có thể thử một lần, chỉ cần nói cho Viêm Hoàng, nếu người có thể theo giúp ta thì không gì tốt bằng, nếu người không muốn, cũng báo cho người một tiếng, đỡ phải làm người lo lắng cho ta.

Nghĩ đến đây, ta liền quyết định không rời khỏi Nguyên Hoàng cung, chờ Viêm Hoàng trở về. Không ngờ không chờ được Viêm Hoàng, mà là một cộng lông vũ của người.

Đó là một cộng lông phượng hoàng màu đỏ rực, vòng quanh ta nhẹ nhàng bay bay.

Cuối cùng, lông chim kia dừng lại ở phía trước ta, giọng nói của Viêm Hoàng truyền đến, "Ta đã hạ phạm điều tra tung tích yêu ma, nàng ở thiên cung cũng phải đề cao cảnh giác, đừng đi lại khắp nơi, ngoan ngoãn ở lại Thủy Phán Cư."

Ta vươn tay, nắm lấy cộng lông chim trong tay.

Đây là phương pháp truyền âm, cần phải biết vị trí cơ bản của đối phương.

Viêm Hoàng biết ta ở thiên cung, đương nhiên có thể chuyển cộng lông vũ đến tay ta, mà lúc này ta lại không biết người đi đâu, muốn trả lời lại cũng là không thể. Chẳng lẽ ta phải luôn luôn ở Thủy Phán Cư?

Nghĩ đến biểu hiện của Cẩm Văn trước khi chết, đột nhiên tim của ta đập nhanh.

Thời gian càng kéo dài, đứa trẻ mới sinh kia có lẽ càng tăng thêm phần nguy hiểm.

Ta ít nhất phải thử một lần, bằng không tất nhiên lương tâm sẽ bất an.

"Từ Tô, ta muốn đi nơi băng tuyết. Nơi đó có một thần vật, có bản lĩnh biết hết mọi chuyện trên trời dưới đất, nếu có thể tìm được, nhất định có thể tìm được đứa con của Cẩm Văn." Ta thận trọng nói.

"Viêm Hoàng Thần Quân cứ cách một thời gian lại đi tìm vật đó? Ngay cả Viêm Hoàng Thần Quân cũng tìm không được, ngươi làm thế nào có thể tìm được đây?"

"Mà ta cũng là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế. Thần vật xuất hiện đều dựa vào cơ duyên, một cây lúa nước như ta cũng có thể là thượng thần chuyển thế, nói không chừng cơ duyên còn lớn hơn so với người nhiều đấy!"

"Nhưng mà..." Từ Tô còn muốn nói tiếp, ta cau mày đánh gãy lời của nàng ấy.

"Tâm nguyện trước khi chết của Cẩm Văn, nếu cái gì ta cũng không làm, chỉ sợ lương tâm bất an. Người còn có thể nghĩ ra biện pháp gì, tìm được con của nàng ấy không?"

Từ Tô hơi hơi hé miệng, lại chậm rãi ngâm lại, cuối cùng lắc lắc đầu.

Sau một lúc lâu, nàng ấy mới nhẹ giọng nói: "Miêu Miêu, người thay đổi rất nhiều."

Ta yên lặng cúi đầu, nhìn mảnh đất dưới gốc cây hoa quế.

Đó là nơi chôn cất của Cẩm Văn.

Nếu như có thể, ta vẫn mong muốn mọi chuyện sẽ không thay đổi đến thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Ta đi suốt đêm đến nơi băng tuyết.

Lần này gặp lại Tuyết Vực, hẳn thật kinh ngạc với ta, chắc hẳn đã biết ta là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế. Sau khi nói chuyện với hắn vài câu, hắn lại nói rất nhiều, vòng quanh ta từ trái sang phải ba vòng, sau khi đánh giá từ trên xuống dưới thì ‘chắc chắn’ lấy làm kinh ngạc, "Thật không nghĩ tới, người là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế."

Ta cũng thật không ngờ à, có lẽ chưa được bao lâu, liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy?

Sau khi Tuyết Vực dứt lời, hắn thề nhưng ‘phụt phụt’ một tiếng quỳ xuống, cũng liên tục dập đầu về phía ta.

"Thủy Dạng thượng thần, lúc trước ta cũng không phải sợ chết không đánh mà chạy, chỉ là do tình thế bức bách, cầu thượng thần ở trước mặt Thiên Quân cùng Viêm Hoàng Thần Quân nói tốt vài câu, cho ta rời khỏi vùng đất lạnh lẽo rét mướt này đi!"

Ta lấp bắp kinh hãi, vội vàng đỡ Tuyết Vực, hắn chết sống không chịu đứng lên, ta đành phải nói: "Được được, ta đi nói, người đứng lên trước đi, ta còn có chuyện quan trọng phải làm!"

Tuyết Vực mừng rỡ, vội vàng hỏi: "Không biết Thủy Dạng thượng thần muốn làm chuyện gì? Nếu cần đến tiểu lão nhân, ta nhất định tan xương nát thịt cũng không chối từ!"

"Ta muốn đi tìm thiên địa Hiên Viên kính!" Ta nắm nắm tay nói.

"A!" Tuyết Vực ngẩn ngơ, sau đó hắn đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở ngoài cửa nhìn về phương xa, thật lâu sau mới quay đầu, "Trên núi kia sương mù dày đặc bao phủ, gần đây thời tiết thật sự không thích hợp lên núi. Trước kia Viêm Hoàng Thần Quân đi đến đều phải dẫn theo vài người giúp đỡ, người đi một mình có được không?"

Ta cũng biết hi vọng xa vời, nhưng dù sao cũng phải thử một lần.

Tuyết Vực thấy tâm ý của ta đã quyết, sau khi hắn do dự bước một bước, "Một khi đã như vậy, để ta dẫn đường cho người."

Bởi vì không có thời gian để trì hoãn, ta cùng với Tuyết Vực thu xếp một vài thứ đơn giản liền đi thẳng về hướng Linh Sơn.

Nơi băng tuyết cực kỳ giá rét, cần phải điều động linh khí trong cơ thể để hộ thể chống lạnh, càng đi đến chỗ sâu hơn, hình như có một kết giới vô hình, đang không ngừng hấp thu linh lực trong cơ thể ta, điều này làm cho chúng ta mới vừa đến chân núi Linh Sơn, cũng đã thở hổn hển cả người vô lực.

Tuyết Vực bất quá là một tiểu tiên nho nhỏ, tuy rằng ta cũng chỉ là thượng thần gà mờ, nhưng linh lực trong cơ thể quả thật tràn đầy hơn hẳn rất nhiều, hiện tại hẳn đã không có sức lực bay lên không, mà mặc dù ta có thể duy trì, nhưng cũng biết, ta không thể mang theo hắn đi.

"Thủy Dạng thượng thần, theo truyền thuyết thiên địa Hiên Viên kính là ở đỉnh núi này." Hắn ngã ngồi ở trên tuyết, liên tục thở nói.

Ta gật gật đầu, "Người đi về trước đi, tự mình ta đi lên."

"Trên núi này có nhiều điều kỳ lạ, ngay cả Viêm Hoàng Thần Quân bọn họ cũng không thể tránh khỏi, Thủy Dạng thượng thần, người đi lên phải cẩn

thận!" Ta lên tiếng, liền đề khí đi về phía trước, mới vừa đi chưa được hai bước, chợt nghe thấy Tuyết Vực tiếp tục nói: "Miêu Miêu, đừng cậy mạnh!"

Thân người ta run lên, quay đầu lại phía sau nhìn hần. Hần râu tóc bạc trắng, tựa như hòa thành một thể với tuyết trắng, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, trên mi mày đầy áp lo lắng.

Ta thể hiện ra khuôn mặt tươi cười, "Đừng lo lắng, ta mệnh lớn phúc khí bằng trời."

Bởi vì tự xưng là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, cho nên ta dùng cảm tiến tới.

Nhưng nói đến cùng, ta bất quá chỉ là một cây lúa nước sống ba trăm năm, mọi chuyện kiếp trước không còn một chút ấn tượng gì trong đầu, tu vi trên người, càng không bì kịp một phần vạn của kiếp trước. Con đường phía trước dài đằng đẵng, không biết rốt cuộc có gì hung hiểm?

Càng lên cao, người càng vô lực.

Nhưng mà đến giữa sườn núi, ta liền cảm thấy choáng đầu hoa mắt. Trong đầu rối loạn, tầm mắt có thể nhìn thấy cũng chỉ là trắng xóa một mảnh, đất trời trong lúc đó, tựa như trừ tuyết trắng ra, thì không hề có màu sắc gì khác. Không biết qua bao lâu, ta mơ hồ cảm thấy hoàn cảnh chung quanh đang thay đổi, vừa mới rồi vẫn còn cực lạnh, hiện tại lại càng lúc càng nóng, tầm mắt của ta có chút mơ hồ, duỗi tay đưa lên một chút, thì ra là mồ hôi trên trán chảy xuống mắt.

Ta ngẩng đầu lên, trên trời nắng gắt như lửa, nhìn thoáng qua như vậy, liền chói sáng đến mức làm cho mắt ta thấy đầy sao, nơi này không phải là núi tuyết sao, làm sao có thể biến thành như vậy?

Dưới bàn chân không biết khi nào đã biến thành ruộng đất khô hạn, những vết nứt lớn đầy trên mặt ruộng, những cây mạ non khô vàng bị phơi nắng đến độ ngã trái ngã phải, một mục đồng ngồi ở bên bờ ruộng, sắc mặt của hần vàng như nến, môi khô nứt, thân mình gầy chỉ còn lại có bộ xương.

Mục đồng ngẩng đầu đối diện với ta, trong thời gian nháy mắt đó, ta tựa như bị sét đánh, toàn thân cứng lại không thể động đậy.

Hần là tiểu mục đồng ba trăm năm trước, người mà ta luôn nhớ mãi không quên!

Chẳng lẽ thiên địa Hiên Viên kính có khả năng nghịch chuyển thời gian? Trong lòng ta kinh sợ, bước chân cũng không ngừng, lập tức chạy về phía tiểu mục đồng.

Thấy ta đi qua, hần mỉm cười, sau đó thân người ngửa ra sau, từ từ ngã vào trong ruộng. Ta đề khí, bay vọt đến đỡ lấy hần từ phía sau, "Người không sao chứ?"

Quần áo trên người tiểu mục đồng rách tung toé, nơi bàn tay ta chạm vào, có thể dễ dàng chạm đến làn da khô nứt cùng với xương sống lưng của hần.

"Nước!"

Tiểu mục đồng lẩm bẩm nói.

Tuy rằng ta là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, nhưng ta cũng sẽ không thể từ tay không mà biến ra nước, có lẽ thực sự có biện pháp gì đó, chỉ là ta không biết mà thôi, lúc này ta cực kỳ sốt ruột, lúc đang nghĩ cách, bỗng nhiên phát hiện tay rất đau đớn.

Hai tay tiểu mục đồng nắm lấy cổ tay ta, sau đó hung hăng cắn xuống, ta nhìn thấy nơi đó có vết máu chảy ra, hần vùi đầu, hút máu ta.

Ta muốn rút tay về, lại bị hần giữ rất chặt, tiểu mục đồng gầy yếu vô cùng, ước chừng là vì khát chịu không nổi, lúc này cũng bạo phát sức mạnh vô cùng, ta dùng sức vùng vẫy muốn thoát cũng chẳng được gì. Tuy rằng có thể một chưởng đánh hần bay ra, ta lại không hạ thủ được.

Ta tựa hồ nghe thấy tiếng máu ồ ồ chảy.

Ánh mặt trời trên đỉnh đầu càng dữ dội hơn, cái cảm giác gần chết của ba trăm năm trước lại xuất hiện, ta dần dần tê liệt té trên mặt đất, cánh tay cũng không có cảm giác gì, ngay lúc buồn ngủ, những hạt mưa rơi xuống trên mặt, trên người, ta cố sức mở mắt ra, liền nhìn thấy trên trời mây đen dày đặc, lúc sấm sét chớp sáng, một thân ảnh màu đỏ xuất hiện ở bầu trời phía trên đỉnh đầu.

"Sư phụ..." Ta đưa tay muốn với đến người, lại phát hiện bản thân dùng hết toàn lực, cũng không thể nắm lấy một góc áo của người. "Viêm Hoàng..."

Người hạ xuống giữa ruộng lúa, ngồi khụy xuống, sau đó đưa tay nắm lấy một nắm đất.

Rõ ràng cách xa như vậy, ta lại thấy rõ ràng, đất kia có màu đỏ, giống như là bị máu tươi ngấm vào. Chẳng lẽ là máu tươi của Thủy Dạng thượng thần?

Không gian tựa hồ xuất hiện những vết nứt, ta vẫn chưa thấy Thủy Dạng thượng thần đầu pháp cùng yêu ma, hiện tại lại thấy được kết cục. Ta chệnh choạng đi về phía sư phụ, thật vất vả mới đến dưới chân người, bỗng nhiên trước mắt ánh lửa chợt lóe, ngọn lửa kia phóng lên cao, mưa to xung quanh cũng không thể cản trở nó dù chỉ một chút, mà ta đang ở chính giữa ngọn lửa.

Sư phụ hét lớn một tiếng, "Yêu nghiệt, nhận lấy cái chết!"

Cả người ta cứng đờ, trong đầu một mảnh hỗn độn, nhưng vào lúc đó, hình ảnh xung quanh thay đổi, biến thành trời xanh mây trắng, gió nhẹ phát qua

ruộng lúa xanh mượt, tiểu mục đồng cười trâu đi trên bờ ruộng, tiếng sáo uyển chuyển mà lại du dương.

Đó là thời gian mà ta không buồn không lo nhất.

Ta ngất đi.

...

Lúc tỉnh lại, trên bầu trời đã treo một vầng trăng tròn. Ta quan sát xung quanh, không biết bản thân đang ở nơi nào, lúc trước hẳn là ở vị trí giữa sườn núi, hiện tại, ta tựa hồ bị vây trong một cái hố sâu.

Nurong theo ánh trăng, ta nhìn thấy một đầm nước không xa phía trước.

Ta sờ soạng đi qua, thấy làn nước kia trong suốt xuyên thấu đáy, liền đưa tay xuống nước rửa, lúc trước chưa từng chú ý, lần này ta mới nhìn thấy trên cổ tay mình có vết cắn, chẳng lẽ những chuyện trước đó đều là sự thật?

Tiểu mục đồng thật sự cần ta? Điều đó không chứng minh rằng sư phụ cũng thực sự dùng lửa thiêu ta, nói ta là yêu nghiệt? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Trong lòng ta lo sợ bất an, bàn tay ở trong đầm nước, nhất thời cũng quên lấy ra, không nghĩ đến chuyện rút ta đến khi ta muốn rút, lại không rút ra được.

Nước trong đầm tựa như biến thành băng, mà tay của ta đã bị đông cứng bên trong.

Ta vận chân khí trong cơ thể, muốn phá vỡ khối băng, kết quả khối băng không hề phản ứng, ta quan sát kỹ, phát hiện rõ ràng đó cũng chẳng phải khối băng, càng giống như một mặt gương.

Tay của ta bị kẹt trong gương.

Trong lòng ta hoảng hốt, hai tay dùng sức muốn tránh thoát, không ngờ là khi ta dùng một chút lực, trong gương đột nhiên sinh ra một lực lớn hơn, như muốn kéo cả người ta vào bên trong, ta lập tức không dám động nữa, chỉ yên lặng ngồi ở nơi đó.

Nếu là gương, vậy vật ấy chẳng lẽ là thiên địa Hiên Viên kính? Lối đồn gương này là thần vật thượng cổ, dĩ nhiên có linh trí, có lẽ có thể nói chuyện với nó không chừng?

Nghĩ thông suốt điều này, ta miễn cưỡng quỳ xuống, đập đầu về hướng gương.

"Thiên địa Hiên Viên kính, tùy ý đến thăm hỏi, thật có lỗi, chỉ là ta muốn biết tung tích đứa con người bạn đã mất của ta thất lạc nơi đâu, mong người chỉ điểm."

Gương không có chút phản ứng, ta lại đập đầu về phía gương.

"Cứu người một mạng còn hơn xây bảy tầng tháp, đứa trẻ mới sinh kia bị yêu ma bắt đi sống chết chưa rõ, xin người chỉ điểm phương hướng, cho ta đi cứu nó." Nói tới đây, ta liền nghĩ đến đáng về sắp chết của Cẩm Văn, đôi mắt nhất thời đau xót, nước mắt cũng lăn dài xuống, ta lại 'oành oành' đập đầu, chỉ mong gương này có thể cảm nhận được thành ý của ta, chỉ cho ta tìm được đứa con của Cẩm Văn.

Cũng không biết đập đầu bao nhiêu lần, ta chỉ cảm thấy bản thân đã đầu vầng mắt hoa, trán vô cùng đau đớn, nhìn chiếc gương kia một cái, rõ ràng phát hiện lúc này tóc ta đã tán loạn, trán sưng đỏ xướt da, hơn nữa còn thấm máu.

Chẳng lẽ đây không phải là thiên địa Hiên Viên kính? Đáng tiếc thứ nhất pháp thuật của ta không tinh, thứ hai kiến thức thiên cận, lại không nhớ chút gì về kiếp trước, đương nhiên không cách nào nhận ra, hơn nữa bây giờ ta cũng không có cách nào rút hai tay ra, chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc nhất...

Ta không biết bản thân đã đập đầu đến lần thứ mấy, chỉ nhìn thấy trên gương mặt kia, đã dính đầy vết máu.

Ngay lúc ta đang chán nản, đột nhiên phát hiện mặt gương hơi hơi chấn động một chút. Bề mặt gương kính bỗng nhiên trở lại thành nước, mà máu của ta bắt đầu từ từ lan ra trong làn nước kia, theo từng vòng sóng nước mà nhuộm màu, lan ra, giống như một đóa huyết hoa từ từ nở ra trên mặt nước.

Ta trợn mắt há hốc mồm mà rút hai tay ra khỏi làn nước, ngay sau đó liền nhìn thấy vết máu biến mất hoàn toàn trên mặt nước, tựa hồ có người nói nhỏ bên tai, ta đứng thẳng lỗ tai lên lắng nghe nhưng cũng không nghe rõ là nói cái gì, cuối cùng, chỉ nghe một tiếng thở dài yếu ớt.

Trên mặt nước, xuất hiện một bức tranh.

Đó tựa hồ là thành trấn nhân gian, một hàng ba người đi vội vàng, trong đó có một nữ tử đang bế một đứa trẻ sơ sinh, mà người mặc áo xám bên cạnh nữ tử đó bỗng nhiên quay đầu thoáng nhìn qua, ánh mắt âm lãnh kia khiến cho ta không khỏi sợ run cả người.

Người nọ ta biết rõ, đó chính là yêu ma đã đã thương ta ở nhân gian.

Hay là đứa trẻ kia chính là con của Cẩm Văn?

May mắn còn sống, chỉ là yêu ma này đang bế con của Cẩm Văn đi là muốn làm cái gì đây? Ta thì thảo nói nhỏ, không ngờ vừa dứt lời, liền phát hiện hình ảnh trên mặt nước biến đổi.

Lần này, trên đó chỉ có gương mặt của đứa trẻ đang được yêu ma kia bế trong lòng. Tay chân đứa trẻ cứng ngắc, sắc mặt xanh tím, nhìn không ra chút hơi thở của sự sống. Trong lòng ta căng thẳng, chẳng lẽ đã chết ?

Tựa hồ biết suy nghĩ của ta, mí mắt đứa trẻ kia đột nhiên mở ra, ta lập tức kinh hô ra tiếng, trong đôi mắt, căn bản không có đồng tử. Mặc dù kiến thức của ta nông cạn, nhưng cũng biết đứa trẻ mới sinh kia đã bị độc thủ. Nữ ma kia lấy tay xoa gò má đứa trẻ sơ sinh, sau đó nàng ta hơi hơi ngẩng đầu, cười rặng rờ. Chỉ là nụ cười kia lạnh lẽo không hề có độ ấm, như là một lưỡi kiếm sắc bén đâm vào trong lòng ta.

Ta lui về phía sau hai bước, suýt nữa ngã ngồi đến trên đất.

Đứa con của Cẩm Văn đã chết, mà đám yêu ma kia ôm thi thể của nó, không biết có âm mưu gì...

Hai tay ta ôm bả vai, nguyện vọng lúc còn sống của Cẩm Văn, mà ta cũng không có thể thực hiện thay nàng ấy, bây giờ ngay cả xác của con này ấy cũng không thể bảo toàn, ta thật sự là vô dụng!

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Ta lo lắng trùng trùng không biết bắt đầu làm gì nữa, trong lúc mờ mịt không biết làm sao, lông chim trong tay áo đột nhiên rơi xuống, bị gió thổi qua, liền bay vào trong đầm nước.

Ta vội vã chạy theo, lông chim bị nước làm ướt, toàn bộ lông vũ mềm như nhung kia đều dán dính với nhau úp dài theo cọng lông, ta không khỏi nghĩ đến dáng vẻ toàn thân sù phụ ướt đầm, nhất thời nhếch miệng cười, chẳng qua tâm trạng bây giờ thật buồn khổ, nhìn mặt nước, ta nhìn thấy nụ cười của mình còn khổ coi hơn so với khóc.

Không biết là bị mau xui quỷ khiến hay là vì lý do gì khác, ta bỗng nhiên quỳ xuống, nói nhỏ với đầm nước kia: "Thiên địa Hiên Viên kính, người có biết hồn phách của Thủy Dạng thượng thần bây giờ ở nơi nào?"

Ta liều chết nhìn chăm chăm mặt nước kia.

Sóng nước nhẹ nhàng lay động, chân ta như nhũn ra, chỉ cảm thấy trái tim mình thất chặt.

Trên mặt nước, lại xuất hiện ba yêu ma kia.

Ta ngẩn ngơ, hay là cơ duyên của ta chỉ có một lần? Thiên địa Hiên Viên kính chỉ trả lời ta một vấn đề? Đang trong lúc buồn bực, hình ảnh bắt đầu chuyển đổi, khoảng cách kéo gần lại, ta nhìn thấy bình Tử Sa trong tay người mặc áo xám.

Trên mặt nước, một đôi tay tái nhợt, ở nhẹ nhàng chạm vào vuốt ve bình Tử Sa kia. Ta tựa hồ nghe được có người ở gọi, "A La, A La..." Lông chim trong tay không biết từ khi nào rơi vào trong nước, bỗng bành trôi nổi trên mặt nước, sóng nước dập dờn, hình ảnh cuối cùng biến mất không thấy.

Ta vẫn quỳ ở nơi đó như cũ, trong đầu trống rỗng.

Nếu như ta là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, trên mặt nước đương nhiên sẽ hiện ra chỗ của ta. Mà hiện thời, trên mặt nước hiện ra cũng là bình Tử Sa kia, mặc dù ta muốn lừa mình dối người, cũng tìm không ra lý do gì.

"Đúng, đây không là thiên địa Hiên Viên kính, khẳng định không phải!" Ta đứng lên, lớn tiếng nói: "Yêu nghiệt phương nào, dám nhiễu loạn tâm trí của ta, mau chóng hiện ra phân cao thấp với ta!"

"Người mau ra đây!"

Bên trong hố sâu, chỉ vọng lại giọng nói của ta, một lần lại một lần, khiến ta cảm thấy vô cùng chói tai.

"Là giả, nếu ta không là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, vì sao có thể được tặng đá đồng ý cho vào phủ đệ của Thủy Dạng. Nếu ta không là nàng ấy, vì sao có thể tinh thông pháp thuật thủy hệ, nhất định là sai rồi, nhất định là sai rồi..."

Ta như con ruồi bọ không đầu di chuyển lung tung trong hồ sâu đó, không biết được té ngã bao nhiêu lần, cũng không có tìm được cửa ra. Có lẽ phía dưới đầm nước chính là đường ra, nghĩ đến đây, ta vọt tới bên đầm nước, lập tức nhảy xuống, cũng không nghĩ rằng nước rất cạn, chỉ tới mắt cá chân của ta. Rõ ràng thoát nhìn thật sâu thẳm, khó nhìn thấy đáy a...

Vì sao như vậy?

Ngay lúc lòng ta đang hoảng loạn, bên tai lại xuất hiện một tiếng thở dài.

"Người vốn cũng không tâm ma, cũng không ngờ ở chỗ này sinh ra ma chướng."

"Ai, ai đang nói chuyện?" Ta nhìn bốn phía xung quanh, giống như chim sợ cành cong.

Lòng bàn chân đứng trong nước lạnh lẽo, hơi lạnh theo chân mà dâng lên, toàn thân ta không ngừng phát run, dù cho dùng linh khí hộ thể cũng không hề có tác dụng.

Hay là lần này vào núi, ta sẽ không thể trở về?

Ta từ từ ngồi xuống bên cạnh hồ nước, nhìn mặt nước yên lặng không nói gì, không biết qua bao lâu, ta đập một cái trong mặt nước nhẹ giọng nói, "Thiên địa Hiên Viên kính, người có biết, rốt cuộc Viêm Hoàng Thần Quân người yêu ai?"

...

Thật lâu sau mà mặt nước không hề có động tĩnh, ta càng ngày càng lạnh, mí mắt cũng là càng ngày càng nặng.

"Ta có khả năng biết mọi chuyện trên trời dưới đất, nhưng không cách nào thấy rõ lòng dạ của con người."

Đây là câu nói cuối cùng mà ta nghe được trước khi rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Sau khi tỉnh lại, ta nằm ở trong căn phòng ở nhà Tuyết Vực.

Hắn nói hắn tìm thấy ta ở dưới chân núi Linh Sơn, khi đó toàn thân ta cứng ngắc chôn ở trong tuyết, thiếu chút nữa đã dọa chết hắn. Thấy ta tỉnh lại, hắn lập tức cúi người đập đầu về hướng ngoài cửa mấy cái, hô to thần vật phù hộ. Sau khi Tuyết Vực vái lại xong thì lại hỏi ta, có thật là đã tìm được thần vật?

Ta cúi đầu im lặng, thấy biểu hiện của ta như vậy, hắn thở dài, "Thiên địa Hiên Viên kính đó, ngay cả Viêm Hoàng Thần Quân cũng không tìm được, Miêu Miêu người đừng để ở trong lòng. Thế gian này mọi chuyện đều đã định sẵn, cưỡng cầu không được."

Ta vẫn không nói gì, Tuyết Vực tiếp tục thở dài, "Trong mệnh số của tiểu tiên hữu kia đã có định kiếp nạn này, nếu là có thể độ qua kiếp nạn này, ngày sau chắc chắn sẽ có tư thái nổi bật!"

Tuyết Vực tìm lời hay để trấn an ta, hắn lại không biết, ta đã biết được kết quả rồi.

"Aii, Miêu Miêu, người đừng khóc, người đừng khóc mà..."

Ta khóc sao? Ta đưa tay lên, trên mu bàn tay quả nhiên có nước mắt. Số lượng nước mắt gần đây khóc, còn nhiều hơn so với lượng nước mắt trong suốt ba trăm năm trước cộng lại. Ta đột nhiên muốn trở về làm một cây lúa, cho dù cuộc sống không dài, nhưng không buồn không nghĩ, đơn giản mà lại hạnh phúc.

"Miêu Miêu, người muốn ăn cái gì không?"

Ta lắc đầu.

"Vậy người nghỉ ngơi cho khỏe đi." Sau khi nói xong, Tuyết Vực rời khỏi phòng, đợi hắn đóng cửa phòng lại, ta lập tức ngồi dậy. Ánh sáng trong phòng rất nhạt, ta cuộn mình vào một góc tường, cả người ngây dại, trong đầu chỉ có hình ảnh, bàn tay tái nhợt, cùng chiếc bình Tử Sa trong tay kia.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, trong lòng tựa như bị đao cắt một nhát, đến cuối cùng ta lại nức nở thành tiếng, cắn chặt răng mới ngăn được tiếng khóc để tránh Tuyết Vực nghe thấy, mặc dù vậy, tiếng khóc nức nở kia cũng tràn ra khóe miệng, lại càng có vẻ đặc biệt rõ ràng hơn trong căn phòng đóng kín.

Ta không phải Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, hồn phách của Thủy Dạng thượng thần, bị yêu ma nhốt ở trong bình Tử Sa...

Khó trách lần trước lúc ta sắp bị yêu ma đánh chết, tựa hồ được bình Tử Sa kia chặn lại, đúng là hồn phách Thủy Dạng thượng thần cứu ta, mà ta lại chiếm thân phận của nàng ấy, hưởng thụ những thứ thuộc về nàng ấy, còn có tình yêu của sư phụ...

Lúc ta còn là một cây lúa nước, tiểu mục đồng nói với ta có ơn phải biết báo đáp, mà sau khi ta biết chân tướng, trong lòng suy nghĩ chính là làm thế nào để giấu giếm sư phụ, ta liệu chết nắm chặt chân đệm, tự chất vấn bản thân: "Miêu Miêu, chẳng lẽ ngươi thật muốn làm kẻ vô liêm sỉ?"

Trong lòng ta hoảng sợ, lúc đang cực kỳ rối rắm, cửa phòng lại bị một lực lớn đẩy ra, ta mạnh ngẩng đầu, liền nhìn thấy sư phụ đã vọt vào.

"Miêu Miêu, làm sao vậy?" Người ôm ta vào lòng, đầu ta chôn ở trước ngực người, cảm nhận được độ ấm nóng rực kia, trong lòng tuy rằng khó chịu, lại thật sự không bỏ xuống được.

"Mẹ ,mẹ." Tiểu Bạch Long đột nhiên từ vạt áo sư phụ chui ra, nó lắc lắc đầu, đột nhiên vươn một ngón chân, xoa xoa mặt ta một chút.

Nhận thấy được động tác của Tiểu Bạch, sư phụ cúi đầu nhìn ta, sau đó sắc mặt người biến đổi trong nháy mắt, "Miêu Miêu, như thế nào lại khóc?"

Ta cuống quýt xoay xoay sang một bên, kiên trì nói: "Ta không khóc." Sợ người không tin, ta cố tìm ra lý do, "Là chàng đột nhiên tiến vào ánh sáng rất lớn, đôi mắt ta chịu không được, mới giống như rơi lệ ."

Ta kéo vạt áo của sư phụ lên lau lau mắt, mặc dù nụ cười của người có vài phần bất đắc dĩ, nhưng càng thêm nhiều phần chiều chuộng. Trong lòng ta đau khổ, lại không thể không nở nụ cười tươi.

"Sư phụ làm sao mà biết ta ở đây?"

"Còn gọi là sư phụ?" Sư phụ liếc ta một cái, 'hừ' nhẹ nói. Chỉ là dung mạo của người anh tuấn kiệt xuất, lại thoáng lướt qua ý tứ uy hiếp, dường như chỉ thoáng lướt qua, cũng khiến cho tim ta đập mạnh, tựa như nhìn rất lâu, liền muốn đắm chìm trong đó.

"Viêm Hoàng..." Ta dùng toàn lực níu chặt vạt áo của người, đòi đòi kiếp kiếp cũng không muốn buông tay.

"Ta ở đây, ta ở đây..." Người nhẹ nhàng vỗ lưng ta, "Ta biết nàng vì chuyện của Cẩm Văn mà buồn bã, muốn tìm con cho nàng ấy, chỉ là Linh Sơn có rất nhiều nguy hiểm, nàng thế nào mà dám một mình lên đến đây? Hơn nữa đứa con của Cẩm Văn cũng không có ở đây, chắc là bị mấy tên yêu ma chạy trốn kia bắt đi, bây giờ Thiên Quân đã sai thiên binh thiên tướng tìm kiếm khắp nơi, chỉ cần tìm được yêu ma, con của Cẩm Văn đương nhiên cũng tìm được, đúng không?"

Ta nằm ở trong ngực người, nhẹ nhàng mà gật đầu.

"Nàng thực khỏe."

"Ừ." Ta cũng không phản bác, chỉ lẳng lặng kê bên người, chắc là cảm giác được sự khác thường của ta, sư phụ đột nhiên đẩy ta ra, đối diện với ta, ánh mắt thâm thúy, trong mắt hàm chứa lo lắng nồng đậm, "Miêu Miêu, làm sao vậy?"

"Không có gì." Ta cố gắng nở nụ cười, "Ta cũng cảm thấy bản thân mình rất ngốc."

Ta không chỉ ngốc...

Ta ngu dại, hơn nữa không có thuốc chữa.

Nhưng ta tình nguyện ngu dại như trước kia, cái gì cũng đều không biết, không giống như bây giờ bởi vì hiểu rõ tất cả, sợ hãi mất đi, do đó giấu giếm.

Nó nói bản thân ta không có tâm ma, mà hiện thời, cũng nhập ma chương.

Nó đúng .

"Nơi này trời rất lạnh, chúng ta trở về đi!" Sau khi sư phụ nói xong, Tiểu Bạch ngoáy đầu ra không ngừng, "Về, về."

Lúc tạm biệt Tuyết Vực, hẳn không ngừng chớp mắt với ta, ta biết hẳn làm vậy là có ý gì, cũng gật đầu với hắn. Lúc trở về ngồi trên đám mây của sư phụ, liền đem việc này nói ra, sư phụ nói đợi đến khi bắt được yêu ma, thì sẽ bẩm báo với Thiên Quân, miễn trách phạt Tuyết Vực, ta giải quyết xong tâm sự, liền không nói chuyện nữa, ngồi ngẩn người trên đám mây.

Sư phụ đột nhiên thật khẩn trương nói: "Miêu Miêu, gần đây nàng càng ngày càng trầm ổn, có phải nhớ lại chuyện cũ?"

Ta đột nhiên ngớ ra, tim đập giống như nổi trống. Ta liệu mạng ổn định cảm xúc của bản thân, sau đó chậm rãi lắc đầu, "Những chuyện trải qua ba trăm năm trước, không bằng một phần vạn những chuyện gần đây."

Sư phụ cười nhạt, "Nói vậy cũng phải."

Ta xiết chặt nắm tay, sau đó giọng hơi hơi phát run nói: "Viêm Hoàng, nếu không chàng kể lại những chuyện trước kia cho ta nghe, có lẽ ta sẽ nhớ lại?"

Ta vĩnh viễn cũng không có khả năng nhớ lại những chuyện xưa của Thủy Dạng thượng thần.

Bởi vì ta không phải là nàng ấy.

Nhưng mà ta muốn biết, rốt cuộc sư phụ yêu nàng ấy bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Hai vạn năm trước, Thủy Dạng thượng thần vốn là hồ yêu trong hồ Tịnh Nguyệt dưới chân núi Lạc Hà. Bởi vì nguyên thân là nước, trên đường tu hành lại chưa từng tiếp xúc với con người, cho nên tính tình nàng ấy lãnh đạm, nhưng mà cũng vì nguyên nhân đó, mới khiến cho con đường tu tiên của nàng ấy chưa từng trải qua nhiều chông gai, đó chính là tình kiếp mà làm cho vô số người tu tiên đau khổ, đối với nàng ấy mà nói, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Một khi phi thăng làm tiên, lịch kiếp đơn giản giống như uống nước, đến cuối cùng thoải mái thành thượng thần, quả thực khiến cho những tiên nhân có quen biết đều trợn mắt há mồm. Đương nhiên, những chuyện đó cũng chỉ khiến cho Viêm Hoàng Thần Quân đệ nhất làm dáng của thiên giới hơi hơi liếc qua.

Về phần sau này làm thế nào mà rẽ tình cảm sâu?

Sư phụ người chỉ hé miệng cười, không nói .

Tâm sự của ta trùng trùng, lúc trước ở Tuyết Sơn bị cảm lạnh còn bị thương linh khí trong cơ thể, ở trong lòng người ấm áp dễ chịu một lát, liền mê mê trắm trắm rơi vào giấc ngủ, đợi đến lúc tỉnh lại, đã là nằm trên giường ở Thủy Phán Cư.

Từ Tô đang ngồi thêu hoa ở đầu giường ta, thấy ta tỉnh lại, nàng ấy cất túi hương cầm trong tay, thuận tay đỡ lấy ta, ta lắc đầu, tỏ vẻ bản thân mình không suy yếu như vậy, sau khi ngồi dậy thì nhì xung quanh, "Sư phụ đâu?"

"Viêm Hoàng Thần Quân trở về không được bao lâu đã bị Thiên Quân triệu đi." Từ Tô nói.

"Vậy ba yêu ma kia vẫn chưa tìm được sao?" Ta lẩm bẩm nói, trong đầu xuất hiện hình ảnh bọn họ ở nhân gian, lập tức trong lòng nguội lạnh.

"Ừ, nhưng mà bây giờ còn chuyện lớn của thái tử Trục Nguyệt, mấy ngày gần đây tối nào hắn cũng ho ra máu, tựa hồ bị thương, nhưng mà ngay cả Bích Thanh Thần Quân cũng không tìm ra hắn có bệnh gì, nghe nói bây giờ ngay cả hồn phách cũng không ổn, là Thiên Quân và Thiên Phi dùng tiên dược để kéo dài mạng sống cho hắn."

Từ Tô đứng dậy, đi đến bên bàn rót một chén trà nóng đưa cho ta, "Nguyên thần của Trục Nguyệt thái tử từ từ suy yếu, sợ là sẽ giống như Bạch Nhục thượng thần, có kết cục hình thần đều tan biến."

Ta nâng chén trà trong hai tay, lại không có lòng dạ nào uống trà, mà vội vã hỏi: "Là bị đả thương nguyên thần? Hay là trúng độc?" Sở học của ta có hạn, vắt hết óc cũng chỉ nghĩ ra hai nguyên do như vậy.

Từ Tô tiếp tục lắc đầu, "Ngay cả Bích Thanh Thần Quân cũng không tìm ra." Nàng dừng một chút lại nói: "Mỗi ngày thái tử phi đều lấy nước mắt rửa mặt..."

Thái tử Trục Nguyệt là con trai lớn của Thiên Quân, là tiên thai trời sinh, đáng tiếc tư chất bình bình, nếu luận về tu vi, nói là thượng tiên, đều hơi có chút miễn cưỡng. Chẳng qua hắn xử sự công chính, khiêm tốn có lễ với người khác, có thể mới lấy được lòng không ít người. Lần này nguyên thần bị hao tổn, tiên nhân tứ hải bất hoang đều hiến linh đan diệu dược của nhà mình, đáng tiếc cho dù là linh dược khởi tử hồi sinh, giữ hồn tụ phách, cũng không có chút tác dụng.

Trục Nguyệt thái tử như dầu hết đèn tắt, mặc dù được Thiên Quân có kéo dài mạng sống, cũng chống đỡ không nổi bao lâu nữa.

Toàn bộ lòng người trong thiên cung hoảng sợ, chỉ có Thủy Phán Cư là nơi yên tĩnh nhất. Sau khi ta thức dậy liền lập tức đến căn nhà tranh mà trước kia Từ Tô từng dẫn ta đến.

Lúc này sắc trời hơi tối, trước nhà tranh có rừng trúc, phía sau dựa vào một vách núi, sau khi đi vào tựa như không hề có tia sáng nào. Ở thiên cung lâu nay ta cũng biết mấy vị tiên nhân xưa nay thích dùng dạ minh châu chiếu sáng lên, mà ta không có vật ấy, ở trong phòng mò mẫm một hồi, muốn tìm ngọn đèn, nào ngờ ngọn đèn không tìm được, lại chạm phải một vật lạnh lẽo ở góc bàn học. Vật kia tựa hồ là tảng đá tròn tròn, đặt ở sau giá bút, vì ta cảm không chắc, kết quả tảng đá kia liền ‘cô lỗ lỗ’ rơi xuống, lăn tròn trên mặt đất, ta cúi đầu muốn tìm, cũng tìm không ra hòn đá đó rơi hướng nào.

Không biết được có phải bị kích động hay không, ta cũng không nhớ được vài pháp thuật, lúc này đứng ở trong nhà tranh suy nghĩ, làm thế nào cũng nhớ không nổi khẩu quyết, lại mò mẫm một lát trong bóng tối, ta phát hiện hai mắt của mình dần dần thích ứng với bóng tối, cũng có thể nhìn ra chút hình dáng .

Chỉ là khi nhìn lên, liền đột nhiên phát hoảng.

Có người đứng ở một góc trong căn nhà tranh.

"Thủy Dạng..."

Giọng nói này nghe có chút quen tai, ta suy nghĩ qua một lượt, liền đem thanh âm cùng chủ nhân đối chiếu với nhau, hẳn là Bích Thanh Thần Quân.

Ta nhìn Bích Thanh Thần Quân chậm rãi đi đến bên giường, lấy một ngọn đèn từ đầu tủ gần giường ra thấp sáng, hẳn cầm ngọn đèn trong tay chậm rãi đi tới, ngọn đèn mờ nhạt in lên gương mặt có chút trầm tư của hắn, khiến cho trong lòng ta bị trầm xuống, bởi vì đã không khống chế được mà hơi hơi phát run.

"Thủy Dạng, nghe nói nàng bị cảm lạnh." Hắn đặt ngọn đèn lên bàn gỗ, sau đó phát nhẹ tay một cái, bàn tay mở ra trước mặt ta, một viên đá hình tròn ở trong lòng bàn tay hắn, lóe ra ánh sáng lạnh lạnh.

"Nàng vừa mới cầm vật ấy, lòng ta sẽ có cảm ứng, liền lập tức đến." Bích Thanh Thần Quân đem viên đá kia đưa đến trước mặt ta, "Có nhớ được vật ấy?"

Ta chậm rãi lắc đầu.

Bích Thanh Thần Quân than nhẹ một tiếng, "Đây là vật đính ước lúc trước ta tặng cho nàng——Tỳ Trần châu."

Vật đính ước? Chẳng lẽ người trong lòng của Thủy Dạng thượng thần chẳng phải sư phụ, mà là Bích Thanh Thần Quân? Nghĩ đến hai bức họa trong phòng kia, ta mơ hồ cảm thấy có thể như vậy, đang lúc hoảng hốt, chỉ nghe Bích Thanh Thần Quân tiếp tục nói: "Thủy Dạng, những chuyện trước kia cuối cùng rồi nàng cũng sẽ nhớ lại, cuối cùng sẽ nhớ tới..."

Ta bị ánh mắt nhìn chăm chú của Bích Thanh Thần Quân làm cho tâm thần hoảng loạn, lui về phía sau hai bước, kết quả chạm vào bậc cửa suýt té ngã, may mắn được người ta đưa tay ra đỡ lấy.

Ta quay đầu nhìn lại, người tới đứng là sư phụ, chân mày của người sắc bén, sắc mặt âm trầm, thuận tay kéo ta ra phía sau, không chịu nói một câu nào, đưa tay chường một chường, chường phong sắc bén, nhà tranh nhỏ cứ như vậy mà bị sập đổ.

Nhà tranh sập, trong lúc bụi đất bay lên, nhưng Bích Thanh Thần Quân đứng ở chính giữa vùng đổ nát, không nhiễm một hạt bụi, trong tay còn ôm hai bức họa kia. Trong thời gian ngắn như vậy, hắn thể nhưng còn lấy được hai bức tranh kia?

Sư phụ xoay người hỏi ta, "Miêu Miêu, nhà tranh hủy, ta sẽ xây cho nàng một căn nhà khác tốt hơn được không?"

Những lời âu yếm trên thế gian này cho dù ngọt như mứt hoa quả, cũng không bằng một tiếng Miêu Miêu.

Ta nhẹ nhàng gật đầu, tay nắm chặt tay áo, mồ hôi chảy trong lòng bàn tay đã thấm ướt cổ tay áo.

Sư phụ lặng im đối diện với Bích Thanh Thần Quân, ta chỉ cảm thấy bên trong sinh ra một cỗ áp lực vô hình, khiến cho ta thở cũng có chút khó khăn, nhưng mà áp lực này cũng chỉ thoáng qua trong giây lát, đợi ta khôi phục lại, phát hiện Bích Thanh Thần Quân đã ôm hai cuốn tranh kia rời khỏi.

"Miêu Miêu, có từng buồn phiền về chuyện kiếp trước?"

Ta không biết mở miệng như thế nào, càng sợ bản thân vừa nói, liền mang theo tiếng khóc nức nở, chỉ có thể cắn chặt răng, lắc đầu, trên mặt lại cố gắng nở nụ cười.

Chắc chắn nụ cười này cực kỳ khó coi, sư phụ nhú nhú mày, đưa tay điểm vào mi tâm của ta, sau đó day day hai cái, "Sao mày đều nhăn thành như vậy?" Người nhìn chăm chăm ta nửa ngày, rồi lại ôm ta vào lòng, "Nếu là như nàng muốn tìm lại trí nhớ trước đây rồi mới thành thân, ta cũng có thể chờ."

Ta không hé răng, bàn tay sư phụ vỗ lưng ta cũng có chút cứng ngắc, ta có thể cảm nhận được .

Ta biết, đại khái người rất thất vọng.

Nếu như biết hồn phách của Thủy Dạng thượng thần còn trong tay yêu ma, mà ta bắt quả chỉ là người giả mạo, có phải người sẽ giận dữ, đánh ta hồn bay phách tán, trọn đời không được siêu sinh hay không?

Điều ta mong muốn cũng không nhiều lắm, bỗng nhiên cảm thấy, nếu được chết như vậy, cũng không có gì tốt bằng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Bởi vì bây giờ ta có thân phận thượng thần, sư phụ nói cho ta nghe một vài chuyện lớn trên thiên giới. Yêu ma chạy thoát kia vẫn chưa làm loạn thế gian, thiên binh thiên tướng, thổ địa tứ phương quét ba thước đất, cũng không thể đào ra hành tung của bọn chúng. Trục Nguyệt thái tử quả thật bị thương nguyên thần, nguy hiểm trong sớm tối, nhưng trước mắt điều khó giải quyết là, Thiên Quân cùng nhị hoàng tử tựa hồ cũng bị ảnh hưởng, bệnh trạng tương tự, lại tìm không ra nguyên do.

"Chẳng lẽ là trúng độc?" Ta đem những suy đoán lúc trước nói ra, sư phụ lắc đầu, thần nhiên nói: "Không phải trúng độc, như mà ngược lại ta nhớ tới một huyết chú của ma tộc."

Ta cảm thấy mê muội, chợt nghe sư phụ giải thích nói: "Nếu thai nhi trong bụng Cẩm Văn là huyết mạch thiên gia, huyết chú này liền có khả năng thực hiện."

Huyết chú là một môn thuật pháp bí hiểm của ma tộc, thai nhi đủ tháng, chào đời liền bỏ mạng, cơ thể mẹ hàm oan, oán khí không tiêu tan, dùng khóa hồn thuật giữ lại linh hồn thai nhi, giam cầm ở trong thi hài, lại dùng bí pháp, liền có thể thông qua huyết mạch chỉ dẫn, làm cho người có quan hệ huyết thống gần nhất, hồn phi phách tán trọn đời không được siêu sinh.

"Thái tử Trục Nguyệt kia thích mặc quần áo bạch y?"

Sư phụ trầm ngâm một lát, hơi gật đầu.

Chẳng lẽ nam nhân hẹn hò với Cẩm Văn, đúng là Trục Nguyệt thái tử!

"Cẩm Văn từng nói qua, sát hại nàng ấy chẳng phải yêu ma, chẳng lẽ là Trục Nguyệt thái tử? Ngày ấy Chu Liên thượng thần gả cháu gái, đa số tiên nhân thiên giới đều đến chúc mừng, Trục Nguyệt thái tử đương nhiên cũng đi..." Ta thì thảo tự nói, sư phụ cũng cau mày, sau một lát mới chậm rãi nói: "Vốn nghe thấy thái tử phi rất đố kỵ, cũng không ngờ thủ đoạn ngoan độc như thế."

Ta ngây ngẩn cả người.

Sư phụ thấy ta ngây người, liền tỉ mỉ giải thích cho ta nghe. "Lúc trước nàng bị Đông Hải thái tử phi kia đưa lên Nguyên Hoàng cung, là vì nàng ấy sợ tâm tư của Mặc Tương đặt ở trên người nàng, mà vị thiên cung này, có lẽ thừa dịp Chu Liên thượng thần gả con gái, triệt để diệt trừ tiểu tiên nga nho nhỏ là Cẩm Văn."

Ta có chút không tin, thần tiên không phải là người có lòng tư bi sao, sao lại làm ra chuyện ác độc như thế?

"Nói đến huyết chú kia, là hôm nay, ở cạnh ta, trong lúc lơ đãng, thái tử phi đã đề cập đến, nếu không phải nàng ấy biết Trục Nguyệt thái tử có cốt nhục, hơn nữa bị yêu ma mang đi, thì lấy lý do gì mà nhớ đến chuyện này?"

"Vậy sao nàng ấy không nói?"

"Có lẽ nàng ấy muốn mượn miệng của ta."

Hung thủ sát hại Cẩm Văn, dĩ nhiên là chính phi của Trục Nguyệt thái tử? Nghĩ đến dáng vẻ thâm trầm của Cẩm Văn trước khi chết, và thi hài xanh trắng của đứa trẻ mới sinh kia, trong lòng ta sinh ra một cỗ lệ khí, lại vén tay áo muốn đi tìm thái tử phi kia, để cho nàng ấy lấy mạng đền mạng.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, đã bị sư phụ ngăn lại, "Miêu Miêu, nàng đi đâu?"

"Bảo thù cho Cẩm Văn!"

Ta cho rằng sư phụ muốn khuyên bảo ta, không nghĩ tới người chỉ là cảm thấy bây giờ lòng người trên thiên cung đang hoảng sợ, chịu không nổi chuyện ta gây sức ép, đợi đến khi mọi chuyện chuyển biến tốt hơn, ta lấy thân phận thượng thần, muốn vạch trần một thái tử phi có tâm tư ác độc, cũng không phải là chuyện gì khó.

Ta gật đầu đồng ý.

Sư phụ đi rồi, ta nằm ở trên giường nhưng không ngủ được, ma xui quỷ khiến đi tới hậu hoa viên của Nguyên Hoàng cung, ta theo con đường tìm được cây hoa quế mai tàng Cẩm Văn, sau đó ngồi xuống dựa vào thân cây.

Cẩm Văn, thực xin lỗi.

Ta không thể cứu con của nàng về được. Bây giờ những yêu ma kia, còn dùng thi thể con của nàng ấy tiến hành huyết chú thuật, Cẩm Văn, thực xin lỗi. Đầu chôn vào thân cây, trong lòng cực kỳ khó chịu, đáng về sắp chết của Cẩm Văn và thi hài của đứa trẻ mới sinh luôn luân phiên xuất hiện trước mắt ta, hai tay ta ôm gương mặt, thấp giọng khóc nức nở, "Cẩm Văn, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Thứ nhất là áy náy đối với nàng ấy, thứ hai là ý niệm tham vọng trong lòng ta.

Ta nên làm gì bây giờ?

"Miêu Miêu!"

Nghe được tiếng gọi này, cả người ta run run một chút.

Sư phụ bước nhanh lại, ngồi xổm xuống bên cạnh ta, ánh trắng trong sáng nhưng lạnh lẽo cắt ngang qua đêm tối, ta nhìn thấy trường bào của người phủ xuống một vùng bùn, mà người hoàn toàn không biết. Sư phụ vẫn chưa hỏi ta điều gì, chỉ ôm vai ta, một lần rồi lại một lần nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Giọng nói kia một lần rồi lại một lần vang lên bên tai ta, khiến cho người ta sa vào trong đó, phân biệt không rõ hiện thực hay là cảnh trong mơ.

"Miêu Miêu, Cẩm Văn nhất định hi vọng nàng sống thật tốt, đợi đến khi bắt được đám yêu ma đó, giải trừ huyết chú, Cẩm Văn nàng ấy có thể ngủ yên."

Giọng ta chưa chút nói: "Vậy thái tử phi?"

"Nếu điều tra rõ chân tướng, nàng ấy nhất định sẽ nhận được trừng phạt đáng phải nhận."

Ta thì sao?

Ta không dám hỏi, chỉ có thể nắm chặt áo bào của người, những giọt lệ trong khóe mắt tuôn ra, sợ bị người hắt thấy, ta đem mặt cọ vào vai của người một chút, liền lén lút lau khô nước mắt kia. Ánh trắng sáng trong trên đỉnh đầu, từng ngọn cây cộng cỏ trong Nguyên Hoàng cung đều như bị che phủ một tầng sa mỏng, ánh trắng này như làn nước nhẹ nhàng, càng soi sáng những suy nghĩ vẫn đục trong lòng ta.

Phía trước ta, là cảnh hoa đào mà ngày sư phụ thu ta làm đồ đệ đã tiện tay hái xuống, bởi vì đất đai của thiên giới rất tốt, lúc này nó đã lớn thành một gốc cây nhỏ, chỗ cao nhất trên cành, còn nở ra mấy đóa hoa màu hồng nhạt.

Ta từng như nó, mặc dù không thu hút ánh nhìn, nhưng lại thuần khiết đơn giản.

Hồn phách của Thủy Dạng thượng thần còn đang chịu khổ, mà ta lại giả mạo thân phận của nàng ấy.

"Miêu Miêu..."

Sư phụ tinh tế nhẹ nhàng hôn lên cổ ta, nơi nụ hôn rơi xuống giống như nóng hổi lên, thân mình ta hơi hơi phát run, sau đó biến thành một cây lúa nước.

Sư phụ bắt đầu đi lác đác, ta hít mất một nụ cười, lúc trước là vô tình, mà lần này, là ta cố ý. Ta cúi đầu nhìn xuống bản thân mình, bất quá chỉ là một cây mạ non, nhìn trái nhìn phải cũng không có chỗ nào đặc biệt, vì sao bị nhận lầm làm Thủy Dạng thượng thần chuyển thế đây?

Một hồ tinh được tạo thành từ linh khí của trời đất, một cây lúa nước bình thường trong ruộng, nếu không phải lúc trước được Mặc Tương cứu, ta đã sớm chết héo, hóa thành hạt bụi trong trời đất rồi.

"Sư... Viêm Hoàng, ta cảm thấy ta không phải là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế." Ta run run hai phiến lá cây dài nhỏ trước mặt, "Thượng thần làm sao có thể giống ta như vậy?"

"Ngốc." Sư phụ bắt đầu đi nhìn ta, "Lúa nước bình thường làm sao có thể xinh đẹp như vậy." Người dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phiến lá của ta, "Ngay cả ta cũng cảm thấy tự ti."

Sư phụ, người là chim, ta là lúa, có thể so sánh sao?

"Chàng là con chim đẹp nhất trên đời." Ta đột nhiên lên tiếng, trong đầu một mảnh mơ hồ, thật giống như quay trở về những ngày tháng ban đầu, ta chỉ là đồ đệ của người, mà không phải là thượng thần chuyển thế gì hết, ta vất hết óc muốn nói gì đó để lấy lòng người, làm cho người mở miệng cười.

"Ừ, Miêu Miêu là cây lúa đẹp nhất trên đời."

Trong lòng ta đột nhiên sinh ra một chút dừng khí, "Viêm Hoàng, nếu như ta không phải là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, chàng còn thích ta không?"

Sư phụ đưa tay nắm lấy một phiến lá của ta, "Đồ ngốc."

Người không có trả lời, ta lại cảm thấy bản thân đã biết đáp án.

...

Ta buồn bực, tự mình trở về Thủy Phán Cư. Sư phụ muốn đưa ta về, ta tìm cớ từ chối người, đợi đến khi đi xa xa, ta vụng trộm quay đầu thoáng nhìn lại, phát hiện người vẫn đứng ở tại chỗ, hồng y như máu, mặc dù trong bóng đêm mênh mông kia, cũng không thể giấu được nửa phần ánh sáng rực rỡ.

Trở lại Thủy Phán Cư, ta chui vào trong bùn đất.

Chôn ở trong đất, ta mới cảm thấy bản thân có dừng khí chặt đứt ý niệm tham vọng và tâm ma. Nếu như tiếp tục giấu diếm chân tướng, ta sợ ta sẽ nhập ma đạo.

Chôn trong đất nửa canh giờ, ta trở lại phòng, cầm bút viết một phong thư.

Khi tay cầm bút lông, không khỏi nhớ tới thời gian sư phụ dạy ta viết chữ, không lo không nghĩ không giận dữ không oán hận, chỉ có một nụ cười nhàn nhạt bên khóe miệng của người, khiến cho ta nhớ mãi không quên.

Sư phụ, ta không dám chính miệng nói cho người, ta chỉ có thể viết ra sự thật. Ta không thể, cũng không dám thể thân Thủy Dạng thượng thần đứng ở bên cạnh người.

Chưa viết chữ nào, thì mắt ta đã chất chứa đầy lệ, từ khóe mắt chảy xuống gò má, rơi lên trang giấy, vốn định đổi một trang khác, cũng không biết có phải là do ta tình thông pháp thuật hệ thủy, nên nước mắt nhiều hơn so với người khác, lúc này nước mắt giống chuỗi ngọc bị đứt rơi xuống không ngừng, liên tiếp làm ướt nhiều tờ giấy.

Ta luôn luôn cảm thấy khóc nhẽ thật không có chí khí, trước kia Cẩm Văn khóc lóc trước mặt ta, ta còn ngằm cười nhạo nàng ấy, không nghĩ tới khi yêu sâu nặng, quả thật sẽ khóc rất nhiều. Ta lấy mu bàn tay lau dòng lệ, lại run run rẩy rẩy viết mấy chữ.

Đợi đến khi viết xong thư, ta sẽ lên lút rồi khỏi thiên giới, tìm đến nơi không người để trốn. Trong thư viết chỗ của Thủy Dạng thượng thần, bọn họ vốn cũng phải tìm yêu ma này, hiện tại biết ở nơi nào, khẳng định sẽ lập tức cùng nhau đi cứu Thủy Dạng thượng thần!

"Sư phụ, sau khi tìm được yêu ma phá huyết chú, có thể giúp đỡ vạch trần bộ mặt thật của thái tử phi không? Nếu như không thể, chờ ta tu luyện đại thành, lại đến lấy tánh mạng của nàng ấy."

Đầu óc ta mơ mơ màng màng, sau khi lời mở đầu chẳng phù hợp gì thì từ ngữ viết ra rất nhiều, một lát là thật thà, một chốc là nhận sai, một lát lại viết đến những chuyện từ trước đến giờ, một hồi lại nghĩ tới số sách mà người hủy trong lầu sách. Chỉ là đến cuối cùng, ta cũng không dám viết lại lời nói chất chứa trong lòng của mình.

"Sư phụ, Miêu Miêu thích người."

Không có tấm áo khoác ngoài mỹ lệ của Thủy Dạng thượng thần kia, chỉ có Miêu Miêu một cây lúa mạ màu xanh nhạt trong ruộng lúa ở thành Vân Trạch, nàng ấy đã dùng hết toàn lực để thích một người.

Thư viết xong đã là canh năm, ta mở cửa sổ ra, bên ngoài cửa sổ, bóng đêm đã dần lui khuất, sương mù sáng sớm dày đặc bao phủ toàn bộ Thủy Phán Cư, khiến cho tầm mắt của ta có chút mờ hồ, xa xa có bóng người đang quét dọn đình viện, không biết là Thanh Y hay là Tử Tô. Ta không khỏi giật giật khóe miệng, thân tiên chân chính, nhưng không thích dùng tiên pháp, lại làm cho bản thân giống với người phàm.

Sau khi ta đi nhân gian, cũng thu được một ít tu vi làm một người bình thường.

Ta đặt lá thư kia ngay ngắn dưới giá bút, sau đó thu xếp mấy vật dụng cá nhân cho vào trong túi càn khôn, lúc đi đến đình viện phát hiện người quét rác là Thanh Y, vốn định nói mấy câu với nàng ấy, cũng không ngờ nàng cũng không nhìn ta, chỉ là yên lặng quét dọn, điều này ngược lại giảm bớt cho ta không ít chuyện, chẳng qua khó tránh khỏi suy nghĩ, Thanh Y là do Thủy Dạng thượng thần dạy dỗ lãnh đạm như thế, Thủy Dạng thượng thần kia, rốt cuộc nàng ấy còn lạnh lùng hơn bao nhiêu nữa đây?

...

Bây giờ ta có thân phận thượng thần, đi thẳng đến Thiên môn cũng không có ai dám gặng hỏi. Sau khi thuận lợi rời khỏi, ta còn có chút suy tư hao tổn tâm trí, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đi đến thành trấn lần trước để ăn bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Ta theo trí nhớ tìm được thành trấn kia, ngay dưới một gốc cây ngoài thành ta thu hết thần quang, hóa thành một cô nương bình thường.

Sau khi vào thành, theo con đường lát đá đi tới đi lui mấy vòng, rốt cục tìm đến tiệm bánh bao kia. Bởi vì trong người không có phân tiền nào, ta thờ dài, ngồi một góc bên cạnh tiệm bánh bao, dùng đá viết bốn chữ to trên đất—— ‘đoán mạng xem tướng’.

Ở thiên cung đọc rất nhiều sách, sau này cũng thành công độ qua thiên kiếp lớn nhỏ, có tu vi thượng tiên. Mấy cuốn sách đoán mạng xem tướng linh tinh cũng từng đọc qua vài lần, bói toán cho người phàm, có lẽ nắm chắc được sáu bảy phần. Ta đã làm người thường, đương nhiên tìm một nghề để sinh sống, lúc trước ở trên đụn mây suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy lần này ra tay, cũng có thể kiếm được mấy đồng tiền, mua hai cái bánh bao.

Chỉ tiếc không như mong muốn, ta ngồi một ngày, cũng không có người tới tìm ta để xem tướng. Tiệm bánh bao bên cạnh người đến người đi, đến lúc chạng vạng, tiểu ca bán bánh bao kia liền thu dọn quán, nướng từ của hắn mang thức ăn đến cho hắn, sau khi hai người sắp xếp mọi thứ xong, liền cùng nhau đẩy xe theo con đường lát đá đi về phía trước, trong ánh chiều tà, bóng dáng hai người chồng lên nhau, càng lúc càng xa.

Kỳ thực ta biết, ta chẳng phải tham luyện cái bánh bao kia.

Mà là trong lòng ta nếu không mong muốn cái gì đó, thì sẽ rất khó chịu. Lần này ngồi trên đá phiến ở thế gian, ngửa đầu nhìn bầu trời, đột nhiên liền cảm thấy sự phụ thật giống như là áng mây trên bầu trời, khoảng cách giữa người với ta càng lúc càng xa.

Buổi tối, ta tìm một ngôi miếu đồ nát mà ở tạm, ngày thứ hai lại đi đến chỗ bên cạnh tiệm bán bánh bao đó bày quán đoán tướng số. Lại nói ta vẫn chưa từng trải qua cuộc sống ở nhân gian, không hiểu được hoạt động như vậy có phù hợp quy luật hay không.

Sáng sớm hai bên đường có rất nhiều tiểu thương bày hàng, bọn họ không ngừng kêu gọi chào hàng, ta quan sát xung quanh một lượt, cũng học dáng vẻ của bọn họ, đưa tay ngăn cản một nữ tử đi ngang qua.

"Cô nương, có muốn xem mệnh không?"

Nàng kia dùng cây quạt che nửa gương mặt, trên tay cầm một chiếc khăn tay, nàng ấy dùng khăn tay phất tay ta ra, ngữ khí cực kỳ không tốt, "Đi đi..."

Nàng ấy quay đầu nhìn ta, sau khi sừng sốt một chút, liền trong thời gian ngắn ngủi, biểu hiện chán ghét trên mặt nàng ấy biến thành nhiệt tình, ta cảm thấy có hi vọng, liền đứng dậy.

"Cô nương sắc mặt của cô hồng nhuận..." Chưa đợi ta nói xong, nàng ấy liên tục ve vẩy chiếc khăn tay nói: "Tiểu cô nương thực biết đoán mạng?"

Tuy rằng chỉ có nắm chắc bảy phần, nhưng ta vẫn gật đầu.

"Đoán mạng làm gì?"

"Kiếm tiền." Ta thành thật trả lời.

"Tỷ tỷ có biện pháp kiếm tiền nhanh hơn, có muốn làm không?"

Ta do dự một chút, tiểu ca bán bánh bao bên cạnh ho khan một tiếng.

Trên người nữ tử trước mặt này mang một luồng khí phong trần, khiến cho ta có chút không thích. Bản thân ta có thể làm gì tự ta biết rõ, dù sao là thần tiên không ăn không uống cũng sẽ không thể đói chết, tuy rằng ta muốn kiếm tiền, lại cũng chỉ là vì tiền mua hai cái bánh bao, không nhất định phải đi theo nàng ấy. Nghĩ đến đây, ta lắc lắc đầu, lại trở về ngồi trên phiến đá.

Nữ tử vung khăn, lắc eo bỏ đi.

Mùi hương son phấn xông lên làm ta đầu vầng mắt hoa, đợi đến khi tỉnh táo lại, ta lại chìa tay, liền ngăn cản một người nam nhân.

"Công tử, có muốn xem mạng không? Không chính xác không thu tiền, nói đúng, cũng chỉ thu tiền bằng hai cái bánh bao." Ta sợ hắn đi, liền nói hết câu một lượt, tiểu ca bán bánh bao bên cạnh thể nhưng sừng sốt một chút, cười ha ha nói: "Vây cũng thật tiện lợi."

Người trước mặt xoay lại, hắn ăn mặc giống như thư sinh, quần áo màu xanh, trong tay còn nắm một cuốn tranh.

Thuật đoán mạng mà ta học được là xem tướng mạo, hỏi ngày sinh tháng đẻ còn có thể đoán ra kiếp trước kiếp này, đương nhiên, đây chỉ giới hạn cho người phàm, hơn nữa phần lớn cũng không chính xác lắm.

Thư sinh tao nhã kia, ta hỏi kỹ lưỡng, hắn cũng đều trả lời hết. Ta bấm ngón tay suy xét tỉ mỉ, kết quả lần tính toán này, thiếu chút nữa ta đã khóc.

Nếu như ta đoán không nhầm, thư sinh áo xanh trước mặt này, là tiểu mục đồng ba trăm năm trước.

"Cô nương, cô làm sao vậy?"

Hắn xoay người xuống, che ánh mặt trời trước mặt ta.

Đối với ta, tiểu mục đồng giống như một người thân nhất, không nghĩ tới sau ba trăm năm, ta còn có thể gặp lại hắn, trong lúc ta đau khổ nhất.

"Cô nương, làm sao cô khóc?" Giọng nói của hắn có chút hoảng loạn, ta vội vã dùng tay áo lau nước mắt, "Công tử lần này là muốn vào kinh đi thi?"

"Đúng vậy." Hắn gật đầu, ta hít vào một hơi, "Công tử nhất định có thể đỗ Cao Trung, còn có thể làm phò mã đương triều kia."

Tiểu mục đồng không nói gì, hắn chớp mắt rồi nở nụ cười, mua hai cái bánh bao đang nóng hôi hổi ở tiệm bánh bao bên cạnh, sau đó đưa tới trước mặt ta.

"Đói bụng chứ!" Hắn nói.

Thời gian như chảy ngược, giống như trở về ba trăm năm trước, tiểu mục đồng ngồi ở trên bờ ruộng trước mặt ta, khoe môi lay động, hắn thổi nhạc khúc uyển chuyển du dương cho ta nghe, hắn đọc 《Tam Tự Kinh》vừa mới học trộm cho ta nghe, hắn nói với ta hương bánh bao trên trán bay hơn mười dặm...

Ta nhất thời kiềm chế không được, bỏ nhào vào trong lòng hắn.

"Tiểu mục đồng, tiểu mục đồng..." Ta một lần rồi lại một lần nỉ non.

Ngay trong lúc này, ta nghe được một tiếng sấm nổ vang trên trời.

"Miêu Miêu, nàng đang làm gì!"

Ta quay đầu, liền nhìn thấy sư phụ đứng ở dưới tàng cây xa xa, nét mặt uất giận nhìn ta. Ta cảm thấy là ta hoa mắt, nơi này là thế gian, sư phụ làm sao có thể xuất hiện, chẳng lẽ là bởi vì ta quá thương nhớ sao? Ta nhớ tiểu mục đồng ba trăm năm, rốt cục hiện tại lại nhìn thấy hắn, nếu ta lại nhớ sư phụ ba trăm năm, người sẽ ở cạnh ta, tùy ý cho ta ôm thắt lưng người sao?

Ba trăm năm, ba trăm năm, sư phụ đã cứu Thủy Dạng thượng thần ra, cũng thành thân cùng nàng ấy rồi...

"Cô nương, cô nương..." Khuôn mặt tiểu mục đồng đỏ ửng, mặc dù hắn đang đẩy ta, nhưng vẫn chưa dùng sức, ta liền dùng khí lực giữ chặt hắn lại, "Tiểu mục đồng, tiểu mục đồng, ta tìm ngươi ba trăm năm."

Mọi người xung quanh bàn tán ào ào, ta nghe được có người nói ta ngốc nghếch, mà ta cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, nước mắt càng không ngừng rơi xuống, không biết là vì vui sướng gặp được tiểu mục đồng, hay vì nỗi nhớ ả chứa trong trái tim kia...

Ta khóc thút thít một hồi lâu, mới từ trong lòng của tiểu mục đồng ngẩng đầu lên, dưới gốc cây đối diện, sư phụ mặc hồng y vẫn đứng ở nơi đó như cũ, sắc mặt đen giống như đáy nồi.

Ta dụi dụi mắt, cảm thấy hình như là sự thật, lúc này mới có chút hoảng hốt, ta vội kéo tay áo của tiểu mục đồng, "Ngươi xem, dưới gốc cây kia có người mặc hồng y hay không."

Tiểu mục đồng nhìn theo hướng tay ta chỉ, lắc đầu, "Không có."

Tiểu ca bán bao kia cũng thờ dài, "Một cô nương xinh đẹp như vậy, làm thế nào mà đầu óc có vấn đề thế!"

Trong lòng ta run lên, thì thào lắm bầm: "Thì ra là tâm ma."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Chắc là tiểu mục đồng thấy ta đáng thương, muốn đưa ta về nhà.

Ta chỉ có thể nhờ hắn đưa ta về ngôi miếu đồ nát mà ta ngủ lại đêm qua, có lẽ do duyên phận ba trăm năm trước, hắn rất quan tâm ta, thật nghiêm túc căn dặn hỏi ta, muốn đến quán trọ ngủ hay không.

Ta nhìn chăm chú ngoài phòng, lắc lắc đầu.

Khi tưởng niệm biến thành chấp niệm, sẽ phát hiện sự phụ như bóng với hình theo mình, lúc này người đứng ở trước cửa của căn miếu đồ nát, bởi vì ngược ánh sáng, ta nhìn không rõ về mặt của người, chỉ là cảm thấy thân thể của người tựa như rất căng thẳng, hai tay nắm chặt thành nắm tay. Nói đến cùng, mặc dù ta yêu người, lại e sợ người, lần này người đứng ngay trước cửa như vậy, còn có đáng về nỗi giận đùng đùng, tuy rằng chỉ là trong tưởng tượng của ta, ta cũng không dám trực tiếp chạy băng qua như vậy.

Tiểu mục đồng đi một bước rồi lại quay đầu nhìn ba lần, ta nhìn hẳn đi tới cửa, sau đó ‘vèo’ một cái xuyên qua thân thể sự phụ, cũng không có gì khác thường, ta thờ dài, ngồi xếp bằng trên cỏ khô.

Lúc này là giữa trưa, ánh mặt trời chói rực nhô lên cao, ta dựa vào một tượng đá ở bên cạnh, nhìn sự phụ ở ngoài cửa. Bóng người hồng y kia chói mắt như vậy, đứng dưới ánh mặt trời như thế, quần áo màu đỏ lay động theo gió, thật sự là tươi đẹp vô cùng. Ta chậm rãi đi về hướng bóng người đó, đứng ở trước mặt người.

Muốn đưa tay sờ một chút, lại sợ thiếp xúc như vậy, ảo giác liền sẽ biến mất. Đang lúc do dự, ảo giác kia vươn tay ra kéo lấy ta, ta phát giác tay mình bị người kiềm chặt, nhất thời hoảng sợ vô cùng, hay là đây không phải là ảo giác, mà là yêu ma sử dụng quỷ kế?

"Yêu nghiệt phương nào, dám giả thân giả quỷ ở trước mặt bản tiên!" Ta hét lớn một tiếng, sau đó nâng chân khí, tỏa ra thần quang chói sáng xung quanh, khiến cho ta thật tràn đầy dũng khí.

"Yêu nghiệt?" Bóng người ‘hừ’ lạnh một tiếng, "Miêu Miêu, lá gan của nàng rất lớn."

Yêu nghiệt này rất giao hoạt, thế nhưng còn bắt chúc giọng nói của sự phụ. Ta bắn ra mũi tên bằng nước, kết quả hẳn đưa tay bắn lại, ngọn lửa nhỏ như ánh sao từ đầu ngón tay của hẳn tràn ra, mũi tên bằng nước kia của ta biến mất trong nháy mắt, ngay cả chút dấu vết cũng chẳng thấy.

Nguy rồi, lại là yêu quái khó giải quyết!

Ngọn lửa kia bắt diệt, lập tức đánh úp về phía ta, một tay ta bị hẳn giữ chặt không thể lui về phía sau, chỉ có thể xoay người tránh thoát, nào ngờ ngọn lửa kia biến thành một cộng lông chim, là đà rơi xuống ở trên mặt ta.

"Sự... Sự phụ!"

Dù ta có trí nhớ tề đến đâu, cũng nhận ra lông chim phượng hoàng.

"Sự phụ..."

Nếu là yêu ma ta còn dám đánh lại, mà lần này thật sự thấy sự phụ, chân cảnh của ta nhất thời như nhũn ra tâm ý hoảng loạn, "Nên làm cái gì bây giờ? Sự phụ là bất ta trở về trừng phạt tội ta giả mạo thượng thân sao?"

Ta cúi đầu đứng yên ở nơi đó, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hồi lâu cũng chưa thấy người mở miệng, ta vụng trộm giương mắt, vừa đúng lúc chạm đến ánh mắt của sự phụ, ánh mắt của người vốn thâm thúy giống như bầu trời trên đỉnh đầu, mà lúc này, lại có màu đỏ, màu đỏ kia tựa như điểm chu sa ở trong mắt, hoặc như hồng mai trong gió tuyết lạnh thấu xương làm cho người ta nhìn thấy ghê người, đôi mày nhọn kia hơi nhăn lại nói cho ta biết, bây giờ sự phụ đang rất tức giận.

"Sự phụ, người làm sao vậy?"

Ta ‘đông’ một cái quỷ xuống ở trước mặt người, nức nở nói: "Ta không phải cố ý giả làm Thủy Dạng thượng thân chuyển thế, lúc đi Tuyết Sơn ta mới biết được mà thôi, thật đó."

Ta dập đầu ‘bình bình’, "Sự phụ, ta không có lừa người. Lần trước ở trong đầm nước nơi Linh Sơn, ta nhìn thấy, hồn phách của Thủy Dạng thượng thân bị giam kín ở trong bình Tử Sa, sự phụ, ta không có lòng muốn giả mạo nàng ấy, người tha thứ cho ta. Nếu muốn trừng phạt ta giả mạo thượng thân, ta..."

Ta đưa tay lau dòng lệ, sau đó nói như đinh đóng cột: "Ta cũng cam nguyện bị phạt."

Ta bỗng nhiên sống ba trăm năm, bỗng nhiên thành thần tiên, bỗng nhiên vượt qua thiên kiếp thượng tiên, còn bị nhận làm là thượng thần, bỗng nhiên được nhiều sủng ái như vậy...

Thật ra những thứ đó cũng không thuộc về ta. Cho dù bị thu lại toàn bộ, ta cũng cam tâm tình nguyện.

"Sự phụ, người đừng ghét bỏ ta." Ta thì thảo nói nhỏ, sự phụ xỏm xuống, nhẹ nhàng sờ đầu ta, động tác của người rất nhẹ, ta không rõ rốt cuộc là người có ý gì, chỉ có thể cứng cổ quỷ ở nơi đó, tim đập như nổi trống.

"Miêu Miêu, nàng có biết vì sao mỗi lần ta đi Linh Sơn đều trở về tay không?" Giọng nói của sự phụ rất bình tĩnh, người nâng ta dậy sau đó ta ôm vào lòng, tìm ta kinh hoàng đập loạn lên, lại cảm thấy vui sướng lạ lùng không thể tả.

"Thiên địa Hiên Viên kính, nhìn thấy khắp nơi trên trời đất, hiện lên lòng người. Ở chân núi Linh Sơn, liền sẽ bắt tri bất giác bị ảo mộng ảnh hưởng, càng lên cao đi, ảnh hưởng càng sâu, đến cuối cùng, phân biệt không rõ đâu là hiện thực nữa, tâm ma là do nó tạo ra." Sự phụ đưa tay vuốt tóc mai của ta, "Miêu Miêu, những gì nàng thấy, không nhất định là sự thật."

Ý của sư phụ là tắm gương kia gạt ta?

Ta còn chưa phục hồi tinh thần, chợt nghe sư phụ tiếp tục nói: "Lúc trước ta để cho nàng chịu nhiều thua thiệt, chưa từng thấu hiểu hết nội tâm của nàng, mới dẫn đến nàng giận dữ rồi khỏi thiên cung gặp phải mấy yêu ma kia, vốn định đối xử với nàng thật tốt để bù lại, nhưng mà ta còn chưa làm được, là lỗi của ta."

Mây của Sư phụ nhũn chặt lại, giọng nói cũng mang theo chút run rẩy, hai tay của người ôm chặt ta, "Áo giáp của thiên địa Hiên Viên kính xuất phát từ nội tâm của con người, Miêu Miêu, ta không biết thân phận thượng thần này có áp lực lớn như vậy đối với nàng. Kỳ thực ta có thể chờ nàng từ từ tỉnh lại, cũng không nên sớm đem thân phận của nàng nói cho thiên hạ biết như vậy. Đây là lỗi của ta."

Thân thể của ta cứng lại, không biết vì sao, trong tiềm thức, ta luôn cảm thấy hình ảnh hiện ra trong gương là thật.

"Nhưng ta cảm thấy là thật." Ta nhỏ giọng kiên trì.

"Khờ quá, ta cũng có nói đó là tâm ma trong lòng nàng suy nghĩ mà tạo ra, nàng đương nhiên sẽ cảm thấy đó là sự thật." Sư phụ mỉm cười, nhẹ nhàng véo má ta một cái.

Ta bị người ôm thân mình nóng lên, cuối cùng cắn răng đẩy người ra rồi ngồi xuống bên cạnh, "Sư phụ, người thế nào lại hạ phạm?"

"Nàng chạy trốn." Giọng nói của sư phụ nặng nề, thật ra có vài phần cực kỳ giận dữ. Có lẽ là bầu không khí bây giờ tốt hơn một chút chút, người phụng phịu khiến trách: "Ai bảo nàng để lại lá thư rồi bỏ trốn mất?"

Người tiện tay lấy lá thư ra, sau đó mở ra trước mặt ta, "Bản thì không nói, còn có vài chữ viết sai."

"Ài ya? Phải không?" Ta duỗi đầu ra nhìn, người thuận thế thu tay, người lại cắt thư vào trong tay áo, "Thật là ngốc."

Mặt dù ta bắt mắt người thường thường mắng ta ngốc, lại cũng không dám lỡ mắng, chỉ có thể nói sang chuyện khác, quan tâm một chút thể cục trước mắt. "Vậy tìm được ba yêu ma cầm đầu kia chưa? Trục Nguyệt thái tử khỏe không?"

"Ta tìm được nàng rồi." Sư phụ thần nhiên nói.

"A, bây giờ là thời khắc mấu chốt..."

"Bây giờ tất cả tiên nhân đều được phái đi tìm kiếm, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức." Sư phụ nhìn bầu trời bên ngoài, đôi mày sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng nói không nên lời, "Tử hải bất hoang, hoặc sống hoặc chết, có liên quan gì đến ta đâu."

"Nếu như yêu ma hoành hành, sinh linh đồ thần, vậy nên làm gì bây giờ?" Ta sốt ruột nói.

"Với năng lực của ta, có thể cho nàng một nơi thanh tịnh." Sư phụ lộ ra vẻ mặt bảo ta đừng lo lắng, ta lại không biết trả lời như thế nào.

"Sư phụ, thần tiên nên có chuyện thần tiên nên làm." Sau một lát, ta nghiêm túc nói.

Sư phụ sùng sốt một lát, bỗng nhiên cười ha ha, "Đương nhiên là trêu chọc nàng chút thôi, ngày hôm qua khi ta đi ngang qua kinh thành nghe được một lời kịch mới, đề cử dành nữ tử, thuận tiện lấy ra thử một lần. Hiệu quả không được tốt lắm..." Người mở tay ra, không biết từ chỗ nào lấy ra một chiếc quạt trắng, tùy tay quạt hai cái, làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ta hết biết nói gì nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 544

Sư phụ nói bây giờ thần phật đều được điều động tìm kiếm mấy yêu ma kia, thiếu một mình người cũng không sao, đã đến thế gian, thì cùng ta đi dạo.

Hiện tại đối đầu với kẻ địch mạnh, người lại có tâm trạng nhàn rồi, nhưng thực ra ta có chút lo lắng. Ta đem lo âu của ta nói cho người nghe, lòng mi

người khề chớp, không xem ra gì mà nói: "Chỉ là một yêu ma, không đáng nhắc đến."

"Vậy Trục Nguyệt thái tử bọn họ?"

"Mệnh do trời định, gieo gió ắt gặt bão." Sau một lúc trầm ngâm thì sư phụ nói thế.

"Vây..." Ta còn muốn nói nữa, lại bị sư phụ dùng cây quạt vỗ nhẹ lên đầu một cái, "Nàng nhìn những thứ xung quanh xem, có cái nào hợp ý không?"

Ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy con điều kia, là cái đặc biệt cao nhất trên giá, rõ ràng dán thành hình dạng của vua các loài chim—— hình dạng phượng hoàng, ta nhìn thì rất thích, nhưng cũng biết trên người mình không có ngân lượng, chỉ có thể tha thiết mong chờ mà nhìn sư phụ.

"Ta muốn cái kia." Ta chỉ vào con điều màu đỏ kia nói.

Sư phụ hơi hơi nâng mí mắt, mặt không biểu cảm gì mà chỉ nói ra hai chữ, "Thực xấu."

Ta nhớ tới lúc trước trên tiên đảo của Chu Liên thượng thần, người hóa thành bản thể bay lượn trên không trung, lúc đó bầu trời lấp lánh giống như có ánh sáng của những hạt cát vàng, màu vàng chói mắt cùng với màu đỏ lộng lẫy, khiến cho ánh mây rắng chiều ngũ sắc nơi chân trời cũng ảm đạm phai màu, mà con điều trên thế gian này, mặc dù bay lên trời cao, cũng sẽ không được một phần vạn phong thái của người.

Người bán điều là một lão bá và một tiểu cô nương, có lẽ là hai ông cháu, sư phụ thu lại thần quang hóa thành một người thường, dung mạo cũng có chút thay đổi, mặc dù không chói mắt như lúc trên trời, nhưng trên đường đi cũng khiến cho ta nhặt không ít khăn tay. Lần này mặc dù người không thích con điều xấu xí kia, lại vẫn là đi tới trước sạp, mua về cho ta.

Ta nhìn thấy cô nương bán điều ngẩn ngơ nhìn chăm chăm sư phụ, trong lòng có chút khó chịu vô cùng, sau khi ta nhận được con điều kia thì nói: "Chúng ta đi tìm một nơi riêng tư ít người đi."

Sư phụ mím môi, "Nơi ít người? Nàng muốn làm gì vậy Miêu Miêu?" Tuy rằng lời này nghe qua không có vấn đề gì, nhưng nhìn thấy biểu hiện trên tức kia của sư phụ, ta tựa hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, bị người cẩn thận, nghiêm túc nhìn chăm chăm như vậy, mặc dù cho đến cùng vẫn chưa nghĩ ra có gì không đúng, nhưng ta vẫn đỏ mặt.

"Đi thôi!" Sư phụ dặt tay ta.

"Đi đâu?" Ta theo bản năng hỏi.

"Nơi không có người."

Ta: "..."

Thiên giới rung chuyển cũng chưa khiến cho nhân gian có sự hoảng loạn gì, trong hai năm gần đây mưa thuận gió hoà, dân chúng an cư lạc nghiệp, từ đầu đường đi đến cuối hẻm, đều nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh, một đường đi thẳng ra khỏi cửa thành, cũng không ít những đứa nhỏ thả điều, lại đi thêm một đoạn nữa, cũng có không ít người đi đường, tụ tụ bầy bầy ngâm thơ làm câu đối, giống như đang vẽ ra cửa đi chơi tiết thanh minh.

"Với cách đi bộ như vậy, khi đến nơi ít người thì cũng phí không ít công sức."

Ta thấy sư phụ vẫn còn giễu cợt ta, liền cúi đầu không quan tâm người.

"Miêu Miêu, nơi này bất quá chỉ là một cái trấn nhỏ, ngày hôm qua lúc ta tới tìm nàng, nghĩ đến nàng rất thích tụ tập náo nhiệt, cho nên đi kinh thành một chuyến, nàng muốn đến nơi đó tham quan một chuyến hay không?"

Ta chưa bao giờ đi kinh thành, nhưng trong mấy thoại bản trên tiên giới, ngược lại có biết đến hoàng đế nhân gian, lần này nghe sư phụ nói như vậy, ta liền có hưng phấn, muốn có chút kiến thức về hoàng đế và đám phi tần nơi hậu cung của hắn...

Ta vừa gạt đầu một cái, liền phát hiện sư phụ vẫy tay, ngay sau đó đám mây lành của người đã treo ở trước mặt chúng ta, sư phụ trực tiếp ôm ta lên đụn mây, ta sợ tới mức cả người run lên: "Bị bọn họ nhìn thấy thì làm sao bây giờ, sẽ hù chết người!"

"Yên tâm, bọn họ không nhìn thấy."

"Vậy hai người đang sống sờ sờ trong nháy mắt lại biến mất không thấy tăm hơi..." Ta rét lạnh một chút, "Vừa rồi còn có nhiều người đang nhìn chúng ta."

"Đúng vậy, bên kia có mấy thư sinh đang ngâm thơ làm câu đối, không phải đều nhìn đang nàng đó sao." Sư phụ mỉm cười, đưa tay phất một cái, đụn mây bay về phía trước.

"Ài? Không phải là đang nhìn người sao?" Ta sững sờ trả lời. "Nhưng chúng ta đột nhiên mất tích, sẽ dọa người ta đó!"

"Dọa thì dọa cũng không có gì, ai bảo bọn họ nhìn lung tung." Về mặt sư phụ không vui, ta không dám nhiều lời, liền chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho mấy người phạm kia đừng quá kinh sợ đến nỗi buổi tối trở về bị ác mộng.

Lại nói, tính tình của sư phụ thật đúng là xấu xa.

Ta cùng với sư phụ đến kinh thành, bởi vì ta đề nghị, đụn mây của chúng ta trực tiếp dừng ở trên không của hoàng thành, ta lại vòng quanh hoàng thành hai vòng, cuối cùng dừng lại trong ngự hoa viên muôn hoa sắc thắm.

Đế vương nhân gian đang ngắm hoa, ta tinh tế đánh giá đáng về của hắn, khó tránh khỏi có chút thất vọng. Chỉ thấy đầu hắn bạc trắng, dáng người mập mạp, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn, do có nếp nhăn, nên ta chẳng nhìn rõ đôi mắt của hắn, hơi hơi nhíu lại, liền chỉ còn lại một khe hẹp.

Nhưng mà những cô nương bên cạnh hắn, đáng về rất là kiều mị, hoặc thanh lệ đáng yêu, hoặc quyến rũ động lòng người, mỗi người mỗi vẻ. Mặc dù kém hơn nhiều so với tiên nữ ở tiên giới chúng ta, nhưng ở bên cạnh đế vương nhân gian này, dùng một câu nói để hình dung, chính là hoa lại cắm bãi phân trâu.

Ta cảm thấy tiếc cho các nàng ấy.

"Hoàng đế nhân gian thế nhưng có đáng về như vậy..." Ta liên tục lắc đầu nói.

"Nàng cảm thấy hắn là nên có đáng về gì?" Sư phụ quay đầu lại nhìn ta, người híp mắt nhìn chằm chằm mặt ta, "Nàng cảm thấy là đáng về gì?"

"Phong lưu tiêu sái, diện mạo hiên ngang, cao ngất giống như tùng bách..." Ta đem những từ đã học đều nói ra hết, còn chưa nói xong, liền nhìn thấy sư phụ liếc ta một cái, "Nàng đang nói ta sao?"

Ta cười nhạt một tiếng liên tục gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy, trong sách nói đế vương nhân gian bất phàm, ta đương nhiên liền nghĩ tới đáng về của sư phụ."

"Miêu Miêu..." Sư phụ đột nhiên nghiêm túc nhìn ta.

Ta không biết mình đã nói sai cái gì, nét mặt ngạc nhiên.

"Hôm nay tổng cộng nàng gọi ta bao nhiêu lần sư phụ, hả?" Một tiếng 'hả' cuối cùng kia của người vút lên, khiến da đầu ta tê rần. "Ta đã nói qua, bảo nàng đừng gọi ta là sư phụ nữa đúng không?"

Ta thừa dạ gật đầu.

"Vậy nàng biết sai rồi sao?"

"Vâng."

"Sai thì nên bị phạt. Nhưng mà phạt thế nào thì ta còn chưa nghĩ ra, tạm để đó tính sau." Sư phụ nhàn nhạt nói.

Ta cũng không muốn gọi chàng là sư phụ, ta cũng muốn gọi chàng là Viêm Hoàng, thậm chí...

Ta còn muốn gọi chàng là phu quân.

Thế nhưng ta thật sự cảm thấy những chuyện hiện trong kính kia là sự thật. Lần đầu gặp yêu ma kia là ở trấn nhỏ bên bờ sông, hắn dùng linh hồn đốt đèn, ta từng đọc qua một quyển sách Dịch Sự Lục (*ghi chép những chuyện lạ*) trong thư phòng ở Nguyên Hoàng cung, mục đích dùng linh hồn đốt đèn này cũng là để dưỡng hồn, bình Tử Sa trong tay yêu ma kia rõ ràng có chứa đựng hồ phách, nếu như quả thật là Thủy Dạng thượng thần, hắn muốn luyện hồn phách Thủy Dạng thượng thần sao? Nuôi làm tiểu quỷ cho mình?

Nghĩ đến đây, ta không rét mà run.

"Đế vương nhân gian, cũng tránh không khỏi sinh lão bệnh tử." Sư phụ bỗng nhiên lên tiếng, mà bởi vì ta không yên lòng, chỉ tùy tiện lên tiếng lấy lệ.

Sư phụ cũng không nói chuyện nữa, chúng ta lặng lẽ ngồi ở trên đụn mây, người phía dưới là quý nhân quyền lực nhất ở thế gian này, ở trong đáy mắt của chúng ta, thế nhưng cũng nhỏ bé giống như hạt bụi. Ta bắt quả chỉ là một cây lúa nước, rốt cuộc có tài đức gì, có thể biến hóa nhanh chóng, trở thành thần linh cao cao tại thượng trên chín tầng trời?

Trừ phi, đây là một sai lầm.

Sư phụ vì quá mức mong nhớ Thủy Dạng thượng thần, cho nên mới an ủi khuyên giải ta sao? Hoặc là, người đang an ủi chính bản thân người? Ta tâm sự trùng trùng, trong đầu nhìn không được mà suy nghĩ miên man, mấy lời sư phụ nói với ta, ta đều không quan tâm, cuối cùng người gặm nhẹ một tiếng bên tai ta.

"Miêu Miêu, nàng đang nghĩ cái gì?" Ánh mắt người sáng quắc nhìn chằm chằm ta, "Hay là còn đang suy nghĩ đến thư sinh áo xanh kia?"

Sư phụ nhắc tới tiểu mục đồng, ta liền đến hưng phấn. "Người biết không, ta bấm tay tính toán, thế nhưng phát hiện kiếp trước của hắn là tiểu mục đồng ở thành Vân Trạch kia, lúc trước hắn thổi sáo cho ta nghe, dạy ta đọc sách, người không biết là ta nhớ hắn bao nhiêu đâu."

Mặt của sư phụ xanh lại.

"Khi đó nàng bất quá chỉ là một cây lúa, hẳn tự mình thổi sáo cho nàng nghe, dạy nàng đọc sách?" Người 'hừ' một tiếng, sâu trong con ngươi lộ ra ánh sáng lạnh lạnh.

"Tuy rằng không phải làm vậy với mình ta, nhưng mà..." Ta còn muốn nói tiếp, sư phụ vươn ngón tay điểm nhẹ lên môi ta, sau đó người cúi người xuống dưới, mắt ta thấy mặt người càng ngày càng gần, tâm ý hoảng loạn đang muốn nhắm hai mắt lại, chợt nghe phía dưới có vài tiếng kinh hô.

"Thục Hoa nương nương rơi xuống nước !"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Phía dưới chạy loạn lên, đế vương trung niên kia làm như không vui, thế nhưng bãi giá rồi đi. Một đám oanh oanh yến yến bên cạnh cũng đi theo, duy chỉ có mấy cung nữ ở nơi đó cứu người.

Chẳng qua các nàng ôm cột cũng không có để tâm gì, ngoại trừ tiểu cung nữ kia đứng ở bên ao nhìn mà khóc lóc, những người còn lại đều có vẻ dậm dậm, nhìn thấy vậy ta rất căm tức, liền bấm tay niệm thần chú thi pháp, làm cho nước sâu trong ao hạ dần. Những người xung quanh trợn mắt há hốc mồm, Thục Hoa nương nương đạp nước trong ao thì tự mình đứng lên, toàn thân nàng ta ướt đẫm, chậm rãi trèo lên bờ, tuy rằng bước chân lao đảo lại đứng thẳng lưng, tiểu cung nữ lúc trước khóc thút thít thì đưa tay giúp đỡ nàng ta, lại bị nàng ta lấy tay phất ra, sắc mặt của nàng ta tái nhợt, trên môi không có một tia huyết sắc, làn tóc bị nước trong ao thấm ướt, còn kết thành từng lọn từng lọn ẩm ướt, giọt nước từ trên mặt, trên người nàng ta nhỏ giọt xuống, bước trên con đường lát ngọc thạch uốn lượn mềm mại giống như con giun mà bỏ đi.

"Thê tử của hoàng đế thâm như vậy?" Ta nghi hoặc nói.

"Là phi tử thất sủng mà thôi." Sư phụ thần nhiên nói.

"Vì sao lại thê lương như vậy?"

"Có nhân mới có quả, nàng đi hỏi Tư Mệnh tinh quân là được." Sắc mặt sư phụ không tốt, không muốn thảo luận vấn đề này với ta, phất phất tay, ngăn cản ta hỏi nữa.

Đạo một vòng trong hoàng thành, ta cảm thấy thật là nhàm chán, còn không cẩn thận thấy một ít chuyện không sạch sẽ của nhân gian, ta không muốn ở đây nữa liền van xin sư phụ đi dạo nơi khác, lại không biết ta lạm dụng pháp thuật, thiếu chút nữa gây nên đại họa.

Chạng vạng hôm đó, trên không hoàng thành oán khí tận trời, sư phụ người bấm ngón tay tính toán, liền biết lý do là vì ta, Thục Hoa nương nương bị chỉ là yêu nghiệt, bị hoàng đế hạ chỉ thiêu chết ở trong tầm cung.

Oán khí kia hướng thẳng lên tận trời, bởi vì thiên mệnh của hoàng đế đã định, được thần che chở, sẽ không bị yêu ma quỷ quái xâm nhập, đây là oán khí của Thục Hoa nương nương không tan, dẫn tới trời cao oán giận.

Mưa to suốt cả đêm hôm đó.

Ta đã làm ra chuyện sai đương nhiên muốn tận lực bù lại, lúc tìm được oan hồn của Thục Hoa nương nương ở trong hoàng cung, nàng ta đang ngồi trên căn phòng bị đốt cháy, thay đổi hoàn toàn, dùng nửa cây lược gỗ chải mái tóc dài. Nàng ta vừa chải đầu vừa cất tiếng ca, tiếng ca kia đứt quãng, làm cho lòng người nguội lạnh.

Sư phụ nói bây giờ nàng ta thành lệ quỷ, cảm xúc kích động, chúng ta không thể tiếp cận quá gần, bằng không tiên khí trên người sẽ làm cho nàng ta phát cuồng.

Ta hỏi người, "Không thể thu tiên khí lại rồi đi qua đó sao?"

"Nàng là lệ quỷ, mặc dù thu tiên khí lại, cũng sẽ bị nàng ta cảm ứng được." Sư phụ giải thích.

Ta nhìn quỷ hồn của Thục Hoa nương nương, khó chịu vô cùng, liền tự trách bản thân lại tự ý làm chủ.

"Nếu như hôm nay nàng không cứu nàng ta, nàng ta cũng sẽ chết đuối ở trong nước." Sư phụ nói.

"Nhưng mà..."

"Ta nên làm như thế nào để giúp nàng ta?" Ta lên tiếng hỏi, đúng lúc này, ngoài phòng thổi lên một trận gió lớn, một bóng đen nhảy nhanh qua, đúng là

hướng tới quỹ hồn của Thực Hoa nương nương.

"Yêu khí!" Trong tay sư phụ tỏa ra ánh lửa, lập tức bắn về phía kia luồng khí đen kia, làn khí đen kia vẫn không ngừng lại, bao lấy quỹ hồn của Thực Hoa nương nương liền nhảy lên trời cao.

Sư phụ đang vùn vụt lên, đuổi theo.

Yêu quái bị bao phủ trong chân hỏa của sư phụ mà còn có thể toàn thân rút lui, ta kinh hãi, kinh ngạc ra tiếng.

Kết quả chính vì một tiếng hét kinh hãi này, dẫn tới luồng khí đen kia đột nhiên tăng vọt, sau đó nhưng lại lướt qua sư phụ công kích về phía ta, trong bóng đen có một bàn tay to vươn ra, đúng là muốn bóp cổ ta.

Ta nhanh chóng lui ra sau hai bước, tạo nên một bức màn nước trước mặt, bàn tay kia chỉ dừng lại đôi chút, liền xuyên qua tấm chắn tấn công về phía ta.

"Đi!"

Lúc chỉ mình treo chuông, sư phụ gầm lên một tiếng, chiếc quạt giấy người cầm trong tay lúc trước hóa thành một mũi tên lông vũ, bắn xuyên qua làn sương đen, khi làn sương đen kia tản đi, lại nhẹ nhàng lùi ra ngoài ba thước, sau khi rơi xuống đất, ta liền thấy rõ dáng vẻ yêu ma.

"Vốn định bắt oan hồn kia thấp đèn, không ngờ lại gặp được người." Yêu ma cười lạnh một tiếng, hất lấy bình Tử Sa ra, tay nhẹ nhàng vuốt ve, tay hất bị thương, máu nhỏ trên bình Tử Sa, khiến cho bình Tử Sa lay động.

"A La, nàng được cứu rồi." Biểu hiện của yêu ma rất u ám, nhưng mà khóe miệng cũng là hơi hơi gọi lên, như là đang cười, hán không coi ai ra gì đem bình Tử Sa áp lên má, "A La, nàng được cứu rồi."

Lúc này sư phụ đã hạ xuống trước ta, người chắn ta ở phía sau người, giọng nói lạnh lẽo, "Ma quân Âm Ly?"

Trên gương mặt yêu ma kia lộ ra một nụ cười châm chọc, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Thượng thần Viêm Hoàng? Chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi." Hán cúi đầu hạ tầm mắt, lại nhẹ nhàng mà vuốt ve bình Tử Sa, "Không sánh bằng một phần vạn của A La."

Ta đứng ở phía sau sư phụ mà hai chân như nhũn ra, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, "Thiên địa Hiền Viên kính nói với ta, hồn phách Thủy Dạng thượng thần ở trong bình Tử Sa kia, là A La mà yêu ma đó gọi."

Đó là sự thật, đó nhất định là sự thật...

Yêu ma Âm Ly kia đem bình Tử Sa kia đặt kế bờ môi, "A La, nhìn thấy bằng hữu cũ mà lại không chịu chào hỏi một tiếng chứ?"

Bình Tử Sa không nhúc nhích tí nào. Ta đứng ở phía sau sư phụ, nhìn thấy tay người nắm chặt, hơn nữa hơi có chút run run.

Trong bức thư khi ta rời khỏi thiên cung cũng đã nói rõ ràng về hồn phách của Thủy Dạng thượng thần, bây giờ sư phụ, người, có lẽ đã tin rồi chứ? Nếu như là thật, sư phụ có phải sẽ không bao giờ để ý đến ta nữa? Trong lòng ta hoảng loạn, vài lần nâng tay muốn nắm chặt vạt áo của sư phụ, đầu ngón tay còn chưa chạm vào liền vội vàng dừng lại, cuối cùng vẫn rút trở về lên lút lau đi dòng lệ nơi khóe mắt. Ta hít sâu, cố nâng cao tinh thần, nếu như khi đánh nhau với yêu ma kia, ta nhất định phải cố gắng tận lực cứu hồn phách của Thủy Dạng thượng thần ra.

"A La, nghe nói nàng có mối quan hệ với thần tiên hồng y có vẻ ngoài tao nhã trước mặt này cũng không tệ, như thế nào lại không chịu chào hỏi?" Âm Ly dùng ngón tay búng bình Tử Sa, phát ra tiếng vang thanh thúy. Bởi vì ta ở phía sau sư phụ nên không nhìn thấy vẻ mặt của người, nhưng cũng phát hiện toàn bộ thân thể người cứng ngắc như là cây cung bị kéo căng.

"A La..." Yêu ma Âm Ly than nhẹ một tiếng, hán mạnh ngừng đầu, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng vàng, sau đó nâng tay chỉ, lớn tiếng quát: "Vật người chiếm giữ, đến lúc này còn chưa trả lại!"

Trong lòng ta run lên, chẳng lẽ hán đang nói với ta?

Đúng lúc này, mấy đoạn dây xích sắt từ bốn phương tám hướng vung ra, bao vây chúng ta lại, ta ngưng tụ bắn ra thủy kiếm về hướng dây xích sắt ở phía sau, lúc không chống đỡ nổi nữa thì quay đầu nhìn thoáng qua sư phụ, chiếc quạt giấy trong tay của sư phụ biến thành trường kiếm, người đầy từng sợi dây xích sắc trước mặt bắn ra sau hết, đưa tay nắm lấy cổ tay ta, sau đó nâng ta bay lên trời cao, chỉ còn lại tiếng dây xích sắt vỡ tan, phát ra tiếng vang 'bang bang'.

Mục tiêu của Âm Ly là ta, hán nhiều lần ra tay tấn công về phía ta, đều bị sư phụ ngăn cản. Ta phát hiện tu vi của Âm Ly rất cao, với pháp thuật áp đảo dư đội này, nếu như chỉ có một mình ta đối mặt, chỉ sợ ngay lập tức sẽ bị thua thảm hại. Mà sư phụ cao hơn một chút, chỉ là người không thể đánh bại hán trong nhất thời được, hơn nữa ta phát hiện, sư phụ có chút không yên lòng.

Có lẽ ta đã hiểu rõ vài phần, chỉ cảm thấy trong lòng hơi hơi đau đớn.

"Miêu Miêu, tránh ra!"

Ta vội ngừng đầu, liền nhìn thấy một đoạn xiềng xích màu đen đánh thẳng vào phía ta, thì ra vừa rồi yêu ma kia đã dùng kế giương đông kích tây, dùng thuật phân thân vừa quần lấy, đầu với sư phụ, cố ý bị sư phụ đánh thương, sau đó lợi dụng khe hở tới lấy tánh mạng của ta.

Ta chỉ còn kịp ngưng tụ một bức màn nước để che chắn, xích sắt kia xuyên qua bức màn nước, đầu nhọn tiến sát chóp mũi của ta. Xích sắt bất động ?

Sư phụ không kịp chạy tới, chỉ có thể một tay nắm lấy dây xích sắt, ta vội vã nghiêng người tránh ra, dư quang khóe mắt nhìn thấy tay của sư phụ nắm dây xích sắt chảy máu, nhìn thấy dòng máu chảy trên dây xích sắt màu đen mà đau lòng.

"Viêm Hoàng, ta thừa nhận ngươi lợi hại hơn ta, nhưng hôm nay ta liều chết cũng muốn bắt nàng ta!" Ánh mắt Âm Ly lạnh lùng, khiến ta cảm thấy bản thân bị một con rắn độc nhìn thẳng vào, lạnh cả người. Mà quanh thân hắn càng phát ra khí âm hàn, lại có ngọn lửa màu xanh tỏa ra từ đầu hắn, đó là lửa lân tinh!

Sư phụ cũng lợi hại vô cùng, tỏa ra chân hỏa bản thân, ánh lửa bùng bùng quanh thân người, sau thân người lại càng có ảo giác phượng hoàng tắm lửa.

Âm Ly 'hừ' lạnh một tiếng, tay phải nâng lên ngón tay phát ra ánh sáng màu xanh dữ dội.

"Âm Ly, dừng!" Đúng lúc này, trong bình Tử Sa truyền ra tiếng thét kinh hãi.

Khi âm thanh này vang lên, tay của Âm Ly dừng lại giữa không trung, vẻ mặt biến ảo bất định, mà sư phụ của ta, vẫn còn sững sờ tại chỗ.

Người thì thầm nói: "Thủy Dạng.."

Ngón tay của ta bấm chặt vào lòng bàn tay, nước mắt rơi như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

"Nếu lại không tìm được thân thể thích hợp, A La sẽ hồn bay phách tán!" Ngón trỏ của Âm Ly vuốt ve cái bình, sắc mặt dịu dàng. Sau một lát hắn ngừng đầu lên, chỉ vào ta nói, "Thân thể của nàng ta chính là nơi chứa hoàn mỹ nhất."

"A La, nếu không có máu thịt trong tim của nàng, nàng ta làm sao có thể tu luyện thành thần, thân thể kia vốn là của nàng." Sau khi nói xong, hắn quay đầu nhìn sư phụ của ta, "Lúc đó A La đem máu trong tim mình nhập vào một gốc lúa nên cạnh, mặc dù thân thể bị chúng ta hủy diệt, nàng ấy vẫn có thể trùng sinh như cũ, lại không biết gốc lúa kia thể nhưng có linh thức bản thân, hút hết nửa tu vi và máu trong tim của nàng ấy, mới khiến cho hồn phách của A La bất ổn, ta dùng linh hồn đốt đèn bảo vệ hồn phách nàng ấy, nhưng cùng lắm cũng chỉ kéo dài một thời gian mà thôi. Ngươi muốn nhìn thấy A La hồn bay phách tán?" Sắc mặt của Âm Ly dữ tợn, hắn nhìn chằm chằm sư phụ cao giọng nói: "Ngươi còn muốn cản trở ta? Muốn tận mắt nhìn Thủy Dạng thượng thần hồn bay phách tán?"

Sắc mặt sư phụ tái nhợt, bước chân có chút lảo đảo.

Âm Ly 'hừ' lạnh một tiếng quay đầu nhìn ta, hắn lớn tiếng quát mắng, "Ba trăm năm trước ngươi đã sớm chết héo rồi, có được nhiều cơ duyên như vậy, nếu không phải A La cản trở, lần trước ta đã có thể bắt được ngươi, chẳng lẽ ngươi không có chút áy náy?"

"A La, bọn thần tiên này ai ai cũng âm hiểm vô sỉ, vì sao nàng còn muốn bảo vệ bọn họ như vậy?" Âm Ly dùng hai tay nâng bình Tử Sa, "A La, nàng thấy rõ rồi đó, tất cả đều là tiểu nhân bỉ ổi."

"Âm Ly..." Giọng nói của Thủy Dạng thượng thần rất nhẹ, sau khi nàng ấy gọi một tiếng Âm Ly thì cũng không nói gì nữa, một lúc lâu, mới lại truyền ra một tiếng thờ dài.

Ta cắn chặt môi dưới.

Lúc này sư phụ cũng không nhìn ta, người lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn bình Tử Sa trong tay yêu ma. Người chưa động, ta nghĩ, giờ phút này trong lòng người nhất định là sóng lớn tràn bờ, chấn động dữ dội.

Đó là nữ tử mà người yêu thương, người nhận nhầm người, mà bây giờ nếu tìm không được thân thể thích hợp, nàng ấy sẽ hồn phi phách tán, triệt để biến mất ở trên thế giới này.

Mà ta, chỉ là đồ đệ của người.

Ta thẳng lưng, từ phía sau sư phụ bước ra. Chỉ trong thời gian nháy mắt này, ta nhớ tới Thục Hoa nương nương đứng lên từ trong ao kia, trên người nàng ấy ướt đầm, chật vật như vậy, lại vẫn cứ thẳng người, kiêu ngạo đi về phía trước, chẳng sợ người khác lạnh lùng châm biếm ở phía sau, cho dù nàng ấy biết đế vương kia không quan tâm chết sống của nàng ấy, cho dù trong nội tâm của nàng ấy tuyệt vọng như vậy...

"Nếu cơ thể của ta cho Thủy Dạng thượng thần, ta sẽ chết sao?" Ta tận lực khiến cho bản thân mình bình tĩnh, nhưng mà khi giọng nói phát ra, vẫn mang theo âm rung như trước.

Yêu ma Âm Ly nhìn chăm chăm ta, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn xuyên qua ta. Tu vi của hắn cao hơn ta, lần này bị nhìn như vậy ta cảm thấy có một áp lực rất lớn, như đè nặng lên xương cốt của ta, muốn ép cong ta. Ta cắn chặt răng đứng thẳng lưng, chỉ cảm thấy xương cốt đều phát ra tiếng vang 'canh cách', đúng lúc này, sư phụ đưa tay khoát lên vai ta, áp lực rồi đột nhiên tan biến, trong lòng ta hơi ấm áp, quay đầu lại, lại phát hiện người nghiêng gương mặt đi, thật giống như không dám nhìn ta.

Ta yên lặng quay đầu lại, yêu ma Âm Ly còn chưa trả lời, ta tiếp tục hỏi: "Nếu như nàng ấy tiến vào cơ thể của ta, có phải ta sẽ biến thành cô hồn dã quỷ phiêu đảng khắp nơi hay không? Hay là giống như người thường có thể luân hồi chuyển thế, quên những chuyện trước kia?"

Âm Ly lộ ra một nụ cười quỷ dị, "Người sẽ không chết." Hắn dừng một chút, "Về phần là cô hồn dã quỷ hay là luân hồi chuyển thế, vậy phải xem tạo hóa của người." Sau khi nói xong, hắn cười "sần cạp" hai tiếng, "Người muốn biến làm cô hồn dã quỷ hay là luân hồi chuyển thế?"

Trong lòng ta sớm đã có đáp án. Nếu biến thành cô hồn dã quỷ, sẽ luôn luôn nhớ được, mà nếu luân hồi, uống xong nước sông Vong Xuyên, liền có thể quên đi tất cả.

Ta cùng lắm chỉ là một gốc lúa mạ, ta không có chí lớn, ta sợ đau sợ chết. Lúc trước ở đáy biển sợ bị Cửu Anh cắn ăn, ta liền có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích chung giả dạng làm một cây táo biển uốn éo theo làn nước, mà bây giờ, ta còn có dũng khí gì mà nhớ lại tất cả?

"Muốn cơ thể của ta cũng có thể, nhưng mà người phải thả đứa con của Cẩm Văn, còn có hồn phách của Thục Hoa nương nương mới này nữa!" Trước lúc buông bỏ sinh mệnh, ta vẫn còn vài việc phải làm.

"Hồn phách phạm nhân kia ta có thể thả đi, về phần đứa trẻ mới sinh kia..." Âm Ly cười lạnh một tiếng.

"Các người có bản lĩnh liền đường đường chính chính thì đánh nhau với thần tiên ở thiên cung, dùng hồn phách một đứa trẻ con để hạ chú, chuyện ác độc như vậy cũng làm được sao." Ta cố lấy dũng khí nói.

"Ác độc?" Âm Ly kia cười ha ha, "Chẳng qua chúng ta chỉ muốn giúp cá chép tình kia báo thù mà thôi, cái thai của nàng ta bị người khác đuổi giết, mổ bụng lấy đứa nhỏ chưa đủ tháng tuổi ra, oán khí trên người cùng huyết mạch tiên gia trợ giúp ta cứu người thân của ta ra, tuy ta là yêu ma, nhưng cũng biết tri ân báo đáp. Ta đưa cả nhà già trẻ bọn họ cùng nhau quy thiên, có gì là sai?"

Ta nhất thời nghẹn lời, thế nhưng không biết phản bác như thế nào. Sau một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói, "Cẩm Văn là bị thái tử phi làm hại, thái tử và Thiên Quân bọn họ..."

"Phạm tội trên thiên cung, người cho là bọn họ không biết chút gì sao?"

"Trẻ con là vô tội!"

"Đúng vậy, là vô tội! Nhưng mà nó đã chết ở trong bụng mẹ rồi! Một nhà đoàn tụ, người cũng biết đây cũng là nguyện vọng của đứa trẻ mới sinh kia!" Sau khi Âm Ly nói xong thì cười ha ha, đưa tay bắt lấy ta!

Ta nhắm mắt chờ chết.

Nhưng mà ta vẫn chưa bị hắn bắt, chỉ nghe hét lớn một tiếng, "Viêm Hoàng Thần Quân, người hiểu rõ mọi chuyện rồi chứ?"

Đôi mắt ta bỗng nhiên mở ra, một màu đỏ tươi che ở phía trước ta, màu đỏ chói mắt kia giống như là ánh mặt trời chiếu vào nội tâm ta, khiến lòng ta nảy sinh hi vọng vô hạn.

Ta cũng hiểu được tri ân báo đáp, đương nhiên không muốn Thủy Dạng thượng thần hồn phi phách tán.

Chỉ là nếu như sư phụ vẫn nhớ đến ta, mặc dù hồn phách suốt đời phiêu bạc, hoặc là luôn luôn bị nhốt trong bình Từ Sa, ta cũng quyết sẽ không uống nước sông Vong Xuyên kia.

Bóng lưng sư phụ run nhẹ trong gió, ta nghe được giọng nói có chút trúc trắc của người: "Di hồn đoạt xá (*dời hồn đạt xác*) vô cùng nguy hiểm, cần phải định liệu cẩn thận trước."

Ta tựa hồ nghe thấy một tiếng vang vụn vỡ, thật giống như bọt nước trong hồ bị đứa trẻ búng bình của nhà ai đó dùng cò đuôi chó đâm vào cho vỡ ra, phát ra một tiếng 'bùm'.

Giống như trong nháy mắt, ta hiểu được rất nhiều chuyện. Hạnh phúc từ trước đến bây giờ giống như ảo ảnh trong mơ, đã là mộng, thì cuối cùng cũng có lúc thức dậy.

Giờ phút này, ta đột nhiên rất muốn một tay đẩy người ra, đã là như thế này, vì sao còn phải đứng trước ta làm gì?

Ta vươn tay ra nhưng vẫn từ từ buông xuống, không hiểu có phải mấy ngày nay khóc nhiều lắm hay không, mà lúc này ngược lại không có giọt nước mắt nào, ngày trước đầu óc đơn giản gặp chuyện thì trống rỗng chẳng nghĩ được gì, bây giờ lại có thể suy nghĩ rõ ràng đến mức đáng sợ, ta nghe được

giọng nói của mình không có chút gọn sóng, như làn nước sâu nơi đáy giếng cổ xưa, lạnh lẽo trong suốt, lúc này lòng ta cũng giống như vậy.

"Ta vốn chỉ là một hạt lúa không lo không nghĩ ở ngoài thành Vân Trạch, ân oán tình cừu của các người đều không có liên quan gì đến ta. Được máu từ tim và nửa tu vi của Thủy Dạng thượng thần đều không phải điều ta muốn, có người đã từng nói với ta có ân thì phải biết báo đáp, cảm ơn Thủy Dạng thượng thần đã cho ta sinh mệnh hơn ba trăm năm, cảm ơn sư phụ luôn chăm sóc ta từ trước đến nay."

Lúc này sư phụ đã xoay người lại nhìn ta, ta liền quỳ xuống làm một đại lễ với người.

Sau khi ta đứng dậy thì thẳng mắt mà đi đến trước yêu ma, "Xin cho ta thời gian ba ngày, ta muốn từ biệt với bạn cũ, nếu như người sợ ta chạy trốn, cũng có thể hạ chú ở trên người ta."

Yêu ma kia sừng sốt một lát, trên mặt lộ ra nụ cười, "A La, cây lúa này thế nhưng lại rất giống nàng, chẳng lẽ là bị máu trong tim của nàng ảnh hưởng?"

Hắn nói xong thì đưa một ngón tay ra, ta chỉ cảm thấy một luồng khí đen tiến vào khoảng giữa hai chân mày của ta, giống như một tảng đá rơi vào trong nước. "Ba ngày sau, Tâm Ma thạch sẽ mang người tới gặp ta."

Sau khi nói xong, hắn cấp tốc lui về phía sau, ta tựa hồ nghe thấy Thủy Dạng thượng thần nói một tiếng 'thực xin lỗi', nhưng mà những thứ đó, cũng không còn quan trọng nữa.

Ta muốn từ biệt bạn cũ, đó là những người chỉ xem ta là Miêu Miêu, Từ Tô, Hồ Phi, Tiểu Bạch còn có Mặc Tương. Nghĩ đến bọn họ, ta nở một nụ cười, à đúng rồi, còn có tiểu mục đồng vừa mới tìm được nữa.

Ta vẫy gọi một đám mây lạnh, đang muốn rời đi, đã thấy sư phụ ngăn cản ở trước mặt. Ta nhìn người không chớp mắt, người cũng yên lặng nhìn ta, trong ánh mắt giống như có muôn trùng sóng gió, trong đó ẩn chứa tình cảm u tư, ta đoán không ra. Vì thế ta nở nụ cười nhạt, "Sư phụ, người thật đẹp."

Đây là câu nói cuối cùng mà ta nói với người.

"Miêu Miêu..." Người gọi theo ta từ phía sau, mà đụn mây của ta chỉ hơi hơi chậm lại, sau đó không hề dừng lại chút nào nữa.

Vấn đề ta từng hỏi qua vô số lần, cuối cùng bây giờ đã biết được đáp án.

Ta từng có một cuộc tình.

Ta từng yêu thương một người.

Chẳng qua, cuộc tình kia, người kia, khiến cho ta không dám làm người nữa, không dám chạm vào tình ái nữa. Nếu có kiếp sau, ta muốn làm một hạt lúa bình thường, cùng bọn tỷ muội ra sinh, và cùng vàng úa đi...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 570

Tiểu mục đồng đang ngồi thuyền đi kinh thành. Hắn đứng ở đầu thuyền, tay cầm một quyển sách, đầu hơi hơi nghiêng, cổ tay nhẹ nhàng lay động, khắp người từ trên xuống dưới đều tỏ ra phong độ của người đọc sách thánh hiền. Cả cuộc đời hắn muốn làm một người đọc sách, bây giờ đã làm được rồi. Ta vui mừng thay cho hắn. Ta lặng lẽ dừng lại gần bên hắn, đứng ở đầu thuyền cùng hắn, nghe được giọng hắn nhẹ nhàng ngâm nga, thật giống như năm đó ta nghe hắn kể chuyện xưa.

Ta đứng hồi lâu, thẳng đến khi thuyền phụ tiếp đón hắn vào trong khoang thuyền dừng bữa. Sau khi tiểu mục đồng đi vào, ta cũng đi theo sau, lần trước ở chỗ Chu Liên thượng thần bày ra rất nhiều linh quả, ta lấy ra một quả từ túi càn khôn, bóp một giọt nước vào trong thức ăn của hắn, chỉ một giọt này, liền có thể cho hắn thêm hai mươi năm tuổi thọ, hơn nữa không sợ độc vật ở nhân gian. Kiếp này ta với hắn cùng lắm chỉ gặp lại một lần, không cần hiện thân gặp mặt, sau khi ta đứng hồi lâu, liền đi thẳng về thiên cung.

Lần này lại bước vào Thủy Phán Cư, tâm trạng khác nhau rất lớn, từ xa đã nhìn thấy Từ Tô đang phơi cái gì đó, sau khi ta đi qua, nàng quay đầu, hưng phấn mà vẫy tay về phía ta, "Miêu Miêu, hôm qua ta làm mất táo, chờ ta đi lấy cho người ném thử nha."

Từ Tô không nói gì đến việc ta để lại thư rồi bỏ đi, mà là xoay người vào phòng mang một bình nứt nhỏ ra. Miệng bình đã bị Tiểu Bạch quấn thành một vòng, đúng là đang ngủ trên miệng bình.

"Hôm qua Tiểu Bạch đã ăn tiên dược mà ta lấy từ chỗ Bích Thanh Thần Quân, kết quả liền ngủ, nói không chừng khi thức dậy tu vi sẽ tăng tiến nhiều, nghe nói trước kia cũng là hắc giao long uy phong lẫm lẫm, làm sao có thể biến thành một đứa trẻ khờ như vậy đây?" Từ Tô sờ sờ đầu Tiểu Bạch, kéo

nó từ trên bình xuống, trực tiếp ôm vào trong tay áo.

"Hôm qua khi lấy táo đỏ, các nàng ấy đều cười ta, thành tiên rồi mà còn tham ăn, ta lại không thể khai ra người, không muốn bỗng dưng lại mang cho người danh tiếng này." Đưa bình qua cho ta, ánh mắt cong cong ẩn chứa ý cười.

Ta nhận lấy cái bình trực tiếp dùng ngón tay lấy một quả táo bỏ vào trong miệng, hương vị kia ngọt thuần, sau khi ta ăn xong, trực tiếp đưa ngón tay vào miệng, mút nước đường còn dính.

Từ Tô chế cười ta đã là thượng thân cao quý, còn liếm ngón tay, ta híp mắt cười, cũng không phủ nhận. Ba ngày sau, cơ thể này sẽ đổi thành Thủy Dạng thượng thân chân chính, ta có nên nói cho nàng ấy sự thật hay không?

"Miêu Miêu, Viêm Hoàng Thần Quân thế nào lại không trở về cùng người? Người không nên nghĩ ngợi lung tung nha, lúc đó Thần Quân nhìn thấy lá thư, chắc chắn, thiếu chút nữa là phát điên rồi. À, đúng rồi, nghe nói Trục Nguyệt thái tử đã bình phục, cũng có người phát hiện tung tích yêu ma, chờ trừ diệt bọn họ rồi, người cũng nên thành thân với Thần Quân..." Từ Tô vừa sắp xếp thảo dược trong sàng phơi thuốc vừa nói, "Thượng Thần thành thân, chỉ sợ là hôn lễ long trọng nhất trên trời dưới đất."

Ta không biết nên trả lời như thế nào, đành phải cười chua chát, "Ha ha."

"Từ Tô..." Ta đưa tay kéo tay áo của nàng ấy một cái, nàng ấy quay đầu trừng ta, "Dám lau tay vào tay áo của ta sao!"

Nghe nàng ấy nói như vậy, ta vội vã lau qua lau lại hai cái vào tay áo của nàng ấy, sau đó nói nhỏ: "Ta cảm thấy ta có thể sẽ thay đổi hơn."

"Thay đổi hơn?" Từ Tô hơi hơi sùng sốt, sau đó nhảy dựng lên, "Người là nói..."

Ta gật gật đầu, "Ta có lẽ sẽ nhớ ra ký ức trước kia, sau đó khôi phục tu vi ban đầu, chỉ là, ta sợ..."

"Như thế nào?" Về mặt Từ Tô kinh ngạc.

"Ta sợ ta sẽ quên kiếp này. Có lẽ, ta sẽ biến thành dáng vẻ trước kia..."

Hai tay của Từ Tô che miệng lại, "Sẽ như vậy sao?"

Có lẽ ta sẽ chết đi, hoặc là sẽ vào luân hồi, bất luận là kết quả nào, kiếp này Cốc Miêu Miêu cũng sẽ biến mất, Từ Tô tất nhiên sẽ rất buồn, cứ như vậy, cứ như vậy đi.

"Miêu Miêu, người làm sao lại khóc?" Từ Tô đưa tay lau nước mắt cho ta, "Đừng sợ, nếu người quên, ta sẽ nhớ."

"Người đừng khóc a, thế nào nước mắt càng ngày càng nhiều vậy." Vốn ban đầu Từ Tô còn dùng ngón tay, sau đó nàng ấy lấy khăn tay ra, tay chân luống cuống lau nước mắt cho ta, "Ta sẽ nhớ được, ta sẽ nhớ được, nếu người thật sự quên, lạnh như băng giống kiếp trước, ta..." Nói đến đây, tay Từ Tô dừng lại, nước mắt nàng ấy cũng chảy xuống, "Chẳng lẽ thượng thân quý vị sẽ quên hết chuyện lúc trước sao? Không nghe nói qua à, nếu không thì phải nghĩ ra cách gì chứ?"

"Từ Tô..." Ta đưa tay ôm lấy nàng ấy, nức nở nói: "Người đối xử với ta thật tốt. Nếu sau này ta không để ý đến người, người đừng trách ta."

"Nếu không chúng ta đi hỏi Bích Thanh Thần Quân một chút xem có cách gì hay không? Gần đây ta học nghề cùng với người, tuy rằng người không chịu thu ta làm đồ đệ, nhưng thường xuyên chỉ dạy cho ta, người xem mấy thảo dược đang phơi này, đều là người dạy ta." Từ Tô chỉ vào đồng thảo dược khô mà nói.

Ta vội ngừng khóc nức nở, "Ta cũng không biết sẽ quên hay không, ta đoán mò thôi, chỉ là quá sợ hãi."

Từ Tô 'phốc xuy' cười ra tiếng, khóe mắt nàng ấy còn lộ ra giọt nước mắt, lúc này lại nở nụ cười, "Nào có thượng thân nào giống như người vậy không, cả ngày toàn đoán mò suy nghĩ lung tung, lần trước còn nói bản thân không phải là thượng thân chuyển thế, làm hại mặt của Thanh Y đều đen lại."

...

Buổi tối, ta ngủ với Từ Tô.

Ta ngủ không sâu.

Trước kia khi ngủ, theo cách nói của Từ Tô chính là cho dù thiên lôi đánh xuống cũng không tỉnh, nhưng mà hiện tại rất dễ tỉnh. Lúc nửa đêm, ngoài phòng truyền đến một tiếng 'kêu kẹt', ta biết Thủy Phán Cư này có trùng trùng cấm chế, đương nhiên sẽ không xuất hiện cái gì không nên xuất hiện, cho nên cũng không chạy loạn lên, mà nhẹ nhàng xoay người, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ngoài phòng có một bóng người đứng lặng, ta nhắm mắt lại. Đợi đến khi mở mắt lại, cái bóng người kia đã biến mất không thấy.

Ta cũng không muốn suy nghĩ gì nữa. Nếu lại cho bản thân hi vọng, lại một lần tuyệt vọng nữa, ta cảm thấy ta sẽ chống đỡ không đến hai ngày sau.

Ngày thứ hai, ta đi Thanh Khâu tìm Hồ Phi, Hồ Vương tự mình ra cửa đón chào. Biết được Hồ Phi đang bế quan, trong lòng ta lại thêm vài phần phiền

muộn.

"Tu vi con ta đột nhiên tăng mạnh, lần này bé quan khi ra sẽ độ thiên kiếp thượng tiên." Trên mặt Hồ Vương mang theo ý cười nhàn nhạt, "Thủy Dạng thượng thần cứ ở Thanh Khâu của ta mấy ngày, qua mấy ngày nữa tiểu nhi sẽ ra thôi."

Ta lắc đầu, cân nhắc một lượt rồi nói: "Kỳ thực ta cũng là đi ngang qua Thanh Khâu, Hồ Phi tuổi còn nhỏ, thể nhưng có thể có tu vi thượng tiên, ngày sau chắc chắn sẽ có thành tựu."

Hồ Vương yên lặng nhìn ta, sau một lúc lâu mới quay đầu nhìn về ngọn núi phía sau, ta nhìn theo tầm mắt của hắn, trên đó có một vách đá, trên vách đá có một cửa động, hay là Hồ Phi đang bế quan ở đó?

"Bởi vì nó có mục tiêu muốn theo đuổi." Hồ Vương lắc đầu thờ dài, "Đáng tiếc a, đáng tiếc..."

Trong lòng ta hơi hơi nặng nề, nói vài câu khách sáo với Hồ Vương sau đó nhân tiện nói lời cáo từ.

Nơi cuối cùng muốn đi, là Đông Hải long cung.

Nơi đó là nơi ta ở lâu nhất. Ngồi trên đụn mây đến Đông Hải, ta không có Tị Thủy Châu, suy nghĩ một chút liền dùng pháp thuật thủy hệ phá mở nước Đông Hải, kết quả dẫn tới một đám binh tằm tướng của. Ta đang có chút ngưng ngừng, liền nhìn thấy Mặc Tương cười Cửu Anh đi lại, "A, Miêu Miêu, lâu rồi không trở về, vừa trở về liền làm ra trận thế lớn như vậy! Làm thượng thần thì rất giỏi mà!"

Ngữ khí của Mặc Tương rất nặng nề, ngay cả Cửu Anh dưới thân hắn cũng nghe thấy theo hắn, hàm răng dầy đặc kia gọi lên nỗi sợ hãi trước đây, thiếu chút nữa không khống chế được mà vận vẹo thất lung.

Kết quả vận vẹo rất nhỏ cũng không tránh được pháp nhãn của Mặc Tương, hắn cười ra tiếng, theo sau cất cao giọng nói: "Thế nào? Rốt cục nhớ đến ta rồi?"

Ta lắc đầu, đưa tay chỉ một cái vào Cửu Anh nói: "Ta nhớ nó."

Cửu Anh đương nhiên nghe hiểu được, nó há miệng ra cười. Mặc Tương sững sờ một chút, đưa tay kéo ta lên lưng Cửu Anh. "Đi, mang người đi dạo long cung."

Thăng một đường đi xuống, mặt biển khép kín, bốn phía có đủ loại cá màu sắc rực rỡ bơi qua bơi lại, thân thể chúng nó sáng lên, như những ngọn đèn nhỏ trong biển.

Ở cửa long cung, ta nhìn thấy long thái tử phi kính cần đứng ở nơi đó.

"Cung nghênh Thủy Dạng thượng thần." Nàng khom người hành lễ với ta, Mặc Tương ở sau người 'hừ' lạnh một tiếng nói: "Không cần khách khí với nàng ấy như vậy, cái gì Thủy Dạng thượng thần, bất quá chỉ là một cây mạ lúa."

Sắc mặt thái tử phi khế biến, ta lại nở nụ cười.

Mặc Tương, người nói đúng a, bất quá chỉ là một cây mạ lúa thôi..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Đi dạo nửa ngày ở Đông Hải long cung, lúc trở về thái tử phi được Mặc Tương đỡ xuống, một tay nàng ấy vỗ về bụng mình, vừa quay đầu nhìn về hướng Mặc Tương đang vội vàng rời khỏi.

"Phu quân rất thích đứa con này." Mặt nàng ấy tươi cười, tuy rằng thân người phi to rất nhiều, nhưng ta cảm thấy có một dáng vẻ thủy mị khác.

Ta là một cây lúa, chẳng phải sinh ra như vậy, lần này có chút tò mò, cho nên hơi ngồi xổm xuống, lỗ tai dán lên bụng nàng ấy.

Thân mình thái tử phi cứng đờ, có vẻ có chút khẩn trương.

Ta cảm giác được cái bụng của nàng ấy hơi hơi gồ lên, lập tức rất kích động, "Động đây này, ta cũng rất thích trẻ con." Ta ngẩng đầu nhìn thái tử phi, "Thật thần kỳ nha."

Về mặt nàng ấy dịu dàng, "Tên nó vẫn còn chưa có đặt." Sau khi nói xong, nàng ấy dừng lại một chút, "Trước kia làm chuyện hồ đồ, khẩn cầu thượng thần tha thứ." Thái tử phi cúi thấp người hành lễ với ta, ta vội vã đỡ lấy nàng ấy.

So sánh với nương tử của Trục Nguyệt thái tử trên thiên cung, nàng ấy lương thiện hơn nhiều. Huống chi...

Trong đầu vụt thoáng qua một bóng người hồng y, ta lắc đầu nói, "Nếu không phải nàng đưa ta lên thiên cung, ta vẫn còn ở đáy biển giả trang làm tảo nha..."

Sắc mặt của thái tử phi xấu hổ, ta khoát tay, tỏ vẻ bản thân thật sự không trách nàng ấy. Ta lục tới lục lui trên người cũng không thể tìm ra bảo vật gì có thể tặng cho sinh mệnh mới trong bụng của nàng ấy, có chút ngưng ngững, sau khi nói cáo từ, ta không ở lại nữa, đi theo binh tòng dẫn đường ra khỏi Đông Hải.

Lúc lên khỏi mặt nước, ta liền nhìn thấy một người đứng trên đá ngầm bên bờ biển.

Hôm nay sư phụ mặc là một thân thanh sam, lần đầu tiên ta nhìn thấy người mặc màu sắc âm đạm như vậy. Tóc của người rối loạn hơn so với bình thường, búi tóc buông lỏng, tùy ý dùng một cây trâm gỗ cố định. Lúc này mặt trời chói chang nhô lên cao, trên biển chỉ có chút gió, tóc người khẽ lay động theo ngọn gió, che khuất một ít đường nét trên gương mặt người. Chỉ là dung mạo của người rất đẹp, nửa ẩn nửa hiện, càng làm cho người ta không thể di chuyển được tầm mắt.

Ta đi về phía người, người quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy ta.

Ta đến trước mặt người, kính cẩn hành lễ. "Sư phụ!"

"Miêu Miêu." Chắc là sư phụ có chút giật mình vì ta chủ động chào hỏi người, người vươn tay ra, ta không biết người muốn làm gì, chỉ bay nhẹ về phía trước một trượng, cố ý rời khỏi.

Mặc kệ người muốn làm gì, ta cũng không muốn biết.

Ước định ba ngày cũng chỉ còn lại một ngày, ta suy nghĩ, liền đi đến nhân gian tìm một quán rượu để mua rượu. Về phần tiền mua rượu kia, mặc dù ta không có ngân lượng, lại có thể cho chủ quán kia vài năm dương thọ, mặc dù người trong thiên giới không thể tùy ý ảnh hưởng đến vận số của người phàm, nhưng thứ nhất ta muốn chết, thứ hai bất quá là một chút duyên số, cũng không tính là chuyện gì lớn.

Ta muốn ba bình nữ nhi hồng.

Rượu thế gian kém hơn nhiều so với thiên giới, uống vào miệng cay cay, còn hơi chua sót. Trong quán rượu có người kể chuyện, kể về một cái cô nương cứu một nam nhân đang trọng thương, ngày đêm chăm sóc, lòng nảy sinh tình cảm. Bởi vì có việc bất đắc dĩ phải rời đi, nào ngờ nam tử kia nhận nhầm người cứu mạng mình, mà yêu người khác. Đương nhiên, cuối cùng hiểu lầm giải trừ, người có tình sẽ thành duyên thục, nữ tử bị yêu nhầm, không có được tình yêu thục về nàng ấy, cuối cùng lại chết đi. Câu chuyện này vừa kể xong, không có ai nhớ đến nàng ấy.

Ta cảm thấy nàng ấy và ta rất giống nhau.

Kỳ thực những chuyện đó vốn không có liên quan gì đến chúng ta, đáng tiếc thế sự vô thường, thân bất do kỷ. Chúng ta không biết gì mà bị kéo vào, chỉ dẫn đến tổn thương tình cảm.

Ta uống nhiều lắm, say bất tỉnh nhân sự, lúc tỉnh lại quan sát bốn phía, phát hiện ta ở Nguyên Hoàng cung.

Ta nhếch miệng nở nụ cười, bởi vì uống nhiều lắm, bây giờ đầu choáng váng căng căng, cổ họng cũng cực kỳ khó chịu. Ta từ trên giường đứng lên, nhìn thấy bên cạnh bàn có một chén cháo trắng, bởi vì bát cháo kia bị một cọng lông chim mềm mại vây quanh, lúc này còn bốc lên hơi nóng. Ta lúc ta nâng bát cháo lên, còn cảm thấy bát có chút nóng lên.

Ta nghĩ sư phụ tất nhiên có lòng áy náy với ta. Kỳ thực mặc dù người không yêu cầu, ta cũng sẽ cứu Thủy Dạng thượng thần, chẳng qua tâm trạng có lẽ sẽ có chút khác đi.

Nhưng mà bây giờ nghĩ đến chuyện đó cũng không có gì ý nghĩa. Sau khi ta ăn xong bát cháo, nhìn thấy bên cạnh bàn còn có mấy lọ mứt hoa quả, lần này không có tâm trạng ăn, ta nhìn một vòng quanh phòng, trực tiếp đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Nơi này là ta nơi ta ở trước kia, ngoài phòng là hoa viên.

Theo thêm đá rồi rẽ trái, xuyên qua một hành lang gấp khúc, đó là thư phòng của sư phụ. Ta đi thẳng qua đó, không gặp một tiên nga nào. Tiểu tiên nga của Nguyên Hoàng cung vốn cũng không nhiều, không thấy cũng không tính là có gì kỳ quái.

Sau khi ta vào thư phòng tùy tay rút một quyển sách từ trên giá xuống, sau khi mở ra tay suýt nữa run lên.

Pháp thuật sư phụ tạo ra lúc trước vẫn chưa giải trừ, lần này mở ra, giọng nói của người liền vang ra. Ta khép quyển sách lại, ngồi xuống đất, dựa lưng vào giá sách.

Lúc trước trong lòng trống rỗng, khi mặt trời xuống núi, sắc trời dần tối, trong lòng liền hơi hơi sợ hãi, tuy rằng ta chuẩn bị tâm lý chịu chết, nhưng ta còn sợ hãi. Ta ngồi dưới đất, vùi đầu trong đầu gối run run, ta cũng không biết đây rốt cuộc là sợ hãi, hay là vì đau lòng, trong đầu đột nhiên hiện lên hoàn

cảnh lúc ở Tuyết Sơn, khi đó ta bị đông lạnh phát run, sư phụ ở bên cạnh ta, sau khi nói xin lỗi với ta, muốn truyền cho ta khẩu quyết chống lạnh, sau đó người bắt mạch của ta, thì hơi kinh ngạc hỏi ta sinh ra nơi nào, từ khi đó người bắt đầu hoài nghi, cho nên sau đó mới không trách tội ta kẻ bên người mà suôi ả?

Bây giờ rõ ràng là đang ở thiên cung, vì sao ta cũng có cảm giác cả người phát lạnh?

Không biết ngồi bao lâu trong phòng, ta cảm thấy mi tâm đau xót, giọng nói của yêu ma kia đột ngột vang lên, "Tiểu Đạo Tử (*cây lúa nhỏ*), đi theo ta."

Sau khi hắn nói xong, trước mắt ta xuất hiện một điểm sáng màu đen, điểm sáng kia bay ra ngoài cửa, ta đứng lên, đi theo.

...

Ta đi theo điểm sáng đến nhân gian, sau đó đi thẳng về phía tây, càng đi càng hoang vắng, chẳng lẽ chỗ ẩn thân của yêu ma kia là cực tây của nơi hoang dã? Lần trước Thiên Quân đã dẫn đầu đi phong kín kết giới, bọn họ thế nào có thể xâm nhập vào mà thần không biết quỷ không hay? Ta đi theo điểm sáng kia tiến vào một khe sâu, sau đó nhìn thấy điểm sáng kia biến mất ở trước một thạch động, ta không suy nghĩ nhiều mà sai bước tới đi, kết quả thân mình run rẩy rơi xuống.

Thâm động này rất hẹp, rơi xuống nếu không cẩn thận còn có thể trầy xước cánh tay, muốn vẫy gọi đám mây lành càng không thể. Cái động này sâu không thấy đáy, lúc bắt đầu ta còn có chút lo lắng, nhưng mà sau này nghĩ đến đã là đường do yêu ma chỉ, hẳn nhất định sẽ không để ta té ngã làm hư thân thể này, dứt khoát an tâm mà rơi xuống.

Lại một lát sau rốt cục đã đến nơi, ta ngã xuống phía trên một mạng nhện, thân mình không có tổn thương nào. Nhưng mà bởi vì vậy mà ta dính trên mạng nhện không thể động đậy, hơi hơi chuyển động ánh mắt, liền phát hiện yêu ma Âm Ly kia đưa lưng về phía ta, phía trước hắn dĩ nhiên là một cái hồ máu.

Mùi máu tươi tanh tươi xông vào mũi làm ta muốn buồn nôn.

"Đây là nơi nào?" Ta cố nén ghê tởm hỏi.

"Trung tâm nơi hoang dã." Âm Ly cũng không quay đầu lại, tay hắn đang khuấy trong hồ máu, phát ra tiếng vang 'loảng loảng'. Lúc này, ta mới chú ý tới dưới chân hắn có rất nhiều thi thể, có người có động vật, thậm chí còn có yêu thú. Bình Tử Sa bị đặt ở cột đá giữa hồ máu, lúc này xung quanh bình Tử Sa kia có hào quang màu đỏ tươi, như là bị bao phủ trong làn sương máu. Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, trong lòng ta càng thêm sợ hãi, theo bản năng muốn tránh thoát mạng nhện kia, không ngờ khi xoay chuyển động đậy, mạng nhện kia trở nên sắc bén vô cùng, trong nháy mắt cắt mấy đường máu trên người ta.

"Đừng lộn xộn, làm hư thể xác chứa hồn." Âm Ly lạnh lùng nói. Lúc này, trong bóng đen phía sau hắn lại có một người, sau khi hắn ta bỏ một thi thể xuống, lạnh lùng nhìn ta một cái, kết quả chỉ trong cái liếc mắt này, nhưng lại khiến ta ngay cả chớp mắt cũng không thể, giống như là biến thành một tảng đá.

Yêu ma thật lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 159

Ta không thể động đậy, muốn nói nhưng miệng lại không mở ra được, đợi đến khi yêu ma định thân ta đi xa, ta mới cảm giác áp lực trên người được buông lỏng, đang muốn giãy dụa, Âm Ly đột nhiên phát ra tiếng nói, "Thấy người có vài phần hiểu chuyện nên ta không định tra tấn người, vẫn còn muốn lộn xộn..." Hắn dừng một chút sau đó giọng nói đột nhiên trở nên khàn khàn, "An phận chút đi, tiểu đạo tử."

Mặc dù hắn cũng chưa nói ra những thủ đoạn uy hiếp ta, chỉ là âm thanh tay của hắn khuấy hồ máu, thỉnh thoảng có tiếng "tí tách" của giọt máu rơi vào trong hồ máu, cùng với mùi máu tươi xung quanh, đã khiến cho ta vạn phần sợ hãi, tu vi hiện tại của ta xem như thượng tiên, nhưng bởi vì lịch kiếp đơn giản, cũng chưa từng trải qua chiến đấu, hoàn toàn là nuông chiều đến hư rồi, lần này thấy mấy cảnh máu tanh, chỉ cảm thấy tứ chi vô lực, trái tim đập mạnh đến suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

"Ta, ta có vài lời muốn nói với Thủy Dạng thượng thần." Ta lắp bắp nói.

"Nói, nàng nghe được." Âm Ly ngẩng đầu nhìn thoáng qua nói với bình Tử Sa trên cột đá.

"Thủy Dạng thượng thần, sau khi người dùng cơ thể của ta, nếu, nếu gặp được bằng hữu của ta, xin đối xử với bọn họ tốt hơn một chút." Sau khi ta ngẹn ngào nói xong, bình Tử Sa không hề có tiếng động gì, nhưng Âm Ly kia 'Ồ' một tiếng, "Người muốn giấu giếm?"

Ta không muốn làm cho mọi người đau buồn.

Âm Ly cười lạnh một tiếng không nói gì, trong bình Tử Sa cũng yên ắng vô cùng. Lúc ta đang thấp thỏm lo âu lại nghe thấy tiếng bước chân, cẩn thận phân biệt, một nhẹ một nặng, hình như có hai người đang cùng nhau đi đến. Đợi đến khi hai người kia đi ra khỏi bóng tối, ta mới nhìn rõ đối phương là một nam một nữ, trong tay ma nữ kia còn ôm một đứa trẻ sơ sinh.

Chẳng lẽ là thi hài con của Cẩm Văn? Trong lòng ta căng thẳng, dùng linh khí xung quanh bao quanh thân thể, sau đó đột nhiên dùng sức, mạng nhện cực kỳ dẻo, mặc dù bị ta kéo biến hình, cũng không có nói lòng chút nào. Nữ yêu kia cười khanh khách, vừa lật cổ tay, trong tay nàng ta liền xuất hiện một cây nến trắng.

Sau khi thấp sáng cây nến trắng kia, ánh lửa màu xanh biếc, dễ sợ, in lên mặt nàng ta hết sức quỷ dị. Nàng ta mỉm cười đi về phía ta, ánh nến lay động trên tay, khiến cho không khí trong cái động sâu này càng quỷ dị u mịch hơn.

Ta chỉ cảm thấy ba yêu ma này âm trầm quỷ dị, làm cho người ta phát lạnh từ sâu trong đáy lòng. Tuy rằng ta hạ quyết tâm đem tánh mạng trả lại cho Thủy Dạng thượng thần, nhưng trong hoàn cảnh này, lại khiến cho ta nảy sinh lòng hối hận, ta sợ hãi.

Ma nữ kia dường như bước đến trước mặt ta, nàng ta vươn tay sờ má của ta, móng tay đỏ tươi nhẹ nhàng lướt qua mặt ta. "Thật sự là một thân xác non nớt búng ra sữa." Sau khi nàng ta nói xong, lại bắt đầu tự sờ mặt mình, "Bị giam giữ nhiều năm như vậy, đã già đi nhiều rồi."

Ta nhìn gương mặt tươi đẹp như hoa đào của nàng ta, sóng mắt lưu chuyển quyến rũ vô cùng, ngay cả lòng ta cũng ngưng trệ lại, tại sao lại nói là già nua. Chỉ thấy nàng ta cười khanh khách, "Còn cần phải ăn mấy nữ tử thanh xuân, mới có thể phục hồi lại nét xuân của ta như ban đầu." Nàng ta quay đầu nhìn về phía Âm Ly, "Em trai, tiểu thần tiên này cho ta cần một cái được không?"

Nàng ta vừa dứt lời, ta liền nhìn thấy ánh sáng đen chột lóe trước mặt, đợi khi lấy lại tinh thần liền nhìn thấy Âm Ly đã đứng phía trước ta, "Dám đụng thân thể A La, mặc dù là tỷ, cũng đều phải chết!"

Ma nữ kia lùi về sau nửa bước, thoát nhìn nàng ta vẫn chưa tức giận, chỉ có nét mặt trêu chọc, "Em trai, chẳng lẽ ngươi thật sự yêu thượng thần kia? Yêu thương một hồn phách?"

Người Âm Ly lạnh lẽo nói, "Chỉ cần hai ngày, nàng ấy không còn là hồn phách nữa."

Ma nữ cười ha ha, "Cái thể xác này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cuối cùng vẫn không được tính là tuyệt sắc, đáng tiếc đáng tiếc."

Trong cuộc đối thoại của hai người họ, ta nghe thấy phải mất thời gian hai ngày Thủy Dạng thượng thần mới có được thân xác của ta, bố trí trong động sâu này, dường như là một trận pháp, mặc dù ta không có nghiên cứu về trận pháp, nhưng cũng biết, loại trận pháp này là dùng máu tươi và thi thể để dâng tể, quỷ dị cực kỳ. Chẳng lẽ bọn họ muốn khiến cho Thủy Dạng thượng thần nhập ma?

Nghĩ đến đây, ta càng thêm khẩn trương, sau đó không hiểu được vì sao hô hấp lại dồn dập, ta cảm thấy đầu ta có chút choáng váng, trong tay ma nữ trước mặt kia luôn luôn cầm ngọn nến trắng, nơi này vốn không gió, ánh nến không gió mà tự động, ta không thể nào di chuyển tầm mắt, ánh nến kia lay động sang trái rồi sang phải trước mắt ta, đến cuối cùng, ta chỉ cảm thấy ánh mắt tan rã, thần trí cũng dần dần không rõ.

Lúc sắp hôn mê, bờ vai ta truyền đến một trận đau nhức.

"Đừng sợ, đây là Khóa Linh Đình. Đợi đến khi trong nháy mắt linh hồn của ngươi tiêu tan, nó sẽ giữ lại sức sống trong cơ thể này, sau đó có thể dẫn hồn phách A La vào."

Ta hơi cúi đầu nhìn về phía vai, chỉ thấy nơi đó cắm một cây đinh dài màu trắng, mà ma nữ đang đóng đinh vào, toàn thân ta đau đến phát run, lại cắn chặt răng, không cho vang ra tiếng kêu thảm thiết.

"Tiểu cô nương rất cố gắng nhịn đau nh, nhưng ta thích nhất nghe tiểu cô nương khóc." Sau khi ma nữ kia nói xong thì quay đầu nhìn Âm Ly một cái, "Cái này ta cũng không phải muốn thương tổn thân xác của A La, nếu đệ tức giận, ta cũng không cần đóng Khóa Linh Đình này."

"Đóng!" Âm Ly nhìn lướt qua ta, thản nhiên nói.

Ma nữ kia cười rộ, lại đóng cây đinh vào bờ vai còn lại của ta. Ta đau đến đến ngất đi.

...

Ta không biết bản thân hôn mê bao lâu, lúc tỉnh lại hai bờ vai đã tê dại, không có cảm giác gì. Ta mở mắt nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh không có người, nhưng có một âm thanh 'khoảng khoảng' không ngừng vang lên, thật giống như tiếng hơi nước sôi luôn qua đỉnh nắp ấm trà.

Lúc này, bình Tử Sa trên cột đá lơ lửng giữa không trung, nước trong bình giống như nấu sôi, khiến cho nắp bình luôn luôn bắn lên, nhưng bởi vì làn sương màu đỏ, áp chế cái bình, giống như Thủy Dạng thượng thần muốn giãy dụa thoát ra, lại bị làn sương màu đỏ vây chặt, ngăn cản.

"Thủy Dạng thượng thần, là người sao? Là người sao?" Ta nhịn không lên tiếng hỏi, trong nháy mắt bình Tử Sa kia lại yên tĩnh, sau một lát có một giọng nói từ trong đó truyền ra, "Đừng nói chuyện."

Ta thấy bình Tử Sa kia không ngừng lay động, đến cuối cùng có lẽ đã dùng hết sức lực, Thủy Dạng thượng thần không còn gãy dựa mà thềm thờ dài.

"Trận phong ma này. Ta đã cho rằng trong lòng ta vô ma, đương nhiên không có gì sợ hãi, đáng tiếc..." Giọng nói trong bình Tử Sa mơ hồ, "Thì ra từ lần trước dính máu của ngươi vào, trong lòng ta liền có ma. Thì ra trong lòng ta cũng muốn đoạt lại thân thể..." Giọng nói kia thì thầm, "Đúng rồi, nó vốn là của ta. Ta chỉ lấy lại cái thuộc về mình, vì sao phải kháng cự, vì sao phải kháng cự?"

Giọng nói của Thủy Dạng thượng thần bắt đầu cất cao, đến cuối cùng thế nhưng lại cuồng bạo vô cùng, "Vì sao phải kháng cự? Vì sao phải kháng cự? Vốn là của ta, vốn là của ta..." Giọng nói của nàng ấy điên cuồng hẳn đi, làn sương màu đỏ xung quanh dày đặc, bao lấy bình Tử Sa, khiến cho từ trong ra ngoài bình Tử Sa đều ập ập phát ra ánh sáng đỏ.

Ta lập tức hiểu ra, Thủy Dạng thượng thần là bị làn sương màu đỏ kia quấy nhiễu.

Đúng lúc này, ta phát hiện trong tay áo ta bay ra một vật, đó là cọng lông vũ truyền âm sư phụ từng cho ta, ta luôn luôn đặt ở trong túi càn khôn mà không hề ném đi, cũng không ngờ nó thế nhưng có thể tự mình bay ra.

Lông chim màu đỏ như một thanh kiếm sắc bén xuyên thấu bức màn ngăn cách của làn sương màu đỏ, thế nhưng xé rách đám sương mù, giọng nói của sư phụ truyền ra, "Thủy Dạng, Thủy Dạng..."

Lúc trước ta không biết đau, chỉ hai tiếng gọi này, bà vai vốn đã tê dại của ta bỗng nhiên cảm thấy đau như dùng dùi đâm vào tim, nỗi đau kia lan chảy vào trong lòng, khiến cho ta hít thở khó khăn, chỉ có thể không ngừng thở dốc.

Lông chim kia ép làn sương màu đỏ quanh bình Tử Sa mở rộng ra, sau đó vây nó vào bên trong, lông chim màu đỏ dần dần kết hợp với làn sương màu đỏ thành một thể, sau một lát, mọi chuyện khôi phục lại như ban đầu, như tất cả sự việc vừa rồi chỉ là ảo giác của ta.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu chấn động kịch liệt, có vài bụi đá rơi xuống, ta bị một tảng đá nhỏ đập trúng, bỗng nhiên cảm thấy đầu bị đập chảy máu, cuồng quật vận chuyển linh khí toàn thân, tạo ra bình chương hộ thể để đỡ đỡ, tuy rằng tảng đá rơi từ trên xuống được ngăn trở, nhưng ta cảm giác chỗ bị rơi trúng lúc trước rất nghiêm trọng, máu chảy từ trên đầu xuống tiến vào trong tầm mắt, làm cho tầm mắt ta mơ hồ, chỉ cảm thấy nơi nơi đều một màu đỏ rực.

Lại không biết qua bao lâu, chung quanh có tiếng người.

Ta miễn cưỡng nâng mí mắt lên, lại chỉ nhìn thấy một mảnh màu đỏ, quanh mình tất cả đều là mơ hồ, có bóng người lay động ở trước mắt ta, cũng có bóng người màu đỏ đứng ở trước mặt ta, hẳn tựa hồ đang nhìn ta, nhưng là ta không nhìn rõ hẳn.

Xung quanh mạng nhện có đặt ngọn nến màu trắng mà lúc trước ma nữ cầm trong tay, vây quanh toàn bộ mạng nhện, mà ta ở ngay chính giữa trung tâm. Ngọn nến này đốt không lâu, ta cảm giác hít thở không thông, trong đầu lại mê mê trầm trầm, bên tai tựa hồ có giọng nói đang gọi ta 'Miêu Miêu'.

Đây là ảo thanh ta nghe trước khi chết sao?

"Sư phụ..." Ta lẩm bẩm nói.

Ngay lúc ý thức sắp biến mất, thân mình ta bỗng nhiên cứng đờ, sau đó một cảm giác đau như xé rách truyền đến, đây là đau đớn từ sâu trong linh hồn mình, giống như có ngàn vạn độc châm đang châm vào toàn thân ta từ trên xuống dưới, rốt cuộc ta nhịn không được mà khóc thét lên!

Ngay sau đó ta liền phát hiện bản thân chậm rãi bay lên, chỗ xương quai xanh bị một cái móc sắt khóa trụ, trong tay ma nữ kia nắm xích sắt, cũng không ngừng kéo ta ra bên ngoài. Ta cúi đầu nhìn thấy, thân thể ta còn nằm bên trong mạng nhện, bây giờ ngoại trừ chân ta còn dính với thân thể, các chỗ khác đều đã tách ra khỏi.

Bình Tử Sa chấn động bay lên khỏi ao máu, cuối cùng thoát khỏi làn sương màu đỏ kia, trôi nổi trên đỉnh đầu của ta.

"Cốc Miêu Miêu, đây vốn không phải là thân thể của ngươi, ngươi còn không buông tay!" Ma nữ kia lớn tiếng trách mắng, ta có chút giật mình, chỉ thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, xích sắt kia đã bị nàng ta kéo căng, lần này đang lay động vang lên tiếng 'lách cách'.

"Tất cả những gì của ngươi đều là của người khác, ngươi đã sống hơn ba trăm năm, còn có cái gì chưa thỏa mãn!" Âm Ly nói.

Bọn họ đang nói cái gì? Vì sao lại nói như vậy đây? Ta rõ ràng rất phối hợp, hiện tại đã đau đến nói không nên lời, vì sao còn muốn nói như vậy đây?

"Thân thể kia là máu từ tim và máu thịt của A La đúc nên, còn không mau ra đi!" Âm Ly tiếp tục thét to, bình Tử Sa trên đỉnh đầu ta càng chấn động kịch liệt, mà thân bình kia đã có vết rạn.

"Nhanh lên chút đi, ta sắp chịu không nổi rồi!" Thân mình ma nữ ngửa ra sau, "Trên người nàng ta có năng lượng của máu trong tim thượng thần, nếu không phải tự nguyện khóa câu hồn cũng khó kéo ra ngoài hoàn toàn! Đến lúc đó trong thân thể có một phần mảnh linh hồn còn lại, linh hồn suy yếu của A La kia khẳng định sẽ bị lấn át."

Ta thật sự nguyện ý đem thân thể trả lại cho Thủy Dạng thượng thần mà, đau đớn dữ dội khiến cho ta càng thêm tỉnh táo, nhưng vẫn nghe không hiểu bọn họ đang nói gì.

'Phách' một tiếng, bình Tử Sa trên đỉnh đầu nổ thành mảnh nhỏ, một luồng sáng màu xanh ngưng tụ thành hình người trước mặt ta, lại mơ hồ bất định,

tựa như một làn khói nhẹ, sẽ bị gió thổi đi bất cứ lúc nào.

"Ra mau! Ngươi còn lưu luyến cái gì!" Nhìn thấy làn khói nhẹ kia, hai mắt Âm Ly mở to muốn nứt ra, hấn lớn tiếng quát, "Lăn ra đây cho ta!" Dứt lời, hấn đưa tay kéo xích sắt, lại bị một sức lực lớn đánh văng ra.

"Ngươi bắt quả chỉ là kẻ thế thân, nếu không phải nghĩ đến ngươi là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, ai sẽ tôn trọng ngươi yêu ngươi? Lăn ra đây!" Âm Ly ói ra một ngụm máu tươi, hấn đứng lên về mặt dữ tợn thét giận về phía ta, sau đó ngẩng đầu nói: "A La, kiên trì chống đỡ nha!"

Có ai sẽ tôn trọng ta yêu ta? Ta cảm giác một phần hồn phách của ta lại bị kéo khỏi cơ thể, ta quay đầu nhìn thân thể của chính mình, nghĩ tới chỉ cần kinh hoàng, liền sẽ biến thành một cây lúa nước, kia thật là cơ thể của ta, tuy rằng ta là tự nguyện, nhưng vì sao ta tự nguyện còn phải bị nắn đây? Lúc trước ta lại không phải cố ý có được thân thể Thủy Dạng, ta không có sai đâu...

"Ta không có sai đâu." Ta thì thào nói nhỏ, chỉ nghe ma nữ kia thét kinh hãi một tiếng, "Nguy rồi, nàng ta đang phản kháng!"

"Đáng chết! A La, cố gắng kiên trì chống đỡ!"

Đúng lúc này, ta phảng phất cảm thấy có người nhẹ nhàng chạm vào sau lưng ta.

"Miêu Miêu, rồi đi đi."

Cả người ta chấn động

"Nếu như nàng không rời khỏi, Thủy Dạng, nàng ấy sẽ hoàn toàn tan thành tro bụi."

"Miêu Miêu, ta biết nàng lương thiện nhất."

Ta chậm rãi quay đầu, liền nhìn thấy hồng y của sư phụ đứng ở phía sau, bởi vì chung quanh đầy mùi máu tươi, trên người của người đồ đến có vẻ yêu diễm mà lại tuyệt đẹp, hình như trong lòng đang chảy máu, đúng vậy, trong lòng ta đang chảy máu.

Ta đột nhiên hiểu rõ ràng vì sao có một tia lưu luyến kia, mà lần này dây đàn đứt, đoạn tơ tình, đau đớn toàn thân cũng không bằng nỗi đau lòng do một câu nói của sư phụ...

Trong nháy mắt sau đó, ta bị ma nữ kia kéo bay ra ngoài, Âm Ly kia dùng một cái chuông đồng, một lực mạnh hút ta vào, ta thấy trong chuông kia tối đen như mực, hơn nữa bên trong truyền ra tiếng gào thét giống như tiếng khóc của vạn quỷ, lúc này ra sức phản kháng, nhưng mà hồn phách phản kháng không có chút tác dụng.

Lúc sắp thấy bị hút vào bên trong, một luồng hồng quang sáng lên, hất bay cái chuông đồng kia, ngay sau đó, giọt máu văng khắp nơi, không trung như đổ xuống trận mưa máu.

Trong lòng đột nhiên có một tiếng nói vang lên, "Thì ra đây mới là tình kiếp của ta, ta luôn luôn cho rằng lúc đánh chiến với bọn chúng thì có thể độ kiếp, thì ra đây mới là, đây mới là tình kiếp."

Ta rơi vào trong bóng tối, trong nháy mắt mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Một trăm năm sau.

"Ngày mai Bích Thanh Thần Quân dạy học ở Thương Lan Đài, ngươi có đi nghe hay không?"

Người nói chuyện là một tiểu tiên nga, nàng đặt cây chổi xuống trước mặt, cầm chống lên cán chổi, "Bích Thanh Thần Quân thật sự là thần tiên lợi hại nhất trên trời dưới đất. Ngươi có đi hay không đây?" Nàng nhìn bướm bướm bay trước mặt mà hỏi.

Bướm bướm kia vỗ vỗ cánh nói, "Đương nhiên muốn đi, nghe người nói chuyện không chừng ta liền có thể trực tiếp tu thành hình người, chỉ sợ đến lúc đó chen vào không được."

Bướm bướm vòng quanh tiểu tiên nga một vòng, "A! Nếu không ta đến hỏi Từ Tô tỷ tỷ, cầu xin nàng ấy mang ta đi vào." Sau khi nói xong, bướm bướm phả hơi bùng bùng bay đi, tiểu tiên nga phía sau kia quăng cây chổi đi, la lớn: "Đợi ta với nha, dẫn theo ta cùng đi với!"

Nàng nhấc váy lên liền chuẩn bị đuổi theo, nào ngờ ngay sau đó vang lên một giọng nói, "Thiên cung trọng địa, sao có thể tùy ý ồn ào, tiểu tiên mới lên trời à? Thật sự là không hiểu quy củ."

Tiểu tiên rất sững sốt, chờ nàng lấy lại tinh thần, tìm kiếm hướng phát ra âm thanh, nhìn thấy một người sau gốc đại thụ kia, người nọ nằm ở dưới gốc cây ngủ, bởi vì nàng còn chưa kịp quét dọn nơi đó, lá cây phong rơi xuống phủ khắp người lão chỉ còn chừa lại một cái đầu nhú lên, tóc vẫn như tuyết trắng, hết sức chói mắt, thế nào lúc trước không nhìn thấy đây? Nàng kinh ngạc một chút nói: "Ông là ai, thế nào nằm ở trong này?"

Người nọ vươn một cánh tay ra khỏi lá cây, trong tay còn cầm lấy một hồ lô rượu.

Tiểu tiên mấp máy môi, thầm nghĩ này đúng là quỷ say rượu. Đợi đến khi người nọ phui lá cây trên người rồi ngồi dậy, tiểu tiên mới phát hiện, người này thật ra là một ông lão, râu tóc bạc trắng, trên mặt từng đường từng đường nếp nhăn, thoát nhìn cực kỳ già cỗi. Tại tiên giới này, những người già như thế cũng không nhiều, tiểu tiên cân nhắc một chút, nhất thời kính cẩn chào hỏi một tiếng.

"Lão thần tiên, ngài là?"

Người nọ vuốt râu, "Nguyệt Lão."

"À, ngài chính là thần tiên chủ quản nhân duyên trong nhân gian? Ta nghe nói qua, ta nhớ trong truyền thuyết dân gian ngài tóc bạc mà vẫn hồng hào, vì sao..." Sau khi nói xong, tiểu tiên che miệng, "Vừa mới phi thăng miệng không chừa mực, Nguyệt Lão, ngài đừng trách ta."

Nguyệt lão cười ha ha, cầm bình hồ lô đổ vào miệng, kết quả bên trong cũng không còn giọt nào, hân hoan đem hồ lô đưa cho tiểu tiên, "Người đem rót đầy rượu vào hồ lô này, ta liền không trách ngươi."

Tiểu tiên vội vàng đưa hai tay nâng hồ lô, sau khi tiếp nhận lập tức bỏ chạy, tiên từ phi thăng chung với nàng đúng lúc đang ủ rượu ở vườn hoa đào, quan hệ của hai người đặc biệt tốt, muốn một hồ lô rượu cũng không thành vấn đề.

Đợi đến khi nàng mang hồ lô đầy rượu trở lại chỗ cũ, Nguyệt Lão đang viết gì đó vào quyển sổ trong tay, trên tay còn tựa hồ quán quanh từng sợi từng sợi tơ hồng.

"Cai quản mấy chuyện nhân duyên ở nhân gian, thật đúng là khiến cho người ta già đi, tiểu cô nương, nếu không ngươi gánh trách nhiệm này dùm ta, làm tiểu hồng nương?" Nguyệt Lão tiếp nhận hồ lô rượu, cười tùm tùm nói.

Tiểu tiên cười mĩa hai tiếng, không trả lời. Nàng đứng ở bên cạnh nhìn Nguyệt Lão nói dây tình một lát, bỗng nhiên vỗ đầu một cái, "Ai nha, ta còn phải theo con bướm bướm nhỏ, đi cầu xin vị trí nghe giảng với Từ Tô tiên tử! Thiếu chút nữa quên rồi. Nguyệt Lão, Nguyệt Lão, ta đi trước..."

"Nghe Bích Thanh Thần Quân dạy học?" Nguyệt Lão hỏi.

"Vâng vâng, Bích Thanh Thần Quân là thượng thần có tu vi cao thâm nhất trên trời dưới đất, nghe nói dung mạo cũng là cực kì tuấn lãng, trên trời dưới đất không người nào theo kịp, nếu ngày mai chen không được, khẳng định ta sẽ tiếc nuối chết." Tiểu tiên nói đến độ cực kì nghiêm cẩn, nếu không phải Nguyệt Lão còn nín chặt nàng nói chuyện, nàng liền chạy đi rồi, chỉ là thiên cung có nhiều quy củ, xưa nay không thể tùy ý sử dụng pháp thuật, bằng không nàng liền trực tiếp 'vèo' một cái bay đi.

Nguyệt Lão cười ha ha, "Nói đến tuấn mỹ nhất, phải kể đến một vị trong Nguyên Hoàng trong cung kia."

"Nguyên Hoàng cung?" Tiểu tiên sững sốt, nàng phi thăng chưa đầy năm mươi năm, thiên giới lớn như vậy, nơi không biết thật sự là nhiều lắm, chẳng qua thường xuyên nghe nơi này nơi kia mở tiệc chiêu đãi tân khách, ngược lại cho tới bây giờ chưa nghe nói qua Nguyên Hoàng cung.

"Nếu không phải trăm năm trước hân hạnh hơn phân nửa tu vi, thần tiên lợi hại nhất trên trời dưới đất này, quả thật không thể tính là Bích Thanh Thần Quân." Nguyệt Lão lại lên tiếng, làm cho tiểu tiên sững sốt.

"Người nói vị trong Nguyên Hoàng cung kia lợi hại hơn so với Bích Thanh Thần Quân?" Tiểu tiên có chút không tin, nàng nghe thật nhiều người nói, Bích Thanh Thần Quân là thần tiên có tu vi cao thâm nhất hiện nay trên thiên giới, ngay cả trong tiên hội lần trước Thiên Quân mời dự họp, lúc đó nàng quét dọn chính điện, cũng nghe mấy vị thần tiên có tu vi cao thâm nói như vậy đó.

"Đã từng, một trăm năm trước kia trong đại chiến, khiến cho hân hạnh tu vi nửa đời." Nguyệt Lão thở dài, "Ài..."

"Chẳng lẽ là bị yêu ma làm cho thương nặng?" Trận chiến tiên một trăm năm trước, tiểu tiên cũng có nghe sơ qua, lần đó thiên cung tổn thất trầm trọng, đầu tiên là Bạch Nhục thượng thần chết thảm, tiếp theo Thiên Quân bị trọng thương, Trục Nguyệt thái tử bị yêu ma đánh cho hồn phi phách tán, thái tử phi đang mang thai thương tâm muốn chết từ từ suy yếu, cuối cùng nhưng vẫn tan hôn phách cùng thái tử, Thủy Dạng thượng thần liễu tánh mạng, cùng ma vương Âm Ly bị phong ấn trong Khóa Yêu Thập, đại quân yêu thú như rắn mất đầu, lúc này mới bị chúng tiên đánh tan, lui vào trong trung tâm kết giới ở cùng hoang dã.

Tiểu tiên đếm đếm ngón tay, "Còn có ai?"

"Viêm Hoàng thượng thần." Nguyệt Lão chậm rãi nói.

"Bị yêu ma làm cho thương nặng, ngay cả tu vi cũng không bảo toàn?" Giọng của tiểu tiên than thở, chỉ cảm thấy muốn nỗ lực tu hành, không thể có chút

buồng lòng, giấc mộng của nàng là sau này hạ phạm trảm yêu trừ ma vì dân tạo phúc, có được miếng thờ của bản thân. Nếu thực lực không đủ, gặp phải yêu ma lợi hại, có lẽ ngay cả cận vệ cũng không thừa lại. Liền ngay cả thượng thần cũng có thể khó giữ được tu vi thậm chí còn mất mạng..

"Quả thật không bị yêu ma làm cho tổn thương nặng." Nguyệt Lão lắc lắc đầu, buồng lòng tơ hồng đang cầm trong tay, "Chỉ vì một chữ tình. Lúc trước nhìn thấy tiểu nha đầu kia phải chịu nỗi khổ tình kiếp, quả thật không nhìn lầm, chẳng lẽ tu vi của ta có tiến bộ cũng có thể nhìn ra tình duyên thần tiên?" Nguyệt Lão rung đùi đắc ý một phen, đem chủ ý dời đến trên người tiểu tiên.

"Tiểu cô nương, đưa tay ra đi, để ta xem nhân duyên cho ngươi."

Nét mặt tiểu tiên hồ nghi, "Nguyệt Lão không phải chỉ chương quản nhân duyên thế gian sao?"

Nguyệt lão đang muốn nói nữa, đã thấy tiểu tiên kia khoát tay, "Tình yêu cái gì ta mới không để ý, đúng rồi, như thế nào ta chưa từng nghe qua Viêm Hoàng thượng thần?"

"Ừ, từ sau lần đó, mỗi ngày hần đều trốn ở Nguyên Hoàng cung trồng cây, không gặp bất luận kẻ nào, ngươi không biết cũng chẳng có gì lạ."

"Trồng cây?" Tiểu tiên chắc chắn lấy làm kỳ quái, thật sự là người kỳ lạ.

Nguyệt Lão thấy tiểu tiên không cho ông xem tay, lập tức vẫy vẫy tay, "Ngươi đi đi thôi, ta còn phải sắp xếp nhân duyên nữa, vì nói chuyện với ngươi, ngươi xem, tơ hồng cũng rối thành một loạn rồi, không được, ngươi phải làm lại cho ta."

Sau khi nói xong, ông giữ lấy vai của tiểu tiên.

Tiểu tiên không có hi vọng chạy thoát, chỉ có thể ngồi ở nơi đó sắp xếp lại tơ hồng. Nguyệt Lão thấy tay chân nàng lạnh lẽo, lập tức tươi cười đầy mặt, "Nha đầu, không bằng làm tiểu hồng nương đi."

"Không cần, ta mới không muốn đâu!".

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Nguyên Hoàng cung.

Lúc chạng vạng, Từ Tô đến Nguyên Hoàng cung. Tuy rằng bây giờ nàng đã trở thành đệ tử của Bích Thanh Thần Quân, đi theo người học tập kiến thức y dược và cùng người đi giảng dạy khắp nơi, bận tới mảy mòi. Nhưng mỗi ngày nàng đều phải cố gắng chừa ra một chút thời gian đến Nguyên Hoàng cung một chuyến, thứ nhất giúp Viêm Hoàng Thần Quân quét dọn một chút, thứ hai phải đi thăm Miêu Miêu, nói mấy câu với nàng ấy.

Viêm Hoàng thần quân phân cho tất cả cung nga trong Nguyên Hoàng cung nghỉ hết, nơi đó bây giờ có chút quanh quẽ.

Lúc Từ Tô đến hậu hoa viên, phát hiện Viêm Hoàng Thần Quân thế nhưng không có ở đó, tất cả đều giống như một trăm năm trước. Nàng đặt hũ mứt trái cây lên trên bàn đá, sau đó đi tới cây hoa đào trước mặt, đưa tay sờ sờ nhánh cây đào nhỏ.

"Kỳ thực ta vẫn thích ngươi là cây lúa nước hơn." Từ Tô lẩm bẩm nói, "Như vậy càng đáng yêu hơn."

Nói tới đây, Từ Tô nhớ tới hình ảnh lúc trước Miêu Miêu xoay xoay thắt lưng dưới đất, không khỏi cười một tiếng. "Nhưng mà ngươi là cây lúa đáng yêu nhất mà ta từng gặp."

...

Từ Tô vẫn nhớ như in, ngày đó nàng đang phơi thảo dược ở Thủy Phán Cư, bỗng nhiên thiên cung gõ chuông đồng, lúc đến chính điện, nghe được tin Thủy Dạng thượng thần xả thân phong ấn yêu ma, làm nàng thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh.

Miêu Miêu khờ như vậy, thế nào có năng lực phong ấn yêu ma đây? Nàng vẫn ngây ngẩn, cho nên mấy lời Thiên Quân nói sau đó nàng đều không hiểu, đợi đến khi trở về Thủy Phán Cư, cảm thấy khó chịu trong lòng, liền bước lên đảo nghiêng ngả đi về hướng Nguyên Hoàng cung.

Miêu Miêu và nàng sống ở nơi đó rất lâu rồi, nàng còn có thể đến nơi đó tìm kiếm chút bóng dáng của Miêu Miêu.

Lúc trước trong Nguyên Hoàng cung chỉ có vài tiên nữ tới lui tương đối thân thiết, nàng, Cẩm Văn cùng Miêu Miêu, hiện thời chỉ còn lại có mình nàng. Cẩm Văn và Miêu Miêu thế nhưng đều gặp bất trắc...

Lúc đó Từ Tô giống con ruồi không đầu đi vòng vòng quanh bên ngoài Nguyên Hoàng cung, nàng cũng chưa ý thức được Nguyên Hoàng cung đã bị người ta đặt kết giới. Nàng đi vòng vòng bên ngoài mà không tìm được cửa vào, mãi đến khi nàng mất hết sức lực, lau nước mắt ở thềm đá bên ngoài.

Sau đó, nàng nghe được giọng nói của Viêm Hoàng Thần Quân.

Ngày ấy sắc mặt Viêm Hoàng Thần Quân tái nhợt như tờ giấy, vẻ mặt lạnh lùng vô cùng. Sau đó người mở ra kết giới, dẫn Từ Tô đến hậu hoa viên.

Sau khi Từ Tô thấy cảnh trí quen thuộc trong hậu hoa viên này, thấy cây hoa quế chôn Cẩm Văn, lập tức nước mắt rơi như mưa, làm thế nào cũng không ngừng được, nhưng mà ngay khi đó, Viêm Hoàng Thần Quân thể nhưng đưa cho nàng một chiếc khăn, lúc đó nàng sững sốt căn bản không dám tiếp nhận.

Viêm Hoàng Thần Quân xưa nay thích làm dáng, tính tình mặc dù không xấu, nhưng tuyệt đối không dịu dàng, nếu như tiền từ cấp dưới khóc, hân buồn bực vì đối phương khóc rất xấu, làm nhục mỹ danh của Nguyên Hoàng cung. Lần này thế mà lại đưa khăn, Từ Tô cảm thấy khó có thể tin.

Từ Tô cũng không dám nhận, Viêm Hoàng Thần Quân cũng không nói thêm gì, mà chỉ bảo nàng, sau này có thời gian rảnh rỗi thì đến Nguyên Hoàng cung, trò chuyện với Miêu Miêu, có lẽ nàng ấy có thể sớm tỉnh lại một chút.

Khi đó Từ Tô mới biết được, Miêu Miêu còn sống, lúc đó nàng cũng biết được, Miêu Miêu không phải Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, nói cho cùng nàng ấy chỉ có cơ duyên xảo hợp được máu trong tim và nửa tu vi của Thủy Dạng.

Vì giải trừ huyết chú, một lưới bắt hết yêu ma, Thiên Quân để cho Miêu Miêu làm mồi. Ma vương pháp lực cao thâm, hơn nữa phá kết giới nơi hoang dã, yêu thú có thể nhanh chóng chạy ra khắp nơi, nếu trực tiếp đối kháng, khẳng định tổn thất trầm trọng thậm chí thương, mà trên thiên cung lúc đó, Bạch Nhược thượng thần đã chết, mạng sống của Trục Nguyệt thái tử cũng khó bảo toàn, linh hồn của Thiên Quân bị thương nặng, căn bản không chịu đựng được sự thống khổ.

Bởi vậy, Thiên Quân dùng một kế.

Viêm Hoàng Thần Quân được cơ hội vào trong trận pháp di hồn, ngăn cản Thủy Dạng thượng thần nhập ma.

Thủy Dạng thượng thần vừa mới quay về vị trí liên tuân theo lệnh của Thiên Quân hy sinh bản thân, tự phong ấn mình và ma vương Âm Ly.

Nếu không phải phong ấn được ma vương lợi hại nhất, tiên nhân thiên giới chưa hẳn có thể chiếm được tiện nghi. Mặc dù như thế, Trục Nguyệt thái tử cùng với thái tử phi đang mang thai, cũng chết trong tay huyết chú. Trận chiến ấy thảm thiết như thế, dưới sự quan ngại bức, 'Thiên Quân chỉ huy thích đáng ngăn con sóng dữ, Thủy Dạng thượng thần vì thiên hạ hy sinh đồng quy vu tận cùng ma vương, Trục Nguyệt thái tử anh dũng chết trận, thái tử phi vì yêu tự tử', những nội dung này được biên soạn thành thoại bản truyền tụng khắp nơi, mà Từ Tô biết, kỳ thực đó không phải là sự thật.

Trong bản ghi chép đó, không có tên Cốc Miêu Miêu, thậm chí không có người ngoài nào biết, Thủy Dạng thượng thần chuyển thế trong thiên cung lúc trước và Thủy Dạng thượng thần hy sinh chẳng phải cùng một linh hồn.

Thủy Dạng thượng thần chẳng qua là không vượt qua tình kiếp của nàng ta, nàng ta lựa chọn cùng ma vương bị giam giữ trong Tỏa Yêu Tháp.

Chỉ có Miêu Miêu, nàng ấy mới là người hy sinh lớn nhất.

Nàng ấy mất đi thân thể của chính mình, còn bị vết thương tình nặng nề nhất. Nếu không phải bởi vì tuyệt vọng, linh hồn của nàng ấy làm sao có thể rời khỏi thân thể của mình được đây?

Cho nên, qua một trăm năm rồi, nàng ấy vẫn chưa tỉnh lại.

Trong thời khắc máu chó Viêm Hoàng Thần Quân dùng tu vi nửa đời của mình bảo vệ hồn phách Miêu Miêu, đem đặt vào trong cây hoa đào mà Miêu Miêu trồng năm đó, hồn phách Miêu Miêu được bảo hộ rất tốt, cây đào được chọn cũng là cây do chính tay nàng ấy trồng, hơn nữa còn chưa sinh ra linh thức, lại có hơi thở của nàng ấy, có thể nói là kỹ lưỡng vô cùng.

Nàng ấy không có lý nào lại ngủ say hoài không tỉnh, trừ phi căn bản nàng ấy không muốn tỉnh lại.

Từ Tô thờ dài, múc một thùng nước trong hồ, nhẹ nhàng tưới lên cành đào nhỏ.

"Miêu Miêu, ngươi đừng ngủ nữa, mấy ngày hôm trước Tiểu Bạch gọi ta là mẹ, ngươi còn không tỉnh lại, nó sắp không nhớ rõ ngươi nữa rồi."

"Ta mang cho ngươi mứt táo đỏ mà ngươi thích ăn nhất, ngươi tỉnh liền đứng lên ném thử, tay nghề của ta tốt hơn trước nhiều lắm đó."

Từ Tô sỏi đất cho cây đào, lại tiếp tục nói, "Đúng rồi, hôm nay thế nào không nhìn thấy Viêm Hoàng thượng thần, trước kia mỗi lần đến đều thấy người ngồi bên cạnh ngươi như tượng đá, ta không biết Viêm Hoàng Thần Quân nói gì làm tổn thương trái tim của ngươi, nhưng mà ta thấy được, ngươi không phải cố ý, ngươi tỉnh lại đi, Miêu Miêu."

Đúng lúc này, có một tiếng ho khan vang lên phía sau Từ Tô, nàng quay đầu, liền nhìn thấy Viêm Hoàng Thần Quân mặc áo bào trắng đứng ở nơi đó.

Nam nhân tuấn mỹ nhất trên đời lúc trước, bây giờ trên mặt cũng có chút râu xanh xanh, chỗ vạt áo trường bào màu trắng của người dính đầy bùn đất,

chắc là do luôn luôn ngồi ở bên cạnh Miêu Miêu, Từ Tô nhìn mà thương cảm, cũng chỉ hạ thấp đầu không dám nói.

Thật lâu sau, nàng mới ngẩng đầu hỏi, "Miêu Miêu sẽ tỉnh lại sao?"

Viêm Hoàng Thần Quân cười nhẹ, "Sẽ."

Nụ cười kia thật nhạt, còn mang theo chút cay đắng. Như là một đóa hoa, còn chưa nở hoàn toàn, liền bị trận mưa gió, vội vàng tàn úa.

Từ Tô cúi đầu, khóe mắt lại rơi nước mắt, sau khi nàng nói lời từ biệt với Thần Quân và Miêu Miêu rời khỏi Nguyên Hoàng cung, đi một đoạn lại quay đầu nhìn, Thần Quân đứng ở trước cây hoa đào kia, quần áo trắng thuần lay động theo làn gió, cùng đứng một chỗ với cây đào nhỏ trĩu trĩu, làm cho cảm giác thể lương tăng gấp bội.

Đó là một bức tranh quanh quệ lạnh lẽo, nếu tiến lại nhìn một chút, thì sẽ xúc động đến rơi nước mắt. Từ Tô khịt khịt mũi, sau khi lắc đầu vội vàng cất bước rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Ta có một giấc mộng rất dài.

Cảnh trong giấc mộng này quá dài, nhớ được đoạn cuối cùng, thì đã quên khúc mở đầu. Đợi đến lúc vội vàng tỉnh lại, thì ngay cả đoạn kết cũng quên mất. Chỉ là đã quên chuyện xưa, nhưng không thể quên đi tình cảm trong lòng.

Giống như thời tiết mây đen dày đặc, bầu trời biến thành màu đen như mực, âm trầm dọa người. Mà sau khi mưa to như giội nước, hạt mưa giống mưa đá đập vào người, đi chân trần mà chạy trong màn mưa vô tận, lại tìm không được một chỗ có thể tránh mưa.

Ý? Ta có chân sao?

Lúc tỉnh lại, sắc trời u ám, xung quanh là một màn sương mênh mông. Ta đuổi thất lung, nhánh cây rì rào lay động, có lá cây rơi xuống trên đất, bị gió thổi bay đi, lại cuốn lên không trung.

Thì ra ta là một thân cây, vẫn là một gốc cây đào nhỏ gầy gầy. Ta run run chạc cây trĩu trĩu trước mặt, trong lòng vừa động, liền thấy trên cành cây nở ra một chùm hoa hồng nhạt, lại run run, có cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống, xoay chuyển vài vòng giữa không trung, lúc sắp rơi xuống đất, ý nghĩ trong lòng ta chuyển động, cánh hoa kia lại biến thành một con bướm bướm màu nhạt, bay bay vòng quanh chùm hoa kia.

Thì ra ta lợi hại như vậy! Ta cực kỳ vui sướng, đang muốn quan sát chung quanh xem có cái gì có thể chơi đùa, đột nhiên phát hiện bên cạnh ta thế nhưng có một người đang đứng.

Ta vươn một nhánh cây bên cạnh ra vẫy vẫy tay, "Xin chào, người là ai? Đây là đâu?"

Lúc trước do ngược sáng, ta không nhìn thấy mặt hắn, lúc này thân mình hắn hơi hơi vụt lại, giọng nói có chút khàn khàn u buồn. "Nàng không biết ta?"

Ta gật gật đầu.

Ta nhìn thấy tay hắn đang run nhè nhẹ, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ đây là đại nhân vật gì, không thể không biết? Nhưng mà bây giờ ánh sáng rất tốt, ta căn bản nhìn không rõ mặt hắn. Chính là trong lúc bất an, người nọ cúi đầu đến, vươn một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào đóa hoa đang nở của ta, ta hơi hơi run run, trong nháy mắt nhánh cây đỏ bừng.

"Ta gọi là Viêm Hoàng." Hắn nhẹ giọng nói, "Nơi này là nhà."

Ta không có hé răng, sau hồi lâu mới ách xì một cái nói, "Buồn ngủ quá, thế nào vừa tỉnh ngủ lại mệt mỏi..."

"A, đúng rồi, tên của người rất quen thuộc, có phải là ta đã nằm mơ thấy qua hay không?"

"Mơ thấy qua sao?" Hắn mỉm cười, chiếc quạt xếp cầm trong tay 'xoẹt' mở ra, nụ cười trên mặt như phá vỡ tầng sương bao phủ, giống như một ánh mặt trời trực tiếp chiếu lên hai gò má ta, hoàng ta không dám mở mắt. Thế nào mà có thể có người chói mắt như vậy?

Hắn nhẹ nhàng lay động chiếc quạt, quả nhiên là khí độ phi phàm, "Đã quen tai, vậy chứng tỏ ta và nàng có duyên."

Nụ cười của hắn giống như tháng ba mùa xuân hoa đại nở rực rỡ khắp núi, ta duỗi cánh tay không nói nên lời sau đó tiếp tục ngủ.

Lúc tỉnh lại lần nữa, đứng bên cạnh là một cô nương. Ta run run cánh hoa trên người, nàng ấy lập tức có nét mặt kinh ngạc, vui mừng nhìn ta, "Miêu Miêu người tỉnh rồi, người thật sự tỉnh rồi."

Ta hơi hơi gật đầu, nàng ôm lấy thân cây của ta, "Thật tốt quá, người đã ngủ một trăm năm rồi." Sau khi nói xong, nàng ấy dùng tay áo của mình dụi dụi mắt, "Vui quá, thiếu chút nữa không nhận được..."

Sau khi nàng lau khô mắt lại cười nói, "Tỉnh là tốt rồi, những chuyện đã qua không nhớ rõ cũng không sao." Nàng vươn một ngón tay chỉ vào bản thân mình nói, "Ta là Tử Tô."

Nói xong, nàng ấy từ trong tay áo lấy ra một con Tiểu Bạch xà, "Đây là Tiểu Bạch, là con bạch long."

Tiểu Bạch Long bắt quả chỉ to bằng chiếc đĩa, sau khi nó bị Tử Tô lấy ra thì thuận thế quán lên cổ tay của nàng ấy, sau đó dựng đứng thân mình nhìn ta, hai cái sừng trên đầu xoay qua xoay lại, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Ta hóa cánh hoa thành bướm bướm đậu lên nó, vốn tưởng rằng nó sẽ đi bỏ nhào vào bướm bướm, cũng không ngờ nó nhìn ta một lát, đột nhiên làm cho thân mình đóng băng cứng ngắc, giống một chiếc đĩa dựng đứng vậy.

Chẳng lẽ ta chọc giận nó? Ta đang buồn phiền, liền nhìn đến nó vốn là chiếc đĩa đột nhiên phồng lên, sau đó thân mình chậm rãi lớn lên, cuối cùng lại to bằng cánh tay con người, đầu tiên nó là trời nổi giữa không trung, quán quanh ta một vòng rồi lại một vòng.

Ta nhìn theo chuyển động của nó, thiếu chút nữa gãy luôn thân cây.

"Miêu Miêu, người vẫn giống như hồi trước." Tử Tô cười cười, sau đó quay đầu nhìn nhìn con đường nhỏ bên kia, có chút lo lắng nói, "Viêm Hoàng Thần Quân đi mời sư phụ đến xem sức khỏe cho người, hiện tại còn chưa có trở về. Đúng rồi, quên nói cho người biết, bây giờ ta là đệ tử của Bích Thanh Thần Quân đó."

Ta hơi hơi giật mình.

Ngón tay của Tử Tô đang đặt trên cành ta, nàng ấy phát hiện ra, sau đó tỉ mỉ quan sát ta, "Miêu Miêu, hay là người vẫn chưa mất trí nhớ?"

Ta không để ý nàng ấy, không nói một tiếng. Tiểu Bạch đang xoay vòng trên đỉnh đầu đột nhiên đụng vào người ta, tiếng con nít gọi 'mẹ', cả người ta run lên, đang muốn bỏ nó ra, liền phát hiện nó đuổi đuôi quần lấy nhánh cây của ta, móng vuốt còn bám lên ta, "Mẹ, mẹ, mẹ."

Một tiếng tiếp một tiếng, khiến cho đóa hoa của ta run lên.

Tử Tô bỗng nhiên nắm lấy cành cây đang lay động của ta, "Miêu Miêu, kỳ thực người nhớ hết tất cả đúng không, người chưa từng quên đúng không?"

Ta bị nàng ấy lắc đến nhanh chóng đầu hàng, đành phải bất mãn gật gật đầu.

Hôm qua lúc vừa tỉnh lại, quả thật trí nhớ có một lúc trống rỗng, thật giống như vừa vừa sinh ra, đều mơ hồ với thế giới chung quanh. Chẳng qua khuôn mặt sư phụ thật sự khắc quá sâu trong lòng ta, những hình ảnh lúc trước, từng câu nói lúc trước từ nơi sâu thẳm trong lòng đều hiện lên một cách rõ ràng, giống như một lưỡi dao sắc bén khắc từng đường máu ở trên người ta.

Ta không biết vì sao bản thân biến thành một gốc cây đào.

Ta cũng không biết vì sao bản thân ngủ lâu như vậy...

Ta lại càng không muốn nhớ lại câu chuyện cũ buồn bã thê thảm này.

Nhưng mà, liền dễ dàng nhớ tới như vậy, lúc đang nhìn thấy nụ cười của sư phụ thì liền nhớ lại, ta nhẹ nhàng mà thờ dài, thì thầm nói: "Coi như là không nhớ lại đi, có lẽ một ngày kia thật sự không nhớ rõ nữa."

"Miêu Miêu..." Tử Tô cũng thờ dài theo ta.

"Đúng rồi, Thủy Dạng thượng thần đã quay về chưa?"

Nếu như một ngày nào đó, ta thấy thân thể của chính mình đứng ở trước mặt nói chuyện với ta, có phải ta sẽ nổi da gà hay không?

"Thủy Dạng thượng thần nàng ấy, xả thân phong ấn ma vương Âm Ly, bây giờ hai người đều bị phong ở trong Tòa Yêu Tháp."

Nghe được lời này, ta ngây ngẩn cả người.

Vốn cảm thấy bản thân thật là ủy khuất, bây giờ nghe được kết cục của Thủy Dạng thượng thần, đột nhiên trong lòng đau xót, Thủy Dạng thượng thần cao thượng như vậy vì thiên hạ thương sinh mà hy sinh bản thân, mà lúc trước ta lại còn không tự nguyện đem đồ vật của nàng ấy trả lại cho nàng ấy, nghĩ như thế, ta thật sự là ích kỷ vô cùng.

Trong lòng ta áy náy, yên lặng cúi thấp đầu xuống. Chỉ là sau này nghĩ đi nghĩ lại, Thủy Dạng thượng thần bị phong ấn trong Tỏa Yêu Tháp, vậy sư phụ làm sao bây giờ? Chẳng phải là người sẽ bị tổn thương tình cảm một lần nữa? Lúc trước người trong lòng bị yêu ma ăn, đau khổ tìm kiếm ba trăm năm, thật vất vả tìm được người thật, nhưng lại mất đi, nghĩ như thế, nỗi đau lòng mà ta chịu căn bản cũng không coi là cái gì.

Sư phụ mới là thần tiên đau khổ nhất trên đời..

Bất quá biết người chịu khổ như vậy, trong lòng ta thế nhưng có một tia vui mừng. Chỉ là khi nhận thấy nỗi vui mừng ngấm ngấm này, ta lập tức có chút tự trách, ta dùng một cành cây tương đối mềm mại chọc một cái vào mình, trong lòng mắng to bản thân lòng dạ hẹp hòi ích kỷ.

"Miêu Miêu, người làm sao vậy?" Nét mặt Từ Tô khăn trương hỏi.

Ta khịt khịt mũi, "Không có gì."

Ta cũng không dám nói ra suy nghĩ vừa rồi của mình, ngay chính ta cũng xem thường bản thân mình nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Sư phụ và Bích Thanh Thần Quân cùng nhau đi tới. Lúc trước trong mắt chỉ có sư phụ, bây giờ hai người bọn họ đứng cùng một chỗ, ngược lại ta nhìn ra có chút không giống nhau.

Tu vi thần tiên không giống, khí thế phát ra quanh thân cũng không giống. Thần tiên, tán tiên bình thường ở trong mắt người phàm, đó là quanh thân vương vấn tiên khí nhàn nhạt, ở thiên cung là chuyện bình thường không có gì kỳ lạ. Mà thượng tiên, chung quanh sẽ có ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, thượng thần đó là hào quang màu vàng nhàn nhạt. Đương nhiên, ánh sáng này thu ẩn bên trong rất mỏng manh, tiểu tiên không đủ tu vi sẽ không phân biệt được.

Bây giờ hai người bọn họ đứng ở trước mặt ta, thần quang trên người bọn họ đó là một vàng một bạc. Trong lòng ta kinh hãi, thần quang trên sư phụ làm sao có thể biến thành ánh sáng màu bạc? Mặc dù ta nghĩ ngờ, nhưng không lên tiếng, đợi đến khi Bích Thanh Thần Quân kia đứng ở trước mặt ta, ánh mắt hần thoáng lướt qua trên người ta, liền xoay qua nói "không đáng ngại".

Sư phụ nhướng mày, trên mặt thế nhưng còn một phần u sầu hơn. "Nàng ấy mất trí nhớ rồi. Ta dùng chân hỏa bản mạng nấu thuốc cho người không phải để cho người chỉ nhìn lướt qua một cái."

Bích Thanh Thần Quân lại nhìn ta một cái, ánh mắt kia giống như một luồng ánh sáng lạnh phóng tới, khiến cho ta hơi hơi có chút run sợ. Dù sao cùng lắm chỉ là một thân cây, quả thật không biết là hần có thể nhìn ra biểu cảm gì từ lá cây nhánh cây, dứt khoát run run nhánh cây, rơi xuống mấy đóa hoa hồng nhạt trên vai Từ Tô.

Bích Thanh Thần Quân lần này lại nở nụ cười, hần đưa ta phát rơi cánh hoa trên vai Từ Tô nói: "Vốn là không đáng ngại, về phần những chuyện trong quá khứ, đã quên thì cũng chẳng sao." Sau khi nói xong, giọng của hần đột nhiên nghiêm túc hẳn, "Từ Tô, cây cỏ trong vườn thuốc hôm nay đều được cuộc xối chưa?"

Từ Tô hơi ngây ngẩn một chút lập tức cúi đầu nói: "Xin sư phụ trách phạt."

"Về thôi!"

Bích Thanh Thần Quân phát tay áo mà đi, Từ Tô theo sát phía sau hần, thỉnh thoảng dè dặt cẩn trọng quay đầu nhìn ta một cái, ta run run cành lá về phía nàng ấy, ý bảo không cần lo lắng cho ta.

Sư phụ nhìn theo hai người bọn họ đi xa, bởi vì đưa lưng về phía ta, ta nhìn không thấy nét mặt bây giờ của người, chỉ cảm thấy lưng người thẳng đứng, bây giờ ta lại là một cây đào xiêu xiêu vẹo vẹo, còn người là một cây bách tùng cao ngất. Ta có chút ngơ ngác nhìn chăm chú vào phía sau lưng người, thẳng đến khi người xoay người lại cũng không dời mắt. Người tùy ý ngồi xuống mảnh đất bên cạnh ta, thân mình dựa vào thân cây của ta, ta chỉ cảm thấy toàn thân đều có chút phát run, ngay cả rễ cây dưới lòng bàn chân cũng run.

Người hơi hơi ngẩng đầu hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Ta nhất thời khăn trương, liền run run cánh hoa nhỏ ở trên mặt người, cũng có một cánh bay tới bên môi người.

Sau đó, ta nhìn thấy sư phụ thế nhưng đem cánh hoa bên khóe môi kia nuốt vào trong miệng, động tác này quyến rũ đến cực điểm, khiến cho ta lập tức run run.

Người hơi nhíu mày nói: "Miêu Miêu có phải nàng nhớ ra chuyện gì hay không?"

Ta lắc đầu, "Người nói cái gì? Miêu Miêu là gọi ta sao? Cô nương vừa rồi cũng gọi ta là Miêu Miêu."

Ánh mắt người sáng quắc nhìn ta, hơn nửa ngày cũng không tiếp tục nói nữa. Đột nhiên ta cảm thấy làm một gốc cây đào vĩnh viễn không có hình người cũng không tệ, ít nhất hiện tại bị người nhìn như vậy, mặc dù ta xấu hổ người cũng không nhìn ra có gì không ổn. Trong lòng ta thầm thở dài.

Nhưng vào lúc này, sự phụ đột nhiên mở miệng, "Những cánh hoa này nở càng lúc càng đỏ."

Ta nhìn cảnh hoa đào hồng nhạt, không hiểu được có phải ảo giác hay không, mấy đóa hoa kia quả thật trở nên xinh tươi hơn rất nhiều, đặc biệt trên những đóa hoa kia, từ phần hồng biến thành đỏ ửng, chẳng lẽ là bị sự phụ nhìn thấy sự xấu hổ của ta? Trong lòng ta giật mình, sau đó lại vội vàng cố gắng thông thuận mấy hơi thở.

Người cười khỏ một chút, "Kỳ thực, đã quên cũng thế."

Nụ cười kia khiến cho ta có vài phần khó chịu, cũng không ngờ trong nháy mắt gương mặt người lại dần ra, như là nghĩ tới chuyện vui gì đó. Ta nhìn biểu cảm hay thay đổi của người, chỉ cảm thấy lúc trước sự phụ chẳng phải như vậy, chẳng lẽ là bị sự ảnh hưởng của Thủy Dạng thượng thần, làm cho đầu óc bị tâm bệnh?

"Có lẽ bắt đầu lại một lần nữa cũng không tệ." Sự phụ nhẹ giọng nói.

Sau khi người nói xong thì xoay người rời đi, ta nhìn theo bóng lưng của người mà tâm tình phiền muộn, ngay cả lá cây cũng ứa vàng khô trụi vài phiến. Chẳng qua còn chưa thương cảm bao lâu, lại nhìn thấy người vòng trở về, cầm trong tay giấy và bút mực.

Người đang mài mực trên bàn đá trước mặt ta, sau đó lại trải trang giấy Tuyên Thành ra bắt đầu vẽ tranh.

Trong lòng ta vui mừng, trong nháy mắt liền nở hoa đầy cành, nghiêng đầu nhìn người vẽ tranh, thời gian trôi qua không bao lâu, liền nhớ tới lúc trước cũng tình cảnh như vậy, người nhìn ta, vẽ Thủy Dạng thượng thần.

Vui mừng này đột nhiên biến thành nguội lạnh, chỉ là hoa nở rồi không thể thu hồi lại. Ta thu lại tâm thần đang phần chấn, không nhìn người nữa.

Ước chừng bởi vì vừa tỉnh dậy lại là cây cối, hiện tại bản thân ta cũng là cực kỳ thích ngủ, lúc tận lực kiềm chế cơn buồn ngủ, không mất bao lâu ta liền mơ mơ mang mang ngủ đi. Đợi đến ban đêm tỉnh lại, trăng đã sáng tỏ trên đỉnh đầu, ta nhìn thấy trên bàn đá còn bức họa đang được chèn đề bởi nghiên mực.

Dưới tàng cây hoa đào, một nữ tử cười ngây ngô dựa vào ở nơi đó. Ta sững sờ thật lâu, mới bỗng nhiên ý thức được, sự phụ họa vẽ ta lúc trước.

Đó cũng là dưới tàng cây hoa đào.

Nếu là thời gian quay trở ngược lại, bức họa này xuất hiện khi đó, ta sẽ vui mừng biết bao?

Nhìn thấy bức tranh kia vẽ mình, bỗng nhiên ta lại muốn biết, nếu như hóa thành hình người, ta sẽ có dáng vẻ như thế nào? Giống với trước đây? Nếu giống với trước đây chẳng phải là giống với Thủy Dạng thượng thần? Ta nhìn xung quanh không có người, dứt khoát nhắm mắt niệm khẩu quyết, đợi đến khi hóa thành người trực tiếp dùng cánh hoa biến thành một tầng áo lụa, sau đó đi chân trần chạy tới bờ hồ. Đợi đến bên bờ hồ, tuy rằng bây giờ có ánh trăng, cũng chiếu không rõ dáng vẻ của ta, trong lòng ta vừa động, niệm một lần khẩu quyết pháp thuật thủy hệ quen thuộc lúc trước, một gương thủy kính đột ngột xuất hiện ở trước mặt ta.

Ta vẫn còn tu vi? Tựa hồ còn lợi hại hơn so với trước...

Ta hơi hơi kinh ngạc sau liền nhìn vào gương thủy kính kia, đợi đến khi thấy rõ gương mặt bên trong, lập tức trong lòng hồi hộp một chút.

Đây là gương mặt lúc trước của ta...

Tức là nói, bây giờ ta và Thủy Dạng thượng thần phong ấn trong Tỏa Yêu Tháp có gương mặt giống nhau.

Ta sờ chớp mũi với tâm trạng cực kỳ nặng nề, đang lúc thầm thở dài, chợt nghe một tiếng gọi từ phía sau.

"Miêu Miêu..."

Trong lòng ta sợ hãi, sau đó quay đầu nở nụ cười về phía người, vẫn như cũ chỉ vào chớp mũi của mình mà hỏi người, "Người gọi ta sao?"

Ánh trăng mờ lung, nụ cười của người cũng mờ lung như phủ một tầng sương, ẩn ở bên môi, rồi lại dừng ở đáy lòng. Ta làm bộ như bình tĩnh, chớp chớp mắt, "Lúc trước chúng ta có quen biết nhau sao? Người là ai?"

Người đưa tay chạm nhẹ vào mái tóc của ta, ta lập tức lui về phía sau, kết quả thiếu chút nữa rơi vào trong hồ, may mắn được người kéo lại.

Chẳng qua lôi kéo như vậy, liền lập tức kéo ta vào trong lòng của người.

Ta nghĩ muốn tránh thoát, chỉ thấy về mặt người khác thường, mỗi vừa mới hé ra thì lại ngậm lại, sau khi làm đôi ba lần như vậy, người ôn nhu nói: "Ta là tướng công của nàng."

Ta lập tức giống như bị sét đánh, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng chỉ biến thành ba chữ, "Đặng đồ tử!" Về mặt người hơi hơi ngây ngẩn, hơi buông lỏng bàn tay siết chặt tay ta, ta lập tức đẩy ra, sau đó liên tục lui về phía sau mấy bước.

Cuối cùng là sư phụ muốn làm cái gì đây? Trong đầu ta suy nghĩ ngàn vạn lần, cuối cùng quả thật cảm thấy mơ hồ, bản thân liếc nhìn cửa vài lần. Hay là người lại nghĩ đến biện pháp gì? Có thể lợi dụng ta đi cứu Thủy Dạng thượng thần đang bị phong ấn trong Tòa Yêu Tháp ra? Nghĩ đến đây, lập tức lòng ta nảy sinh cảnh giác, ánh mắt quan sát sư phụ đương nhiên cũng thận trọng hơn rất nhiều.

Ta sợ đau lại sợ chết, thật sự không có ôm ấp nhiều tình cảm cao thượng như vậy.

Cốc Miêu Miêu lúc trước đã chết rồi. Đối với Thủy Dạng thượng thần, những gì nên trả ta đã trả hết.

Mà ta bây giờ, cũng không muốn trải qua chuyện cũ một lần nữa, cho dù ta từng thật sự yêu người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Sau khi sư phụ rời đi, ta ngây ngẩn suốt một đêm trong căn phòng trước đây từng ở, ngày thứ hai thì đi dạo xung quanh.

Từ Tô nói ta đã ngủ một trăm năm, không biết quang cảnh trăm năm này thiên cung có thay đổi những gì, còn có thể gian kia, nhà kia còn bán bánh bao thịt nóng hôi hổi thơm ngào ngạt hay không, không biết trên bảng hiệu có phải ghi hai chữ 'Tổ Truyền' hay không.

Ta dạo vòng quanh Nguyên Hoàng cung nửa ngày, cuối cùng đi tới cửa thư phòng. Cửa kia khép hờ, ta đưa đầu nhìn qua, liền phát hiện sư phụ đang đứng ở trước giá sách lật xem một quyển sách.

Bây giờ tu vi cao thâm hơn trước kia, vì thế nhãn lực cũng tốt hơn không ít. Ta thấy quyển sách trên tay sách người, mơ hồ nhận ra đó là quyển thoại bản thể gian mà trước kia khi nhàm chán ta thường lật xem, không nghĩ tới sư phụ thể nhưng còn có sở thích như vậy, ta nhìn lên ở khe cửa một lát, lắc lắc đầu xoay người rời đi, chỉ là lúc đi không cẩn thận giẫm lên một cành cây khô, lập tức âm thanh lách cách vang lên khiến cho sư phụ ngẩng đầu lên. Nét mặt người không chút thay đổi mà đặt quyển sách vào giá, cũng đưa tay phất một cái trên giá sách, vì thế những quyển sách đó đều ào ào thay đổi vị trí, ta có chút ngờ ngẩn đứng tại chỗ, ngay sau đó liền nhìn thấy một tay người đặt sau lưng bước ra ngoài.

Hôm nay sư phụ mặc áo bào màu đỏ, y phục nói lỏng buông xuống trên người, bởi vì cổ áo cực thấp, lộ ra làn da trên cổ trắng như sứ trắng lại mềm mại trơn nhẵn, giữa hai xương quai xanh của người có một dây chuyền hình giọt lệ, không biết làm từ chất liệu gì, lúc đầu nhìn là trong suốt, bây giờ tựa hồ có chút phản hồng, mà màu đỏ phơn phớt kia từ cổ người dần lan lên, lại hiện lên trên gương mặt người, còn lưu lại trên tai một màu sắc đỏ, hơn nữa màu sắc kia còn dần dần đậm hơn, giống như ngọn lửa cháy lan ra cánh đồng cỏ.

Ta nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

"Miêu Miêu?" Người xoay lại hỏi ta, trên mặt có vẻ nghi hoặc. Gương mặt người rất gần ta, lông mi hơi hơi rung động, bề ngoài tuyệt mỹ, làm cho người ta thật sự có chút cảm lòng không được.

Ta miệng khô lưỡi khát, tâm ý hoảng loạn, theo trực giác đây không phải là chuyện tốt. Sau khi thức tỉnh suy nghĩ, ta lui về phía sau vài bước, sau đó giống như con thỏ chạy ra. Đợi đến rồi khỏi đó rất xa mới quay đầu thoáng nhìn lại, chỉ thấy trong thư phòng sáng lên ánh lửa, sư phụ thể nhưng đốt hết sách trong thư phòng?

Ta xoay người trở về chữa cháy, đang muốn thi pháp lại bị một tay của người ngăn lại.

"Đều là những cuốn sách vô dụng, đốt hết cũng thế." Sư phụ lạnh mặt nói.

Nét mặt của người thay đổi cực nhanh, khiến cho người ta ghen hòng nhìn trần trời. Chẳng lẽ sư phụ có mục đích gì, nhưng mà mục đích không đạt tới, cho nên thẹn quá thành giận?

Ngọn lửa kia càng đốt càng mạnh, sau một lát thư phòng liền hóa thành tro tàn, bất quá đợi đến khi thư phòng cháy xong, ngọn lửa tắt trong nháy mắt, thật sự là đến hung mãnh, đi lại vội vàng.

Ta nhìn đồng lộn xộn đầy đất mà trong lòng càng không yên, cân nhắc cảm thấy bản thân nên rời khỏi Nguyên Hoàng cung.

Thần tiên rời thiên cung đều phải đăng ký, ta hiện tại có dáng vẻ của Thủy Dạng thượng thần, không biết đi đến Thiên môn có gặp phải phiền toái hay không. Ta do dự một lát, liền chấp tay về phía sư phụ, "Vị Thần Quân này, hôm nay ta đi dạo xung quanh nơi này thật lâu mà không tìm được đường ra, có lẽ là do bố trí kết giới, tiểu tiên pháp lực thấp kém không cách nào giải trừ kết giới này, vẫn xin Thần Quân chỉ rõ đường ra."

Sắc mặt sư phụ xanh mét, toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh. Ta cười mĩa một chút kiên trì tiếp tục nói, "Nếu có thể dắt ta đi ra ngoài vậy không gì tốt hơn. Mặc dù ta mất trí nhớ, lại nhớ mang máng một loại thức ăn, cô nương Tử Tô kia nói là bánh bao nhân gian, lúc này ta muốn đi nhân gian một chuyến, xem có thể tìm về một chút trí nhớ hay không."

Nét mặt sư phụ lạnh lùng, sắc mặt cũng thập phần tối tăm. Chẳng qua đến khi ta nói đến bánh bao, người bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, "Nàng đã muốn đi nhân gian giải sầu, ta đi cùng nàng."

Ta liên tục xua tay, "Ngài dẫn ta đi xuống là được rồi."

Người khe khẽ nhún mảy, giọng nói lạnh lẽo, "Miêu Miêu có phải nàng nhớ ra chuyện gì hay không?"

Ta chậm rãi lắc đầu, trên mặt biểu hiện nét bi thương "Quá khứ trống rỗng, lúc này mới muốn đi tìm một chút dấu vết để lại, chỉ là Thần Quân và ta cũng không quen thuộc nhau lắm, không dám phiền toái quá nhiều."

Nét mặt người nặng nề ngưng trọng, "Cũng không phiền toái. Nhân gian náo nhiệt, ta đi với nàng."

"Nhưng mà..." Ta còn muốn nói nữa, người không nói gì chỉ liếc ta một cái, ta lại cảm thấy có ý âm hàn, chỉ có thể thừa dạ gật đầu đồng ý.

...

Ta cùng với sư phụ rời khỏi Thiên Môn. Lúc ngang qua tướng giữ Thiên Môn, ta hơi hơi cúi đầu lui ở phía sau sư phụ, bởi vì thân phận của người, nên không bị tướng giữ Thiên môn gặng hỏi, chờ ra Thiên môn, ta lập tức thở ra nhẹ nhàng một hơi. Sư phụ hỏi ta có thể nhớ muốn đến nơi nào không, ta vốn muốn trả lời, chỉ là sau đó cũng nghiêng đầu nói, "Không nhớ rõ."

Đột nhiên cảm thấy giả vờ mất trí nhớ cũng là một chuyện phức tạp. Càng khó khăn hơn việc học tập pháp thuật trước kia, bởi vì nếu lỡ không cẩn thận một chút liền có khả năng bại lộ. Tuy rằng là rất khó đối mặt với quá khứ, nhưng mà giả vờ như thế nào cũng không đáng tin, nghe nói có một loại thuốc có thể giúp lãng quên ký ức, không biết có phải là có thật như vậy hay không.

Ta ngồi ở trên đụn mây suy nghĩ một mình, cũng không biết ngưng bao lâu. Chờ khi sư phụ hạ đám mây xuống, ta ngẩng đầu vừa nhìn, liền thấy một tường thành nguy nga. Hay là sư phụ mang ta đến kinh thành? Ta đang buồn bực, chợt nghe người nói, "Nơi này là Thượng Đô. Lúc trước một thư sinh nho nhỏ được tiên duyên, trúng trạng nguyên trở thành phò mã, sau này hấn lật đổ hoàng triều Đại Chu đoạt ngôi vị hoàng đế, cũng dời đô đến tận đây, đặt tên nơi này là Thượng Đô." Sư phụ hơi ngừng lại nói, "Vị trí trung tâm đô thành này, bắt đầu từ Văn Hoa trấn trước kia."

Văn Hoa trấn? Tựa hồ là cái trấn nhỏ ngày xưa ta từng đến lúc xuống nhân gian. Hay là thư sinh được tiên duyên kia là tiểu mục đồng? Ta nghĩ tới đế vương lạnh lùng trăm năm trước kia, nhin không được muốn vỗ tay trăm trổ khen ngợi.

Sư phụ mang theo ta từ trên cao bay qua hoàng thành, sau khi lướt qua sông đào bảo vệ thành, sau đó là lầu các cung điện, cao thấp xen kẽ là những hoa cỏ cây cối trang trí làm đẹp, từ trên trời nhìn xuống thấy vô cùng nguy nga. Hoàng thành to lớn phía dưới, khiến cho ta cơ hồ tìm không thấy chỗ tương tự ngày xưa.

Sau khi bay qua, sư phụ dừng lại giữa không trung, người chỉ vào một chỗ phong cảnh phía dưới hỏi ta, "Có thể nhớ nơi đó không?"

Người hạ đụn mây, ta nhìn thấy một gốc cây đại thụ.

Nơi này bên sông Thanh Thủy, cảnh trí xung quanh không giống với cảnh sắc hoàng thành khi nhìn từ trên cao xuống, nơi này đá lát đường và phòng ốc cũ kỹ chung quanh, giống như đúc một trăm năm về trước.

Liền ngay cả tiệm bánh bao bên đường kia, cũng giống như trước. Tiểu ca bán bánh bao kia có vài phần tương tự với người trong trí nhớ của ta, có lẽ là hậu nhân của hắn.

Con phố này cực kỳ yên tĩnh, trên đường lát đá không có một người đi đường nào. Ta nhìn bánh bao nóng hôi hổi kia mà nuốt nuốt nước miếng, thầm nghĩ nơi này một người cũng không thấy, bánh bao làm sao mà bán được.

"Không có người ở đây, bánh bao bán thế nào được?" Ta nhỏ giọng hỏi.

Sư phụ đột nhiên cười lạnh một tiếng, "Nơi này là ngự hoa viên của hoàng đế, đương nhiên không có người ngoài. Mấy cái bánh bao đó cũng không cần bán."

Ta ghen hòng nhìn trần trời, lắp bắp nói: "Ngự hoa viên?"

Sư phụ lướt mắt nhìn sang ta, chậm rãi nói: "Có người lúc trước lưu tình lại nhân gian, mấy cảnh trí này mới có thể bảo tồn."

Ta có chút không hiểu liếc người một cái, sau đó đem tầm mắt chuyển dời đến trên người bán bánh bao, mấy cái bánh bao này không bán, ta suy đi nghĩ

lại, quyết định vụng trộm lấy một cái. Cùng lắm thì, cùng lắm thì trả cho hắn một năm phúc vận? Ta dùng thuật lấy vật cách khoảng không, lấy một cái bánh bao từ trong lòng hấp, thấy mắt lạnh của sư phụ liếc ta, ta có chút ngưng ngưng đem bánh bao đưa cho người, sau đó tự mình lại lấy một cái. Bởi vì sợ tiểu ca kia phát hiện, ta còn dùng thủ thuật che mắt lấp đầy lòng hấp kia, đợi đến khi làm xong hết, mới vui vẻ ngồi ở trên đám mây ăn bánh bao.

Ngồi trên đám mây một lát, liền nghe được có tiếng người the thé hô: "Thái thượng hoàng giá lâm."

Ta nhìn về nơi vọng ra âm thanh, liền thấy được ông lão râu tóc bạc trắng gương mặt nhiều nếp nhăn. Tuy rằng nét mặt hắn đã già, lưng gù đi, nhưng ta vẫn có thể nhận ra thân phận của hắn như cũ.

Hắn là tiểu mục đồng chuyển thế. Bây giờ đã qua một trăm năm, hắn thế nhưng còn sống? Lúc ta âm thầm lấy làm kỳ quái, chợt nghe sư phụ lại nói: "Hắn được người nào đó cho hai mươi năm phúc thọ, lại bởi vì có tiền duyên hộ thể, hiện hiện thời đã một trăm hai mươi một tuổi."

Ta cười mĩa một tiếng, "Ha, Thần Quân thật sự là không gì không biết."

Ánh mắt của người dừng ở phương xa, giống như đang nhìn đám mây ngũ sắc quanh ngọn núi xa xăm, vẻ mặt hơi có chút tịch mịch trống trải. "Ta chỉ biết tất cả mọi chuyện có liên quan với nàng."

Ta hơi hơi suy tư, chẳng lẽ Thủy Dạng thượng thần cũng có liên quan với tiểu mục đồng? Lại hoặc là 'nàng' sư phụ trong miệng nói chính là chỉ ta?

Nếu là ta? Nghĩ đến đây, ta sợ run cả người, ánh mắt nhìn sư phụ giống như lại có nhiều phần quý dị, người đã phát giác nên cất tiếng hỏi, "Miêu Miêu, nàng làm sao vậy?"

Ta vươn cổ ra muốn nói chuyện rõ ràng với người, trên người ta đến cùng còn có chỗ nào người muốn lợi dụng, chẳng qua khi chạm thấy ánh mắt của người thì yên lặng hẳn, ta lâm bảm nói: "Không có gì, chỉ là nghĩ không ra, trong lòng phiền chán."

Người đưa tay muốn vỗ bả vai ta, ta hơi hơi nghiêng người, khiến cho tay người thất bại.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, Thần Quân đừng động tay động chân." Ta thấp giọng nói.

Tay sư phụ đột nhiên ngừng ở không trung, sau một lát người cứng ngắc rút tay vào tay áo, thần nhiên nói: "Là ta đường đột."

Ta rút cổ ngồi trên đụn mây, chỉ cảm thấy cả người cũng không thoải mái, thỉnh thoảng vụng trộm đưa mắt nhìn sư phụ một cái, phát hiện vẻ mặt người lạnh lùng, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, mà môi lại có chút biến tím.

"Thần Quân ngài không thoải mái sao?" Ta có chút khẩn trương hỏi.

Người vẫn không quay đầu, ánh mắt luôn luôn nhìn về phía trước, thật lâu sau mới chậm rãi nói: "Không đáng ngại."

Nụ cười của người rất đau khổ, sau đó nhẹ giọng nói, "Chính là gieo gió gặt bão."

Ta trừng mắt nhìn người, đã thấy người quay đầu cười nhạt với ta, nét u sầu trên mặt lúc trước dường như là ảo giác của ta, người cười giống như nắng ấm ngày xuân.

"Miêu Miêu, nàng thật sự không nhớ rõ ta?"

Trong lòng ta giật mình, ra vẻ bình tĩnh lắc lắc đầu.

Đã thấy người nhũn mày lại, thầm thở dài, "Nàng như thế nào có thể quên ta?"

"Ta là thần tiên tuần mỹ nhất trên trời dưới đất, là người trong lòng lúc trước của nàng, nàng thế nào có thể lãng quên ta?"

Ta trực tiếp sợ tới mức từ trên đụn mây ngã xuống.

Giọng nói của sư phụ từ phía trên truyền đến, 'oanh ầm ầm' giống như sét đánh. "Mấy lời thoại bản của nhân gian này là do sai biên soạn, để ta biết sẽ đánh toàn bộ bọn họ vào súc sinh đạo."

Ta: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Dạo vòng vòng ở thế gian mấy ngày, sư phụ không rời khỏi ta một phút nào. Người đối xử với ta vô cùng tốt, khiến ta cảm thấy rất khó thích ứng nhu tình mật ý như vậy, có lẽ trong lòng bản thân ta có bóng ma, dù sao vẫn cảm thấy trong lòng người không giống như vậy, cho nên giờ phút này ta đề cao cảnh giác, chỉ sợ không cẩn thận, sẽ bị người gạt đến Tòa Yêu Tháp đánh tráo cho Thủy Dạng thượng thân.

Ngày đó hiện thân đi dạo trên đường phố, lúc đi ngang qua một cái quán nhỏ hai mắt mở to, không ngờ gặp được cố nhân.

Ta vui sướng nghĩ muốn chào hỏi hân, kết quả bị hân tát một bạt tai. Ta nhất thời sững sốt không có phản ứng gì, nếu không phải sư phụ giữ cổ tay hân, bàn tay kia liền trực tiếp rơi xuống trên người ta.

"Người đánh ta làm cái gì?" Ta trừng mắt hân nói.

"Người là ai, làm sao mang gương mặt của Miêu Miêu."

Trong lòng ta giật mình, may mắn hân phản ứng như thế, bằng không ta đã lộ tẩy. Ta không dám nhiều lời, nghiêng người tránh ở sau lưng sư phụ.

Hồ Phi thấy sư phụ của ta, sắc mặt càng là đại biến. Hân mắng sư phụ: "Con chim thoắt, Miêu Miêu là người hại đúng hay không? Nàng ấy với trình độ gà mờ kia có thể phong ấn được ma vương? Cả ngày người tránh ở Nguyên Hoàng cung không đi ra, làm hại ta báo không được thù, hiện tại oan gia ngõ hẹp, ta cho người biết sự lợi hại của ta!" Sau khi nói xong, hân giờ nắm đầm đánh 'oanh' đến, tay sư phụ vừa lật liền phủ lên kết giới, bao lấy chúng ta nhanh chóng bay khỏi trần nhỏ nhân gian này.

Đến phía trên một vùng đất bằng phẳng vắng người, ba người chúng ta cùng nhau rơi xuống.

Chỉ qua trăm năm thời gian, Hồ Phi thế nhưng tu thành thượng tiên, lúc này trên người lộ ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, cùng cảnh giới với sư phụ.

Hồ Phi ngưng kết ra trường kiếm, hét lớn một tiếng, "Xem kiếm!"

Kiểm khí kia như cầu vòng, có khí thế khai thiên lập địa, nhìn thấy ta có chút kinh hãi, chẳng qua lúc đánh tới bị sư phụ nhẹ nhàng cản lại, kiếm quang kia liền chuyển vị trí, chém ra một khe sâu trên trên mặt đất.

Tuy rằng Hồ Phi cũng là thượng tiên, nhưng chênh lệch giữa hai người không hề nhỏ, kết quả hân thấy không thể gây thương tổn sư phụ, liền chú ý đánh tới trên người ta, mắt thấy hồng quang kia đánh về phía mặt ta, ta ngửa người ra sau, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, thân mình liền bay lên, sư phụ đã kéo ta ra, mà kiếm Hồ Phi đã cắt đứt tay áo của người.

Ta lắp tức giận đến không tự chủ, "Hồ Phi, người làm cái gì!"

Sư phụ và Hồ Phi đều là chấn động.

Sư phụ nhìn ta với vẻ mặt kỳ lạ, chỉ là người cũng không nói chuyện, ánh mắt như kiếm, như là muốn nhìn xuyên qua ta. Mà Hồ Phi còn lại lấy mũi kiếm chia vào ta, "Người là ai? Muốn dùng mặt Miêu Miêu làm gì? Là ý của hân?" Hồ Phi quay đầu nhìn về phía sư phụ, dừng lại một lúc nói: "Nếu như ta là người, lúc trước ta chết cũng sẽ không thể để cho Miêu Miêu phong ấn cùng ma vương; tu vi của ta không đủ, không thể xông vào Tòa Yêu Tháp, lại cũng sẽ không thể mang theo một Miêu Miêu thể thân đi dạo ở nhân gian; nếu như ta có thực lực của người, cũng sẽ không lãng phí thời gian ở nhân gian, mà là liễu tánh mạng cũng muốn xông vào Tòa Yêu Tháp kia cứu Miêu Miêu ra! Viêm Hoàng thượng thân? Ta khinh!" Sau khi hân nói xong thì cười ha ha, "À, hiện tại đã không còn là thượng thân, mà là thượng tiên."

Bị Hồ Phi cười nhạo như vậy, thần sắc của sư phụ cũng không đổi, càng là không nhìn Hồ Phi một cái. Tầm mắt Hồ Phi liền rơi xuống trên người ta, "Tiểu tiên này là cây đào? A, thế nhưng còn có tu vi thượng tiên." Trên mặt Hồ Phi mang theo nụ cười châm biếm, ngay sau đó lại đâm một kiếm đến, chỉ nghe hân lạnh lùng nói: "Hóa lại nguyên dạng của người, bằng không ta cào da mặt của người."

Trong lòng ta nóng lên, "Hồ Phi người, tên tiểu bá vương, một trăm năm còn lỗ mãng như thế."

Tay hân cầm kiếm hơi ngừng lại, ta vội vã vọt đến, vốn muốn sờ sờ đầu của hân, lại phát hiện vóc người hiện thời của hân đã cao hơn ta không ít, mà bộ dạng hân lớn hơn, khí thế giữa mi mày sắc bén hơn, thoát nhìn cũng khí khái anh hùng bức người. Ta không biết mở miệng ôn chuyện cũ như thế nào, suy nghĩ hồi lâu nhân tiện nói: "Hồ Phi, người cũng biết trần nhỏ lúc trước chúng ta cùng đến đã bị bao vây trong hoàng thành, nhưng mà bánh bao nơi đó vẫn còn, hương vị cũng không tệ, người có muốn ăn hay không? Ta dắt người đi."

Nét mặt Hồ Phi biến đổi rồi lại biến đổi, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hồ nghi, cuối cùng biến thành mừng rỡ, tay hân chỉ vào người ta mà run run, hồi lâu sau mới lắp bắp nói: "Miêu... Miêu..."

Ta gật đầu liên tục.

"Thật là nàng?" Hân nhất thời kích động nhào về hướng ta, còn quên thu hồi kiếm trong tay. Ta đang muốn nhắc nhở hân, lại phát hiện trong nháy mắt sư phụ đã dịch chuyển đến chắn ở phía trước ta. Người quay đầu nhìn ta, sắc mặt thập phần âm trầm.

Tuy rằng ta biết căn bản giờ vờ không được bao lâu, lại không dự đoán được ngày hôm nay tới nhanh như vậy.

Lúc trước Hồ Phi bắt kính đối sư phụ lẫn ta, lúc này lại rất là kính cẩn."Thối... Viêm Hoàng Thần Quân, ngươi đã cứu Miêu Miêu ra?"

Ta từ phía sau sư phụ thò đầu ra, "Ta không là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, phong ấn trong Tỏa Yêu Tháp đương nhiên cũng không phải ta."

Mới đầu Hồ Phi sững sốt, sau đó cười ha ha, "Ta chỉ biết chắc chắn nàng không phải. Nàng làm sao có thể là thượng thần được." Nhưng mà tiếng cười của hắn ngừng lại im bật, "Vậy một trăm năm này nàng chạy đi đâu, như thế nào mà nàng không tới tìm ta?"

Ta không thích sư phụ che ở trước mặt, có chút vướng tầm mắt, cho nên đưa tay đẩy người ra, vốn xuống tay không nặng vì muốn nhìn phản ứng, mắt thấy người tựa hồ vẫn chưa tức giận, cho nên sai bước ra ngoài đứng đối diện với Hồ Phi, "Hình như ta ngủ một trăm năm." Nói tới đây ta sờ sờ cái ốt, sau đó quay đầu nhìn sư phụ một cái, "Tình lại còn mất kí ức, lúc này ngươi lấy mũi kiếm chìa vào ta, trong lòng ta hoảng hốt mới nhớ ra."

Sư phụ ở sau cười lạnh mấy tiếng, tuy ta có chút chột dạ, lại hạ quyết tâm không để ý người. Chuyện cũ đã quá rõ ràng, lúc trước người đối xử với ta như vậy, ta, ta đương nhiên phải oán người.

Mặc dù nghĩ như vậy, trong lòng lại thấp phần yếu đuối, ngay cả phía sau lưng cũng thấm run lên. Tựa hồ ánh mắt sư phụ dừng ở trên người của ta, giống như kim đâm.

Hồ Phi kéo tay của ta, ta vốn muốn tránh ra, ngưng mà thấy nụ cười tươi sáng trên mặt hắn, cũng không muốn tính toán nhiều, lời hắn nói lúc trước, bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong lòng ta, hắn bảo hộ ta như vậy, khiến ta thật sự có chút cảm động.

"Đi!" Hồ Phi lôi kéo tay của ta, nói.

"Đi chỗ nào? Ăn bánh bao sao?" Ta hỏi.

"Nàng đã còn sống, cũng không phải Thủy Dạng thượng thần, Viêm Hoàng Thần Quân kia đương nhiên thích không là nàng, nàng cũng không có hôn ước với hắn." Tay Hồ Phi hơi hơi có chút phát run, chẳng qua hắn gương cổ về mặt xem thường như cũ nói, "Dù sao không có ai cần nàng nữa, không bằng đi theo ta. Chúng ta trở về thành thần đi!"

Ta ngây ngẩn cả người, lúc trước Hồ Phi có ý với ta, chưa từng nghĩ sau một trăm năm, tâm tư của hắn vẫn chưa thay đổi sao.

Chỉ là lúc trước luôn luôn xem hắn là đứa nhỏ, hiện tại mặc dù hắn cao hơn ta, cũng vẫn như cũ không hề thay đổi ấn tượng của ta đối với hắn. Còn nữa lúc trước sư phụ cũng nói thành thân cùng ta, sau này quả thật lại chịu kết quả đau khổ vì tình, bây giờ đáy lòng ta thật sự có chút mâu thuẫn đối với hai chữ 'thành thân' này,. Ta đứng trơ ra ngay đó không biết trả lời như thế nào, mặc dù không có hứng thú với thành thân, trong lòng ta cũng vui vẻ theo Hồ Phi rồi đi.

Chỉ là ta lại sợ cùng hắn rồi đi sẽ bị hắn hiểu lầm là bởi vì ta nguyện ý thành thân, đến lúc đó lại nói không muốn, hắn khẳng định sẽ đánh ta một cái. Sau đó, chắc là còn có thể có vài phần đau lòng.

Trong lòng ta rối bời, nhưng mà Hồ Phi lại không cho ta nhiều thời gian để do dự, hắn nắm bắt cổ tay ta kéo ta đi về phía trước, cổ tay ta bị hắn nắm chặt đến phát đau, lại không có sức lực để giãy dụa, đành phải cất bước đi theo, nào ngờ mới vừa đi chưa được hai bước, tay kia đã bị kéo lại.

Ta quay đầu nhìn lại, sư phụ cũng cầm lấy cổ tay ta, mặt người đen đi giống như đáy nồi.

Hồ Phi cũng theo ta quay đầu nhìn lại, hắn trừng mắt, lớn tiếng nói: "Ngươi muốn làm gì đó? Miêu Miêu cũng không phải Thủy Dạng thượng thần, tuy rằng ngươi là sư phụ của nàng ấy, cũng không thể can thiệp chuyện nàng ấy lấy chồng!"

Ta: "..."

Sư phụ không nói một lời, người vẫn chưa nhìn Hồ Phi, mà ánh mắt nhìn chằm chằm ta không hề chớp. Trong đồng tử màu đen như tích tụ thật nhiều mưa mây, ngay lập tức sẽ là cuồng phong bão táp.

Ánh mắt kia khiến cho lòng ta kinh sợ. Ta hơi cúi đầu, không dám đối diện với người.

Hồ Phi 'hừ' lạnh một tiếng, hắn cũng không nói chuyện, trên tay lại gia tăng thêm sức lực.

Bên kia Hồ Phi bùng nổ sức mạnh, sức lực không ngừng gia tăng, hắn không nói gì mà nhếch môi, dưới chân cũng biến thành tư thế đứng tấn, xem ra là muốn đánh chiến lâu dài.

Bên này sư phụ vững như Thái Sơn không chút sụt mẻ, ta vụng trộm nhìn, phát hiện về mặt người vẫn như cũ không biểu lộ cảm xúc gì mà chỉ nhìn ta, lập tức ta lại làm rùa đen rút đầu.

Giằng co một lát, ta liền cảm thấy bản thân chịu không nổi. Tuy rằng ta có tu vi thượng tiên, nhưng hai người này mạnh hơn ta không ít, sau khi dùng linh khí trong cơ thể kiên trì một lát, ta cảm thấy ta cánh tay sắp bị cắt đứt.

Nhưng vào lúc này, ta nhớ tới một cuốn thoại bản năm đó đã xem qua.

Ta yếu ớt cất tiếng, sau đó đáng thương kêu đau.

"Buông tay! Con chim thôi!" Về mặt Hồ Phi đỏ bừng, hấn thét lớn.

Sư phụ buông cổ tay ta ra. Bởi vì bên kia Hồ Phi còn dùng quá nhiều sức, cho nên ta cùng hấn thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Ta quay đầu thoáng nhìn sư phụ, trong lòng thật không có tư vị.

Sư phụ người buông tay, là sợ ta đau sao? Giống như lời trong thoại bản kia?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Hồ Phi thấy sư phụ buông tay, vẩy đám mây lạnh lôi kéo ta nhảy lên trên.

Sư phụ lạnh lùng nhìn, ta nhìn ánh mắt người có chút khiếp đảm, cũng liền tùy ý để cho Hồ Phi kéo lên độn mây, mặc kệ thế nào, vẫn nên rời khỏi trước mới ổn.

Đợi đến ngồi yên ở trên độn mây, Hồ Phi niệm khẩu quyết, kết quả làm đi làm lại hồi lâu cũng không thấy động tĩnh, hấn tức giận quay đầu quát sư phụ: "Người đã lớn đến vạn năm tuổi, khi dễ vẫn bối chúng ta vậy là đang tính toán gì, buông ra nhanh chút."

Sư phụ căn bản không nhìn hấn, chỉ không nói một lời nhìn ta, ánh mắt của người thâm trầm, như là có một luồng gió lốc nổi lên ở bên trong.

"Miêu Miêu, nàng muốn rời khỏi ta?"

Hồi lâu sau, người mới nói ra vài chữ này. Tay phải người đặt trước ngực, ngón út hơi hơi cong lại, đó là tư thế bấm tay niệm thần chú. Đám mây ta đang ngồi không thể di chuyển một chút nào, tuy rằng tư vị sư phụ không bằng trước kia, nhưng so với đứa nhỏ như Hồ Phi, vẫn cách biệt một trời như cũ.

"Miêu Miêu, đừng hòng dối nữa." Người đi về phía ta, tay trái vươn ra muốn nắm lấy tay ta, ta nghiêng người chuyển một bước, có chút cảnh giác nhìn người.

Tay người chạm đến khoảng không, sau khi cứng ngắc ở không trung hồi lâu, vẫn như cũ dừng ở trên vai ta.

Người ấn bờ vai ta, vẫn lặp lại câu đó: "Miêu Miêu, nàng muốn rời khỏi ta?"

Ta kinh ngạc nhìn người, nơi bả vai bị ấn giống như bị một tòa núi lớn đè xuống, trong lòng ta đau khổ, suy nghĩ trong đầu cũng hỗn loạn. Hồ Phi bên cạnh muốn đá người, kết quả ngón tay sư phụ hơi hơi động, tư thế đá chân của hấn được duy trì dừng lại ngay tại chỗ, ngay cả đôi mắt cũng không thể nhúc nhích, lời mắng lúc tức giận bỗng nhiên cũng bị cắt đứt.

Làn gió trong lành nhẹ thổi qua, mang theo từng cảm giác mát lạnh. Ta cảm thấy khóe mắt có hơi ươn ướt, sau khi hít sâu thì đẩy tay người xuống, tiếp đó nhẹ giọng nói: "Nói đi, sư phụ, ta còn phải làm gì."

Là thủ đoạn gì có thể đổi Thủy Dạng thượng thần ra? Hoặc là có thể đổi linh hồn của nàng ấy ra? Mấy vị thượng thần bọn họ biết được thần thuật bí thuật chú pháp viên cổ đều là những thứ mà ta không có cách nào lý giải, nhưng ta biết rõ rằng sư phụ tất có mưu tính.

Ta ngủ yên vẹn một trăm năm.

Lúc trước, lòng ta đã như tro tàn. Tình lại liền cảm thấy chuyện cũ trước kia giống một giấc mộng dài, giống như một màn kịch trong thế gian, mà ta chỉ là diễn một đào kép mặt áo văn (*đóng vai hẽ*) trong vở diễn đó, tuy rằng diễn xướng cực kỳ ra sức, lại chỉ bị người ta cười chê. Tay của ta nắm chặt thành nắm tay, thân mình cũng run nhè nhẹ.

"Sư phụ, người còn muốn ta làm gì?" Ta ngẩng đầu nhìn người, quá khứ mà ta tận lực lãng quên đột nhiên hiện lên trong đầu, câu nói của sư phụ lúc linh hồn bị lấy ra, càng giống như một cái thiết chùy, đánh vào trong lòng ta.

"Miêu Miêu, nàng rời đi đi, Miêu Miêu, ta biết nàng là người lương thiện nhất."

Đúng vậy. Ta quả thật rất thiện lương, nghĩ đến đây ta nở nụ cười, cổ nghênh ngang kiêu ngạo hất cằm lên với sư phụ, "Nếu là người thành tâm thực lòng cầu xin ta, ta sẽ suy nghĩ đôi chút."

Sắc mặt sư phụ biến đổi, mày người hơi hơi nhíu lại, môi mỏng nhếch lên, nhìn dáng vẻ này của người, nghĩ đến mấy lời muốn nói lại cảm thấy cực kỳ khó mở miệng.

Ta cảm thấy ta cũng đoán được tám chín phần, đúng lúc này, tay người run nhẹ kéo cổ tay ta lại, "Cầu nàng..."

Ta đột nhiên ra tiếng đánh gãy lời của người, "Sư phụ, người còn có lương tâm không?"

Người khóa chặt mày, vẻ mặt hơi có chút khổ sở. Ta nghiêng mặt đi không nhìn người nữa, "Ta từng đã thật thích người, từng muốn thành thân với người, ta nghĩ người cũng thích ta ..." Nói tới đây, ta hơi hơi bị ngừng lại, "Cũng không đúng, kỳ thực ta biết, người luôn luôn thích chỉ Thủy Dạng thượng thân, đối xử tốt với ta, chẳng qua là xem ta thành Thủy Dạng thượng thân chuyển thế, nhưng cuối cùng ta vẫn cho rằng, người vẫn sẽ thích ta một chút chứ. Sư phụ, có một chút nào không?"

"Miêu Miêu..." Giọng nói của sư phụ tắc nghẹn.

Ta không nhìn người, phất tay đánh gãy lời người, "Hãy nghe ta nói xong đã. Ta luôn luôn ôm một chút ảo tưởng như vậy, mãi đến khi trong phút chốc linh hồn bị lấy ra kia, khi đó ta rất đau đớn, nhưng mà đau nhất cũng là câu nói của người, người bảo ta rời đi."

"Người bảo ta rời đi..." Ta thì thào lặp lại một lần, sau đó quay đầu không hề chớp mắt nhìn người, ta hít sâu, lạnh lùng nói: "Ta vốn cho rằng bản thân sẽ chết, không nghĩ tới lại còn sống, tuy rằng đó không phải cơ thể của ta, nhưng ta còn sống, đã còn sống, ta đã nghĩ bắt đầu lại một lần nữa, sống cho thật tốt. Nhưng Thủy Dạng thượng thân bị phong ấn, cho nên, người đối xử tốt với ta như vậy, rốt cuộc là muốn ta làm gì? Đi đến Tỏa Yêu Tháp đòi cho Thủy Dạng thượng thân ra? Yêu ma kia lại biết phương pháp huyết tinh đổi hồn như vậy, có phải người cũng muốn ở mờ trận bên ngoài Tỏa Yêu Tháp, làm cho ta cùng Thủy Dạng thượng thân trao đổi linh hồn?"

Ta càng nói càng nhanh, cuối cùng nhưng lại biến thành tiếng gào thét, đợi đến khi thét xong, ta mới chú ý tới sắc mặt sư phụ trắng xanh, đột nhiên người ôm ta vào trong lòng, tay phải giữ lấy cằm ta, sau đó hung hăng hôn lên. Mồm ta bị hàm răng của người chạm vào, vừa tê dại vừa đau đớn.

"Miêu Miêu..." Tay kia của người đặt ở sau đầu ta, trong cổ họng phát ra âm tiết mơ hồ. Ta chỉ cảm thấy trong đầu như bị khuấy thành hồ tương, hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ.

"Miêu Miêu..." Hẳn lại mơ hồ ni non, ta theo bản năng 'ừ' một tiếng, kết quả đầu lưỡi của người lọt qua hàm răng ta, thuận thế tiến vào trong miệng.

Ta trừng lớn mắt nhìn người, thân thể cứng ngắc thành một đầu gỗ. Lúc này ta đã không cách nào có thể suy nghĩ, cũng đánh mất năng lực hành động, chỉ có thể cảm nhận được, tim mình đang 'bùm bùm' kinh hoàng, như là muốn bật ra khỏi cổ họng.

Hồi lâu sau, người mới buông ta ra, ta còn chưa nhả ra một hơi, đã bị người ôm, đầu ấn vào cổ người.

"Miêu Miêu, cầu xin nàng..." Người dồn dập tiếng hít thở dừng ở trong lỗ tai ta, ta vươn hai tay đẩy người ra, trong lòng chỉ cảm thấy có chút ghê tởm, thể nhưng còn dùng sắc dụ sao? Vừa rồi ta thể nhưng bị người làm cho u mê.

"Cầu xin nàng..."

"Đừng rời khỏi ta."

Sư phụ nói cho hết lời, ta sững sờ ở nơi đó, hai tay còn vẫn duy trì tư thế đẩy người.

Hồi lâu sau, ta mới run run rẩy rẩy mở miệng, hơn nữa vừa nói, liền thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, "Người, người, người có ý gì?"

Sư phụ buông ta ra, "Miêu Miêu, chúng ta thành thân, có được không?"

Ta lao đảo lui về phía sau nửa bước, nét mặt cảnh giác quan sát người, "Rốt cuộc người muốn làm gì?"

Sư phụ cười chua chát, "Miêu Miêu, nàng không tin tưởng ta như vậy sao?"

Ta theo bản năng gật gật đầu, di chuyển một chút về bên cạnh Hồ Phi đang bị định giữ, sau đó ta liền nhìn thấy sư phụ đột nhiên cười to, người ngửa đầu nhìn trời, sau đó cười điên cuồng không ngừng, chẳng qua một lúc sau tiếng cười kia đứt quãng, vỡ vụn thành âm thanh kỳ lạ.

Sau một lúc lâu người mới bình tĩnh lại, "Miêu Miêu, nàng sẽ không bao giờ tin ta nữa ?"

Ta cực kỳ do dự, tuy rằng thoát nhìn người vô cùng đau khổ, mà bây giờ tâm trí ta kiên định, quyết sẽ không bị dễ dàng bị lay động, chỉ là, rốt cuộc muốn tin hay không?

"Ta... Ta bất quá chỉ là một cây lúa nước sống ba trăm năm, sao lại được lão phượng hoàng mấy vạn năm coi trọng." Ta nhẹ giọng nói, sau đó thoáng nhìn qua Hồ Phi, "Người, người có thể cởi bỏ cấm chế cho hắn không, mặt hắn đều đỏ lên rồi."

Ta vẫn chưa thấy rõ sư phụ có động tác gì, lại phát hiện Hồ Phi đột nhiên có thể động đậy rồi, hắn nhào tới phía ta, giọng nói vội vàng, "Miêu Miêu, nàng không sao chứ!"

Ta lắc lắc đầu, bây giờ ngoại trừ mồm có chút tê dại, trong lòng có một chút rung động, cũng là không có chuyện gì khác.

"Đi!" Hồ Phi thúc giục độn mây bay lên, mà trong lòng ta cảm thấy là lạ, như là bị cái gì lấp đầy, khiến cho ta thờ hồn hên, giữa không trung, ta quay đầu

nhìn thoáng qua, sư phụ xoay người đứng ở nơi đó, lúc trước ta tựa hồ nghe đến một hai tiếng ho khan, mà hiện tại, ta nhìn thấy người ho ra một ngụm máu tươi.

Ta không cần nghĩ ngợi, nhảy xuống đụn mây, "Sư phụ người làm sao vậy?"

Người ngẩng đầu nhìn ta một cái, khóe miệng cong lên một nụ cười đậm, sau đó cả người mới ngã xuống đất.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Ta cùng với Hồ Phi mang sư phụ đưa đến chỗ của Bích Thanh Thần Quân, nhưng mà Hồ Phi vẫn còn tính trẻ con, tính tình nóng nảy, nhiều lần chọc giận Bích Thanh Thần Quân, kết quả bị Bích Thanh Thần Quân ném ra thiên cung, nghe nói trực tiếp bị quăng về Thanh Khâu.

Ta sợ tới mức không dám lên tiếng, mãi đến hai ngày sau, mới dám hỏi một chút về thương thế của sư phụ.

"Một trăm năm trước Viêm Hoàng Thần Quân bị thương nguyên khí đến nay chưa lành, ho ra mấy ngụm máu chẳng qua chỉ là chuyện thường." Bích Thanh Thần Quân vừa uống trà vừa nói.

"Là thật sao?" Ta thì thào nói nhỏ.

Nói thật, lúc ta mang người trở về trong lòng tuy rằng sợ hãi, lại vẫn có vài phần không tin. Lần trước lúc bị sét đánh người cũng ho ra máu, cả người cũng toàn là máu, cuối cùng Bích Thanh Thần Quân nói người già vờ, cho nên trong lòng ta vẫn có vài phần không tin như cũ, cho rằng lúc này người vẫn dùng đến khổ nhục kế.

"Người không tin ta?" Bích Thanh Thần Quân đặt mạnh chung trà xuống bàn, vẻ mặt hẩn uất giận, ta rút cổ, lắp bắp nói: "Không dám, không dám."

Bích Thanh Thần Quân vốn rất ôn nhu, bây giờ giống như cũng trở nên có chút...

Có chút cái gì thì ta không nói nên lời, nhưng mà ta suy nghĩ, lúc trước hẩn dụ dàng, cũng chỉ cho rằng ta là Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, lại nói tiếp, đây cũng là một người khổ vì tình, nghĩ đến đây, ta vụng trộm nhìn hẩn vài lần.

Nghe nói Bích Thanh Thần Quân bây giờ là thượng thần có thân phận cao quý và thực lực cao thâm nhất trên trời, mặc dù là Thiên Quân cũng phải lấy lễ mà nhân nhượng hẩn, mỗi ngày số tiền nữ mọn danh nghĩa đến khám bệnh để tìm hẩn sợ là giẫm nát cánh cửa, còn nổi danh hơn cả sư phụ lúc trước. Mà y thuật của hẩn càng được truyền tụng vang xa, quả thực không gì làm không được, cho nên ta nhất định không thể hoài nghi hẩn, bằng không mặc dù hẩn không truy cứu, người ở thiên cung cũng sẽ đuổi giết ta.

Nghĩ đến đây, ta nhìn thấy con giận còn sót lại trên mặt hẩn chưa tan, lập tức cúi đầu khom lưng nói: "Thật sự không dám, Thần Quân nói là thật thì chính là thật."

Mày của Bích Thanh Thần Quân hơi hơi giãn ra, hẩn nhắm mắt lấy lại tinh thần, rồi lại mở mắt ra nở nụ cười kỳ lạ với ta, sau đó nói: "Ta biết, ngươi không tin là hẩn." Hẩn đứng lên cười to hai tiếng, "Từ Tô."

"Sư phụ, có đồ nhi." Từ Tô luôn giữ thuốc ở bên cạnh chúng ta, nghe thấy Bích Thanh Thần Quân gọi, lập tức đứng dậy.

"Hôm nay tâm tình ta khá tốt, ngươi cùng ta đi dạo xung quanh đi."

Từ Tô nháy mắt vài cái với ta, sau đó theo sát Bích Thanh Thần Quân rời đi, sau khi ta đứng đó một lúc lâu, mang một chén thuốc từ trong phòng bếp ra, rồi lập tức vào phòng sư phụ.

Lần này người ngất đi thật lâu cũng chưa tỉnh lại, bây giờ đã qua ba ngày.

Bích Thanh Thần Quân nói vết thương cũ của người tái phát.

Vết thương cũ khi nào? Một trăm năm trước, uy lực trận pháp di hồn vô cùng, lúc đó yêu ma Âm Ly cũng không nói thật, hẩn chưa nói là chết vẫn còn có thể luân hồi, nhưng trên thực tế, một khắc khi linh hồn ta bị hút ra hoàn toàn, linh hồn ta sẽ bị tan biến hoàn toàn. Khi đó, là sư phụ đã cứu ta.

Người liều chết bảo vệ ta. Trận pháp làm thương nguyên thần của người, mà sau khi người bảo vệ linh hồn của ta, lại dùng tu vi nửa đời đưa vào thân thể

ta, bằng không cây đào nhỏ yếu ớt kia, căn bản không chống đỡ được linh hồn của ta.

Cuối cùng ta cảm thấy Bích Thanh Thần Quân đang nói chuyện xưa, chẳng qua trong chuyện xưa có ta, có sư phụ. Cho tới bây giờ, ta đều không thể tin được đây là thật, nếu là thật, vậy lúc trước vì sao còn muốn làm cho ta đau lòng như vậy? Người nên nói với ta, ta nguyện ý, lòng mang tình yêu cùng cảm ơn mà tìm cái chết, mà không phải trước khi chết, mất hết niềm tin lẫn hy vọng.

Ngồi ngay ngắn ở bên giường sư phụ, trong tay nâng chén thuốc kia, người vẫn chưa tỉnh, đương nhiên không thể tự mình uống thuốc, nhưng mà việc này cũng không làm khó thần tiên, ta vươn tay làm cho miệng người hơi mở ra, sau đó dẫn nước thuốc ngưng tụ giữa không trung thành dòng nhỏ, thật nhẹ nhàng đưa nước thuốc rót vào miệng người, đợi đến sau khi uống thuốc xong ta làm cho hàm của người khép lại, mọi chuyện đều thuận lợi.

Đợi khi đặt chén thuốc xuống, ta ngồi ở ngắn gọn bên cạnh giường của người. Sắc mặt sư phụ có chút tái nhợt, nhưng mà thoát nhìn còn tốt hơn rất nhiều so với lúc ngất đi ngày hôm đó, so với lúc trước, lại mất đi vài phần nhan sắc.

Khi đó người là thượng thần trong lòng của vô số tiên nữ trong khắp thiên hạ, mặc dù cực kì làm đáng, lại có bản chất chính chơn. Mà lúc này, sắc mặt người tái nhợt, bên môi chỉ có sắc hồng nhàn nhạt, mặc dù đang hôn mê, nhưng mày cũng hơi hơi nhíu lại, như là gặp giấc mộng đau khổ vô cùng. Ta vươn tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà chạm và gương mặt người, ngón tay theo đường nét sườn mặt người mà di chuyển lên, cuối cùng dừng lại ở khoảng gian mày của người.

Ta nhẹ nhàng mà xoa mi tâm của người, hai đường lông mày của người hơi hơi giãn ra, mà khi thấy tình cảnh như vậy, tay của ta rút mạnh trở về, không biết đặt ở đâu, ta dứt khoát đưa tay rút vào trong tay áo.

Đầu ngón tay vừa mới tiếp xúc có chút nóng lên, chút cảm giác nóng này truyền vào trong lòng ta, lại giống như dâng lên môi ta.

"Äi..." Ta âm thầm thở dài, tâm trạng vô cùng rối rắm.

Như thế lại qua ba ngày.

Bích Thanh Thần Quân yêu cầu ta trả tiền thuốc, người ta không có tiền càng không có gì vật gì quý báu, đương nhiên chỉ có thể làm người giúp việc để gán nợ. Ngày ấy đang ở hậu viện phơi thảo dược, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng động phía sau, quay đầu nhìn lại, không biết khi nào sư phụ đã đứng ở nơi đó, người hơi hơi dựa vào cửa, trên mặt mang theo một nụ cười nhẹ nhàng. Lúc này ánh mặt trời chói mắt, mà màu đỏ trên y phục người dưới sự chiếu sáng của ánh mặt trời càng rực rỡ loá mắt, cả người đều ửng ửng sáng lên, cũng như lúc mới gặp trước đây.

Sư phụ thật sự có một dáng vẻ tuyệt đẹp, ta suy nghĩ, tuy rằng bây giờ thanh danh Bích Thanh Thần Quân nổi bật nhất, nhưng không thể không nói, sư phụ vẫn hơn hẳn một phần, tựa như hiện tại, rõ ràng vừa mới tỉnh lại, sắc mặt cũng chưa chuyển biến tốt, tùy tiện đứng như vậy, cũng cực kỳ thu hút ánh mắt của người khác.

Ta há miệng thở dốc, sau một lúc lâu mới phun ra vài cái chữ, "Người, người tỉnh rồi."

Người chậm rãi đi lại, dừng lại ở trước mặt ta, ánh mắt không hề chớp mà nhìn thẳng ta, "Cô nương, nàng là ai?" Người nhíu mày, nhẹ giọng nói.

Dược thảo trong tay ta rơi xuống đất, lùi ra sau vài bước, đứng lật đổ cái trảng đầy thảo dược ở phía sau.

Nguy rồi, Bích Thanh Thần Quân khẳng định sẽ tức giận. Ta vội vã đi nhặt dược thảo rơi đầy trên mặt đất, cũng không ngờ kẻ đầu sỏ gây nên cũng ngồi xuống, người nhặt một cây thảo dược đưa lên mũi ngửi một chút, "Lúc ta ngủ luôn luôn ngửi được mùi thuốc này..." Sau khi nói xong người quay đầu lại, ánh mắt sáng lên, "Cô nương, ta nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) với nàng."

Ta: "..."

Sư phụ điên rồi.

Ta nhảy dựng lên, chuẩn bị đi y quán tìm Bích Thanh Thần Quân. Ta xoay người muốn chạy, lại bị sư phụ kéo tay áo lại, "Nàng đi đâu?"

Ta quay đầu lắp bắp nói: "Ta đi tìm Bích Thanh Thần Quân, người đợi chút nha." Sau khi nói xong ta có chút lo lắng, chỉ vào cái ghế đá bên cạnh, "Người ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, ta lập tức sẽ trở lại. Ngoan, buông tay."

Sư phụ đột nhiên cười ra tiếng, người nhúng lông mày về phía ta, "Nàng lo lắng cho ta?"

Sư phụ điên rồi, nghĩ đến đây ta cảm thấy da đầu có chút run lên, lo lắng, đương nhiên là lo lắng. Người đang khỏe mạnh làm sao có thể biến thành như vậy đây? Bích Thanh Thần Quân nói người bị thương nguyên thân, chẳng lẽ nói lần này bệnh cũ tái phát, nguyên thân bị hao tổn không nói, còn có thể mất trí nhớ và tổn hại thần trí?

"Nàng lo lắng cho ta?" Người nín chặt tay áo, yên lặng nhìn ta. Nhìn thấy biểu hiện nghiêm túc cẩn thận kia, nếu ta không trả lời, người nhất định sẽ không buông tay.

Ta chỉ phải gật gật đầu, "Ta lo lắng cho người, thật lo lắng cho người."

Nụ cười trên mặt người làm ta thấy lóa mắt nhất, khiến cho trong lòng ta có chút ngưng trệ, suýt nữa không thể dời tầm mắt.

"Vậy thì tốt rồi." Người nhẹ giọng nói, sau đó một tay kéo vai ta, "Miêu Miêu, chúng ta thành thân đi, ta lấy sự kiêu ngạo của tộc phượng hoàng viễn cổ ra thế, Miêu Miêu, làm thế tử của ta đi."

Ta run run chỉ vào mũi người, "Người, người già vờ!"

Người chẳng trả lời lại, chỉ là yên lặng nhìn ta, một tay ôm thắt lưng ta, "Nàng có đồng ý hay không?"

Ta bị người làm cho chấn động, sau khi một giây ngẩn ngừ si ngốc qua đi ta phục hồi lại tinh thần, "Người làm cái gì vậy? Ta không là Thủy Dạng thượng thần, người ba lần bốn lượt ép buộc ta rốt cuộc là có ý gì? Dựa vào cái gì người nói thì ta phải đồng ý, ta căn bản không biết người nghĩ cái gì, cái gì người cũng giả vờ, ai biết đây cái gì là thật cái gì là giả, ta rõ ràng đã quên người rồi, người còn muốn trêu chọc ta làm chi." Ta cảm thấy đôi mắt có chút cay cay, có chút muốn khóc nhưng lại dùng sức nhin xuống, chẳng qua trong giọng nói vẫn là mang theo một chút nức nở.

"Mạng của ta là người cứu, nếu như người còn muốn ta đi cứu Thủy Dạng thượng thần, ta sẽ suy nghĩ, nhưng người không cần thiết đối với ta như vậy..."

"Miêu Miêu, lúc trước ta tin tưởng chắc chắn nàng là Thủy Dạng chuyển thế."

"Ừ." Ta gật đầu, "Cho nên người mới có thể đối xử tốt với ta."

"Ta thật sự không nghĩ tới nàng không phải, cho nên lúc nàng hỏi ta, ta cũng không để ý. Dù sao cũng là nàng thôi. Nếu không bây giờ nàng hỏi lại một lần nữa đi?" Người dùng ngón tay chạm vào khóe mắt của ta, ta phất tay của người ra, nức nở nói: "Ta không có khóc."

"Hỏi cái gì? Ta không phải Thủy Dạng thượng thần chuyển thế, người có thể thích ta sao?"

"Mỗi người không phải ai cũng đều biết bản thân mình yêu cái gì..." Người nở một nụ cười về hướng ta, câu trả lời chẳng có liên quan mấy với câu hỏi của ta, ta cau mày nhìn người, nghe người tiếp tục nói.

"Có rất nhiều người cũng đều không rõ, mãi đến khi mất đi rồi mới biết quý trọng. Nhưng mà, ta may mắn hơn bọn họ một chút." Nói lời này, sư phụ cười cười, ta tròn trĩnh mắt, lúc này còn muốn làm dáng.

"Ta có áy náy với Thủy Dạng. Ta nhìn thấy, nếu không có thân thể kia, nàng ấy nhất định sẽ hồn phi phách tán. Ta biết, nàng rất thiện lương, nhất định sẽ cứu nàng ấy. Mà linh hồn của nàng dù sao cũng không phải là hồn phách thượng thần chân chính, cho nên ta trút hết toàn lực để có thể bảo vệ nàng, nhưng nếu trong lòng nàng có chấp niệm, di hồn trận sẽ không thành công, nếu không thành công, nàng và hồn phách Thủy Dạng đều sẽ bị tiêu biến, uy lực phản phệ của trận pháp, ngay cả ta cũng không dám tưởng tượng. Cho nên, vào lúc đó ta không thể ở bên cạnh nàng."

Môi ta khẽ nhếch, có chút không thể hiểu thấu hết được những lời mà người vừa nói. Nhưng mà không đợi ta nghĩ kỹ, sư phụ lại tiếp tục nói: "Khi đó Thiên Quân biết chuyện này, liền bảo ta tìm cơ hội vào xem xét tình hình, ta nói những lời làm cho nàng hết hy vọng, cho nên mới có thể vào được trận pháp. Ta vụng trộm bảo vệ hồn phách Thủy Dạng, khiến cho nàng ấy không bị ma hóa, đợi đến nàng hoàn toàn quy vị, liền tiếp nhận mệnh lệnh của Thiên Quân. Thực lực bản thân của Âm Ly rất mạnh, ta cũng không thể thắng hẳn dễ dàng, huống chi hẳn không biết vì sao có thể sai khiến yêu thú hoang dã, lại nắm giữ bí pháp chú thuật thượng cổ thất truyền, là tai họa lớn nhất. Âm Ly yêu Thủy Dạng, hơn nữa cho rằng nàng ấy đã thành yêu ma, cho nên sẽ không dễ phòng nàng ấy."

Ta luôn luôn cho rằng bản thân đã đủ bi thảm rồi, cũng không ngờ, Thủy Dạng thượng thần mới là người bi thảm nhất.

"Vậy Thủy Dạng thượng thần nàng ấy?"

"Đó là tình kiếp của nàng ấy. Từ khi Thủy Dạng thượng thần phi thăng tới nay, chưa từng chân chính vượt qua kiếp, thân cách của nàng ấy cũng không hoàn chỉnh. Bản thể của nàng ấy là nước, trời sinh tính tình lạnh bạc, nên kiếp nạn phi thăng là tình kiếp, cho nên nàng ấy luôn luôn muốn thật sự độ kiếp. Chỉ tiếc, thiên ý trêu người, cuối cùng nàng ấy vẫn không vượt qua được."

"Vậy lúc trước giữa các vị đã xảy ra chuyện gì? Áy náy cái gì?" Ta có chút tò mò hỏi, đã thấy sư phụ nghiêm mặt, "Nàng đi hỏi hẳn đi."

"Hỏi ai?"

"Bích Thanh Thần Quân."

Bích Thanh Thần Quân, ta làm sao dám hỏi a, hiện tại hẳn còn hung dữ hơn người nữa! Ta than thở nói "Thủy Dạng thượng thần đến cùng thích ai, trong phòng nàng ấy còn có bức tranh của Bích Thanh Thần Quân vẽ, người, lúc trước người cũng nhìn thấy bức họa của hắn mà."

"Ta biết có bức họa, cho nên mới nhìn nàng mà vẽ nàng ấy. Sau này ta suy nghĩ cẩn thận, khi đó ta đã rất thích nàng, chính là nàng, nhưng ta biết cuối cùng nàng sẽ thức tỉnh, sợ sau khi nàng nhớ lại kiếp trước sẽ dao động, cho nên làm ra dáng vẽ thâm tình, đợi đến khi nàng nhớ lại kiếp trước, có lẽ trong lòng sẽ thiên về ta một chút."

Sư phụ nắm tay của ta, thâm tình chân thành nói: "Miêu Miêu, ta thích nàng."

Ta liệu mạng muốn rút cổ tay ra, thế nhưng kéo hoài cũng không ra, "Ta không tin."

Người mới vừa nói liền một mạch nhiều như vậy, tuy rằng nghe qua tựa hồ là như vậy, nhưng cuối cùng ta cảm thấy hạnh phúc này tới rất đột ngột, khiến ta không thể tiếp nhận nổi.

"Phải làm như thế nào nàng mới tin đây?"

"Ta..."

Ta suy nghĩ thật lâu, cảm thấy bản thân cũng không nghĩ ra được.

"Chúng ta thành thân đi, ngày tháng lâu dài, nàng sẽ tin." Người hôn lên trán của ta, "Ta chứng minh cho nàng xem."

...

Mùng sáu tháng bảy, sư phụ dẫn ta đi đến Nhân Duyên Phủ trên thiên cung đăng ký.

Mùng bảy tháng bảy, ta mơ mơ hồ hồ bái thiên địa với người, sư phụ cũng không có mở tiệc chiêu đãi tiền nhân tam giới bát hoang, chỉ có Bích Thanh Thần Quân và Tử Tô làm nhân chứng.

Tiểu Bạch luôn luôn do Tử Tô chăm sóc, nhưng mà nó vẫn gọi ta là ‘mẹ’ như cũ, sau khi ta bái đường với sư phụ, nó thật tự giác gọi sư phụ là ‘cha’, sau đó được một viên đan dược do sư phụ luyện, được hơn hai trăm năm tu vi, rất nhanh có thể đủ hóa thành hình người.

Vào đêm tân hôn, ta níu chặt cổ áo sư phụ hỏi người, "Chàng sẽ không đem ta đi đổi lấy người chứ?"

"Sẽ không." Người đưa tay muốn cời y phục của ta, ta rất khấn trương, liền tiếp lui về phía sau, rất nhanh liền đến mép giường.

"Miêu Miêu, đừng sợ." Người cúi xuống hôn gương mặt ta, nụ hôn mềm mại dừng ở trên trán của ta, trên má, lại theo cổ trượt xuống, khiến ta cảm thấy vừa mềm vừa ngứa, nơi bị nụ hôn chạm vào, giống như nóng lên, khắp nơi đều lưu lại dấu ấn đỏ ửng.

Người hôn thẳng xuống, vùi đầu ở trước ngực ta, trong lòng ta khấn trương, ngay cả thân mình cũng đang run rẩy, ta vươn hai tay ôm lấy đầu của người, "Sư phụ, tình kiếp của người là gì?"

Đã thành thần thì phải độ kiếp, vậy rốt cuộc tình kiếp của người là gì?

"Ta là huyết mạch cuối cùng của tộc phượng hoàng thượng cổ, có thể sống sót, là kiếp của ta." Sư phụ âm ờ nói qua loa, ta còn muốn hỏi nữa, người dùng miệng che kín môi ta, khiến lời nói của ta đều bị nuốt lại vào trong cổ họng.

"Có cái gì muốn nói, thì sau này hãy nói."

...

Ta muốn hỏi là ta có phải gánh vác trách nhiệm phục hưng gia tộc hay không a, nếu như chúng ta sinh con, cuối cùng là phượng hoàng, hay là cây lúa, lại hoặc là quả đào đây?

Hay là thân cây mà đầu chim? Tuy rằng có thể hóa thành hình người, nhưng bản thể như vậy vẫn thật là đáng kinh sợ?

Một đêm triền miên.

Người khẽ vuốt khoảng gian mày của ta, "Miêu Miêu, chúng ta sẽ giống với Chu Liên Thượng Thần và thê tử của hắn."

"Hử?" Ta muốn trở mình, lại bị người siết chặt không thể nhúc nhích.

"Không xa không cách."

Một đời triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phiên ngoại: A LA

"Yêu ma, nguoi cứ đánh tan hồn phách của ta đi, đừng dài dòng chi nữa!"

Do lần trước thất thủ bị bắt, nàng đã không có thân thể, chỉ còn dư một luồng hồn phách, bị nhốt trong bình Tử Sa này, đúng là muốn sống không được,

muốn chết không xong.

"Nghe nói ngươi là thượng thần thiên giới? Hôm nay tâm trạng ta rất tốt, không bằng ngươi khiêu vũ giúp vui đi?"

Đúng vậy, nàng vốn là thượng thần thiên giới, bây giờ lại bị rơi vào tay yêu ma chịu đựng những sỉ nhục, nàng ngồi xếp bằng ở đáy bình Tử Sa, răng cắn chặt môi dưới, hồi lâu sau nét mặt lần giọng nói đều nghiêm túc: "Khiêu vũ? Nằm mơ!"

"Sao không khiêu vũ?"

Nàng đang muốn nói mấy câu tức giận, liền phát hiện đáy bình khác thường, cúi đầu nhìn thấy, ngọn lửa màu xanh trắng xuyên qua đáy bình mà vào, nướng chín linh hồn suy yếu của nàng. Nàng vội vã đứng lên, chỗ lòng bàn chân chạm vào, đau nhức không chịu nổi, mặc dù lòng nàng kiên định như đá, lần này cũng chỉ là hồn thể trong suốt, khó có thể khắc chế.

Tiếng cười của yêu ma bên ngoài bình kia truyền đến, "Ta cho ngươi thêm lửa để giúp vui!" Sau khi hắn nói xong, ngoài bình truyền đến tiếng vang loảng xoảng loảng xoảng, hình như là dùng chiếc đũa gỗ vào thân bình, yêu ma vừa gõ vừa cười, "Bắt đầu múa nào!"

Lòng bàn chân như có mũi khoan đâm vào đau đớn, nàng lại cắn chặt răng chịu đựng, hai chân không nhúc nhích chút nào. "Đừng dài dòng, cho lửa đốt mạnh một chút đi!" Nói đến đây, nàng cũng cười ha ha, chỉ là hồn thể này sẽ phiêu tán, tiếng cười càng lớn, cũng có chút mờ ảo.

Nhưng vào lúc này, ngọn lửa chợt tắt.

Yêu ma cũng vẫn chưa tiếp tục nói gì, nàng dựa vào vách bình cẩn thận ngồi xuống, đang muốn nghỉ ngơi, chợt nghe tiếng đàn từ bên ngoài truyền đến. Trong bình tối đen, mà khi tiếng đàn mờ ảo kia vọng vào, nàng như cảm thấy bản thân nhìn thấy được bên ngoài trời xanh và những áng mây bay, dòng suối reo róc rách, chim và hoa thì thầm, gió nhẹ lướt qua mặt, tơ liễu tung bay, nàng không khỏi nhủ nhủ mây, yêu ma dính đầy máu tươi, hai tay của hắn làm sao có thể gây nên tiếng đàn bình an yên tĩnh như vậy?

Nhưng vào lúc này, tiếng đàn đột nhiên cất cao, một tiếng cao hơn một tiếng, lòng nàng khản trương hẳn, giống như bị đá lớn đè, hoặc bị ai bóp chặt cổ họng.

Sau khi dồn dập, là tang thương. Như khóc như kể lể, dùng tiếng đàn nói lên bi thương. Nàng chỉ cảm thấy trong cổ họng như có một ngụm máu tươi, một ngụm phun lên tờ giấy trắng, liền lan tỏa ra nhuộm thành một đóa hải đường màu máu. Trong đầu nàng vừa mới trôi lên hình ảnh này, chợt nghe thấy tiếng đàn bên ngoài bỗng ngừng bật, sau đó truyền đến là hai tiếng ho khan tê tâm liệt phế, giống như là có người đang ho ra máu.

"Hai ngàn năm trước, tru thần thiên giới (*thần linh sát phạt, đánh giết*) đánh lên ma tộc ta, giết phụ hoàng, mẫu hậu ta, tiêu diệt trăm vạn người trong tộc ta. Bây giờ lại bắt đi đại ca cùng nhị tỷ của ta, ngươi nói, ta nên tra tấn ngươi như thế nào?"

Có ngón tay nhẹ nhàng chạm vào thân bình, thật giống như vuốt ve trên người nàng, nàng chống vách bình đứng lên, thật thẳng lưng, "Đừng dài dòng, muốn giết muốn lăng trì thì cứ tự nhiên!"

"Ma tộc sớm rời khỏi tam giới, ẩn cư nơi cực tây hoang vu, chúng thần thiên giới miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, lại muốn đuổi cùng giết tận toàn tộc ta, ta lấy mệnh tế ma khí thượng cổ, thân bất tử, tất yếu phải tiêu diệt hết toàn bộ thần phạt trên trời, dùng đầu chiến thần ử rượu, tế cha mẹ đã mất của ta!"

"Từ xưa ta không thể thắng chính." Giọng nói của nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thản, tĩnh lặng như mặt nước không hề gợn sóng.

"Người ăn vạn vật thế gian, mà ma tộc lấy bởi vì thức ăn, chúng ta cùng lắm cũng chỉ là vì no bụng tu hành, mà những phạm nhân đó, cũng chỉ vì dục vọng của bản thân."

Nghe đến đó, nàng khẽ nhủ nhủ mây, một mình thanh tu mấy vạn năm, lần này nàng tuy biết yêu ma kia cường từ đoạt lý, lại nhất thời không biết nên phản bác như thế nào, chỉ có thể mím môi, không nói được lời nào.

Yêu ma vẫn thao thao bất tuyệt chửi bới tru thần thiên giới, nàng không muốn nghe nữa, cho nên lạnh lùng nói: "Lại dong dài, ta quyết sẽ không nhập ma đạo của ngươi."

Giọng nói của yêu ma kia dừng lại, sau đó cười ha ha, "Đừng dong dài, lại dong dài, một khi đã như vậy, ta gọi nàng A La!"

"A La, ta là tam hoàng tử ma tộc —— Âm Ly."

"Bây giờ huyết mạch chính thống của ma tộc, gần nhất chỉ còn mình ta. Huynh trưởng cùng nhị tỷ kia của ta, hiện thời cũng là không biết sống chết. A La, nàng cũng biết trong trời đất, không người nào thích chịu đựng sự cô quạnh?"

"A La, hôm nay là thanh minh, mưa phùn triền miên, nàng xem người đứng trước mộ phần kia, vẻ mặt đau thương, trong mắt rung rung, mà cha mẹ, tộc dân của ta, đều hóa thành tro tàn, xương cốt cũng chẳng còn, có nên lập phần mộ chôn quần áo và di vật hay không?"

Trong lòng nàng ngưng trệ, bờ môi hé ra tiếng thở dài âm thầm không thể nghe thấy.

"Người đó đã khóc đau thương như thế, ta đưa hắn đi cùng người chết kia cho có bạn, ha ha ha!"

"Không thể!" Nàng thốt lên, nhưng đã muộn màng, một tiếng kêu thảm từ bên ngoài truyền đến, nàng nắm chặt tay, lại nghe tiếng cười nhẹ của yêu ma

bên ngoài bình, "Bọn họ có tình sẽ thành thân thuộc."

Trong lòng nàng hơi hơi trầm lắng, theo sau đó là một trận hoảng loạn, lòng nàng lại nổi lên sự đồng cảm với yêu ma kia.

Tâm tưởng của hần đã không ngay thẳng, mà chính lòng nàng cũng là mông lung vương bụi.

Nàng lẩm bẩm niệm thanh tâm chú pháp, một lần lại một lần, lúc cảm thấy lòng hơi yên tĩnh một chút, mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, lại vào lúc này, nàng nghe được hần nhẹ giọng nói, "A La nàng xem, hoa sơn trà đã mở, phủ đầy khắp núi."

Trong lòng nàng cười lạnh, bị nhốt trong bình Tử Sa này, như thế nào nhìn thấy cảnh hoa trà nở đầy núi?

Nhưng mà một luồng ánh sáng nhát phóng tới đỉnh đầu nàng, mới đầu nàng ngây ngốc đứng yên, sau đó thì bay ra khỏi miệng bình. Đám mây rắng chiều trên trời tựa như gấm, mà nàng vốn là hồn phách mỏng manh vào lúc này tựa hồ lúc nào cũng có thể bị gió thổi tan đi, tuy rằng nảy sinh ý muốn chạy trốn, lại vì hồn thể suy yếu mà bất lực.

Bàn tay hần đưa ra, đầu ngón tay thoát lên một ngọn lửa lân tinh. Mùi hương hồn hòa bốc lên dày đặc, chỉ hít một hơi, liền có hồn phách lực dũng mãnh tuôn vào hồn thể suy yếu của nàng, nàng cảm thấy bản thân hơi tốt lên một chút.

"Đó là hồn phách của người hồi nãy." Đầu ngón tay của hần đưa qua đưa lại, lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Trong lòng nàng kinh hoàng, cúi người muốn nôn.

"A La, nàng và ta đã không còn khác biệt nữa."

"Cút ngay!" Nàng đưa tay xua đuổi, lại bị hần thuận thế nắm được cổ tay.

"Nàng xem hoa trà nở đầy núi kia." Hần mỉm cười, "Linh hồn nàng sắp tiêu tán, nếu không lấy hồn phách khác làm thức ăn, thì sẽ không thể nhìn thấy phong cảnh thế gian. Đơn giản là để sống sót, có cái gì không thể chứ?"

Nàng cúi đầu thì thào: "Cuộc sống có gì mà không thể vứt bỏ, có chết cũng không sợ."

"Nàng chết rồi, ta sẽ lẻ loi một mình." Hần từ từ hạ mi mắt nhìn nàng, "Nếu như ta nói người này ác độc sát hại người vợ cùng nghèo khó lúc trước, nàng có cảm thấy dễ chịu hơn chút nào không?"

Nàng hơi hơi sùng sốt, vẫn lắc lắc đầu, "Sinh từ luân hồi, đều do trời định."

"Vậy chuyện gặp được ta, đó là kiếp số trời định." Hần nói năng có mạnh mẽ, nắm tay nàng cũng đặc biệt dùng sức.

...

"A La, mười lăm, trăng rất tròn, muốn ra xem hay không? Bên ngoài gió lớn, nàng vẫn là đừng ra là hơn, để ta tả cho nàng nghe."

"A La, hương hoa quế bay khắp mười dặm, nàng ngửi thấy không?"

"A La, ta bắt lấy được một con thụ yêu ngàn năm, nàng mau ra đây xem thân thể này có thể dung hợp với hồn phách của nàng không?"

"A La, con hồ ly này đã có chín đuôi, đạo hạnh không dưới vạn năm, nàng tới thử xem có thể dung hợp hay không?"

"Âm Ly, chàng bị thương?"

"Chỉ là hồ yêu, sao có thể làm cho ta bị thương!"

"A La, ta hỏi hận. Nếu như lúc trước... Hiện tại cũng không đến mức tìm không được một thân thể có thể chứa được hồn phách của nàng."

Nàng ngồi ở đáy bình Tử Sa, cảm thấy thời gian như dòng nước, tất cả trôi qua chỉ trong nháy mắt. Chỉ là vào một ngày kia không nghe thấy tiếng của hần, làm cho lòng nàng bỗng dưng hoảng loạn không có lý do gì, mà lý do này, nàng không dám suy nghĩ sâu hơn.

"Âm Ly?" Nàng nhẹ giọng gọi, không có người trả lời. Đến cuối cùng đã biến thành khàn giọng, trong giọng gọi ẩn chứa hoảng sợ, chỉ cảm thấy xung quanh tối đen như mực, u ám, đã từng là thượng thân sớm mất phong độ, nàng vỗ vào bức tường đá, một lần rồi lại một lần gọi cái tên kia, "Âm Ly!"

Hồi lâu sau, rốt cục nàng đã nghe được hồi âm, giọng nói kia vô cùng vui mừng phấn chấn, sau đó bên trong vui mừng, đã che giấu không được sự mệt mỏi, "A La, phong ấn nơi hoang dã đã phá, ta sẽ nhanh chóng tìm một thân thể thượng thân cho nàng."

...

"A La!"

Lúc này hần trừng mắt hai mắt, khoe miệng vương máu, vẻ mặt dữ tợn.

Nàng nhắm chặt hai mắt, chữ cuối cùng trong phong ma quyết cũng đọc xong, mới đột nhiên mở mắt, vốn tưởng rằng hán sẽ hận nàng thấu xương, đã thấy vẻ mặt hán hoảng loạn, "A La, tránh ra!"

Thế nhưng hán lại đưa tay đẩy nàng ra.

Nàng cười rạn rở, "Âm Ly, thực xin lỗi, nhưng mà, ta sẽ vẫn luôn ở cạnh chàng."

Nàng nhớ tới câu nói trước kia của hán, "Gặp được ta, đó là kiếp số trời định."

Nàng đưa tay ôm thắt lưng hán, "Chàng là tình kiếp định mệnh của ta, ta độ không được, cũng không muốn độ."

Nắm tay dạo bước cùng chàng.

Dẫu nơi đâu cũng muôn ngàn nắng tươi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Phong Đạo Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.